

ကောင်းပြတ်လွန်းသော
ပြန်လည်

မေ့ရမိတဲ့

နှင့်
မှော် ဝင် ရ တ နာ

ဒုတိယပိုင်း [ဇာတ်သိမ်း]

BURMESE
CLASSIC



J.K. ROWLING
Harry Potter And the Deathly Hallows

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- | | |
|--------------------------------------|----------|
| ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး | ဒို့အရေး |
| တိုင်ရင်သာစည်လုံခြုံရေးပုံပြိုကွဲရေး | ဒို့အရေး |
| အမျိုးအပြားအာဟာရတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး | ဒို့အရေး |

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမှုဆိုင်ရုံ၊ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ပုန်းမှုကိုဆီလျှားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ထိရောက်စွာစီစဉ် မှောင်ပုန်းသော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် ထတ်ပုတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအဆုံးသတ်ယာဇာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်ရည်လုံညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီပီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ဖွဲ့စည်းအားလည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ရင်ဆိုင်သောပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။



လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်ဦးလားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်အမိတ္တ မြှင့်တင်ရေး။
- အပျိုကုတ်၊ တာဝါဂုဏ်မြင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အပျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ပျိုဆွစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်ဦးလားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်တင်ရေး။



စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၂၁၁၁၀၇
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၉၃၁၁၀၇
 မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးတိုးဝင်း (နေလရောင်အော့ဖ်ဆက်) (၀၂၄၃၁)
 အမှတ် (၉၆/ခ)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၂၅၀၀ကျပ်

မေရီပေါ့တ

နှင့်
မော်ဝင်ရတနာ

[ဒုတိယပိုင်း - ဇာတ်သိမ်း]



ကောင်းမြတ်လွန်းသော်
(မောင်ကျော်လှိုင်)

Harry Potter and the Deathly Hallows
J.K Rowling





၂၀။ ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ်

ဟာမီယွန်၏ဒေါသများ တစ်ညတည်းနှင့် ပြေပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ မယူဆပေ...။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူမ မကျေမချမ်းနှင့် စကားမပြောပဲ ရှိနေခြင်းကို မအံ့ဩမိ...။ ရွန်ကမူ သူမနှင့် အတူရှိနေချိန်တိုင်း မကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေပုံမျိုး ဖမ်းထားသည်။ သူတို့သုံးယောက် တစ်စု ဟစ်ဝေးတည်း ရှိချိန်တွင် ဟယ်ရီတစ်ယောက်သာ စိတ်မဆင်းရဲသည့်ပုံစံ ရှိနေ၏။

ရွန်မှာ ဟယ်ရီနှင့်သာ စကားပြောခွင့် ရသော်လည်း သူ ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။ သူက အဆက်မပြတ်ဆိုသလိုပင်...

“ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ငါတို့ကို ကူညီနေပြီ... ဒီသမင်မကို လွှတ်လိုက်တဲ့သူက ငါတို့ဘက်ကလူပဲ... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတစ်ခုတော့ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်နိုင်ပြီကွ...”

သူတို့နှစ်ယောက် အခြားဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများ ရှိနိုင်သည့်နေရာများ ကို ဆွေးနွေး စဉ်းစားဖြစ်ကြသည်။ ပထမတစ်ခု အောင်မြင်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ပို၍ ယုံကြည်ချက်ရှိလာကြ၏။

ရှက်တရက်ဆိုသလို ငွေရောင်သမင်မ ရောက်လာခြင်း... ဂရစ်ဖင်ဒေါ်ဓား

ကို ရှာတွေ့ခြင်းနှင့် ရွန်ပြန်ရောက်လာခြင်းတို့က ဟယ်ရီကို အလွန်ပျော်ရွှင်စေသဖြင့် ခပ်တည်တည်နေရန် မတတ်နိုင်ပဲ ရှိသည်။

နေ့လည်ခင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဟာမီယွန်မျက်စိအောက်မှ သစ်သီး ရှာရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် လစ်ထွက်လာခဲ့ရင်း အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြပြန်၏။ ထိုအချိန်မှပင် ဟယ်ရီမှာ သူနှင့် ဟာမီယွန်တို့ လှည့်ပတ်သွားလာခဲ့ပုံကို အစအဆုံး ပြောပြနိုင်တော့သည်။ ရွန်ကလည်း စုန်းကဝေလောကတွင် ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်နေပုံကို သူ့ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ရွန်က မက်ဂယ်မွေးများစွာ ဝန်ကြီးဌာနလက်မှ ထွက်ပြေးနေကြပုံကို ပြောနေရင်းမှ...

“ မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့နာမည်ကို မပြောရကောင်းမှန်း သိတာလဲ...”

“ ဟင်... ဘာလဲ...”



“ မင်းရော ဟာမီယွန်ရော မိစ္ဆာကောင်ကြီးရဲ့နာမည်ကို မပြောကြတော့ဘူးလေ...”

“ ဪ... ဒါလား... ငါတို့ အကျင့်ဆိုးတစ်ခု အကျင့်ပါသွားတာပါ... ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ကိုခေါ်ရင်လည်း ငါ့အတွက် ပြဿနာမရှိပါဘူး... ဗို...”

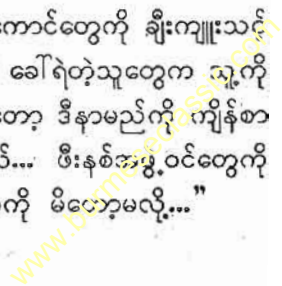
“ မခေါ်နဲ့...”

ရွန်၏ အလန့်တကြားအော်ဟစ်သံက ဟယ်ရီကို လန့်ဖျတ်သွားစေ၏...။ ရွန်က...

“ ဆောရီးပဲကွာ... ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်က ကျိန်စာတိုက်ထားတာ... ဒီနည်းနဲ့ သူတို့ လူတွေကို ခြေရာခံခဲ့တာ... သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာနဲ့ အကာအကွယ် အစီအရင်တွေ ပျက်ပြယ်သွားတယ်... ဒီ... ဒီနည်းနဲ့ သူတို့ ငါတို့ကို တော့တင်ဟမ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ခြေရာခံမိသွားတာပဲ...”

“ ငါတို့ သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်လို့ပေါ့...”

“ သေချာတာပေါ့... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေကို ချိုးကျူးသင့်တယ်... တကယ် အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ... သူ့နာမည်ကို ခေါ်ရဲတဲ့သူတွေက သူ့ကို လုံးဝဆန့်ကျင်ရဲတဲ့ ဒဏ်ဘယ်လ်ဒိုးလိုလူတွေပဲ... ဒီတော့ ဒီနာမည်ကို ကျိန်စာတိုက်လိုက်တယ်... ပြောလိုက်တာနဲ့ ခြေရာခံမိမယ်... ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်တွေကို ခြေရာခံဖို့ အလွယ်ဆုံးနည်းပဲ... သူတို့ ကင်းစလေကို မိဘော့မလို့...”



“ မင်း တကယ်ပြောတာလား...”

“ ဟုတ်တယ်... သူ့ကို ဒက်အိတာတွေ ဝိုင်းဖမ်းကြတာ... ဒါပေမယ့် သူက ခုခံပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်... အခု ငါတို့လိုပဲ ရှောင်နေရတယ်...”

ရွန်က စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်...

“ ကင်းစလေ ဒီသမင်မကို လွှတ်လိုက်တယ် မထင်ဘူးလား...”

“ သူ့အစောင့်အရှောက်က တောကြောင်ကြီးလေကွာ... မင်္ဂလာပွဲမှာ တွေ့လိုက်သားပဲ... မမှတ်မိဘူးလား...”

“ အင်း... ဟုတ်သားပဲ...”

သူတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ ဟယ်ရီ... ဒါ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးလက်ချက်လို့ရော မထင်ဘူးလား...”

“ ဟင်... ဘာကိုလဲ...”

ရွန်က အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သမင်မကို လွှတ်လိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား... စားအစစ်ကို လက်ထဲမှာနောက်ဆုံးရှိခဲ့တာ သူပဲမဟုတ်လား...”

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသေသွားပြီ ရွန်... ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့မြင်ခဲ့တာ... သူ ဘယ်လိုမှ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့အစောင့်အရှောက် က ဖီးနစ်ငှက်ပဲ... သမင်မ မဟုတ်ဘူး...”

ရွန်ကမူ...

“ အစောင့်အရှောက်သဏ္ဍာန်တွေက ပြောင်းလဲလို့ရတယ်မဟုတ်လား... တွန့်ခံတောင် တစ်ခါက ပြောင်းဖူးတယ်လေ...”

“ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူ အသက်ရှင်နေရင် ထွက်လာရမှာပေါ့... ကိုယ်တိုင် ဓားကို လာပေးရမှာပေါ့...”

“ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် သူက မင်းကို ဘာများ သေချာပြောပြခဲ့လို့လဲ... မင်းကို ရွှေဘောလုံးပေးခဲ့တယ်... ဟာမီယွန်ကို ပုံပြင် ဖာအုပ်ပေးခဲ့တယ်... အဲဒါတွေကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...”

“ မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ...”

ဟယ်ရီ ရွန်ဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး... ငါ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ခေါင်းစားလာရင် သူ ရယ်စရာလုပ်ခဲ့သလား... ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီးခက်အောင် လုပ်ခဲ့တာပဲလား စဉ်းစားမိတယ်... ဒါပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်း ငါ ဒီလို မတွေးတော့ဘူး... သူ ဘာလုပ်ဖို့လိုလဲဆိုတာ သေချာသိတယ်... သိလို့လည်း ငါ့ကို အလင်းထိန်း ကိရိယာပေးခဲ့တာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား... သူ... သူက...”

ရွန်၏နားရွက်များ နီရဲလာကာ မြက်ပိုင်များကို ခြေထောက်နှင့် ထိုးဖွနေရင်းမှ...

“ သူက ငါ မင်းဆီက ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားပြီးသား... ”
ဟယ်ရီက...

“ မဟုတ်ဘူး... မင်း ငါ့ဆီကို ပြန်လာချင်မှာပဲလို့ သူသိနေတာ...”

ရွန် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားပုံပေါ်၏...။ ဟယ်ရီ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဆိုလို့ အခုမှ သတိရတယ်... မင်း ရိုတာစကီတာ ရေးထားတာ ဖတ်ပြီးပြီလား...”



“ ဖတ်ပြီးပြီ... လူတိုင်း ဒီအကြောင်းပြောနေတာပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ ဂရင်ဒီဝေါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို မနှစ်သက်တဲ့သူတွေ အတွက်ကတော့ တကယ့်ရယ်စရာကိစ္စပဲ... သူ့ကို အကောင်းမြင်တဲ့သူတွေ အတွက်တော့ အရှိုက်ထိတာပဲ... ဒါပေမယ့် ငါကတော့ အရေးကြီးတယ်လို့ မထင်ဘူး... အဲဒီတုန်းက သူသိပ်ငယ်...”

“ ငါတို့အရွယ်ပဲ...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်နှင့်တုန်းကလိုပင် ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရွန် ဆက်မငြင်းတော့...

ထိုအချိန်မှာပင် ခြံများကြားထဲတွင် ဧရာမပင့်ကူကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဟယ်ရီ သူ့ကို ရွန်ပေးထားသော အနက်ရောင် မှော်ကောင် ဝှေးဖြင့် ချိန်ရွယ်ရင်း...

“ အန်ဂေါဂျီယို...”

ပင့်ကူမှာ တစ်ချက်မျှ တုန်ခါသွား၏...။ ဟယ်ရီ နောက်တစ်ကြိမ်

www.burmeseclassic.com

ဂါထာထပ်ရွတ်လိုက်သည်။ ပင့်ကူမှာ အနည်းငယ် ပို၍ ကြီးလာ၏...။ ရွန်က...

“ တော်တော့... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ငယ်သေးတယ်လို့ပြောမိတာ ငါ မှားတယ်... ဟုတ်ပြီလား...”

ရွန် ပင့်ကူကြောက်မှန်း ရုတ်တရက်မို့ ဟယ်ရီမေ့သွားခြင်းပင်...။

“ ဆောရီးပဲကွာ... ရီဂျူဆီယို...”

ပင့်ကူမှာ ပြန်၍သေးမသွားချေ...။ ဟယ်ရီ သူ့လက်ထဲမှ အနက်ရောင် မှော်တောင်ဓားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်...။ ယခုအခါ သူသုံးသမျှ သာမန်ဂါထာ များမှာ ယခင်က ဖီးနစ်ငှက်မွေးတောင်ဓားနှင့်ကလောက် အစွမ်းမပြနိုင်ပေ...။ သူ၏ မှော်တောင်ဓားအသစ်မှာ လက်ထဲတွင် လုံးဝ မရင်းနှီးပေ...။

ဟာမီယွန်က သူတို့အနီးသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရောက်လာရင်း...

“ နင် အလေ့အကျင့်မရှိသေးလို့ပါ... ဒါ ယုံကြည်မှုနဲ့ပဲ ဆိုင်တာပါ...”

သူမ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပြောသည်ကို ဟယ်ရီ ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်၏...။ သူ၏မှော်တောင်ဓားကို ချိုးပစ်မိသည့်အတွက် သူမတွင် အပြစ်ရှိ သလို ခံစားနေရဟန်ရှိသည်...။ ဟာမီယွန်ပြောသလိုသာဆိုလျှင် သူတို့ မှော်တောင် ဓားချင်း လဲ၍ကိုင်သင့်သည်ဟု ဟယ်ရီ ပြောရန် ကြံလိုက်သည်...။ သို့သော် သူ ဘာမှ မပြောဖြစ်ခင်မှာပင် ရွန်က ဟာမီယွန်ကို ပြုံးပြလိုက်၏...။ သူမက လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပဲ ပြန်ထွက်သွားရင်း စာအုပ်ထဲကိုသာ ပြန်၍ စိတ်ဝင်စားနေ၏...။

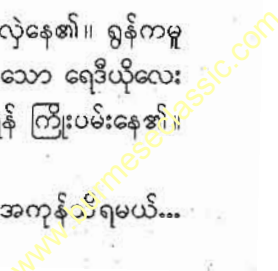
အမှောင်ထုကြီးစိုးလာသည်နှင့် သုံးယောက်စလုံး ရွက်ဖျင်တဲဆီပြန်ခဲ့ ကာ ဟယ်ရီက ပထမဆုံး ကင်းတာဝန်ကို ယူလိုက်၏။

အဝင်ဝတွင်ထိုင်ရင်း သူ၏ အနက်ရောင်တောင်ဓားဖြင့် ကျောက်တုံး လေးများကို မြှောက်ယူရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် သူ၏မှော်ပညာမှာ ယခင်ကလို အစွမ်းမထက်နိုင်ပဲရှိသည်။

ဟာမီယွန်ကတော့ သူမခုတင်ပေါ်ဝယ် စာဖတ်ရင်း လှဲနေ၏။ ရွန်ကမူ သူမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း သစ်သားဖြင့် လုပ်ထားသော ရေဒီယိုလေး ဟစ်လုံးကို သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ လိုင်းများဖမ်းရန် ကြိုးပမ်းနေ၏။

သူက ဟယ်ရီကို အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ်ကွ... သတင်းမှန်တွေ အကုန်သိရမယ်...”



ရှိသမျှ သတင်းတွေအားလုံးက ဝန်ကြီးဌာနနောက် မိစ္ဆာကောင်ကြီးနောက်ကို ပါကုန်ကြပြီ... ဒီသတင်းကတော့ တကယ်မှိုက်တာပဲ... တစ်ခုဆိုတာက ညတိုင်း မလွင့်နိုင်ဘူး... အဖမ်းခံရမှာစိုးလို့ နေရာတွေ လှည့်ပတ်ပြောင်းနေရတယ်... နောက်ပြီး အသံဖမ်းဖို့ စကားဝှက်လိုတယ်... ခက်တာက ငါ စကားဝှက်ကို မမှတ်မိတော့ဘူး...”

သူက ရေဒီယိုကို မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် ဒရမ်ခေါက်သလို ခေါက်ရင်း ပါးစပ်မှ စကားလုံးမျိုးစုံကို ရွေ့တ်နေ၏...။ ဟာမီယွန်က စာဆက်ဖတ်နေသလို ဟယ်ရီကလည်း အနက်ရောင်တောင်ဝှေးဖြင့် ဆက်လက် လေ့ကျင့်နေ၏...။ နောက်ဆုံးတွင် ဟာမီယွန်က ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာ၏...။ ရွန်က တောင်ဝှေးဖြင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ရင်း...

“ နင်... နင့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်နေရင် ငါရပ်လိုက်ပါ့မယ်...”

သို့ရာတွင် ဟာမီယွန်က သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ ဟယ်ရီအနီး ချဉ်းကပ်လာရင်း...

“ ငါ နင်နဲ့ ပြောစရာရှိတယ်...”

ဟယ်ရီ သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်...။ ‘အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ဘဝနှင့် သူ၏လိမ်ညာမှုများ’ စာအုပ်ပင်...။

“ ဘာလဲ...”

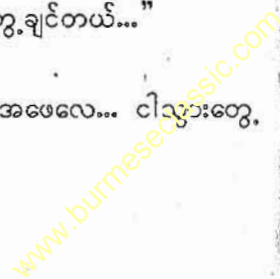
ရီတာစကီတာ၏စာအုပ်ထဲဝယ် သူ့အကြောင်း အခန်းတစ်ခန်း ပါဝင်ကြောင်း သတိရမိသည်...။ သူနှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတို့၏ဆက်ဆံရေးကို ရီတာစကီတာ ဘာရေးထားမှန်း မသိချင်ပေ...။ သို့ရာတွင် ဟာမီယွန်၏စကားမှာ သူထင်ထားသလို မဟုတ်ပေ...။

“ ငါ ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ်ကို သွားတွေ့ချင်တယ်...”

“ ဟင်... ဘာပြောလိုက်တယ်...”

“ ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ်လေ... လူနာရဲ့အဖေလေ... ငါသွားတွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ်...”

“ အင်... ဘာလို့လဲ...”



သူမက အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရိုက်ကာ အားတင်းလိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ ပုံပြင်စာအုပ်ထဲက အမှတ်အသားအကြောင်းကို မေးချင်တယ်... ဒီမှာကြည့်...”

သူမက လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ဟယ်ရီကို ထိုးပြလိုက်၏...။ ဟယ်ရီ မကြည့်ချင်သော်လည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဂရင်ဒီဝေါထံ ရေးထားသည့်စာကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ထိုစာကို တကယ်ရေးခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို သူ မငြင်းနိုင်ပေ...။ ဟာမီယွန်က...

“ လက်မှတ်ကို သေချာကြည့်စမ်းပါ ဟယ်ရီ...”

သူမ ဘာကို ဆိုလိုချင်မှန်း ဟယ်ရီ သေချာမသိသော်လည်း သူ အနီးကပ်၍ သေချာကြည့်လိုက်သည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ လက်မှတ်ဝယ် တြိဂံပုံသဏ္ဍာန် ခပ်သေးသေး အမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ပုံပြင် စာအုပ်ထဲမှ အမှတ်အသားနှင့် အတူတူပင်...။

“ အာ... နင် ဘာပြောချင်တာလဲ...”

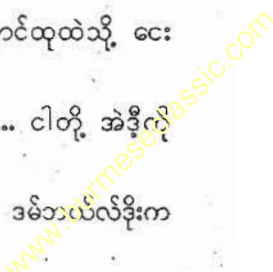
ရွန်အမေးကို ဟာမီယွန်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပေ...။

“ ပိုပိုပြီး ရှုပ်မလာဘူးလား... ဗစ်တာကပြောတော့ ဒါက ဂရင်ဒီဝေါ ရဲ့ အမှတ်အသားတဲ့... ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးက သင်္ချိုင်းဂူဟောင်းမှာ လည်း တွေ့ခဲ့တယ်... အဲဒီအုတ်ဂူက ခုနှစ်သက္ကရာဇ်အရ ဂရင်ဒီဝေါမမွေးခင် အစောကြီးကတည်းကပဲ... အခု ဒီစာကိုလည်းကြည့်ဦး... ငါတို့ ဂရင်ဒီဝေါကို ရော ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကိုပါ မေးလို့မရတော့ဘူး... ဂရင်ဒီဝေါ အသက်ရှင်လျှက်ရှိ မရှိလည်း မသေချာဘူး... ဒါပေမယ့် ငါတို့ မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ်ကို မေးလို့ရတယ်... သူက ဒီအမှတ်အသားကို မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝတ်လာတယ်လေ... ဒါ အရေးကြီးတယ် လို့ ငါထင်တယ် ဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီ ချက်ချင်း အဖြေမပေးချေ...။ သူက အမှောင်ထုထဲသို့ ငေး ကြည့်ကာ အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးလို ထပ်မဖြစ်စေချင်တော့ဘူးဟာ... ငါတို့ အဲဒီကို သွားဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြတယ်... ပြီးတော့...”

“ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်ဘူး ဟယ်ရီ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက



ငါ့ဖို့ ပုံပြင်စာအုပ် ထားရစ်ခဲ့တယ်... ဒီအမှတ်အသားကို မစုံစမ်းသင့်ဘူးလို့ နင် ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ...”

“ ဒီပြဿနာက ပြန်စလာပြန်ပြီဟာ... အရင်ကလည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ငါတို့ကို လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားတွေ ထားခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား...”

ရွန်က...

“ အလင်းထိန်းကိရိယာက ငါ့အတွက် တကယ်အသုံးဝင်ခဲ့တာပဲ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ လုပ်ဖွဲ့ခွင့်ကို သွားတွေ့ကြည့်သင့်တယ် ထင်တယ်...”

ဟယ်ရီ ရွန်ကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်သည်...။ ရွန် ဟာမီယွန်ကို ထောက်ခံနေခြင်းမှာ ဤအမှတ်အသားကို သိချင်၍မဟုတ်မှန်း သူ့သိသလိုရှိ သည်...။

“ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးနဲ့ မတူနိုင်ပါဘူးကွာ... လုပ်ဖွဲ့ခွင့်က မင်းဘက်ကလူ ပဲ... ကွစ်ဘလာသတင်းစာက မင်းဘက်က အမြဲပါနေကျပဲ... မင်းကို ကူညီသင့် တယ်လို့ သူ အမြဲရေးနေကျ မဟုတ်လား...”

“ ဒါ အရေးကြီးတယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

ဟာမီယွန်ကပါ ဝင်ပြော၏...။ ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် တကယ်အရေးကြီးရင် ငါ့ကို သူမသေခင် ပြောပြခဲ့မှာ ပေါ့...”

“ ဒါ... ဒါ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားရှာဖွေရမယ့် ကိစ္စလို့ ထင်တာပဲ...”

“ အင်း... ဒီလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

“ ငါတို့ မစ္စတာလုပ်ဖွဲ့ခွင့်နဲ့ စကားပြောကြည့်သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်... ဒီအမှတ်အသားက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး... ဂရင်ဒီဝေါ... ဂိုဒရစ်ဟောလိုးတို့နဲ့ ဆက်စပ် နေတယ်... ငါတို့ ဒီအကြောင်းကို သိသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်...”

ရွန်က...

“ ဒါဖြင့်လည်း မဲခွဲကြစို့... လုပ်ဖွဲ့ခွင့်ဆီကို သွားချင်တဲ့သူ...”

ရွန်က သူ့လက်ကို ဟာမီယွန်ထက်ပင် အရင် မြှောက်သားလိုက် သည်...။ သူ့နောက်မှ ဟာမီယွန်က လက်လိုက်မြှောက်၏...။

ရွန်က ဟယ်ရီကျောကို ပုတ်လိုက်ရင်း...

“ ဆောရီးပဲ ဟယ်ရီ... ငါတို့က မဲများသွားပြီ...”

“ ကောင်းပြီလေ... ဒါပေမယ့် လပ်ဖွင့်ကို တွေ့ပြီးတာနဲ့ ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေ ဆက်ရှာကြမယ်... ဟုတ်လား... ဒါနဲ့ လပ်ဖွင့်က ဘယ်မှာနေတာလဲ... မင်းတို့သိလား...”

ရွန်က...

“ ငါတို့အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး... နေရာအတိအကျတော့မသိဘူး... အဖေနဲ့အမေကတော့ သူတို့အကြောင်းပြောတိုင်း တောင်ကုန်းတွေဘက်ကို ညွှန်တတ်တာပဲ... သိပ်ရှာရခက်မယ်ထင်ဘူး...”

ဟာမီယွန် သူမ၏ကုတင်ပေါ် ပြန်တက်သွားသည်နှင့် ဟယ်ရီက အသံကို နှိမ့်လိုက်ရင်း...

“ မင်းကို သူ မျက်နှာသာပြန်ပေးအောင် ကြံတာမဟုတ်လားကွ... ဟေ...”

ရွန်က ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်...

“ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူး ကိုယ့်လူ... ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ ကွာ... ဒါ ခရစ်စမတ်စ်ကျောင်းပိတ်ရက်ကွ... လူနာ အိမ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်...”

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် သူတို့အားလုံး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ အော့တာရီစိန့်ကတ်ချ်ပိုးလ်ရွာလေးအား တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ်မှ သေချာ လှေ့လာကြည့်လိုက်သည်...။ အလွန်မြင့်သောတောင်ထိပ်မှ စီးကြည့်ခြင်းဖြစ် ရာ ရွာလေးမှအိမ်များမှာ အရပ်အိမ်လေးများသဖွယ် ဖြစ်နေ၏...။ သူတို့ ဘာရိုးကို အပေါ်စီးမှ ရှာကြည့်သော်လည်း သေချာစွာ မမြင်ရချေ...။ ရွန်က...

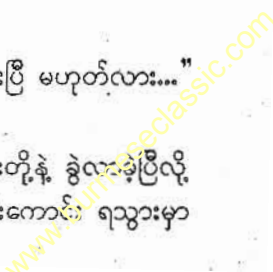
“ ဒီလောက်အနီးထိရောက်ပြီးမှ အိမ်ကို ဝင်မတွေ့ရတာတော့ တစ်မျိုး ကြီးပဲ...”

ဟာမီယွန်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“ နင် သူတို့နဲ့ ခရစ်စမတ်စ်တလျှောက်လုံး တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား...”

ရွန်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ ငါ ဘာရိုးမှာ မနေဘူး... ငါ အိမ်ကိုပြန်ပြီး မင်းတို့နဲ့ ခွဲလာခဲ့ပြီလို့ ပြောရမှာလား... ဖရက်နဲ့ဂျော့အဖို့တော့ နောက်စရာ ကောင်းကောင်း ရသွားမှာ



ပဲ... ဂျင်းနီကလည်း ငါ့ကို ကောင်းကောင်း နားလည်သွားမှာပဲ...”

ဟာမီယွန်က အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

“ ဒါဆို နင် ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ...”

“ ဘီလ်နဲ့ ဖလူရာတို့ရဲ့ အိမ်အသစ်ကိုလေ... ဘီလ်က ငါ့အပေါ် အရမ်း ကောင်းတယ်... ငါ ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကြားတော့ သဘောကျပုံမရ ပေမယ့် ဘာမှဆက်ပြောမနေဘူး... ငါ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကို သူ သိတယ်... ကျန်တဲ့မိသားစုတစ်စုလုံး ငါ့ရှိမှန်း မသိကြဘူး... ဘီလ်က အမေ့ ကို ခရစ်စမတ်စ်မှာ မလာတော့ဘူးလို့ပဲ မှာလိုက်တယ်... ဒါ သူတို့ လက်ထပ် ပြီးတဲ့နောက် ပထမဆုံး ပိတ်ရက်ပဲ... ဖလူရာလည်း ဒီလိုပဲ နေချင်ပုံရတယ်...”

ရွန်က ဘာရိုးဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်းမှ...

“ ဟိုဘက်ကို သွားကြည့်ရအောင်...”

သူတို့ နာရီအနည်းငယ်ကြာသည်အထိ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်...။ ဟာမီယွန်အကြံဖြင့် ဟယ်ရီမှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြုံလာရ၏...။ တောင်ကုန်း နှလုံးတစ်ခုအနီးတွင် အိမ်လေးတစ်လုံးကို လူသူကင်းမဲ့လျက် တွေ့ရသည်။

ဟာမီယွန်က သေသေသပ်သပ်ရှိသော မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြတင်းပေါက် မှတစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်ရင်း...

“ ဒါ သူတို့အိမ်လို့ ထင်သလား... ကြည့်ရတာ ခရစ်စမတ်စ်မှာ လျှောက်လည်နေကြပုံပဲ...”

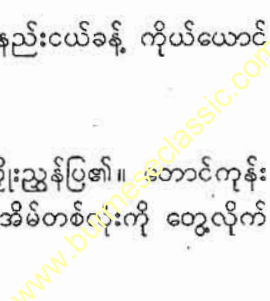
ရွန်က လုံးဝလက်မခံဟန်ဖြင့်...

“ လပ်ဖ်ဂွဒ်ရဲ့ပြတင်းပေါက်က ချောင်းလိုက်တာနဲ့ သူတို့အိမ်မှန်း သိသာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်... ကဲ... တောင်ကုန်းတွေကို နည်းနည်း ထပ်ကျော်သွားကြည့်ရအောင်...”

ထို့ကြောင့် သူတို့ မြောက်ဘက်သို့ မိုင်အနည်းငယ်ခန့် ကိုယ်ယောင် ဖျောက်ကာ ခရီးနှင်ခဲ့ကြသည်...။

“ အာဟား... ဟိုမှာ...”

ရွန်က တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ တောင်ကုန်း ထိပ်ဝယ် အလွန်ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်



ရသည်...။

“ ဒါ လူနာအိမ်ပဲ... သေချာတယ်... ဘယ်သူမှ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေမှာမဟုတ်ဘူး... အိမ်ကလည်း မည်းချိတ်နေတာ ကျီးကန်းကြီးလိုပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငှက်နဲ့ လုံးဝမတူပါဘူးဟာ...”

“ ဒါဆိုလည်း စစ်တုရင်ရုပ်က ရဲတိုက်နဲ့တူတယ်...”

အရပ်ရှည်သလောက် ခြေတံရှည်သောရွန်မှာ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ အရင် ဆုံး ရောက်သွား၏။ သူနှင့် ဟာမီယွန်တို့ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ မောမောပန်းပန်း ရောက်သွားချိန်ဝယ် ရွန်က အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ ဒါ သူတို့အိမ်ပဲ... ကြည့်စမ်း...”

ပြုလဲကျနေသောစည်းရိုးတွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရိုက်ထား၏...။

‘ ကွစ်ဘလာသတင်းစာ အယ်ဒီတာ ဖိနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ် ’

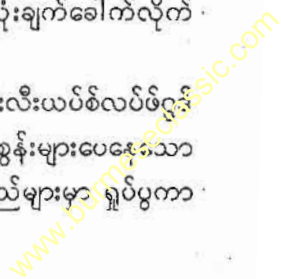
သူတို့ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်...။ မြွေလိမ်မြွေကောက် လမ်းကလေး အတိုင်း ဝင်လာခဲ့ရာ လမ်းတလျှောက်တွင် သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက် နေ၏...။ ချုံပုတ်တစ်ခုတွင် လိမ္မော်ရောင်လိုလို အနီရောင်လိုလို သစ်သီးများကို တွေ့ရ၏...။ သက်တမ်းရှင့်လှပြီဖြစ်သော ပန်းသီးရိုင်းပင်နှစ်ပင်မှာ သစ်ရွက်များ မရှိတော့သော်လည်း အနီရောင်ပန်းသီးများဖြင့် ပြွတ်သိပ်နေ၏...။

ဖီးကွက်သေးသေးတစ်ကောင်က သူတို့ကို သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်မှ ငုံ့ကြည့် နေ၏...။ ဟာမီယွန်က...

“ နင် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ချွတ်လိုက်တော့ ဟယ်ရီး... နင့်ကိုပဲ မစွတာလုပ်ဖိဂွဒ်က ကူညီချင်မှာ... ငါတို့ကို မဟုတ်ဘူး...”

သူက ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို အိတ်ထဲထည့်သိမ်းရန် ဟာမီယွန်ကို ပြန်ပေးလိုက်၏...။ ထို့နောက် ဟာမီယွန်က တံခါးကို သုံးချက်ခေါက်လိုက် သည်...။

ဆယ်စက္ကန့်ခန့်အကြာတွင် တံခါးပွင့်လာပြီး ဖိနိုဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ် ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ခြေထောက်ဗလာနှင့်ဖြစ်ပြီး အစွန်းများပေးနေသော ညဝတ် အင်္ကျီကိုဝတ်ထား၏...။ သူ၏ အဖြူရောင်ဆံပင်ရှည်များမှာ ရှုပ်ပွကာ



ညစ်ပေနေ၏...။ မင်္ဂလာပွဲတွင် ဝတ်စားထားစဉ်ကနှင့် များစွာကွာခြား၍ စုတ်ပြတ် သတ်လျက် ရှိသည်...။

“ ဘာလဲ... ဘာကိစ္စလဲ... ဘယ်သူတွေလဲ...”

သူက အသံစူးစူးဖြင့် မေးရင်း ဟာမီယွန်နှင့် ရွန်ကို အရင်ကြည့်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးပိတ် ဟယ်ရီကို မြင်လိုက်ချိန်ဝယ် ပါးစပ် အဟောင်းသား ပွင့်သွား၏...။

“ ဟယ်လို မစ္စတာလပ်ဖီဂွဒ်... ကျွန်တော်က ဟယ်ရီပေါ်တာပါ...”

ဟယ်ရီက လက်ကမ်းပေးလိုက်သော်လည်း ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်က မလှုပ် ချေ...။ သူ့မျက်လုံးက ဟယ်ရီနဖူးပေါ်ရှိ အမာရွတ်တွင်သာ ငြိမ်သက်နေ၏...။

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်တို့ အထဲကိုဝင်လို့ရမလား... ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို မေးစရာနည်းနည်း ရှိလို့ပါ...”

“ ဒီ... ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား... ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်... ဖြစ်မယ်မထင်...”

ဟယ်ရီ အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားမိသည်...။

“ ကျွန်တော်တို့ မကြာပါဘူး...”

“ အင်း... ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ဝင်ကြ...”

သူတို့ အထဲရောက်ရောက်ချင်းပင် ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်က တံခါးကို ဆောင့် ပိတ်ချလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ မြင်ဖူးသမျှထဲတွင် အထူးဆန်းဆုံး မီးဖိုချောင်ပင်...။ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ရှိကာ ငရုတ်ကောင်းပူးထဲရောက်နေသလို ခံစားရ၏...။ အားလုံး နံရံထဲတွင် ထွင်းကာ မြှုပ်ထား၏...။ ကြောင်အိမ်... မီးဖို... လက်ဆေးကြောလေ့... အားလုံးပင်...။ ထို့ပြင် အရောင်တောက်တောက်နှင့် ပိုးမွှားများ ပန်းပွင့်ပုံများ ပါသော ဆေးများ သုတ်ထား၏...။ လူနာ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဟယ်ရီ ပြန်မြင်ယောင် လာ၏...။ ဤကဲ့သို့နေရာတွင် နေခြင်းကြောင့် ဤပုံစံမျိုးပေါက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်...။

အခန်းအလယ်တည့်တည့်ဝယ် သံဖြင့်လုပ်ထားသော ကြောင်ပိမ်လှေကား တစ်ခုရှိ၏။ အပေါ်ထပ်မှ တဒုန်းဒုန်းတဒိုင်းဒိုင်းအသံများ ကြားနေရ၏...။

လူနာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်...။

ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေဟန်ဖြင့်...

“ အပေါ်ကို တက်ကြရအောင်...”

အပေါ်ထပ်အခန်းမှာ ဧည့်ခန်းနှင့် အလုပ်ခန်း ပေါင်းထားပုံရပြီး မီးဖိုခန်း ထက် ပို၍ရှုပ်ပွနေ၏...။ မီးဖိုခန်းထက် ပိုသေးကာ အဝိုင်းသဏ္ဍာန်ပင်ဖြစ်ပြီး ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် ရှုပ်ပွနေ၏။ စာအုပ်ပုံများနှင့် သတင်းစာစက္ကူများက နေရာ အနှံ့ ပွထနေ၏။ ဘာမှန်း မခန့်မှန်းနိုင်သော သတ္တဝါရုပ်တုများလည်း ရှိနေသည်။

လူနာ အပေါ်ထပ်တွင် ရှိမနေချေ...။ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်နေသော အရာမှာ သစ်သားနှင့်လုပ်ထားသော ပုံစံဟောင်း ပုံနှိပ်စက်ဆီမှဖြစ်သည်...။

“ ဘာကိစ္စ ဒီကို လာခဲ့ကြတာလဲ...”

ဟယ်ရီ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် ဟာမီယွန်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

“ မစ္စတာလပ်ပိဂွဒ်... ဟိုဟာက ဘာကြီးလဲ...”

သူမက အလွန်ကြီးမားသော အညိုရောင် ဦးချိုကြီးတစ်ခုကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြ၏။ ထိုအရာမှာ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားပြီး အခန်းထဲသို့ ပေပေါင်း အတော် များများ ထိုးထွက်နေ၏။

“ ဒါ စနော့ကတ်ချိုလိမ်လေ...”

“ မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ဟာမီယွန်... ဒါက အရေးမကြီး...”

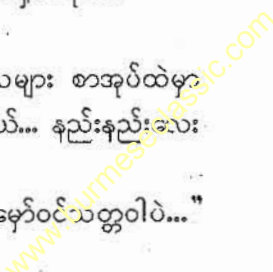
“ ဟယ်ရီ... ဒါ အိမ်ခန်းချိတ်ပဲ... အိမ်ထဲမှာထားရင် အရမ်း အန္တရာယ် ကြီးလွန်းတယ်...”

ရွန်က ဦးချိုအနီးမှ ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ်ရှောင်ရင်း...

“ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ...”

“ ငါ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများနှင့် နေရာဒေသများ စာအုပ်ထဲမှာ ကြုံဖူးတယ်... မစ္စတာလပ်ပိဂွဒ်... ဒါကြီးကို ဖယ်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်... နည်းနည်းသေး သလိုလိုတာနဲ့ ပေါက်ကွဲသွားနိုင်တယ်...”

“ ဒါ စနော့ကတ်ချိုလိမ်ပဲ... အရမ်းရှားပါးတဲ့ မှော်ဝင်သတ္တဝါပဲ...”



“ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဦးချိုပေါ်က အမှတ်အသားတွေအရ ဒါ အိရမ်ပန်ချိုပဲ... အရမ်းအန္တရာယ်ကြီးတယ်... ဘယ်က ရလာတာလဲ...”

“ ငါ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်က ဝယ်လာတာ... ငါ့ကို လူငယ်လေးတစ်ယောက် ရောင်းသွားတာ... လူနာ့အတွက် ခရစ်စမတ်မှာ ပျော်စရာဖြစ်အောင် ဝယ်လာတာ... ကဲ...”

သူက ဟယ်ရီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုလာတာလဲ မစွတာပေါ်တာ...”

“ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီနည်းနည်း လိုလို့ပါ...”

ဟာမီယွန် ဘာမှထပ်မပြောနိုင်ခင် ဟယ်ရီ ဦးအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ အား... အကူအညီလား...”

သူက ဟယ်ရီအမာရွတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏...။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြောက်ရွံ့နေသလိုပင်...။

“ ဟယ်ရီပေါ်တာကိုကူညီရတာ... အင်း... တကယ်အန္တရာယ်များမှာပဲ...”

ရွန်က...

“ ဟယ်ရီပေါ်တာကို ကူညီရမယ်လို့ ဆောင်းပါးတွေရေးနေတာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား... ဒါ အရေးအကြီးဆုံးတာဝန်ပဲဆို... ကွစ်ဘလာက ခင်ဗျား သတင်းစာ မဟုတ်လား...”

ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်က သူ့ကိုကျော်ကာ ပုံနှိပ်စက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ...

“ ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

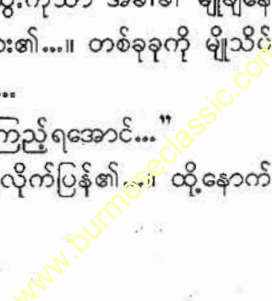
ရွန်က...

“ ဒါ အားလုံးရဲ့တာဝန်ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားတော့ မပါဘူးပေါ့...”

ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်မှာ အဖြေမပေးနိုင်ပဲ တံထွေးကိုသာ အခါခါ မျိုချနေ၏...။ သူတို့ကို တည့်တည့်မကြည့်ပဲ မျက်နှာလွှဲထား၏...။ တစ်ခုခုကို မျိုသိပ်ထားသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်။ ဟာမီယွန်က...

“ လူနာရော... သူ ဘယ်လိုတွေးမလဲ ကြည့်ရအောင်...”

ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်က တံထွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြန်၏...။ ထို့နောက် တွင် အလွန်တုန်ရိုကာ တိုးသော လေသံဖြင့်...



“ လူနာ ချောင်းထဲမှာ ငါးမျှားနေတယ်... သူ... သူက မင်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်မှာပါ... သွားခေါ်လိုက်မယ်လေ... ငါ... ငါလည်း မင်းတို့ကို ကူညီပါ့မယ်...”

သူ လှေကားမှ ဆင်းသွားကာ တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်...။

ရွန်က...

“ တကယ့်ကြောက်ကြီးပဲ... လူနာက သူ့ထက် ဆယ်ဆ သတ္တိရှိတယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့ ဒီလာတာသိသွားရင် ဒက်အိတာတွေနဲ့ ပြဿနာတက်မှာကို စိုးရိမ်နေပုံပဲ...”

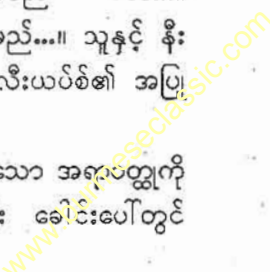
ဟာမီယွန်က...

“ ရွန်ပြောတာကို ငါလည်း ထောက်ခံတယ်... ဒီလူကြီးက တခြားလူတွေကိုတော့ နင့်ကို ကူညီဖို့ပြောပြီး သူကတော့ ငါတို့ကို နှင်ထုတ်နေတယ်... ပြီးတော့ အဲဒီဦးချို့နား လုံးဝ မကပ်ကြနဲ့နော်...”

ဟယ်ရီ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့်လိုက်သည်...။ တောင်ကုန်းအောက်ခြေဝယ် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု ဖဲကြိုးတစ်ခုပမာ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ စီးဆင်းနေ၏...။ သူတို့ အလွန်မြင့်သောနေရာသို့ ရောက်နေ၏...။ ငှက်များ ပျံသန်းသွားနေသည်ကို မြင်နေရ၏...။ ဘာရိုးရှိရာသို့ သူ လှမ်းကြည့်သော်လည်း တောင်ကုန်းများ ကာဆီးနေ၍ မမြင်နိုင်ပေ...။

ဂျင်းနီနှင့် သူ အလွန်နီးကပ်သော နေရာသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်ရောက်လာခြင်းပင်...။ သူ ယခုလို ငေးမောနေမှန်း သူမကတော့ သိမည် မထင်ပေ...။ သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ ဝေးနေသည်ကိုပင် သူ ကျေနပ်ရပေမည်...။ သူနှင့် နီးကပ်သူ မှန်သမျှ အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်ကြောင်းကို ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်၏ အပြုအမူက သက်သေခံနေ၏...။

သူ ပြတင်းပေါက်မှ မျက်နှာခွာလိုက်ရင်း ထူးဆန်းသော အရာပုံတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စုန်းမတစ်ယောက်၏ ရုပ်တုတစ်ခုဖြစ်ပြီး ခေါင်းပေါ်တွင်



ပုံသဏ္ဍာန်ထူးခြားသော သရဖူတစ်ခုကို ဆောင်းထား၏...။ ဟယ်ရီက...

“ ဒီမှာကြည့်စမ်း...”

ရွန်က...

“ သူ ဘာကိစ္စ ဒါကို မင်္ဂလာပွဲတုန်းက ဆောင်းမလာသလဲ မသိဘူး...”

တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာ၏...။ ဘွတ်ဖိနပ်စီးထားပြီး လက်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ဗန်းကို ကိုင်လာ၏...။

“ အား... ဒါ တကယ့် တီထွင်မှုကြီးပဲ...”

သူက ဟာမီယွန်လက်ထဲသို့ ဗန်းကို ထိုးထည့်ကာ ဟယ်ရီအနားသို့ ဝင်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ ဒါ ရိုဝမ်နာရေဗင်ကလောရဲ့ ပုံစံတူခေါင်းပေါ်မှာ ကွက်တိ ဆောင်းပေးထားတာလေ... အရမ်းအဖိုးတန်တဲ့ရတနာပဲ... ဉာဏ်ပညာကို တိုးစေတယ်...”

ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်က ဟာမီယွန် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ဖက်ရည်ဗန်းဆီ ပြန်လှည့်သွားရင်းမှ...

“ ဒါ သက်စောင့်ဆေးမြစ်ရည်ပဲ... ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထားတာ...”

ဆေးရည်အရောင်က ပန်းရောင်ရင့်ရင့် ဖြစ်နေ၏...။

“ လူနာက မင်းတို့ရောက်နေတာသိလို့ အရမ်းပျော်နေတယ်... ငါးဖမ်းပြီး တက်လာလိမ့်မယ်... သိပ်မကြာပါဘူး...”

သူက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ သတင်းစာစက္ကူများကို ဖယ်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ ကဲ... မင်းကို ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲ မစွတာပေါ်တာ...”

ဟယ်ရီက ဟာမီယွန်ကို တစ်ချက်မျှ အားပေးသလို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ အင်း... မင်္ဂလာပွဲတုန်းက ခင်ဗျားရဲ့လည်ပင်းမှာဆွဲလာတဲ့ တံဆိပ်အကြောင်း သေချာသိချင်လို့ပါ...”

ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်က အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်...

“ ဘာလဲ... မှော်ဝင်ရတနာ အမှတ်အသားကို ပြောတာလား...”



၂၁။ ဒဏ္ဍာရီထဲက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်

ဟယ်ရီ ရွန်နဲ့ဟာမီယွန်တို့ကို ကြည့်လိုက်သည်...။ သူတို့လည်း ဇိနိဖီးလီးယပ်စ် ဘာပြောလိုက်မှန်း နားလည်ပုံမရချေ...။

“ မှော်ဝင်ရတနာ... ဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... မင်းတို့ မကြားဖူးဘူးလား... အင်းလေ... အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး... ယုံကြည်တဲ့စုန်းကဝေ အရမ်းနည်းတာကိုး... မင်းရဲ့အစ်ကို မင်္ဂလာပွဲမှာတောင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဒါ မိစ္ဆာအမှတ်အသားပါဆိုပြီး ငါ့ကို ပြဿနာရှာသေးတာပဲ... ဒီပစ္စည်းတွေက မိစ္ဆာမှော်ပညာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး... ယုံကြည်တဲ့သူတွေက ဒီအမှတ်အသားကို ဆောင်ကြတာက ရှာဖွေရတာ ပိုလွယ်အောင်လို့ပါ...”

သူက ဆေးရည်ခွက်ထဲသို့ သကြားများစွာ ထည့်မွှေကာ သောက်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီက...

“ နည်းနည်းရှင်းပါဦး... ကျွန်တော် လုံးဝ နားမလည်နိုင်ဘူး...”

ယဉ်ကျေးမှုအရ ဟယ်ရီ ဆေးရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ရာ နှို့အန် မထွက်စေရန် အတော် ချုပ်တည်းယူလိုက်ရသည်...။ အရသာမှာ အလွန်

ဆိုးဝါးလှသည်။ ရသားစုံပဲစေ့များကို ရောကာ အရည်လုပ်ထားသလိုပင်...။

“ ယုံကြည်တဲ့သူတွေက မှော်ဝင်ရတနာတွေကို လိုက်ရှာကြတယ်...”
ဟာမီယွန်က...

“ ဒါပေမယ့် မှော်ဝင်ရတနာဆိုတာ ဘာတွေလဲ...”

ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်က ကုန်သွားပြီဖြစ်သော ဆေးရည်ခွက်ကို ပြန်ချထား
လိုက်ရင်းမှ...

“ မင်းတို့အားလုံး ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပုံပြင်ကို သိကြမယ်ထင်တယ်...”

ဟယ်ရီက ခေါင်းခါလိုက်သော်လည်း ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်က ခေါင်းညိတ်
ပြလိုက်သည်...။

“ မစ္စတာပေါ်တာ... ဒီကိစ္စက အဲဒီပုံပြင်က စတာပဲ... စာအုပ်
ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်...”

သူက အခန်းထဲရှိစာအုပ်ပုံများကို လိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဟာမီယွန်က...

“ ကျွန်မမှာ ပုံပြင်စာအုပ်ရှိတယ် မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ်...”

သူမက လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပုံပြင်စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။

“ ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်ပါလား...”

ဟာမီယွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏...။ ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်လပ်ဖ်ဂွဒ်က...

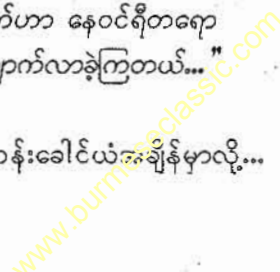
“ ဒါဆိုလည်း ကျယ်ကျယ်လေးဖတ်ပါလား... အားလုံး နားလည်သွား
တာပေါ့...”

ဟာမီယွန်က စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခေါင်းစဉ်ထိပ်ဝယ် သူတို့
သိချင်သည့် အမှတ်အသားကို ဟယ်ရီ ထပ်တွေ့လိုက်ရသည်...။ ထို့နောက်

သူမက ပုံပြင်ကို စဖတ်တော့သည်...။

“ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ဟာ နေဝင်ရီတရော
အချိန်မှာ လူသူကင်းတဲ့ လမ်းတစ်ခုအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်...”

“ နေဝင်ရီတရောအချိန်မဟုတ်ပါဘူး... သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာလို့...
အမေ အမြဲပြောပြနေကျ...”



ရွန်က နားထောင်နေရင်းမှ လှမ်းပြော၏...။ ဟာမီယွန်က သူမ ဖတ်ပြသည်ကို ဝင်နှောင့်ယှက်သလို လှမ်းကြည့်၏...။

“ ဆောရီးပဲ... သန်းခေါင်ဆိုရင် ပိုကြောက်ဖို့ ကောင်းမလားလို့...”

“ ဘာလဲ... ငါတို့ ဒီထက်ကြောက်စရာကိစ္စတွေ သိဖို့ လိုသေးလို့လား...”

ဟယ်ရီကပါ ဝင်ပြောလိုက်၏...။ ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က သူတို့ကို သိပ် စိတ်ဝင်စားပုံမရပဲ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေ၏...။ ဟာမီယွန်က ပုံပြင်ကို ဆက်ဖတ်၏...။

“ ဒီလိုနဲ့ အင်မတန်နက်ပြီး ဖြတ်ကူးလို့မရနိုင်တဲ့ မြစ်တစ်ခုအနီးကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်... ဒါပေမယ့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံးဟာ မှော်ပညာ တတ်ကျွမ်းကြတော့ မှော်တောင်စွေးတွေ ဝှေ့ယမ်းလိုက်တာနဲ့ မြစ်ကူး တံတားတစ်ခု ပေါ်လာတော့တာပဲ... ဒါပေမယ့် တံတားတစ်ဝက်မှာပဲ ဝတ်ရုံခြုံထားတဲ့သူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ထားသတဲ့... လမ်းပိတ်ထား တဲ့သေမင်းက သူတို့ကို စကားပြောတယ်...”

ဟယ်ရီက ဖြတ်၍...

“ ဟင်... သေမင်းက စကားပြောတယ်...”

“ ဒါ ကလေးပုံပြင် ဟယ်ရီ...”

“ အင်း... ဟုတ်သားပဲ... ဆက်ဖတ်ပါဦး...”

“ အင်း... သေမင်းက သူတို့ကို စကားပြောတယ်... သူတို့ သုံးယောက်က သူ့ကိုလှည့်ဖြားတဲ့အတွက် သေမင်းက အရမ်း စိတ်ဆိုး တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခရီးသွားတွေဟာ ဒီမြစ်ကို မဖြတ်ကူး နိုင်ပဲ ရေနစ်သေနေကျမို့လို့ပဲ... ဒါပေမယ့် သေမင်းက အရမ်း ကောက်ကျစ်စွာနဲ့ သူတို့ရဲ့ မှော်ပညာကို ချီးကျူးယောင် ဆောင် လိုက်သတဲ့... ပြီးတော့ သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဆု ပေးချင်တယ်လို့ ဆိုလိုက်တယ်...”

“ ဒီလိုနဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို နှစ်သက်တဲ့ အစ်ကိုကြီးက သူ့အတွက် အလွန်တန်ခိုးစွမ်းအားထက်မြက်တဲ့ မှော်တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို တောင်းသတဲ့... ရှိသမျှ မှော်တောင်ဝှေးအားလုံးထက်စွမ်းပြီး ရင်ဆိုင် တိုက်တိုင်း အောင်နိုင်တဲ့ တောင်ဝှေးမျိုးပေါ့... သေမင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင် လောက်အောင် တန်ခိုးထက်တဲ့ မှော်တောင်ဝှေးကို တောင်းသတဲ့... ဒါနဲ့ သေမင်းက မြစ်ကမ်းနားက သစ်ပင်အုံကြီး တစ်ပင်ရဲ့ သစ်ကိုင်း ကို ချိုးယူပြီး မှော်တောင်ဝှေးအဖြစ်ဖန်ဆင်းပြီး အစ်ကိုကြီးကို ပေးလိုက် သတဲ့...”

“ အစ်ကိုလတ်ကတော့ အင်မတန် အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့သူဖြစ်သတဲ့... သူက သေမင်းကို ပိုပြီး အရှက်ရစေလိုသတဲ့... ဒါကြောင့် သေရွာကလူ တွေကို ပြန်ခေါ်နိုင်တဲ့အစွမ်းရဖို့ တောင်းဆိုတဲ့အခါမှာ သေမင်းက မြစ်ကမ်းနံဘေးကပဲ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူပြီး ပေးလိုက် တယ်... ပြီးတော့ ဒီကျောက်တုံးမှာ သေရွာကလူတွေကို ပြန်ခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်...”

“ နောက်ဆုံးမှာ ညီအငယ်ဆုံးကို ဘာဆုလိုချင်သလဲလို့ သေမင်းက ဆိုသတဲ့... ညီအငယ်ဆုံးဟာ မောက်မာမှုကင်းစင်ပြီး ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံသတဲ့... သူက သေမင်းကို ယုံကြည်မှု လုံးဝ မရှိဘူး... ဒါနဲ့ သေမင်း သူ့နောက်ကို မလိုက်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို တောင်းသတဲ့... ဒါနဲ့ပဲ သေမင်းဟာ လုံးဝဆန္ဒမရှိပဲ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ထုတ် ပေးလိုက်ရတော့တယ်...”

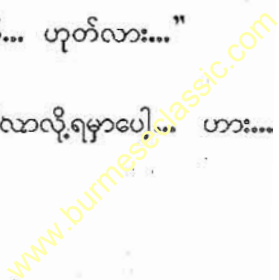
ဟယ်ရီက နောက်တစ်ခါ ဖြတ်၍...

“ သေမင်းမှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံရှိတယ်... ဟုတ်လား...”

ဓမ္မန်က...

“ ဒါမှ သူ လူတွေဆီ တိတ်တဆိတ်လာလို့ရမှာပေါ့... ဟား...”

ဟား... ဟား... အဲ... ဆောရီးပဲ ဟာမီယွန်...”



“ အဲဒီနောက်မှာ သေမင်းဟာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ခရီးဆက်ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်သတဲ့... သေမင်းပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေ အကြောင်း ဆွေးနွေးရင်းနဲ့ သူတို့ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြတယ်... နောက်တော့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ဟာ လမ်းခွဲပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်...”

“ အစ်ကိုကြီးဟာ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ခရီးနှင်ရင်း ရွာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ခဲ့တယ်... သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့သူတွေကို လိုက်ရှာပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်... သေမင်းတောင်ဝေးတန်းခိုးနဲ့ လုံးဝ ရှုံးပွဲမရှိခဲ့ဘူး... တစ်နေရာမှာ ရန်သူတစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ခဲ့ပြီး အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဟာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ စားသောက်ရင်းနဲ့ သေမင်းပေးတဲ့ မှော်တောင်ဝေးအကြောင်းကို အားပါးတရ ကြွားဝါမိသတဲ့...”

“ အဲဒီညမှာပဲ စုန်းတစ်ယောက်ဟာ မူးပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ခိုးဝင်ပြီး မှော်တောင်ဝေးကို ခိုးသတဲ့... နောက်ပြီး စိတ်ချရအောင် အစ်ကိုကြီးကို အဆုံးစီရင်ခဲ့သတဲ့... ဒါနဲ့ပဲ သေမင်းဟာ အစ်ကိုကြီးကို စီရင်နိုင်လိုက်တယ်...”

“ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုလတ်ဟာ သူ့အိမ်ကိုသူ ပြန်လာခဲ့သတဲ့... အိမ်မှာ သူဟာ သေမင်းပေးလိုက်တဲ့ သေသူကို ပြန်ခေါ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကို ထုတ်ပြီး လက်နဲ့ သုံးကြိမ် လှည့်လိုက်သတဲ့... သူ အလွန် အံ့ဩကျေနပ်ရတာက သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့လုပ်ပြီးမှ သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ရွှေမှာ ပြန်ရောက်လာတာပဲ...”

“ ဒါပေမယ့် သူမဟာ စိတ်ဆင်းရဲနေပြီး အေးစက်တဲ့ အငွေအသက်တို့က သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ကာရံထားသလိုပဲတဲ့... သူမဟာ ဒီကမ္ဘာကိုပြန်ရောက်လာပေမယ့် သူမရဲ့နေရာ မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် အရမ်းခံစားနေရသတဲ့... နောက်ဆုံးမှာ အစ်ကိုလတ်က သူ့စိတ်ကို မချုပ်ထိန်းနိုင်တော့တဲ့အဆုံး သူ့ကိုယ်သူသတ်သေပြီး တမလွန်ဘဝကို လိုက်ပါသွားတော့သတဲ့... ဒီနည်းနဲ့ပဲ သေမင်းဟာ အစ်ကိုလတ်ကို သေစေလိုက်ပြန်သတဲ့...”

“ ဒါပေမယ့် သေမင်းဟာ ညီအငယ်ဆုံးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရှာခဲ့ပေမယ့် လုံးဝရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး... နောက်ဆုံးမှာ ညီအငယ်ဆုံးဟာ အသက် အလွန်ကြီးလာတဲ့အတွက် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူ့သားကို ပေးသတဲ့... အဲဒီနောက်မှာ သူဟာ သေမင်းကို မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်လို နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ တမလွန်ဘဝကို ခရီးနှင့်သွားတော့တယ်တဲ့...”

ဟာမီယွန်က စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်မှာ ခဏခန့် ကြာမှ သူမ ပုံပြင်ဖတ်ပြီးသွားမှန်း သတိဝင်လာကာ...

“ အင်း... အဲဒါပဲလေ...”

“ ဘာကိုပြောတာလဲ...”

ဟာမီယွန်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေး၏...

“ အဲဒါတွေက မှော်ဝင်ရတနာတွေပဲပေါ့...”

သူက ကလောင်တံကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူရင်း...

“ သေမင်းမှော်တောင်ဇေး...”

ပြောရင်းနှင့် စာရွက်ပေါ် ဒေါင်လိုက်မျဉ်းတစ်ကြောင်း ဆွဲချလိုက်သည်...

“ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံး...”

ဒေါင်လိုက်မျဉ်းကိုပတ်၍ စက်ဝိုင်းပုံတစ်ခု ဆွဲလိုက်ပြန်၏...

“ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ...”

ဟုပြောရင်းနှင့် စက်ဝိုင်းနှင့် မျဉ်းကြောင်းကို အလယ်တွင်ငဲ့၍ တြိဂံပုံ တစ်ခု ဆွဲလိုက်သည်...။

“ ဒါတွေအားလုံးကို စုပေါင်းပြီး မှော်ဝင်ရတနာလို့ ခေါ်တာပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါပေမယ့် ပုံပြင်ထဲမှာ မှော်ဝင်ရတနာလို့ တစ်လုံးမှ မပါဘူး...”

ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်က...

“ ဟုတ်တယ်လေ... ဘယ်ပါပဲ... ဒါက ကလေးပုံပြင်ပဲ...”

ပစ္စည်းတွေ အကြောင်းထက် အပျော်ဖတ်ဖို့ ရေးထားတာပဲ... ဒါပေမယ့် သေချ

နားလည်တဲ့သူတွေကတော့ ဒီဇာတ်လမ်းက ရှေးဟောင်းရတနာသုံးခုကို ရည်ညွှန်းတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ကြတယ်... သုံးခုလုံးကို ပိုင်တဲ့သူဟာ သေမင်းကိုတောင် အနိုင်ယူနိုင်တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်...”

“ ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်မှာ ပြတင်းပေါက်သို့ ပြန်ငေးကြည့်နေပြန်၏...။ အပြင်တွင် နေရောင်ပင် ကျစပြုလေပြီ...။ သူက...”

“ လူနာ ငါးတော်တော်ရလောက်နေပါပြီ...”

ရွန်က...

“ သေမင်းကိုတောင် အနိုင်ယူနိုင်တယ်... ဟုတ်လား...”

ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်က...

“ ဟုတ်တယ်... သေမင်းကိုအောင်နိုင်သူ... အရှင်သခင်... ထာဝရရှင်သန်သူ... ကြိုက်သလိုသာ ခေါ်ပေတော့...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါဆိုရင် ရှင်က ဒီပစ္စည်းသုံးမျိုး တကယ်ရှိတယ်လို့ ယုံတယ်ပေါ့...”

ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်က...

“ ဒါပေါ့...”

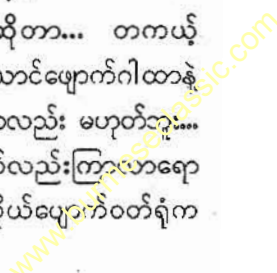
“ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်ရတာလဲ...”

“ လူနာက မင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြဖူးတယ်... မင်းက ဉာဏ်မကောင်းတာမဟုတ်ဘူး... အမြင်ကျဉ်းတာ... ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မစဉ်းစားမတွေးခေါ်တတ်တာ...”

ဟာမီယွန်ကပင်...

“ မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ်... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိပါတယ်... ရှားပေမယ့် တကယ်ရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

“ တတိယရတနာဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံဆိုတာ... တကယ်ကိုယ်ပျောက် ဝတ်ရုံပဲ မစ္စဂရန်ဂျာ... ဆိုလိုတာက ကိုယ်ယောင်ပျောက်ဂါထာနဲ့ ဖီရင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး... မျက်စိမှောက်အောင် စီရင်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး... သဲဒီဝတ်ရုံတွေက အစမှာတော့ ကိုယ်ပျောက်ပါရဲ့... နှစ်လည်းကြာလာရော ကဖြည်းဖြည်း မစွမ်းတော့ဘူး... မှော်ဝင်ရတနာထဲက ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံက



ဝတ်ဆင်ထားသူကို လုံးဝပျောက်နေစေတယ်... နောက်ပြီး နှစ်ဘယ်လောက်ကြာ
ကြာ ဒီအတိုင်းပဲ စွမ်းနေတယ်... ဝတ်ထားတဲ့သူကိုလည်း မှော်ဂါထာတွေရန်က
ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်... ဒီလိုမျိုး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ဘယ်နှစ်ခုများ မြင်ဖူးသလဲ
မစ္စဂရန်ဂျာ...”

ဟာမီယွန် တစ်ခုခုပြောရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှ မပြောတော့
ပဲ ငြိမ်သက်သွား၏...။ ပို၍ရှုပ်ထွေးသွားပုံရသည်...။ သူတို့သုံးယောက်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ၏...။

ကျန်နှစ်ယောက်ပါ သူ့လိုပင်တွေးနေကြောင်း ဟယ်ရီ သိသည်...။
ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်ပြောသော ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံနှင့်တူညီသော ဝတ်ရုံမှာ သူတို့ထံ
တွင် ရှိနေ၏...။

ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က ငြင်းခုံပွဲတွင် အနိုင်ရသွားသောလေသံဖြင့်...

“ အဲဒါပဲပေါ့... ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးကြဘူး မဟုတ်လား... ဒီ
ပစ္စည်းမျိုးပိုင်တဲ့သူဟာ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့သူပဲ... မဟုတ်ဘူးလား...”

စကားပြောရင်း သူက ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ကောင်းကင်
တစ်ခုလုံးမှာ ယခုအခါတွင် ပုစွန်ဆီရောင်ဖျော့ဖျော့သန်းလျက်သာ ရှိတော့၏...။

ဟာမီယွန်က...

“ ထားပါတော့လေ... ဒီလိုဝတ်ရုံမျိုးရှိတယ်လို့ပဲ ထားပါတော့...
ကျောက်တုံးကရော ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ်... သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံး
လို့ ပြောတဲ့ပစ္စည်းလေ...”

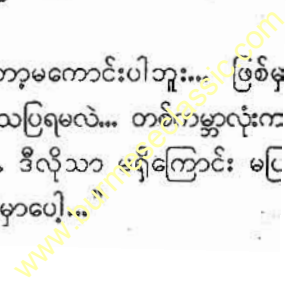
“ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ ဒါမျိုးက တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...”

“ ဒါဆိုလည်း မရှိကြောင်း သက်သေပြလေ...”

ဟာမီယွန် အလွန်စိတ်ဆိုးသွားပုံရ၏...။

“ ဒါပေမယ့်... ဒါ... ဒါက... စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး... ဖြစ်မှ
မဖြစ်နိုင်တာပဲ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မရှိကြောင်း သက်သေပြရမလဲ... တစ်ကမ္ဘာလုံးက
ကျောက်ခဲတွေကို ကောက်ပြီး စမ်းသပ်ရမှာလား... ဒီလိုသာ မရှိကြောင်း မပြ
နိုင်ရုံနဲ့ အစစ်အမှန်လို့ သတ်မှတ်ရရင် ခက်ကုန်မှာပေါ့...”



“ အင်း... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... မင်း နည်းနည်းတော့ အမြင်ကျယ်လာပြီပဲ...”

ဟာမီယွန် ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပင် ဟယ်ရီက ဖြတ်၍...

“ ဒါဆိုရင် သေမင်းမှောင်တောင်စားကရော... တကယ်ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားယုံသလား...”

ဖီနိုဖီးလီးယပ်စ်က...

“ အဲဒီတောင်စားကတော့ သက်သေပြစရာ သဲလွန်စတွေ အများကြီးပဲ... သေမင်းတောင်စားဟာ ခြေရာခံရ အလွယ်ဆုံး မှောင်ဝင်ရတနာပဲ... တစ်လက်က တစ်လက် ပြောင်းခဲ့တာကိုး...”

“ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ...”

“ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီမှောင်တောင်စားကို ပိုင်နိုင်ဖို့က မူလပိုင်ရှင်ကို အနိုင်ယူပြီးမှပဲ ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်နိုင်တယ်လေ... ရာဇဝင်ထဲမှာ မိစ္ဆာကောင်အီမရစ်ကို နှိမ်နင်းခဲ့တဲ့ အတ်ဂ်ဘတ်ဆီ ရောက်လာခဲ့ဖူးတယ်... ဟဲဝါဒ်က သူ့အဖေကို သတ်ပြီး တောင်စားကို လုသွားဖူးတယ်... လိုဖီယပ်စ်က ဘာနာဘတ်စ်ဒတ်ဗရဲလ်ကို သတ်ပြီး တောင်စားကို လုခဲ့ဖူးတယ်... ဒီတောင်စားရဲ့အကြောင်းက စုန်းကဝေ သမိုင်းမှာ အပြည့်ပဲ...”

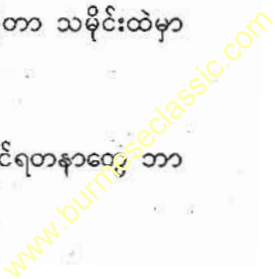
ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို ကြည့်လိုက်၏...။ သူမမှာ ကျေနပ်ပုံမရသော်လည်း မငြင်းတော့ချေ...။ ရွန်က...

“ ဒါဆို ဒီသေမင်းမှောင်တောင်စားက အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ...”

“ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ... သူ့ရဲ့လမ်းကြောင်းက အားကတိစ်နဲ့ လီဗီယပ်စ်မှာ အဆုံးသတ်သွားတယ်... သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူက လိုဖီယပ်စ်ကို အနိုင်ယူပြီး သေမင်းတောင်စားကို ရသွားတယ်ဆိုတာ ပြောရခက်တယ်... ပြီးတော့ ဘယ်သူကထပ်ပြီး သူတို့ကို အနိုင်ယူခဲ့သေးလဲဆိုတာ သမိုင်းထဲမှာ မတွေ့ရတော့ဘူး...”

ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ဟာမီယွန်က...

“ မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ် ပက်ဗရယ်လ်မိသားစုနဲ့ မှောင်ဝင်ရတနာတွေ ဘာပတ်သက်သလဲ...”



ဟယ်ရီ ထိုနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုရှိသော်လည်း စဉ်းစား၍မရပေ...။
ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က ဟာမီယွန်ကို သေချာကြည့်ရင်း...

“ မင်းတို့က ဒီခရီးမှာ တကယ့်မျက်နှာသစ်လေးတွေပဲ... ငါတို့အားလုံး
ယုံကြည်တာက ဒီရတနာတွေဟာ ပက်ဗရယ်လ်မိသားစုနဲ့ လုံးဝပတ်သက်မှုရှိ
တယ် ဆိုတာပဲ...”

ရွန်က...

“ ပက်ဗရယ်လ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးက သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူပေါ်က နာမည်ပဲ... အစ်ဂ်နီးတပ်စ်
ပက်ဗရယ်လ်တဲ့... အဲဒီအပေါ်မှာ တြိဂံပုံအမှတ်အသားရှိတယ်...”

ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က...

“ သေချာတာပေါ့... ဟုတ်ပြီ... ဒီအမှတ်အသားကို အုတ်ဂူပေါ်မှာ
တွေ့တယ်ဆိုရင် ဒါသက်သေပဲ...”

ရွန်က...

“ ဘာသက်သေလဲ...”

“ ပုံပြင်ထဲက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ဟာ အပြင်မှာ ပက်ဗရယ်လ်
ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပဲ... အန်တီယော့ချ်... ကဒ်မတ်စ်နဲ့ အစ်ဂ်နီးတပ်စ်တို့
သုံးယောက်ပဲ... သူတို့ဟာ မှော်ဝင်ရတနာသုံးမျိုးရဲ့ မူလပိုင်ရှင်တွေပဲ...”

သူက ပြတင်းပေါက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဖန်းကို
မကာ လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွား၏...။

“ ညစာစားကြမယ်မဟုတ်လား...”

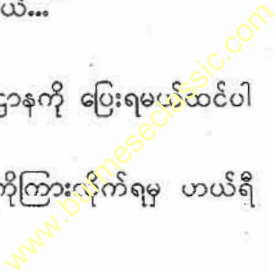
သူက လှေကားအောက်သို့ ဆင်းသွားရင်း ဆက်ပြော၏...။

“ စပါယ်ရှယ် စွပ်ပြုတ်လုပ်ပြီး ဧည့်ခံပါ့မယ်...”

ရွန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ စားပြီးရင် စိန့်မန်ဂိုဆေးရုံက အဆိပ်ဖြေဋ္ဌာနကို ပြေးရမယ်ထင်ပါ
ရဲ့...”

ဇိနီဖီးလီးယပ်စ် မီးဖိုထဲဝင်သွားသည့်အသံကိုကြားလိုက်ရမှ ဟယ်ရီ



က ဟာမိယွန်အား...

“ နင် ဘယ်လိုထင်သလဲ...”

“ ဟယ်ရီ... ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီအမှတ်အသားက ဒါကိုဆိုလိုတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး... သူ လျှောက်ပြောနေတာပဲဖြစ်ရမယ်... ငါတို့ သက်သက်မဲ့အချိန်ဖြုန်းမိပြီ...”

ရွန်က...

“ ဒီလူက စနော့ကတ်ချိုလိမ်ကိုတောင် ဝယ်ခဲ့သေးတာပဲ...”

“ မင်းလည်း မယုံဘူးပေါ့... ဟုတ်လား...”

“ ခေါက်ထားစမ်းပါ... ဒါ ကလေးတွေကို သင်ခန်းစာပေးတဲ့ပုံပြင်ပဲ... ပြဿနာမရှာနဲ့... ရန်မဖြစ်နဲ့... လျှောက်မဖွနဲ့... သူများကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့... ကိုယ့်ကိစ္စပဲ ကိုယ်ဂရုစိုက်... အားလုံးအဆင်ပြေလိမ့်မယ်... ဒါတွေပါပဲ... စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီပုံပြင်က ဘာကြောင့် သေမင်းမှော်တောင်ဈေးဟာ ကံ မကောင်းစေသလဲဆိုတာကို ပြောပြတာပဲ...”

“ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ...”

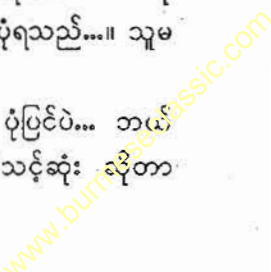
“ အယူသီးတာတွေပါ... စုန်းတွေက မက်ဂယ်တွေကို လက်ထပ်လိမ့်မယ်တို့... မှောင်ရီဖြိုးဖျက်ချိန်စာရယ် သန်းခေါင်ယံမှာပြယ်ရှာတယ်တို့... သေမင်းမှော်တောင်ဈေး ဒုက္ခပေးတို့... ဒါမျိုးတွေပါပဲ... မင်းတို့ကြားဖူးမှာပါ... ဒီလိုပုံပြင်တွေ အများကြီးပဲရှိတယ်... အမေပြောပြနေကျပဲ...”

ဟာမိယွန်က...

“ ငါရောဟယ်ရီပါ မက်ဂယ်တွေကြားထဲမှာ မွေးခဲ့တာ... ငါတို့က တခြား အယူသီးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပဲ ကြားဖူးခဲ့တာ...”

ဟာမိယွန်မှာ ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်ပြောပြသော အကြောင်းအရာအပေါ် စိတ်တိုနေရသောကြောင့် ရွန်အား သူမစိတ်ဆိုးနေခြင်းအား မေ့သွားပုံရသည်...။ သူမက ဆက်၍...

“ နင်ပြောတာမှန်တယ်... ဒါ သင်ခန်းစာပေးတဲ့ ပုံပြင်ပဲ... ဘယ်လက်ဆောင်က အကောင်းဆုံး... ဘယ်ဟာက အရွေးချယ်သင့်ဆုံး ဆိုတာ ပြောပြတာပဲ...”



ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်စလုံး စကားတစ်ခွန်းစီကို ပြိုင်တူ ပြောလိုက်မိကြသည်...။ ဟာမီယွန်က...

“ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ...”

ရွန်က...

“ သေမင်းမှော်တောင်ဝေး...”

ဟယ်ရီက...

“ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံး...”

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တအံ့တဩ ကြည့်မိလိုက်ကြသည်...။ ရွန်က ဟာမီယွန်အား...

“ နင်က ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ရွေးတယ်... သေမင်းမှော်တောင်ဝေး ရှိမှတော့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ မလိုတော့ဘူး... ဘယ်တော့မှ မရှုံးနိုင်တဲ့ မှော်တောင်ဝေးနော်... ဟာမီယွန်...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့မှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံရှိပြီးသားလေ...”

ဟာမီယွန်က...

“ နင်တို့ သတိမထားမိလို့... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံက ငါတို့ကို ကယ်ခဲ့တဲ့အကြိမ် မနည်းဘူး... သေမင်းမှော်တောင်ဝေးကတော့ ပြဿနာတွေကို ဖိတ်ခေါ်မယ့် သဘောရှိတယ်...”

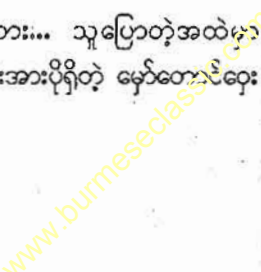
ရွန်က...

“ ဒီအကြောင်းကို နင် လျှောက်ပြောမှပါ... တောင်ဝေးကိုကိုင်ပြီး ငါ့မှာ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးရှိတယ်... အစွမ်းရှိရင်လာကြလို့ ဖိတ်ခေါ်နေရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့...”

“ ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ လွယ်တယ်ထင်လို့လား... သူပြောတဲ့အထဲမှာ မှန်တာဆိုလို့ သမိုင်းတလျှောက်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ စွမ်းအားပိုရှိတဲ့ မှော်တောင်ဝေးတွေအကြောင်း တစ်ခုပဲပါတယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါမျိုး တကယ်ရှိခဲ့သလား...”



“ သေမင်းမှော်တောင်ဇေး... ပြိုင်ဘက်ကင်းမှော်တောင်ဇေး... ဒါတွေ အကုန် သမိုင်းတလျှောက် တွေရတာပဲ... များသောအားဖြင့် မိစ္ဆာမှော်ပညာရှင်တွေ ပိုင်ပြီး လျှောက်ကြွားခဲ့ကြတာပေါ့... ပရော်ဖက်ဆာဘင်းက ဒီအကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ... ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်လုံးဝမရှိဘူး... မှော်တောင်ဇေးဆိုတာ သူ့ကိုသုံးတဲ့ စုန်းကဝေစွမ်းသလောက်ပဲ စွမ်းတာပါ... ပိုစွမ်းတယ်ရယ်လို့မှ မရှိတာ... တချို့ စုန်းကဝေတွေ အဓိပ္ပါယ်မရှိ ကြွားလုံးထုတ်ခဲ့တာနေမှာပါ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် ဒီ နာမည်မျိုးစုံနဲ့ ထွက်ပေါ်ခဲ့တဲ့ မှော်တောင်ဇေးတွေက သေမင်းမှော်တောင်ဇေးမဟုတ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား...”

“ ဘာ... ဒီတောင်ဇေးတွေအကုန်လုံးက သေမင်းလုပ်ပေးခဲ့တာလား...”

ရွန်၏စကားကြောင့် ဟယ်ရီ ရယ်လိုက်သည်...။ သူ့တွင် ပေါ်ပေါက်လာနေသော ထူးဆန်းသည့်အတွေးမှာ တကယ်တော့ အဓိပ္ပါယ် မရှိပေ...။ သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မှော်တောင်ဇေးမှာ တကယ်ကောင်းခဲ့သော်လည်း အိုလီဗန်ဒါ လုပ်ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဗိုဒီမော့ သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့သောညက မည်သို့ပင် အစွမ်းပြခဲ့သည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတွင် ကျိုးသွားခဲ့သည်သာဖြစ်သည်...။

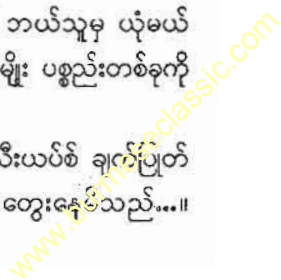
ရွန်က...

“ မင်းကရော ဘာကိစ္စ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးကို ရွေးရတာလဲ...”

“ ငါတို့သာ သေတဲ့သူတွေကို ပြန်ခေါ်နိုင်ရင် ဆီးရီးယပ်စ်... မူဒီ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ ငါ့မိဘတွေပါ ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့... ဒါပေမယ့် ပုံပြင်ထဲက အတိုင်းဆိုရင် သူတို့က ပြန်မလာချင်ကြဘူး မဟုတ်လား... ဒီလို သေသူကို ပြန်ရှင်စေနိုင်တဲ့ ကျောက်တုံးအကြောင်းပါတဲ့ ပုံပြင်မျိုး များများရှိမယ်ထင်ဘူး... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဟာမီယွန်...”

“ ဟုတ်တယ်... မစ္စတာလပ်ဖိဂ်ဒ်လိုလူမျိုးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ယုံမယ်မထင်ဘူး... ကြည့်ရတာ ပုံပြင်ရေးတဲ့သူက မှော်ပြဒါးရှင်လုံးလိုမျိုး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရေးထည့်လိုက်တာဖြစ်မှာပါဟာ...”

မီးဖိုထဲမှ ဟင်းနဲ့များ ပို၍ပြင်းထန်လာ၏...။ ဇိနီဖီးလီးယပ်စ် ချက်ပြုတ်သော အစားအသောက်ကို စား၍ဖြစ်ပျံ့မလားဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်...။



ရွန်က...

“ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကိုကျတော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ... သူပြောတာ မှန်နေသလိုပဲနော်... ငါ ဟယ်ရီကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို သုံးရင်းနဲ့ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ ပိုပို သိသိလာတယ်... ဒီလိုဝတ်ရုံမျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး... ဒါကိုခြုံထားသရွေ့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တာ သေချာ တယ်...”

“ ရွန်... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံထားပါတယ်ဆိုမှ လူမြင်ပါ့မလား...”

“ ဒါပေမယ့် တခြားကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံတွေအကြောင်း သူပြောတာ မှန်တယ်နော်... နစ်ဆယ်ပြားလောက်ပဲတန်တယ်... ဟောင်းလာရင် အစွမ်း ပြယ်သွားတာတွေ ပေါက်ပြဲကုန်တာတွေ ငါကြားဖူးတယ်... ဟယ်ရီဝတ်ရုံက သူ့အဖေရဲ့ဟာပဲ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် တကယ့် အသစ်လို ကောင်းနေတုန်းပဲ...”

“ ဒါတော့မှန်တယ်ပဲထားပါရွန်... ဒါပေမယ့်...”

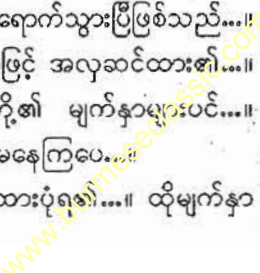
သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးငြင်းခုံနေကြချိန်ဝယ် ဟယ်ရီ အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်...။ လှေကားရင်းသို့အရောက်တွင် အမှတ်မထင် မော့ ကြည့်ရင်း မြင်လိုက်ရသောအရာက သူ့ကိုဖမ်းစားသွား၏...။ နောက်ထပ် ဟယ်ရီ ပေါ်တာတစ်ယောက်က မျက်နှာကျက်မှနေ၍ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေ၏...။

ခေတ္တမျှ အံ့ဩမှင်တက်နေမိပြီးနောက်တွင် သူမြင်ရသောပုံရိပ်မှာ မှန် တစ်ချပ်ဆီမှ ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းမဟုတ်ပဲ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှန်း သိလိုက်သည်...။ သိချင်စိတ်ဖြင့် သူ လှေကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်...။

“ ဟယ်ရီ... နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ... သူများအိမ်ထဲ လျှောက်မသွား သင့်ဘူးနော်...”

သို့သော် ဟယ်ရီက နောက်တစ်ထပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်...။ လူနာမှာ သူမ၏အခန်းမျက်နှာကျက်ကို မျက်နှာပုံငါးခုဖြင့် အလှဆင်ထား၏...။ ဟယ်ရီ... ရွန်... ဟာမီယွန်... ဂျင်းနီနှင့် နဗီးလ်တို့၏ မျက်နှာများပင်...။ ရုပ်ပုံများမှာ ဟော့ဝင်ဂ်ရီ ပန်းချီကားများလို လှုပ်ရှားမနေကြပေ...။

သို့ရာတွင် တူညီသောမှော်ပညာရပ်ဖြင့် ဆွဲထားပုံရ၏...။ ထိုမျက်နှာ



များအားလုံး အသက်ရှူနေကြသည်ဟု ဟယ်ရီထင်သည်...။ ရုပ်ပုံများကို ရွှေရောင်ကြိုး တစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ဆက်သွယ်ထားသည်ဟု သူထင်မိသည်...။ သို့သော် သေချာကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေရောင်ကြိုးမှာ သူငယ်ချင်းဆိုသော စာလုံးများစွာကို ရွှေရောင်မင်ဖြင့် ကြိုးပမာ ချိတ်ဆက်ထားခြင်းပင်...။

လူနာ၏ သံယောဇဉ်ကို ဟယ်ရီ ခံစားမိလိုက်သည်...။ သူ အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကုတင်ဘေးရှိ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ခုထဲ၌ ခပ်ငယ်ငယ်သာ ရှိသေးသော လူနာ့ကို သူမနှင့်အလွန်ဆင်တူသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့်အတူ တွေ့ရ၏...။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေဖက်ထားပြီး လူနာ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ လူနာ ထိုကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေပုံကို ဟယ်ရီ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ...။

ဓာတ်ပုံမှာ ဖုန်များတင်နေ၏...။ တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီဟု ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခုခုမှားနေပေပြီ...။ အပြာနုရောင် ကြမ်းခင်းကော်ဇောတွင်လည်း ဖုန်များထင်းနေ၏...။ ပွင့်ဟလျှက်ရှိသော ဗီရိုထဲတွင်လည်း အဝတ်အစားများကို မတွေ့ရပေ...။ အိပ်ရာပေါ်တွင်လည်း ရက်ပေါင်းများစွာ မည်သူမျှ အိပ်ခဲ့သော လက္ခဏာ မရှိပေ...။ ပြတင်းပေါက်ကိုဖြတ်၍ဆောက်ထားသော ပင့်ကူအိမ်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏...။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ... တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား ”

ဟယ်ရီ လှေကားမှ ဆင်းလာလာချင်း ဟာမီယွန်က မေးလိုက်သည်...။ သူ ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပင် ဒီနိုဖီးလီးယပ်စ်က ပန်းကန်လုံးများကို ဗန်းတစ်ခုထဲတွင်ထည့်ရင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာ၏...။ ဟယ်ရီက...

“ မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ်... လူနာ ဘယ်မှာလဲ... ”

“ ဟင်... ”

“ လူနာ ဘယ်ရောက်နေလဲ... ”

ဒီနိုဖီးလီးယပ်စ်က လှေကားထိပ်တွင် ရပ်လိုက်ရင်း...

“ သူ... သူ တောင်ကုန်းအောက်မှာ ငါးများနေတယ်လေ... ”

“ ဒါဆို ဘာကိစ္စ လူလေးယောက်စာပဲ ပြင်လာရတာလဲ... ”



ဇိနီဖီးလီးယပ်စ် တစ်ခုခုပြောရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း စကားသံ ထွက်မလာပေ...။ ပုံနှိပ်စက်မှ အသံနှင့် ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်၏လက်ထဲမှ ပန်းကန်များ တုန်ခါနေသံကသာ အခန်းကို ဖုံးလွှမ်းထား၏...။ ဟယ်ရီက...

“ လူနာ ဒီမှာမရှိတာ တော်တော်ကြာနေပြီ... သူ့ရဲ့အဝတ်အစားတွေ မရှိဘူး... သူ့အိပ်ရာမှာလည်း ဘယ်သူမှအိပ်ပုံမရဘူး... သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ... ခင်ဗျားကရော ဘာကိစ္စ ပြတင်းပေါက်ကိုပဲ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေရတာလဲ...”

ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်လက်ထဲမှဗန်းမှာ လွတ်ကျသွားကာ ပန်းကန်လုံးများ ကျကွဲကုန်၏...။ ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့သုံးယောက်စလုံး မှော်တောင်ဝှေး များကို ဆွဲထုတ်ကာ ချိန်လိုက်ကြသည်...။

ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က အိတ်ထဲလက်နှိုက်ရန် ကြံစဉ်မှာပင် ရပ်တန့်သွား ရသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ပုံနှိပ်စက်ဆီမှ ဝုန်းကန်အသံနှင့်အတူ ကွစ်ဘလာ စာစောင်များ အခန်းတစ်ခုလုံး လွင့်ပျံသွားပြီးနောက် လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွား၏...။

ဟာမီယွန်က ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်ကို မှော်တောင်ဝှေးနှင့် ချိန်ထားရင်းမှ ပင် စာစောင်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်၏...။

“ ဟယ်ရီ... ဒီမှာကြည့်စမ်း...”

သူမလက်ထဲမှစာစောင်ကို ဟယ်ရီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏...။ ရှေ့ဆုံး စာမျက်နှာမှာပင် သူ့ပုံနှင့်အတူ ‘မသင်္ကာဖွယ်ရာ အဆင့်(၁)’ ဟူသော စာတန်းနှင့် ဆုငွေကို ဖော်ပြထား၏...။

ဟယ်ရီက အလွန်လျင်မြန်စွာ ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးရင်း အေးစက် စက် လေသံဖြင့်...

“ ဒီလိုဆိုတော့ ကွစ်ဘလာက အမြင်ပြောင်းသွားပြီ ဆိုပါတော့... ခင်ဗျား ခြံထဲကိုဆင်းသွားတာ ဒီကိစ္စလား မစ္စတာလပ်ဖ်ဂွဒ်... ဝန်ကြီးဌာနကို ဇီးကွက်လွှတ်ပြီး သတင်းပို့တာ မဟုတ်လား...”

ဇိနီဖီးလီးယပ်စ်က...

“ သူ... သူတို့ ငါ့ရဲ့သမီးလေးကို ဖမ်းထားတယ်... ငါ... ငါရေးတဲ့ သတင်းတွေကြောင့်ပဲ... အခု သူ့ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိရဘူး... ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ငါ... ငါကသာ တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်ရင် လူနာ့ကို ပြန်လွှတ်

မှာပဲ...”

ဟာမိယွန်က...

“ ဒါနဲ့ပဲ ဟယ်ရီကို ဖမ်းပေးမယ် ဆိုပါတော့...”

ရွန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံဖြင့်...

“ ဘယ်ဖြစ်မလဲ... လမ်းဖယ်ပေတော့... ကျွန်တော်တို့ ပြန်တော့မယ်...”

ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း အိုစာကျသွားပြီး အလန့်တကြား လေသံဖြင့်...

“ သူတို့ ရောက်လာကြတော့မယ်... ငါ လူနာကိုကယ်မှဖြစ်မယ်... သူ့ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး... မင်းတို့ မသွားရဘူး...”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ လှေကားကို ကာထား၏...။ သူ့ကုတင်ရှေ့ဝယ် ထိုကဲ့သို့ ကာကွယ်ပေးခဲ့သော မိခင်၏ပုံရိပ်ကို ဟယ်ရီ မြင်ယောင်လာမိသည်...။ ထို့ကြောင့် သူက...

“ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး... လမ်းဖယ်လိုက်ပါ မစွတာလပ်ဖိဂျဒ်...”

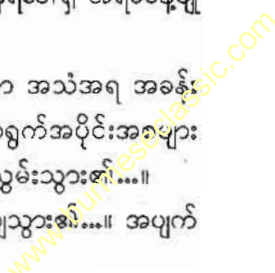
“ ဟယ်ရီ...”

ဟာမိယွန်၏ အလန့်တကြားအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ တံမြက်စည်းပုံစီးကာ ပျံသန်းလာသည့်ပုံရိပ်များကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်လိုက်ရသည်။ သုံးယောက်လုံး သူ့ကိုမကြည့်တော့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်က မှော်တောင်ဝေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။

ဟယ်ရီ သူတို့အမှားကို အချိန်မီလေး သိလိုက်သဖြင့် ဘေးသို့ခုန်ရှောင်ရင်း ရွန်နှင့် ဟာမိယွန်ကိုပါ ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်၏ မေ့မျောကျန်စာစက်ကွင်းမှ တွန်းထုတ်လိုက်၏...။ ကျိန်စာမှာ အခန်းကိုဖြတ်ကျော်ကာ နံရံပေါ်ရှိ အီရမ်ပန်ချိုကို သွားထိမှန်တော့သည်...။

အလွန်ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုဖြစ်သွားကာ အသံအရ အခန်းကတ်ခလုံး ပွင့်ထွက်သွားပုံရသည်...။ သစ်သားစများ... စာရွက်အပိုင်းအစများ လွင့်ပျံ့ကုန်ကာ ထူထပ်လှသော အဖြူရောင်မီးခိုးများ ဖုံးလွှမ်းသွား၏...။

ဟယ်ရီ လွင့်စင်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏...။ အပျက်



အစီးများက သူ့အပေါ်သို့ မိုးရွာသလို ပြိုကျလာသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ကာထားရသည်...။

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့၏ အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်တွင် သံနှင့်ထိမိသံ တဒုန်းဒုန်းကို ကြားလိုက်ရ၏...။ ကြည့်ရသည်မှာ ဇိနိဖီးလီးယပ်စ် လှေကားမှ ကျွမ်းပြန်ကျသွားပုံပင်...။

ဟယ်ရီ အပျက်အစီးပုံထဲမှ ထရန် ကြီးစားလိုက်သည်...။ သူ အသက် ၅၅ရန် ခက်ခဲနေသလို ဘာကိုမှလည်း မမြင်နိုင်ပဲရှိသည်...။ မျက်နှာကျက်မှာ တစ်ဝက်ခန့်ပြိုကျကာ လူနာ၏ကုတင်မှာ အပေါက်ထဲမှ တစ်ဝက်ခန့် လျှော့ကျ နေ၏...။ ရိုဝမ်နာရေဗင်ကလော၏ ရုပ်တုမှာ သူ့နံဘေးတွင် လဲကျနေပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်း မရှိတော့ချေ...။

ပုံနှိပ်စက်၏ အစိတ်အပိုင်း အတော်များများမှာ လှေကားပေါက်ကို ပိတ်ဆို့မိနေ၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အနီးသို့ အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာ၏...။ အဖြူရောင်ဖုန်မှုန့်များ ပေကျနေသဖြင့် ရုပ်တုတစ်ခုနှင့် တူနေသည်...။ သူမက လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်ထားရင်း တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြ၏...။ အောက်ထပ်ရိတ်ခါး ဝုန်းကနဲ ပွင့်သွားသံ ကြားလိုက်ရပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းနိုင်သော အသံတစ်ခုက...

“ မလောပါနဲ့လို့ မင်းကို ငါ ပြောတယ်မဟုတ်လား ထရေဗာ... ဒီအရူးက ငါတို့ကို ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ...”

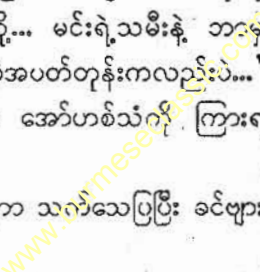
ဒိုင်းကနဲပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဇိနိဖီးလီးယပ်စ်က နာကျင်စွာ အော်ဟစ် လိုက်ရင်း...

“ မ... မလုပ်ပါနဲ့... အပေါ်ထပ်မှာ... ပေါ်တာရှိတယ်...”

“ ငါ အရင်တစ်ခါကတည်းက ပြောပြီးပြီ လပ်ဖ်ဂွဒ်... ငါတို့ကို တကယ့် သတင်းအစစ်အမှန်ကလွဲလို့ မခေါ်ပါနဲ့လို့... မင်းရဲ့သမီးနဲ့ ဘာမှ သုံးမရတဲ့ သရဖူနဲ့ လဲမယ်ကြံတုန်းကလေ... ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်တုန်းကလည်းပဲ...”

ဒိုင်းကနဲအသံတစ်ချက်နဲ့အတူ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံကို ကြားရ ပြန်၏...။

“ ငါတို့ကို စနော့ကတ်ချိုလိမ်ရိပါတယ်ဆိုတာ သဘာဝသေပြုပြီး ခင်ဗျား



သမီးနဲ့ လဲချင်ပြန်တယ်...”

“ မ... မလုပ်ပါနဲ့... တောင်းပန်ပါတယ်... တကယ့်ကို ပေါ်တာ ရောက်နေတာပါ...”

“ ဒီတစ်ခါ ငါတို့ကို ဖောက်ခွဲပစ်ချင်လို့ ခေါ်တာ မဟုတ်လား...”

ဒက်အိတာ၏ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်တိုက်ကြားရကာ ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကို ကြားနေရ၏...။

“ ဆဲလ်ဝန်း... ဒီနေရာကိုကြည့်ရတာ ပြိုကျတော့မယ့်ပုံပဲ... လှေကားကလည်း ပိတ်နေပြီ... ရှင်းလိုက်ရင် ပြိုချင်ပြိုကျသွားနိုင်တယ်...”

ဆဲလ်ဝန်းက ဒေါသသံဖြင့်...

“ အသုံးမကျတဲ့ အဖိုးကြီး... ခင်ဗျားတစ်သက်မှာ ပေါ်တာကို မြင်ဖူးလို့လား... ကျုပ်တို့ကို များခေါ်ပြီး သတ်ဖို့ကြံတာ မဟုတ်လား... ဒီနည်းနဲ့တော့ ခင်ဗျားသမီးကို ပြန်မရနိုင်ဘူး...”

“ ကျုပ် ကျိန်ပြောရဲ့ပါတယ်ဗျာ... အပေါ်ထပ်မှာ ပေါ်တာ တကယ်ရှိပါတယ်...”

“ ဟိုမိနစ် ရီဗီလီယို...”

အောက်ထပ်မှ လူရှိမရှိစစ်ဆေးသော ဂါထာရွတ်သံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။ ထူးခြားသည့်ခံစားချက်တစ်ခု သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ပျံ့နှံ့သွား၏...။

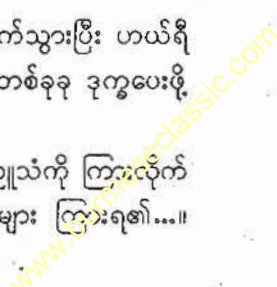
ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်က ငိုရှိုက်သံဖြင့်...

“ ပေါ်တာ အပေါ်ထပ်မှာ... ပေါ်တာ တကယ်ရောက်နေတယ်... ကျုပ်ရဲ့ လူနာကိုသာ ပြန်လွှတ်ပေးကြပါဗျာ...”

ဆဲလ်ဝန်းက...

“ ခင်ဗျားသမီးကို ပြန်လိုချင်ရင် အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားပြီး ဟယ်ရီ ပေါ်တာကို ခေါ်ချလာခဲ့ပေတော့... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကို တစ်ခုခု ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံရင်တော့ ခင်ဗျားသမီးရဲ့အလောင်းပဲ ပြန်ရမယ်...”

ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်ထံမှ ကြောက်ရွံ့စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ပိတ်ဆို့နေသောလှေကားကို စတင်ရှင်းလင်းသံများ ကြားရ၏...။



ဟယ်ရီက လေသံဖြင့်...

“ လာကြ... ငါတို့ ဒီနေရာက လစ်ကြစို့...”

ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်၏ အပျက်အစီးများအား ဖယ်ထုတ်နေသောအသံများကို အကာအကွယ်ယူကာ ဟယ်ရီ အပျက်အစီးပုံထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်...။ ရွန်မှာ အောက်ဆုံးတွင် နစ်မြုပ်နေ၏...။ ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်တို့ ရှိသမျှ အပျက်အစီးများကို ဖယ်ထုတ်ပြီးနောက်တွင် ဖိရိုကြီးတစ်လုံးကို ထပ်၍ဖယ်ရန် ကြိုးစားရပြန်သည်...။

ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်ထံမှ အသံများ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာချိန်ဝယ် ဟာမီယွန်က ဂါထာမန္တန်ဖြင့် ရွန်အပေါ်မှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဖယ်ပစ်လိုက်နိုင်သည်...။

“ ဟုတ်ပြီ...”

ဟာမီယွန် စကားသံ ထွက်လာချိန်ဝယ် လှေကားကို ပိတ်ဆို့နေသော ပုံနှိပ်စက်ကြီးမှာ စတင်လှုပ်ခါလာ၏...။ သူမက...

“ ဟယ်ရီ... နင် ငါ့ကို ယုံလား...”

ဟယ်ရီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ဒါဆိုရင် ငါ့ကို ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံပေး... ရွန်... နင် ဝတ်ရုံခြုံထား...”

“ ငါက... ဒါပေမယ့်... ဟယ်ရီ...”

“ ရွန်... မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ... ဟယ်ရီ... ငါ့လက်ကို သေချာကိုင်ထား... ရွန်... ငါ့ပခုံးကိုကိုင်ထား...”

ဟယ်ရီက ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ချိန်တွင် ရွန်က ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

လှေကားထိပ်ကို ပိတ်ဆို့ထားသော ပုံနှိပ်စက်ကြီးမှာ ပို၍ တုန်ခါလာ၏...။ ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်မှာ ဂါထာတန်ခိုးဖြင့် မယူရန် ကြိုးစားနေပုံပင်...။ ဟာမီယွန်ဘာကိုစောင့်နေမှန်း ဟယ်ရီ နားမလည်ချေ...။

သူမက...

“ သေချာကိုင်ထား... မကြာတော့ဘူး...”

ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်၏ ဖြူဖွေးနေသောမျက်နှာကို သူတို့ မြင်လိုက်ရသည်...။

ဟာမီယွန်က သူ့မျက်နှာကို ပထမဆုံး ချိန်ရွယ်ကာ... 'အောက်လီးဗီးယတ်' ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ကို ချိန်ရွယ်၍...

“ ဒီပရီမို!”

ချက်ချင်းပင် ကြမ်းပြင်မှာ အပေါက်ကြီးတစ်ခု ပေါက်သွားပြီး သူတို့အားလုံး အောက်သို့ ပြုတ်ကျတော့သည်...။ သူ့အသက်မသေစေရန် ဟယ်ရီ သူမ၏လက်ကို အသည်းအသန် ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏...။

အောက်ထပ်မှ အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီး လူနှစ်ယောက်မှာ အပေါ်ထပ်မှ ပြိုကျလာသော ပရိဘောဂများနှင့် အပျက်အစီးများကို အလန့်တကြား ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်ကို တစ်ချက်မျှ မြင်လိုက်ရသည်...။

ဟာမီယွန် လေထဲတွင် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက် လှုပ်လိုက်ချိန်မှာပင် ဆူညံလှသော အိမ်ပြိုကျသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူတို့ အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်...။





၂၂။ မှော်ဝင်ရတနာ

ဟယ်ရီ မြက်ခင်းပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း လူးလဲထလိုက်သည်။ ကွင်းပြင်တစ်ခု အစွန်သို့ သူတို့ ရောက်နေ၏...။ အချိန်က မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည်...။ ဟာမီယွန်က စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းပတ်လျှောက်ရင်း သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဂါထာများရွတ်ဖတ်နေ၏...။

“ ပရိုတီဂိုတိုတယ်လမ်... ဆယ်လ်ဗီယို ဟက်ဇီယာ... ”

ရွန်က မကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဟယ်ရီဆီ ပစ်ပေးလိုက်၏...။

“ ဟာမီယွန်... နင်သာ မလျှင်ရင် ငါတို့တော့ ဘယ်လိုမှ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ”

“ ကျွန်ုပ်အင်နီမီဆမ်... ငါ မပြောဘူးလား... ဒါ အီရမ်ပန်ချိုပါဆို... သူကမှ မယုံတာ... အခုတော့ အိမ်တစ်ဆောင်လုံး ပေါက်ကွဲသွားတာပဲ အဖတ်ကင်တာပေါ့... ”

ရွန်က စုတ်ပြဲသွားသော ဘောင်းဘီနှင့် ထိရှထားသော ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးနေရင်းမှ...

“ ဒီလူကြီးနဲ့ ဒါပဲတန်တယ်... သူ့ကို ဘာလုပ်ကြမယ်ထင်လဲ...”
ဟာမီယွန်က...

“ သတ်ပစ်လိမ့်မယ်တော့မထင်ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒက်ဒီတာ
တွေ ဟယ်ရီကို တစ်ချက်တွေ့သွားအောင် ငါ တမင်လုပ်လိုက်တာ... ဒါမှ
ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ် ညာတာမဟုတ်မှန်း သိမယ်လေ...”

“ ဒါပေမယ့် ဘာကိစ္စ ငါ့ကို ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံဖြုတ်ရတာလဲ...”

“ နင်က နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေရမှာလေ... လူနာကို
သူတို့ ဘာအတွက်ဖမ်းတာလဲ... သူ့အဖေက ဟယ်ရီကို ထောက်ခံခဲ့လို့ မဟုတ်
လား... နင့်ကိုသာ ဟယ်ရီနဲ့ အတူတူ တွေ့သွားရင် နင့်မိသားစုကို ဒုက္ခပေး
ကြမှာပေါ့...”

“ နင့်မိဘတွေကျတော့ရော...”

“ သူတို့ ဩစတြေးလျမှာ... ပြီးတော့ ဘာမှ မသိကြဘူး... ပြဿနာ
မရှိနိုင်ဘူး...”

“ နင် တကယ် ညာဏ်ကောင်းတာပဲ...”

“ ဟုတ်တယ်... နင်သာပါမလာရင် ငါတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း သိမှာ
မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီကပါ ထောက်ခံလိုက်သည်...။ သူမက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်
သော်လည်း ချက်ချင်း တည်သွားကာ...

“ လူနာ ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူး...”

ရွန်က...

“ သူတို့ ညာမပြောဘူးဆိုရင်တော့ အသက်ရှင်နေသေးပုံပဲ...”

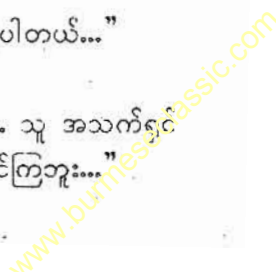
ဟာမီယွန်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

“ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ဟယ်... သူ အသက်ရှင်နေပါတယ်...”

ရွန်က...

“ ဒါဆိုရင်လည်း အက်ဇကာဘန်မှာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့... သူ အသက်ရှင်
နေပြီးမယ် ထင်ရတာပဲ... တော်တော်များများကတော့ မခံနိုင်ကြဘူး...”

ဟယ်ရီက...



“ သူမသေနိုင်ပါဘူး... လူနာက မင်းထင်တာထက် ပိုကြံ့ခိုင်ပါတယ်... ”
ဟာမီယွန်က...

“ နင်ထင်တာ မှန်မှာပါဟာ... ငါ စိနီဖီးလီးယပ်စ်အတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိမှာပဲ... သူသာ တကယ်လို့...”

“ တကယ်လို့ ငါတို့ကို ဒက်အိတာတွေဆီ ရောင်းမစားဘူး ဆိုရင်ပေါ့...
ဟုတ်တယ်... ငါလည်း ဒီလိုပဲ...”

ရွန်က သူမ၏စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်...။ ထို့နောက်တွင်
သူတို့ ရွက်ဖျင်တဲထိုးကာ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်...။ ရွန်က လက်ဖက်ရည်
ဖျော်နေ၏...။ ဒက်အိတာများလက်မှ လွတ်ခဲ့ပြီး ဤရွက်ဖျင်တဲလေးအတွင်း
ပြန်ရောက်လာရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာပင်...။

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့ အဲဒီနေရာကို ဘာကိစ္စ သွားမိပါလိမ့်... ဟယ်ရီ... နင်ပြောတာ
မှန်တယ်... ဒီတစ်ခါလည်း ဂိုဒရစ်ဟောလိုးလိုပဲ... ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး... ဘာတဲ့...
မှော်ဝင်ရတနာ... ဟုတ်လား... ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး... သူ ငါတို့ကို
လုပ်ကြံပြီး လျှောက်ပြောတာတွေပဲ... သူ တကယ်ယုံလို့ မဟုတ်ဘူး... ငါတို့ကို
အချိန်ဆွဲချင်တာ...”

ရွန်က...

“ ငါတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး... ဒီလိုဖိစီးမှုမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ လုပ်ကြံ
ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပီပီပြင်ပြင် ပြောနိုင်မယ်မထင်ဘူး... သူက ငါတို့ကို
အချိန်ဆွဲထားချင်တာတော့ ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူ အမှန်ကိုပြောပြခဲ့တာ
ပဲ... အနည်းဆုံးတော့ သူ အမှန်လို့ ယုံကြည်တာကို ပြောပြတာပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ခေါက်ထားစမ်းပါဟာ... သူ အမှန်ကိုပြောလည်း ဒီလိုပစ္စည်းမျိုး
တွေရှိတယ်လို့ ငါ တစ်သက်လုံး မကြားဖူးဘူး...”

ရွန်က...

“ နေစမ်းပါဦး... လျှို့ဝှက်ခန်းဆောင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ယုံတမ်း
စကားလို့ တွေးခဲ့ကြတာပဲ...”

“ ဒါပေမယ့် ဒီ မှောင်ရတနာတွေဆိုတာ လုံးဝ မရှိနိုင်ဘူး ရွန်...”
ရွန်က...

“ နင်က ဒါပဲ အတင်းပြောနေတာပဲ... ဒါပေမယ့် ရတနာတစ်ခုကို ငါတို့ တွေ့ထားပြီ... ဟယ်ရီရဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို နင်ဘာပြောမလဲ...”
ဟာမီယွန်က ခိုင်ခိုင်မာမာပင်...

“ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် အကြောင်းက ပုံပြင်ပဲ... လူတွေ သေမင်းကို ကြောက်တယ်ဆိုတာ ရေးထားတာ... အမြဲတမ်း အသက်ရှင်နေဖို့ ကိုယ်ပျောက် ဝတ်ရုံပဲလိုတယ်ဆိုရင် ငါတို့မှာ ဘာများ ထပ်ပြီး လိုအပ်တော့မှာလဲ...”

ဟယ်ရီက သူ့လက်ထဲမှ အနက်ရောင် မှောင်တောင်ဝှေးကို မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်ရင်း...

“ ငါလည်း သေချာမပြောတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် သေမင်းမှောင်တောင်ဝှေး သာ ရှိရင်...”

“ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုး မရှိဘူး ဟယ်ရီ...”

“ နင်ပြောတော့ ရာဇဝင်တလျှောက် ဒီလိုမှောင်တောင်ဝှေးတွေ အများ ကြီး ပေါ်ခဲ့တယ်ဆို...”

“ ကဲ... ထားပါတော့... သေမင်းမှောင်တောင်ဝှေးက တကယ်ရှိတယ် လို့ပဲထား... သေရွာပြန်မှောင်ကျောက်တုံးကျတော့ရော... ဘယ်လိုပြောမလဲ... ဘယ်လိုမှောင်ပညာကမှ သေသူကို မရှင်စေနိုင်ဘူး... ဒါ... ဒါ...”

“ ငါ့ရဲ့မှောင်တောင်ဝှေးနဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီးရဲ့ မှောင်တောင်ဝှေး ဆက်စပ် မိသွားတုန်းက ငါ့မိဘနှစ်ယောက်စလုံးရော စက်ဒရစ်ပါ ပြန်ပေါ်လာကြတယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါပေမယ့် သူတို့ တကယ်ပြန်ရှင်လာကြတာမှ မဟုတ်တာ... ဝိုးတဝါးရုပ်ပုံတွေနဲ့ ပြန်ရှင်လာတာနဲ့က တခြားစီပဲ...”

“ ဒါပေမယ့် ပုံပြင်ထဲက မိန်းကလေးကလည်း တကယ် ပြန်ရှင် မလာခဲ့ဘူးလေ... ပုံပြင်ထဲမှာလည်း သေပြီးတဲ့သူဟာ ပြန်မလာဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ... ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလတ်က သူ့ကို မြင်လည်းမြင်နိုင်တယ်... စကားလည်း ပြောနိုင်တယ်... သူတို့ အတူတူတောင် နေလိုက်ကြသေးတယ်...”

ဟာမီယွန်နဲ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပူပန်နေဟန်ဖြင့် နားလည်ရခက်သော အမူအရာတစ်ခုကို ဟယ်ရီတွေ့လိုက်ရသည်...။ သူမက ရွှန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်...။ သူမ၏ အမူအရာမှာ ကြောက်ရွံ့သွားခြင်းမှန်း ဟယ်ရီ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ၏ သေသူနှင့် အတူတူနေနိုင်မည်ဆိုသော အတွေးကို သူမ ထိတ်လန့်သွားပုံရ၏...။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် စကားလွဲကာ...

“ ဒါနဲ့ ဂိုဒရစ်ဟောလိုး သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ပက်ဗရယ်လ်ရဲ့ အကြောင်း နင်ဘာသိသေးလဲ...”

သူမက စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့်...

“ ဟင့်အင်... အမှတ်အသားတွေလို့ ကြည့်လိုက်မိတာပဲ ရှိတယ်... သူသာ တစ်ခုခု အရေးပါတဲ့လူဆိုရင် စာအုပ်တွေထဲမှာ ရှာလို့တွေ့မှာပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်ကို စုန်းကဝေမျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆင်းသက်ပုံ စာအုပ်ထဲမှာပဲ ရှာလို့တွေ့တယ်... အဲဒီအထဲမှာ စုန်းကဝေမျိုးရိုးစစ်စစ်တွေထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေ မရှိတော့တဲ့ မျိုးနွယ်တွေကို ပြထားတယ်... ပက်ဗရယ်လ်ဆိုတာ အစောဆုံး ပျောက်သွားတဲ့ မျိုးရိုးပဲ...”

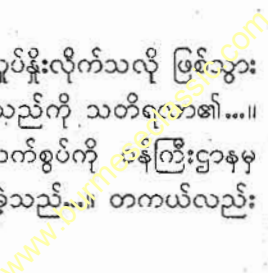
ရွှန်က...

“ ယောက်ျားလေးတွေ မရှိတော့ဘူး... ဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတော့ မျိုးရိုးနာမည် ပျောက်ကွယ်သွားတာပဲ... ဒီလိုမျိုး အဖြစ်အပျက်တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ... မျိုးရိုးမရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် တခြားနာမည်ဖြစ်နေပြီ...”

(ဗြိတိန်တွင် အမျိုးသမီးများ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ခင်ပွန်း၏မျိုးရိုးနာမည်ကို ပြောင်းရသဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးများ၏မိဘမျိုးရိုးအမည်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်၏။)

ဟာမီယွန်စကားက ဟယ်ရီမှတ်ဉာဏ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏...။ ပက်ဗရယ်လ်ဟူသော နာမည်ကို သူ့ကြားခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရလာ၏...။ စုတ်ပြတ်သတ်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က လက်စွပ်ကို ဝန်ကြီးဌာနမှ အရာရှိရွှေတွင် ထုတ်ပြရင်း... ‘မာဗိုလိုဂေါင့်’ ဟုပြောခဲ့သည်...။ တကယ်လည်း



ထိုနာမည်ကို ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်မိ၏...။

ရွန်ရော ဟာမီယွန်ပါ ပြိုင်တူပင်...

“ဟင်... ဘာပြောတာလဲ...”

“မာဗိုလိုဂေါင့်လေ... မိစ္ဆာကောင်ကြီးရဲ့ အဘိုးလေ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ... သူက ပက်ဗရယ်လ်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတာလို့ ပြောခဲ့တယ်...”

ရွန်ရော ဟာမီယွန်ပါ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပုံရသည်...။

“လက်စွပ်... လက်စွပ်... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလုပ်လိုက်တဲ့ လက်စွပ်ပေါ်မှာ ပက်ဗရယ်လ်အမှတ်အသား ပါတယ်တဲ့... သူ ဝန်ကြီးဌာနကလူရဲ့ မျက်နှာနားကို ကပ်ပြခဲ့တာပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ပက်ဗရယ်လ်ရဲ့ အမှတ်အသား ဟုတ်လား... ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ... နင် မြင်လိုက်သလား...”

ဟယ်ရီက စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင်...

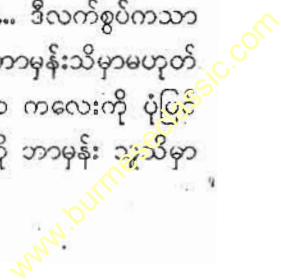
“မမြင်လိုက်ဘူး... အရေးအကြောင်းလေးတွေလောက်ပဲ... ငါမြင်ဖူးတာ ကျောက်တုံးကွဲသွားတဲ့ အချိန်မှလေ...”

ဟာမီယွန်မျက်ခုံး ပင့်တက်သွားသည်ကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်။ ရွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩလေသံဖြင့်...

“တကယ်လား... အဲဒီအမှတ်အသားပဲလား... မှော်ဝင်ရတနာ အမှတ်အသားပဲလား...”

ဟယ်ရီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်...

“ငါတော့ ထင်တာပဲ... မာဗိုလိုဂေါင့်က တကယ့်ကို ပေပေတေတေ လူကြီးပဲ... သူ့မျိုးရိုးကလွဲလို့ ဘာမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး... ဒီလက်စွပ်ကသာ တကယ်ကို မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆင်းသက်လာတာဆိုရင် သူ ဘာမှန်းသိမှာမဟုတ်ဘူး... အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ဘာစာအုပ်မှမရှိဘူး... ဒီလူကြီးပုံစံက ကလေးကို ပုံပြင် ပြောပြမယ့် ပုံမျိုးလည်း မရှိဘူး... ဒီတော့ ဒီအမှတ်အသားကို ဘာမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး...”



ဟာမီယွန်က...

“ အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ တကယ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဟယ်ရီ... နင်တကယ်ပဲ ငါထင်သလို တွေးနေသလား...”

ဟယ်ရီက... သူမကို လုံးဝဂရုမထားတော့ပဲ...

“ ဘာလို့မတွေးရမှာလဲ... ဒါဖြစ်နိုင်တာပဲ... ဒါကျောက်တုံးပဲ... ဒါ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးမဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

ရွန်မှာ သူ့စကားကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရှာ၏...။

“ ဒီ... ဒီလိုလား... ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ခွဲပစ်လိုက်တော့ အစွမ်းရှိနိုင်ပါဦးမလား...”

“ ရွန်... ဒီလို ကျောက်တုံးမျိုး လုံးဝမရှိနိုင်ဘူး... အစွမ်းရှိမရှိ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး...”

ဟာမီယွန်က စိတ်ပျက်ခြင်း စိတ်ဆိုးခြင်းတို့ ရောထွေးလျှက်နေရာမှ ဆတ်ကနဲ ထရပ်ရင်း...

“ ဟယ်ရီ... နင်က ပုံပြင်ထဲကဟာတွေကို တမင်လိုက်ပြီး စုစည်း ယူနေတာပဲ...”

“ ငါက တမင်စုစည်းယူနေတယ်... ဟုတ်လား... ဟာမီယွန်... ဒါ သူ့ဘာသာ အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေတာ... ဒီကျောက်တုံးပေါ်မှာ မှော်ဝင်ရတနာ အမှတ်အသား ပါကိုပါရမယ်... ပြီးတော့ မာဗိုလိုက သူဟာ ပက်ဗရယ်လ်မျိုး နွယ်က ဆင်းသက်လာပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ...”

“ နင်ပဲ အမှတ်အသားကို သေချာမမြင်ဘူးဆို...”

ရွန်က...

“ ဒါဆို လက်စွပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ... လက်စွပ်ကို ဖျက်ဆီးပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘယ်သွားထားလဲ မသိဘူး...”

သို့ရာတွင် သူ့ကို ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်ပဲ ဟယ်ရီ အသည်းအသန် စဉ်းစားနေ၏...။

မှော်ဝင်ရတနာသုံးခု ပူးပေါင်းမိလျှင် ထိုရတနာများကို ပိုင်ဆိုင်

သူသည် သေမင်းကို အနိုင်ယူနိုင်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်...'

'နောက်ဆုံး အနိုင်ယူရမည့် ရန်သူမှာ သေမင်းပင် ဖြစ်သည်...'

သူ့အတွေးထဲဝယ် သူ့ကိုယ်သူ မှောင်ဝင်ရတနာများ၏ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဗိုဒီမော့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေပုံကို မြင်ယောင်လာ၏...။ ဗိုဒီမော့၏ ဝိညာဉ်ကိုယ် ပွားများအားလုံး အလကား ဖြစ်ကုန်ကြသည်...။

'တစ်ယောက်ရှင်သန်နေလျှင် ကျန်တစ်ယောက် မရှင်သန်နိုင်' ဟူသော စကားကို ကြားယောင်လာမိသည်...။

ပြဿနာ၏ အဖြေများလား...။ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကို မှောင်ဝင်ရတနာ များနှင့် ယှဉ်ရမည်လား...။ သူ အနိုင်ရဖို့ သေချာသောနည်းလမ်း တကယ်ပဲ ရှိနေသလား...။ သူသာ မှောင်ဝင်ရတနာတွေကိုပိုင်ရင် အန္တရာယ်ကင်းနိုင်မလား...။

"ဟယ်ရီ..."

ဟာမီယွန်ခေါ်သံကို သူသေချာမကြားပေ...။

သူ့ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဖြန့်ရင်း လက်ထဲတွင် စမ်းသပ်ကြည့်နေမိ သည်...။ အဝတ်စမှာ ရေကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းကာ လေကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလှသည်...။ စုန်းကဝေလောကသို့ သူရောက်သည့် ခုနှစ်နှစ်အတွင်း သူ့ဝတ်ရုံနှင့် တူသည့် ဝတ်ရုံမျိုး မမြင်ဖူးခဲ့ပေ...။ သူ့ဝတ်ရုံမှာ ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်ပြောသမျှနှင့် ကိုက်ညီ နေပေသည်...။

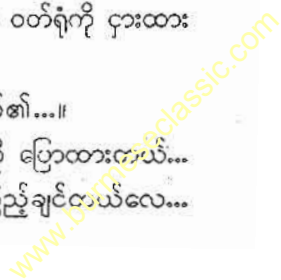
'ဝတ်ဆင်သူကို လုံးဝကိုယ်ယောင်ပျောက်စေနိုင်ရမယ်... ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ မပျက်စီးပဲ တည်မြဲရမယ်... ဂါထာမန္တန်တွေရဲ့ အန္တရာယ်က လုံးဝ အကာအကွယ် ပေးနိုင်ရမယ်...'

ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်စုံတစ်ရာကို သူသတိရလိုက်သည်...။

"ငါ့မိဘတွေ အသတ်ခံရတဲ့ညမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဝတ်ရုံကို ငှားထား တာပဲ..."

ဟယ်ရီ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ပဲ ဆက်ပြောလိုက်၏...။

"ငါ့အမေရဲ့ စာထဲမှာ ဒီအကြောင်း ဆီးရီးယပ်စ်ကို ပြောထားတယ်... ။... ဒါ သေချာတယ်... သူ ဒီဝတ်ရုံကို စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်လေ..."



ဒါကို တတိယမြောက် မှော်ဝင်ရတနာလို၊ သူယူဆတယ်... အစ်ဂ်နိုးတပ်စ် ပက်ဗရယ်လ်ဟာ ဂိုးဒရစ်ဟောလိုးမှာ မြှုပ်နှံခဲ့တာပဲ...”

ဟယ်ရီ ရွက်ဖျင်တဲထဲဝယ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း အပြင်း အထန် စဉ်းစားနေ၏...။ အမှန်တကယ်ဖြစ်စဉ်များကို သူ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသလိုပင်...။

“ သူက ငါ့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်... ငါက ညီအငယ်ဆုံးရဲ့ မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

သူ့စိတ်ထဲတွင် ပို၍ ပို၍ သေချာလာ၏...။ မှော်ဝင်ရတနာများ ရှိသည်ဆိုခြင်းကို ပို၍ ယုံကြည်လာ၏...။

ထိုပစ္စည်းများကို ပိုင်ဆိုင်ရလျှင်ဆိုသော အတွေးက သူ့ကိုလုံခြုံမှု ပေးနေသလိုပင်...။

“ ဟယ်ရီ...”

ဟာမီယွန်ကို သူပြန်မထူးအားပေး...။ သူ့လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော အိတ်ထဲမှစာကို နှိုက်ယူရင်း...

“ ရှေး... ဖတ်ကြည့်...” ဟာမီယွန်ထံ ထိုးပေးလိုက်သည်...။

“ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဆီမှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ရောက် နေတယ် ဟာမီယွန်... သူက ဘာကိစ္စငှားရတာလဲ... သူ့အတွက် ကိုယ်ပျောက် ဝတ်ရုံမှ မလိုတာ... သူ့ရဲ့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဂါထာအစွမ်းနဲ့ဆိုရင် ဝတ်ရုံ လုံးဝမလိုဘူး...”

တစ်စုံတစ်ခုမှာ ဟယ်ရီလက်ထဲမှ လွတ်ကျကာ ကုလားထိုင်အောက်သို့ ဝင်သွား၏...။ သူ စာကို ဆွဲထုတ်လိုက်စဉ်တွင် ရွှေဘောလုံးပါ အပြင်သို့ ထွက်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်...။ သူ ရွှေဘောလုံးကို ကောက်ယူလိုက်စဉ်မှာပင် နောက်ထပ်တစ်ခုကို သဘောပေါက်လိုက်သည်...။ အလွန်ပျော်ရွှင်ကာ မထိန်း သိမ်းနိုင်ပဲ အော်ဟစ်လိုက်မိ၏...။

“ ဒီ... ဒီအထဲမှာပဲ... ငါ့အတွက် လက်စွပ်ကို ထားခဲ့တယ်... ရွှေ ဘောလုံးထဲမှာပဲ...”

“ မင်း... မင်းသိတယ်!”

ရွန် ဘာကြောင့် ဤမေးခွန်းမေးမှန်း ဟယ်ရီ နားမလည်နိုင်ပေ...။ သူ့အတွက် အားလုံး ရှင်းလင်းသွားပေပြီ...။ အရာအားလုံး အံဝင်ခွင်ကျပင်...။ သူ့ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံမှာ တတိယမြောက် မှော်ဝင်ရတနာပင်...။ ရွှေဘောလုံး ဖွင့်နည်းကို သိရလျှင် ဒုတိယ မှော်ဝင်ရတနာပါ သူ့လက်ထဲရောက်လာတော့မည်...။ သူ့အတွက် ပထမမှော်ဝင်ရတနာဖြစ်သော သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို ရှာဖွေရန် သာ ကျန်တော့သည်...။

ထိုနေရာအရောက်တွင် ဟယ်ရီ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ... မျှော်လင့်ချက်များ... ပျော်ရွှင်ခြင်းများမှာ ရုတ်ခြည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

“ သူ... သူ အဲဒါနောက်ကို လိုက်နေတာပဲ...”

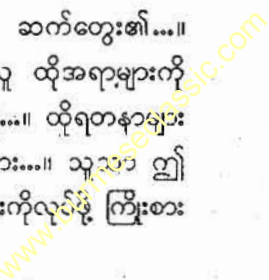
သူ့လေသံပြောင်းသွားခြင်းကြောင့် ရွန်ရော ဟာမီယွန်ပါ ပို၍ ထိတ်လန့်သွား၏...။

“ မိစ္ဆာကောင်ကြီး သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို လိုက်ရှာနေတယ်...”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူတို့ကို ကျောခိုင်းထားလိုက်မိသည်...။ ဤအချက်မှာ လုံးဝမမှားနိုင်ကြောင်း ဟယ်ရီ သေချာသိနေသည်။ ဗိုဒီမော့မှာ မှော်တောင်ဝှေးအသစ်တစ်ခုကို လိုက်ရှာနေခြင်း မဟုတ်ပေ...။ သူ လိုက်ရှာနေသည်မှာ မှော်တောင်ဝှေးအဟောင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်...။ ဟယ်ရီ ရုက်ဖျင်တဲ အပေါက်ဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း အမှောင်ထုထဲသို့ ငေးကြည့်ကာ တွေးနေမိသည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ မက်ဂယ်မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် မွေးဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်...။ သူငယ်စဉ်က မည်သူကမှ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပုံပြင်ကို ပြောပြခဲ့မည် မဟုတ်ပေ...။ စုန်းကဝေအများစုမှာလည်း ဤအကြောင်းကို မယုံကြည်ကြချေ...။ ဤအကြောင်းများကို ဗိုဒီမော့များ သိနေခဲ့သလား...။

ဟယ်ရီ အမှောင်ထဲသို့ ငေးမောရင်း အတွေးကို ဆက်တွေး၏...။ ဗိုဒီမော့သာ မှော်ဝင်ရတနာများအကြောင်းကို သိခဲ့လျှင် သူ ထိုအရာများကို လိုက်လံရှာဖွေပေလိမ့်မည်...။ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေလိမ့်မည်...။ ထိုရတနာများကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ သေမင်းကို အောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား...။ သူ့သာ ဤအကြောင်းကို သိခဲ့လျှင် အစကတည်းက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကိုလုပ်ဖို့ ကြိုးစား



ခဲ့မည်မထင်ပေ...။

မှော်ဝင်ရတနာတစ်ခုကို လက်ဝယ်ရှိထားပါလျှက် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းက ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို သူမသိကြောင်း ဖော်ပြနေသလိုပင်...။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ဗိုဒီမော့မှာ သေမင်းမှော်တောင်ငှား၏ တကယ့် အစွမ်း အစအမှန်ကို နားမလည်ပဲ လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်ရမည်...။ မှော်ဝင်ရတနာသုံးမျိုး ထဲက တစ်ခုမှန်း သိပုံမရပေ...။ အားလုံးသိကြသလို သမိုင်းတစ်လျှောက် သွေးပင်လယ်ဝေအောင် သတ်ဖြတ်လုယက်ခဲ့သော သေမင်းတောင်ငှားအဖြစ်သာ သိပုံရသည်...။ ဟယ်ရီ ကောင်းကင်ပေါ်မှတိမ်များကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ဆက်စပ်မိသမျှကို အံ့ဩနေမိသည်...။

ထို့နောက် သူ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏...။ ရွန်ရော ဟာမီယွန်ပါ သူ့အပြင်ထွက်လာစဉ်ကအတိုင်း မတ်တတ်ရပ်လျှက်ပင် ရှိနေကြသေး၏...။ ဟာမီယွန်လက်ထဲဝယ် လီလီစာကို ကိုင်ထားဆဲပင်...။ ရွန်မှာ သူမ၏ နံဘေး တွင်ရပ်ရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန် ရှိ၏...။ ကျန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်း မှာ အဘယ်မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့မှန်း သူတို့ သဘောပေါက်ကြဟန် မရှိပေ...။

ဟယ်ရီက...

“ ဒါအဖြေပဲ... အားလုံးရှင်းသွားပြီ.. မှော်ဝင်ရတနာတွေ တကယ် ရှိတယ်... အခု ငါ့မှာ တစ်ခုပိုင်နေပြီ... နှစ်ခုတောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်...”

သူက လက်ထဲမှ ရွှေဘောလုံးကို မြှောက်ပြလိုက်သည်...။

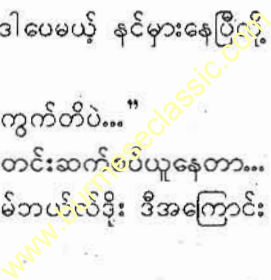
“ ပြီးတော့ မိစ္ဆာကောင်ကြီးက သေမင်းမှော်တောင်ငှားနောက်ကို လိုက်နေတယ်... သူက ဒါကို မှော်ဝင်ရတနာမှန်းသိလို့ မဟုတ်ဘူး... အစွမ်း ထက်တဲ့ မှော်တောင်ငှားတစ်ခုလို့ပဲ သိပုံရတယ်...”

ဟာမီယွန်က သူ့ကို စာပြန်ပေးရင်း..

“ ဟယ်ရီ... ငါ ဒီလို မပြောချင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် နင်မှားနေပြီလို့ ငါထင်တယ်...”

“ ဒါပေမယ့် နင်မသိဘူးလား... အားလုံးကွက်တိပဲ...”

“ မဟုတ်သေးဘူး ဟယ်ရီ... နင် အတင်းဆက်စပ်ယူနေတာ... တကယ်လို့ မှော်ဝင်ရတနာတွေသာ တကယ်ရှိပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဒီအကြောင်း



တွေကို သိတယ်ဆိုရင် သူက နင့်ကို ဘာလို့ ပြောမပြုတာလဲ...”

ဟယ်ရီတွင် အဖြေရှိနှင့်ပြီးသားပင်...။

“ နင်ပဲပြောခဲ့တာပဲ ဟာမီယွန်... ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေယူရမယ်ဆို...”

ဟာမီယွန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်...

“ နင် လပ်ဖ်ဂွဒ်ဆီလိုက်လာအောင် ငါပြောတာ... ငါ တကယ် အဲဒီလိုထင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး...”

ဟယ်ရီ သူမစကားကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ကိစ္စတော်တော်များများကို ငါ့ဘာသာ ရှာခိုင်းခဲ့တာပဲ... သူက ငါ့ရဲ့ခံနိုင်ရည်နဲ့ သတ္တိကို အမြဲ စမ်းသပ်လေ့ရှိတယ်... ဒါ သူအမြဲလိုလို လုပ်နေကျပုံစံပဲ...”

“ ဟယ်ရီ... ဒါ ပြိုင်ပွဲ မဟုတ်ဘူး... လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက နင့်ကို ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့ပြီးသား... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေကို ရှာပြီး ဖျက်ဆီးရမယ် မဟုတ်လား... ဒီအမှတ်အသားက ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး... မှော်ဝင်ရတနာတွေအကြောင်း မေ့ထားစမ်းပါ... ငါတို့ အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

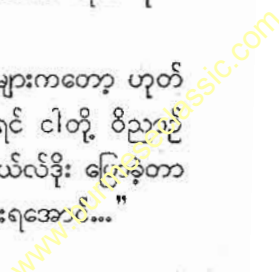
ဟယ်ရီ သူမကို ဂရုမစိုက်တော့ပေ...။ သူ့လက်ထဲရှိ ရွှေဘောလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ပွင့်များသွားမလားဟု မျှော်လင့်နေမိသည်...။ သို့မှသာ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးထွက်လာပြီး ဟာမီယွန်ကို သူ သက်သေပြနိုင်ပေလိမ့်မည်...။

ဟာမီယွန်က ရွန့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ နင်ရော ယုံသလား... မယုံဘူး မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီကပါ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သဖြင့် ရွန်တစ်ယောက် ဆုတ်ဆုတ် ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ ငါ... ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး... တော်တော်များများကတော့ ဟုတ်နေသလိုပဲ... ဒါပေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်ရင် ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေကို အရင်ဆုံး ဖျက်ဆီးပစ်သင့်တယ်... ဒါ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ပြောခဲ့တာပဲ... ဒီတော့ ငါတို့ မှော်ဝင်ရတနာတွေအကြောင်း မေ့ထားရအောင်...”



ဟာမီယွန်က...

“ ကျေးဇူးပဲ ရွန်... ကဲ... ငါ အရင်ဆုံး ကင်းစောင့်ပေးမယ်...”

ထို့နောက်တွင် ရွက်ဖျင်တဲဝသို့ ထွက်သွားကာ ကင်းစောင့်နေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုညအဖို့ ဟယ်ရီတစ်ယောက် အိပ်မပျော်တော့ပေ...။

မှော်ဝင်ရတနာများအကြောင်းက သူ့အတွေးကို စိုးမိုးထား၏...။ သူသာ ထိုရတနာများအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့လျှင်...

‘အချိန်နီးရင် ပွင့်လိမ့်မည်’ ဟူသော စကားကို သူ စဉ်းစားမရနိုင်ပေ...။

ဘာကြောင့် အခုအချိန်မှာ သူ ကျောက်တုံးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသလဲ...။ သူ့တွင်သာ ကျောက်တုံးရှိမည်ဆိုလျှင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သိလိုသမျှ မေးမြန်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဟယ်ရီ အမှောင်ထဲတွင် စကားလုံးမျိုးစုံရွတ်ကာ ရွှေဘောလုံးကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားကြည့်၏...။ နောက်ဆုံးတွင် မြေဘာသာစကားနှင့်ပင် စမ်းသပ်ကြည့်၏...။ သို့ရာတွင် ရွှေဘောလုံးမှာ ပွင့်မလာပေ...။

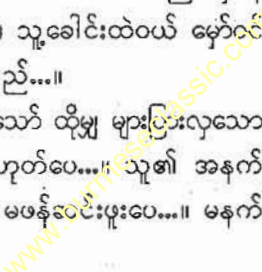
သေမင်းမှော်တောင်ဝှေး မည်သည့်နေရာ ရောက်နေသလဲဟု ဟယ်ရီ စဉ်းစားကြည့်မိသည်...။ ဗိုဒီမော့ မည်သည့်နေရာတွင် ရှာဖွေနေသလဲ...။

သူ့အမာရွတ် နာကျင်လာပြီး ဗိုဒီမော့၏ အတွေးများကို မြင်ရစေရန် သူ ဆုတောင်းမိသည်...။ ဟာမီယွန်ကတော့ ထိုဆုတောင်းကို ကန့်ကွက်မည်မှာ သေချာ၏...။ သူမမှာ သူပြောသမျှကို မယုံကြည်ခဲ့ချေ...။

အမြင်မကျယ်ဟု ပြောခဲ့သော ဇီနီဖီးလီးယပ်စ် မှန်သည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိ၏...။ တကယ်တော့ ယုံကြည်ရန် ကြောက်ရွံ့နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်...။ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးကို သူမ အတော် ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်...။

နံနက် အရုဏ်တက်ခါနီးအချိန်ဝယ် သူ လူနာ့ကို ရုတ်တရက် သတိရမိ၏...။ အက်ဇကာဘန် အကျဉ်းထောင်ထဲဝယ် သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်သူပင် ပြန်ရှက်မိ၏...။ သူ့ခေါင်းထဲဝယ် မှော်ဝင်ရတနာများ ကြီးစိုးနေ၍ လူနာ့ကို မေ့လျော့နေမိသည်...။

သူမကို ကယ်တင်ရန် သူစဉ်းစားမိ၏...။ သို့သော် ထိုမျှ များပြားလှသော ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများကိုရှင်းရန်မှာ လွယ်ကူမည်မဟုတ်ပေ...။ သူ၏ အနက်ရောင်တောင်ဝှေးဖြင့် အစောင့်အရှောက်ကို တစ်ခါမှ မဖန်ဆင်းဖူးပေ...။ မနက်



လင်းလျှင် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် သူစဉ်းစားလိုက်၏...။

သူ့တွင်သာ ပို၍ကောင်းသော မှော်တောင်ဝှေးရှိခဲ့လျှင်...

ထိုအတွေး ခေါင်းထဲဝင်လာသည်နှင့် သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တို့က ပို၍ ပို၍ တိုးပွားလာပြန်၏...။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မိုးများ ရွာနေသောကြားမှပင် ရွက်ဖျင်တဲကို သိမ်းဆည်းကာ ကမ်းခြေတစ်ခုအနီးသို့ သူတို့ နေရာရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာဝယ် တစ်ပတ်နီးပါး စခန်းချနေချိန်တွင် ဟယ်ရီတစ်ယောက် မှော်ဝင်ရတနာများ အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်...။ မှော်ဝင်ရတနာများအပေါ် ယုံကြည်မှု ခိုင်မာလာခြင်းနှင့်အတူ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ပါ ပြင်းထန်လာ၍ ကျန်နှစ်ယောက်နှင့် သူ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာသလိုပင်...။

ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်ကို သူ အပြစ်တင်ချင်လာ၏...။ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများအပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်း သောကဝင်နေကြသည်။ စိုးရိမ်စိတ် အရမ်းများနေကြသည်...။

“ ငါတို့က အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်... ဟုတ်လား...”

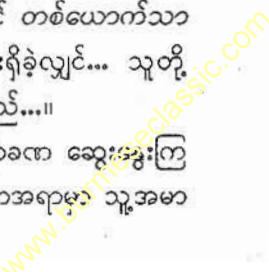
ဟာမီယွန်က မကျေမနပ်နှင့် ပြော၏...။ တစ်နေ့ ညနေတွင် ဟယ်ရီ အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိ၍ ဖြစ်သည်...။ ဟာမီယွန်က ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကို ဟယ်ရီ ဂရုမစိုက်ဟု ပြောသဖြင့် သူ လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိ၏...။

“ ငါတို့က စိတ်ပူနေတာ မဟုတ်ဘူး ဟယ်ရီ... ငါတို့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး

ခိုင်းခဲ့တာကို လိုက်လုပ်နေတာ...”

သို့ရာတွင် ထိုစကားကို ဟယ်ရီ လက်မခံနိုင်ပေ။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ဟာမီယွန် ရှာဖွေတွေ့ရှိစေရန် မှော်ဝင်ရတနာ အမှတ်အသားကို ထားရစ်ခဲ့သည်...။ သူ့အတွက်မူ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးကို ရွှေဘောလုံးထဲဝယ် ထည့်ပေးထားမှန်း ဟယ်ရီ ယုံကြည်၏...။ နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်သာ အသက်ရှင်နိုင်မည်... သူသာ သေမင်းကို အနိုင်ယူနိုင်စွမ်းရှိခဲ့လျှင်... သူတို့ ဘာအတွက် နားမလည်နိုင်သလဲဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်...။

ငွေရောင်သမင်မအကြောင်း ကျန်နှစ်ယောက် မကြာခဏ ဆွေးနွေးကြသော်လည်း သူစိတ်မဝင်စားပေ...။ သူ ယခု စိတ်ဝင်စားသောအရာမှာ သူ့အမာ



ရွတ် ပြန်၍ နာကျင်လာခြင်းပင်...။ ထိုသို့ဖြစ်တိုင်း သူ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေကာ မြင်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြည့်၏...။

သို့ရာတွင် သူမြင်ရသော အမြင်များမှာ ယခင်လို ကြည်ကြည်လင်လင် မဟုတ်တော့သဖြင့် သူစိတ်ပျက်မိသည်။ သူမြင်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြည့်၍ မရပဲ ရှိ၏...။ သူမြင်ရသော ခပ်ဝါးဝါး မြင်ကွင်းထဲမှ အရိုးခေါင်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုနှင့် တောင်တစ်လုံးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော သဏ္ဍာန်တို့ကိုသာ သူ မသဲမကွဲမြင်ရ၏...။

ထိုအပြောင်းအလဲကို သူမကျေနပ်ပေ...။ သူနှင့် ဗိုဒီမော့တို့ကြားမှ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားပြီလားဟု ဟယ်ရီ သံသယဝင်မိသည်...။ ထိုအဆက်အသွယ်ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ပေမယ့် ဟာမီယွန် ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူ တန်ဖိုးထားခဲ့သည်...။

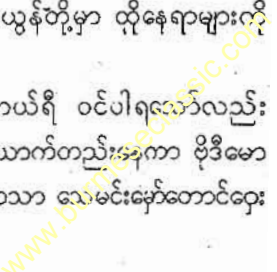
သူ၏ အနက်ရောင် မှော်တောင်ဝှေးအသစ်ကြောင့်သာ မြင်ကွင်းများကို ယခင်လို ကြည်ကြည်လင်လင် မမြင်ရခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ဟယ်ရီ ယူဆလိုက် သည်...။

နောက်ထပ် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအချိန်တွင် ရွန်က သူတို့ကို ဦးဆောင်နိုင်ရန် ကြိုးစားလာ၏...။ ဟယ်ရီတစ်ယောက် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား ပဲရှိနေ၍ သူက ဝင်ကာ ကျန်နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရန် ကြိုးပမ်းပုံ ရသည်...။

“ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား သုံးခု ကျန်နေသေးတယ်... ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ အစီအစဉ်ဆွဲကြရအောင်... ငါတို့ မရှာရသေးတဲ့နေရာ ကျန်သေးလား... ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ရအောင်...”

ဒိုင်ယာဂွန်အယ်လေ... ဟော့ဝင်... ရစ်ဒယ်လ် မိသားစုအိမ်ကြီး... ဘော်ဂင်နှင့်ဘာကတ်စ်ဆိုင်း... အဲလ်ဘေးနီးယား...။ ထိုနေရာများတွင် တွမ်ရစ်ဒယ်လ် အလုပ်လုပ်ခဲ့... နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ထိုနေရာများကို ထပ်၍ စဉ်းစားကြပြန်သည်...။

ဟာမီယွန် ပွစိပွစိ လုပ်မည်စိုး၍သာ ဟယ်ရီ ဝင်ပါရသော်လည်း သိပ် စိတ်မဝင်စားပေ...။ သူ့အလိုသာဆိုလျှင် တစ်ယောက်တည်းအုကာ ဗိုဒီမော့ ၏အတွေးကို ဖတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားချင်ပေသည်...။ သို့မှာသာ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေး



အကြောင်းကို ပို၍ သိခွင့်ရပေမည်...။ ရွန်ကမူ သူတို့ကို ဖြစ်နိုင်သော နေရာများ သာမက ထူးထူးခြားခြား နေရာများကိုပါ အကြံပြုလာ၏...။

“ ငါတို့ သေချာသိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ... ဖလက်ဂျီလေကလည်း စုန်းကဝေရွာလေးတစ်ခုပဲ... သူ အဲဒီမှာ နေချင်စိတ်ရှိချင် ရှိခဲ့မှာပေါ့... သွားကြည့် ရအောင်လား...”

တစ်ခါတစ်ရံ ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့များအကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်...။

“ အဲဒီအဖွဲ့ထဲက တချို့ဆိုရင် ဒက်အိတာတွေလိုပဲ... အရမ်းဆိုးတယ်လို့ ဘီလ်က ပြောတယ်... အဲဒီအဖွဲ့တွေ အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ပေါ်တာ သတင်းမှာ လွှင့်နေကျပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဟင်... ဘာသတင်း...”

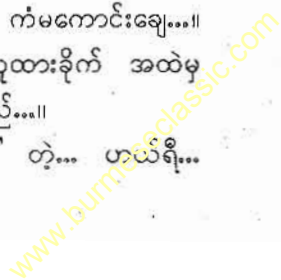
“ ပေါ်တာသတင်းလေ... ငါ မင်းကို ပြောခဲ့သားပဲ... ငါ ရေဒီယိုကနေ ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သတင်းပေါ့... အခုအချိန်မှာ သတင်းအမှန် ကြားရနိုင် တဲ့ တစ်ခုတည်းသော သတင်းလှိုင်းပဲ... ရှိသမျှ အစီအစဉ်အားလုံး မိစ္ဆာကောင်ကြီး အကြိုက် လိုက်နေကြပြီ... ပေါ်တာသတင်းက လွဲလို့ပေါ့... ငါလည်း နားထောင်ချင် တာပဲ... ဒါပေမယ့် အသံဖမ်းရတာ ခက်တယ်...”

ရွန်မှာ ညနေတိုင်း သူ၏ မှော်တောင်ဌေးကို ပုံစံအမျိုးမျိုးပြောင်းကာ ခေါက်ရင်း အသံဖမ်းရန် ကြိုးစားနေ၏...။ စကားဂုဏ်အမှန်ရစေရန် တီးတိုး ရေရွတ်နေ၏...။ သူက...

“ ပုံမှန်ဆိုရင် ဖီးနစ်အဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုပဲ... ဘီလ်ဆိုရင်တော့ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ခန့်မှန်းနိုင်လိမ့်မယ်... ငါလည်းပဲ... အင်း... ရလိမ့်မယ် ထင် တယ်...”

သို့ရာတွင် အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ ရွန် ကံမကောင်းချေ...။ ဟစ်နေ၍ ဟယ်ရီ ရွက်ဖျင်တဝဝယ် အစောင့်တာဝန်ယူထားခိုက် အထဲမှ မှန်၏ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ရပြီကွ... ရပြီ... စကားဂုဏ်က ‘အဲဗက်စ်’ တဲ့... ဟယ်ရီ... ဘဲထဲကိုဝင်ခဲ့...”



မှော်ဝင်ရတနာများကို စိတ်ဝင်စားနေခြင်းမှ တခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဟယ်ရီ စိတ်ဝင်စားမိခြင်းပင်...။

သူ တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရာ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ရေဒီယိုလေး ရွှေတွင် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏...။ ဟာမီယွန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် အံ့ဩနေဟန်ရှိ၏...။ ရေဒီယိုထဲမှ အလွန်ရင်းနှီးနေသော စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ အသံလွှင့်မှု ခေတ္တရပ်ဆိုင်းခဲ့ရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒက်အိတာတွေ အရမ်းများလာလို့ပါ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါ... ဒါ လီဂျော်ဒန်ပဲ...”

ရွန်က...

“ ဟုတ်တယ်လေ... မခိုက်ဘူးလား...”

“ အခုဆိုရင် လုံခြုံတဲ့နေရာသစ် တွေထားပါပြီ... ပြီးတော့ ပုံမှန် ဆွေးနွေးနေကျဖြစ်တဲ့သူနှစ်ယောက်လည်း ရောက်နေပါပြီ... လာကြဟေ့...”

“ ဟယ်လို ရေဗာ...”

ရွန်က...

“ ရေဗာဆိုတာ လီပဲ... သူတို့အားလုံး နာမည်တွေ ပြောင်းထားကြ တယ်... ဒါပေမယ့် ပုံမှန်ကတော့...”

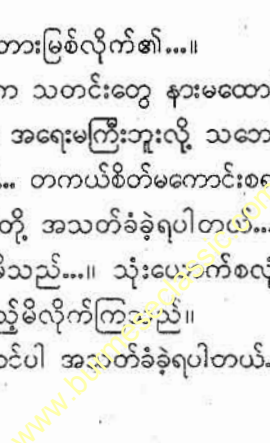
“ ရှါး...”

ဟာမီယွန်က ရွန်ကို စကားမပြောရန် တားမြစ်လိုက်၏...။

“ ဒါပေမယ့် ရွိုင်ရယ်လ်နဲ့ ရိုမြူလပ်စ်ဆီက သတင်းတွေ နားမထောင် ခင် စုန်းကဝေအသံလွှင့်ဌာနနဲ့ နေ့စဉ်သတင်းစာက အရေးမကြီးဘူးလို့ သဘော ထားပြီး မဖော်ပြတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်... တကယ်စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းပါပဲ... တက်ဒ်တွန့်ခဲနဲ့ ဒက်ခဲခရက်စ်ဝဲလ်တို့ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်...”

ဟယ်ရီ၊ အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်...။ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထိတ်တလန့် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

“ ဂေါ်နပ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင်ပါ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်...”



မက်ဂယ်မွေးဖြစ်တဲ့ ဒင်းန့်သောမတ်စ်နဲ့ ကျွန်တို့ ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင်ဟာ လွတ်မြောက်သွားတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်... သူတို့ အတူတူ ဓရီးထွက်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆရပါတယ်... တကယ်လို့ ဒင်းန့်သာ နားထောင်နေမယ်ဆိုရင်... ဒါမှမဟုတ် သူ့အကြောင်းကိုသိတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက် ရှိမယ်ဆိုရင် သတင်းပို့ပေးကြပါ... သူ့မိသားစုက သူ့အခြေအနေကို အရမ်းသိချင်နေပါတယ်...”

“ နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခုကတော့ မက်ဂယ်မိသားစုတစ်စုမှ မိသားစု ဝင်ငါးယောက်စလုံးဟာ အိမ်ထဲမှာပဲ သေဆုံးနေပါတယ်... မက်ဂယ် တာဝန်ရှိသူ တွေကတော့ ဓာတ်ငွေ့ယိုစိမ့်မှုကြောင့်လို့ သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ ဒါဟာ သေမင်းတမန်ကျိန်စာရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ သတင်းပို့ခဲ့ပါတယ်. ”

“ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သတင်းရတာကတော့ ဘက်သီဒါဘက်ရှော့ရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်... သဲလွန်စတွေအရတော့ သူမသေဆုံးခဲ့တာ လန့်ချိနေပါပြီ... ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ သတင်းအရတော့ သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေဟာ မိစ္ဆာမှော်ပညာရဲ့ အမှတ်အသားတွေပါ တဲ့...”

“ နားထောင်နေကြသူတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သေဆုံးသူ တွေကိုယ်စား ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ခေတ္တ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေပေးကြပါစို့...”

အသံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ စကားမပြောဖြစ်ကြ...။ ဟယ်ရီ သတင်းကို ဆက်၍ ကြားချင်နေသလို ဆက်ကြားရမည့် သတင်းများကိုလည်း ကြောက်ရွံ့နေမိသည်...။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အခု ဆက်ပြီး သတင်းတွေကို ဆွေးနွေးပါ မယ်... ရှိုင်ရယ်လ်က အသစ်ပြင်ဆင်သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ အမိန့်တွေအကြောင်းကို ဆွေးနွေးပါလိမ့်မယ်...”

“ ကျေးဇူးပဲ ရေဗာ...”

“ ကင်းစလေပဲ...”

ရွန်က အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ဟာမီယွန်က...



“ ငါတို့သိပါတယ်... ငြိမ်ငြိမ်နေ...”

“ မက်ဂယ်တွေထဲမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူတွေ အများအပြားရှိပေမယ့် ငြိမ်သက်နေကြပါတယ်... ဒါပေမယ့် တကယ့်ကို ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေကို ကြားသိနေရပါတယ်... စုန်းကဝေအချို့ဟာ သူတို့ရဲ့ လုံခြုံရေး ကိုတောင် ဂရုမစိုက်ပဲ အိမ်းနီးနားချင်းတွေကို ကာကွယ်ပေးနေပါတယ်... ဒီကိစ္စကို မက်ဂယ်တွေ သိတောင် မသိပါဘူး... သတင်းနားထောင်နေတဲ့လူတွေကို ဒီ အပြုအမူတွေကို နမူနာယူဖို့ ပြောချင်ပါတယ်... လမ်းထဲမှာ ရှိသမျှ မက်ဂယ် အိမ်တွေကို အကာအကွယ်တွေ လုပ်ပေးထားသင့်ပါတယ်.. ဒီလိုသာ အားလုံး လုပ်ပေးကြမယ်ဆိုရင် အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားမယ့်လူတွေ ပိုများလာပါ လိမ့်မယ်...”

“ စုန်းကဝေတွေရဲ့ လုံခြုံရေးသာ အရေးအကြီးဆုံးလို့ လက်ခံထားတဲ့ သူတွေကိုရော ဘယ်လိုပြောမလဲ ရှိင်ရယ်လ်...”

“ ဒါ ဒက်အိတာတွေရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းပဲ... အားလုံး လူသားတွေ ချည်းပါပဲ... မဟုတ်ဘူးလား... လူသားမှန်သမျှရဲ့အသက်ဟာ အတူတူပါပဲ... ကယ်ဆယ်သင့်ပါတယ်...”

လီက...

“ တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ စကားပဲ ရှိင်ရယ်လ်... ဒီအရှုပ်အထွေးတွေ ပြီးသွားရင် ခင်ဗျားကို ဝန်ကြီးခန့်ဖို့ ကျုပ် မဲပေးပါ့မယ်... ကဲ အခုတော့ ရိုမြူလပ်စ်နဲ့ ဟယ်ရီပေါ်တာအကြောင်း ဆွေးနွေးရအောင်...”

“ ကျေးဇူးပဲ ရေဗာ...”

နောက်ထပ် ရင်းနှီးသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရွန်က တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ဟာမီယွန်က လေသံ တိုးတိုးဖြင့် ကြိုပြောထားလိုက်သည်...။

“ ဒါ လူပင်မှန်း ငါတို့သိတယ်...”

“ ရိုမြူလပ်စ်... ခင်ဗျား ဒီကိုလာတိုင်း ဟယ်ရီပေါ်တာ အသုံးကံရှင်နေ တုန်းပဲလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်နော်...”

လူပင်က အသေအချာပင်...

“ဟုတ်ပါတယ်... သေချာတာကတော့ သူ့သာသေပြီဆိုရင် ဒက်အိတာ တွေက ဒီသတင်းကို လိုက်ဖြန့်တော့မှာပဲ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီသတင်းက ခုခံနေတဲ့အဖွဲ့တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လုံးဝ ကျစေနိုင်လို့ပဲ... မသေပဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးဟာ ခုခံတိုက်ခိုက်နေတဲ့လူတွေအားလုံးအတွက် အမှတ်အသားပဲ... သူ အသက်ရှင်နေတာဟာ ကျွန်တော်တို့ မရှုံးသေးဘူးဆိုတာ ပြနေတာပဲ...”

ကျေးဇူးတင်ခြင်းနှင့် ရှက်ရွံ့ခြင်းကို ဟယ်ရီ တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရ သည်...။ သူ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြောခဲ့တာတောင်မှ လူပင်က သူ့ကို ခွင့်လွှတ်သေး သလား...။

“ဟယ်ရီသာ တကယ်လို့ နားထောင်နေမယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဘာပြောချင် သလဲ ရှိမြို့လုပ်စံ...”

လူပင်က...

“သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ထဲမှာ အတူတူရှိကြတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်... ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အကြံဉာဏ်တွေကလည်း အင်း... အများအား ဖြင့် မှန်တတ်ပါတယ်...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို ကြည့်လိုက်၏...။ သူမပါပြင်၌ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏...။

ရွန်က...

“ငါမပြောမိဘူးလား... ဘီလ်က ပြောတယ်... လူပင်နဲ့တွန့်ခံတို့ အတူတူ ပြန်နေနေကြတယ်တဲ့... ပြီးတော့ တွန့်ခံက ပိုပိုပြီး ဝလာတယ်ဆိုပဲ...”

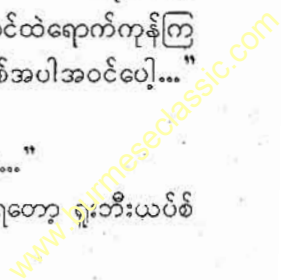
“နောက်ပြီး ဟယ်ရီပေါ်တာကို ထောက်ခံတဲ့သူတွေအတွက်ရော ဘာ ပြောချင်ပါသလဲ...”

“အင်း... ပုံမှန်နားထောင်တဲ့သူတွေ အကုန်သိကြမှာပါ... ဟယ်ရီပေါ်တာ ကို ထောက်ခံတဲ့သူ တော်တော်များများဟာ ခုချိန်မှာ ထောင်ထဲရောက်ကုန်ကြ ပါပြီ... ကွစ်ဘလာစာစောင်ရဲ့ အယ်ဒီတာ ဇီနီဖီးလီးယပ်စ်အပါအဝင်ပေါ့...”

ရွန်က...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်တော့ ရှင်နေသေးတာပဲ...”

“နောက်ဆုံး နာရီပိုင်းလောက်ကရတဲ့ သတင်းအရတော့ ရှုံးဘီးယပ်စ်



ဟက်ဂရစ်ဟာ...”

သူတို့သုံးယောက်စလုံးထံမှ အထိတ်တလန့်သံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရေဒီယိုမှ အသံတချို့ကို မကြားလိုက်ရပေ...။

“ဟော့ဝဂ်ရဲ့ ကျောင်းစောင့်ကြီးအဖြစ် အသိများတဲ့ ဟက်ဂရစ်ဟာ အဖမ်းခံရမယ့်ဘေးက သီသီလေး လွတ်သွားခဲ့ပါတယ်... အကြောင်းရင်းက တော့ သူ့အိမ်ထဲမှာ ဟယ်ရီပေါ်တာ ထောက်ခံပွဲပါတီ ကျင်းပလို့ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်... ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် ဟက်ဂရစ်ကို ဖမ်းမမိလိုက်ပဲ သူဟာ ထွက်ပြေးနေပါပြီ...”

လီက...

“ကြည့်ရတာ ဆယ့်ခြောက်ပေလောက်မြင့်တဲ့ မအေတူဖအေကွဲ ညီ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိရင်တော့ ဒက်အိတာတွေလက်က ထွက်ပြေးရတာ လွယ်ပုံ ရတယ်...”

လူပင်က သဘောတကျဖြင့်...

“ဒါလည်း အများကြီးပါတာပေါ့... ဟက်ဂရစ်ကို ချီးကျူးရင်း ဟယ်ရီပေါ်တာ ထောက်ခံပွဲတွေ နေရာအနှံ့ ကျင်းပကြပါလို့ တိုက်တွန်းချင် ပါတယ်...”

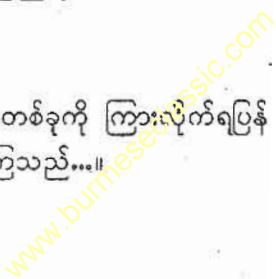
လီက...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီအစီအစဉ်ကို နားထောင်ပြီး နဖူးမှာ မိုးကြိုးသွား သဏ္ဍာန် အမာရွတ်ရှိတဲ့သူကိုလည်း ဆက်အားပေးကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်... ကဲ နောက်ထပ် အစီအစဉ်တစ်ခုကို သွားရအောင်... သူဟာ ဒက်အိတာတွေရဲ့ အကြီးအကဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ ပြောပြပါလိမ့်မယ်... သူ့ကို ခုတလော ပျံ့နှံ့နေတဲ့ ကောလဟာလတွေအကြောင်း မေးကြည့်ကြရအောင်လား... ကဲ... ရိုးဒန့်ရေ...”

“ရိုးဒန့်... ဟုတ်လား...”

နောက်ထပ် အလွန်ရင်းနှီးသော စကားသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြန် သည်...။ သုံးယောက်သား ပြိုင်တူ အော်မီလိုက်ကြသည်...။

“ဖရက်...”



“ မဟုတ်ဘူး... ဒါ ရှောင်ပဲ...”

“ ဒါ ဖရက်လို့ ငါထင်တယ်...”

ရွန်က စကားသံကို သေချာနားထောင်ရင်း ပြော၏...။

“ ဟေ့... ငါ့ကို ရိုးဒန်လို့ မခေါ်ပါနဲ့... ရက်ပီယာပါဆိုမှ...”

“ ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ... ရက်ပီယာ... ခင်ဗျားကြားရတဲ့ ဒက်အိတာတွေ ရဲ့ အကြီးအကဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ ပြောပါဦး...”

ဖရက်က...

“ ကောင်းပါပြီဗျာ... အားလုံးသိကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲ... မိစ္ဆာကောင်ကြီး ရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေက ဘာမှမထူးခြားပါဘူး... လူတွေအားလုံး ကြောက်ကုန်အောင် လုပ်တာပါပဲ... သူ့ကိုတွေ့တယ်ဆိုတဲ့သတင်းတွေ အဆက်မပြတ် ရနေပါတယ်... နေရာပေါင်း ဆယ့်ကိုးခုလောက်ကို ရှိပါတယ်...”

ကင်းစလေက...

“ ဘယ်နေရာက အဖြစ်နိုင်ဆုံးလဲ... သတင်းတွေကို ဒီလို လျှောက်ကြားနေရတာက တကယ်တွေ့ရတာထက် ပိုကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်...”

ဖရက်က...

“ ဟုတ်တယ်... ဒီတော့... အားလုံး စိတ်ကို အေးအေးထားကြပါ... အခြေအနေက ဒီလိုလျှောက်မပြောပဲနဲ့တောင်မှ ဆိုးလှပါပြီ... ဥပမာပြရရင် အခုတလော မိစ္ဆာကောင်ကြီးဟာ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရုံနဲ့ လူသတ်နိုင်တယ်လို့ သတင်းထွက်နေပါတယ်... ဒါဟာ ဘတ်ဆဲလ်လစ်ရဲ့ အလုပ်ပါ... ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လေးနဲ့ စမ်းသပ်လို့ ရပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ကို ကြည့်နေတဲ့သတ္တဝါမှာ ခြေထောက်ပါပါသလား... ခြေထောက်ပါရင် သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ မိစ္ဆာကောင်ကြီးသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုပြန်ကြည့်တဲ့အလုပ်ဟာ ဘဝမှာ နောက်ဆုံးလုပ်ဖြစ်တဲ့အလုပ်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်...”

ရက်သတ္တပတ်များစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဟယ်ရီ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်...။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု လျော့သွားသလို ခံစားရသည်...။

လီက...

“ သူ့ကို နေရာအနံ့မှာ တွေ့နေရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော... ဘယ်လို ပြောချင်သလဲ...”

“ သူ ဒီလောက် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့ပြီးမှတော့ လျှောက်သွားပြီး အပန်းဖြေချင်မှာပေါ့... အရေးကြီးတာက သူ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်မသွားဖို့ပဲ... ရှိချင်ရှိမယ်... မရှိချင်လည်း မရှိဘူး... ဒါပေမယ့် သူဟာ ခင်ဗျားတို့ ထင်တာထက် အများကြီး လျှင်မြန်တယ်ဆိုတာပဲ... ဒီတော့ သူ့ကို အဝေးကြီးမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုပြီးတော့ အထင်မသေးထားသင့်ဘူး... မစွန့်စား သင့်ဘူး... လုံခြုံရေးက အရေးအကြီးဆုံးပဲလေ...”

လီက...

“ ဒီလိုအကြံကောင်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ ရက်ပီယာ... ပေါ်တာ သကင်း အဆုံးသတ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပါပြီ... နောက်တစ်ခါ ဘယ်အချိန် မှာ ထပ်မံထုတ်လွှင့်နိုင်မယ် မသေချာပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ မယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်... နောက်တစ်ခါအတွက် စကားဝှက်က ‘မက်ဒီအိုင်း’ ပါ... ယုံကြည်ချက်ကို မပျောက်ပါစေနဲ့... ကောင်းသောညချမ်းပါ...”

ရေဒီယိုမှ အသံတိတ်သွားကာ မီးရောင်ပါ ငြိမ်းသွား၏...။

ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့မှာ ပြုံးရွှင်နေကြ၏...။ သူတို့နှင့် ခင်မင် သောလူများ၏ အသံများကို ကြားရသည်မှာ တကယ့်အားဆေးပင်...။ သူတို့ချည်း နေခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၍ ကျန်လူများ ဗိုဒီမော့ကို ခုခံတွန်းလှန်နေကြောင်း မေ့လျော့နေမိသည်။ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးထလာသလို သူခံစားနေရသည်...။

ရွန်က ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်...

“ ဘယ်လိုလဲ... မိုက်တယ် မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီက...

“ အင်း... တကယ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ သူတို့ အရမ်းသတ္တိရှိတာပဲ... မိများမိသွားရင်...”

ရွန်က...

“ ဒါကြောင့်မို့လို့ နေရာတွေ ရွေ့နေတာပေါ့... ငါတို့လိုပဲလေ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဖရက်ပြောတာ ကြားလား... သူ လျှောက်သွားနေတယ်... သူ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို လိုက်ရှာနေတယ်... ငါထင်တာ မမှားဘူး...”

“ ဟယ်ရီ!”

“ ဟာမီယွန်... နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို ဝန်မခံချင်တာလဲ... ဗို...”

“ ဟယ်ရီ... မခေါ်နဲ့...”

“ ...ဒီမော့က သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးနောက်ကို လိုက်နေတယ်ဆိုတာကို...”

ရွန်က နေရာမှ ခုန်ထလိုက်၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ရွက်ဖျင်တဲ့ အပြင် ဘက်ဆီမှ တစ်ခုခု အက်ကွဲသွားသလို အသံကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဒီနာမည်ကို မခေါ်ရဘူး... ဒါ ကျိန်စာတိုက်ထားတယ်... ငါ မင်းကို ပြောထားရဲ့သားနဲ့ ဟယ်ရီ... ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကာအကွယ်တွေ အမြန် ပြန်လုပ်ရမယ်... ဒီနည်းနဲ့ သူတို့ရှာတွေ့တာပဲ...”

ရွန်၏ စကားသံ ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏...။ ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ အချက်ပေးမှန်ပြောင်းမှာ အလင်းရောင်များ ထွက်လာ ပြီး စတင်လည်ပတ်တော့သည်...။ လူသံများ နီးသည်ထက် နီးလာချိန်တွင် ရွန်က အိတ်ထဲမှ အလင်းထိန်းကိရိယာကိုထုတ်ကာ မီးငြိမ်းပစ်လိုက်သည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ...

“ လက်မြှောက်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့ကြ... မင်းတို့ အထဲမှာရှိတာ ငါတို့သိတယ်... မင်းတို့ကို မှော်တောင်ဝှေးဒါဇင်ဝက်နဲ့ ချိန်ထားတယ်... ငါတို့ ကျိန်စာတိုက်ဖို့ နှောင့်နှေးနေလိမ့်မယ် မထင်နဲ့...”





၂၃။ မယ်လ်ဖွိုင်းစံအိမ်

ဟယ်ရီ အမှောင်ထဲမှာပင် ကျန်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်...။
ဟာမီယွန်က သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို အပြင်သို့မချိန်ပဲ သူ့မျက်နှာကို
ချိန်လိုက်၏...။ သူ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်မိလိုက်ပြီးနောက် ဘာကိုမှ မမြင်ရ
တော့ပေ...။

သူ့လက်များအောက်ဝယ် သူ့မျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်း ရောင်ကိုင်းလာနေ
၏...။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခြေသံများကို ကြားနေရသည်။

“ ထစမ်း...”

သူ့ကို လက်တစ်စုံက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲထူလိုက်ပြီး သူ
ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင်မှာပင် သူ့အိတ်ထဲမှ အနက်ရောင်မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲယူ
သွားသည်...။

ဟယ်ရီ သူ၏မျက်နှာကို လက်နှင့် ကာထားမိသည်...။ သူ့လက်များ
အောက်မှ မျက်နှာကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မမှတ်မိတော့ပေ...။ ရောင်ကိုင်းနေကာ
အဆမတန် ကြီးမားလာသလိုပင်...။

သူ့မျက်လုံးများပါ ရောင်ကိုင်းလာသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ရန်ပင် အနိုင်နိုင်

ဖြစ်နေ၏...။ သူ့ ရွက်ဖျင်တဲထဲမှအထွက်ဝယ် မျက်မှန် ပြုတ်ကျခဲ့သဖြင့် အရာရာကို ဝါးတားတားသာ မြင်နေရ၏...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို အပြင်တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့် တွေ့ရ၏...။

“ သူ့ကိုမထိနဲ့...”

ရွန်၏အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ထို့နောက် ထိုးကြိတ်သံများ ကို ကြားလိုက်ရပြီး ရွန်၏ ညည်းညူသံကို ကြားရပြန်၏...။ ဟာမီယွန်က အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ မလုပ်နဲ့... သူ့ကိုမထိကြနဲ့...”

ရင်းနှီးနေသော အသံတစ်သံက...

“ မင်းကောင်သာ ငါတို့စာရင်းထဲမှာပါရင် ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်...”

ဟယ်ရီ ထိုအသံကို သေချာသိ၏...။ သမန်းဝံပုလွေ ဂရေးဘက်ခ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်...။ နောက်ထပ် အသံတစ်သံက...

“ တဲထဲကို ရှာစမ်း...”

သူ့ကို မြေကြီးပေါ်သို့ တွန်းချလိုက်ကြ၏...။ သူ့ဘေးမှ လဲပြိုသံအရ ရွန်လည်း သူ့ဘေးတွင် လဲကျနေကြောင်း သိလိုက်သည်...။ ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းမှ ခြေသံများနှင့် ပစ္စည်းများ လဲပြိုကျသံများကို ကြားနေရသည်...။ ဂရေးဘက်ခ်က...

“ ကဲ... ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်...”

ဟယ်ရီကို ဆွဲလှည့်လိုက်ကာ ဂရေးဘက်ခ်က မှော်တောင်ဝှေး အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်၏...။

“ မင်းမျက်နှာကို ဘတ်တာဘီယာနဲ့ ဆေးပစ်ရမယ့်ပုံပဲ... မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲကွ... ဟေ...”

ဟယ်ရီ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေချေ...။

“ ငါပြောနေတယ်လေ... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ ပျား... ပျားတုပ်တာ...”

ကျန်တစ်ယောက်က...

“ ဖြစ်နိုင်တယ်... အဲဒီလိုပုံမျိုးပဲ...”

ဂရေးဘက်ခ်က...

“ မင်းနာမည် ပြောစမ်း...”

“ ဒတ်... ဒတ်ဒလေ...”

“ အပြည့်အစုံပြော...”

“ ဗာနွန်... ဗာနွန်ဒတ်ဒလေ...”

ဂရေးဘက်ခ်က...

“ စာရင်းကို စစ်ကြည့်စမ်း စကားဘီယာ...”

ထို့နောက် သူက ရွန်ဘက်သို့လှည့်သွားပြီးနောက်...

“ မင်းကရော... ဘယ်သူတုန်း...”

ရွန်က...

“ စတန်ရှန်ပိုက်...”

စကားဘီယာဆိုသူက...

“ မညာချင်စမ်းပါနဲ့... ငါတို့ စတန်ရှန်ပိုက်ကို သိပါတယ် ”

နောက်ထပ် ထိုးကြိတ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ရွန်က...

“ ကျွန်... ကျွန်တော် ဘာဒီဒီဒလေပါ...”

ဂရေးဘက်ခ်က အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

“ ဝီစလေလား... ဒါဆိုရင် မင်းက သစ္စာဖောက်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေတာပေါ့... ကဲ ဒီကောင်မချောလေးကရော...”

သူ့အသံက ဟယ်ရီ့ကို ကြက်သီးထစေ၏...။ စကားဘီယာက သတိပေးဟန်ဖြင့်...

“ ဟေး... လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်...”

“ ငါ သူ့ကို မကိုက်သေးပါဘူး... သူသာ သူ့နာမည်ကို မြန်မြန်လေး မှတ်မိမယ်ဆိုရင်ပေါ့... မင်း ဘယ်သူတုန်း ကလေးမ...”

“ ပန်နီလုပ် ကလီးယားဝါးတား...”

ဟာမီယွန်၏အသံမှာ ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း ယုံကြည်မှုရှိပုံရသည်...။

“ မင်းရဲ့ မျိုးရိုးကရော...”

“ စုန်းသွေး တစ်ဝက် ပါတယ်...”

စကားဘီယာက...

“ ထင်တော့ထင်သားပဲ... ဒီအရွယ်လေးတွေက ဟော့ပင်တက်နေရမယ့် အရွယ်တွေနော်...”

ရွန်က...

“ ကျုပ်တို့က ကျောင်းပြီးပြီးသား...”

“ ဒီလိုလား... ဒါနဲ့ပဲ တောထဲမှာ ရွက်ဖျင်တဲထိုးနေသလား... ပြီးတော့ မိစ္ဆာသခင်ကြီးရဲ့နာမည်ကို သုံးတယ်... ဘာအတွက်လဲ... ဟာသလုပ်ချင်လို့လား...”

ရွန်က...

“ မ... မဟုတ်ဘူး... မတော်တဆ ပြောမိသွားတာ...”

“ မတော်တဆ... ဟုတ်လား...”

လှောင်ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်...

“ ဘယ်လိုလူတွေက မိစ္ဆာသခင်ကြီးရဲ့ နာမည်ကို သုံးလေ့ရှိသလဲ... ပီစလေ... ဟင်... ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်တွေပဲ မဟုတ်လား... မင်းနားလည်သလား...”

“ ဟင့်အင်း...”

“ သူတို့ မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို နည်းနည်းလေးမှ ရိုသေမှု မရှိကြဘူး... ဒီတော့ ဒီနာမည်ကို ကျိန်စာတိုက်ထားလိုက်တယ်... ဒီနည်းနဲ့ ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင် တချို့ကို ခြေရာခံနိုင်လိုက်တယ်... သူတို့ကို ပေါင်းထားလိုက်...”

တစ်ယောက်ယောက်က ဟယ်ရီကို ဆံပင်မှဆွဲကာ မလိုက်ပြီး ခပ် လှမ်းလှမ်းသို့ ဆွဲသွားကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်...။ ထို့နောက် အခြားသူများ နှင့် ကျောချင်းကပ် ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်...။ တစ်ခုဆိုးသည်မှာ ဟယ်ရီ ဘာကိုမှ သေချာမမြင်ရပဲ ဖြစ်နေခြင်းပင်...။

သူနှင့်အတူတူ ပူးချည်ထားသူ စ၍ လမ်းလျှောက်သည်နှင့် ဟယ်ရီ လေသံမျှဖြင့် အခြားသူများကို မေးလိုက်သည်...။

“ ဘယ်သူ့ဆီမှာ မှော်တောင်ငှေး ရှိသေးလဲ...”

“ မရှိဘူး...”

သူ၏တစ်ဘက်မှ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့၏ ပြန်ဖြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ ဒါ... ဒါ ငါ့အမှားပဲ... ငါ နာမည်ခေါ်လိုက်မိတယ်...”

“ ဟယ်ရီလား...”

ထိုအသံမှာလည်း ရင်းနှီးနေသော အသံပင်...။ အသံမှာ ဟယ်ရီနောက် တည့်တည့်မှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်...။

“ ဒင်းနဲလား...”

“ မင်း... မင်းပါလား... မင်းမှန်းသာ သူတို့သိသွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ... ဒါ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့တွေပဲ... သူတို့က ပိုက်ဆံရဖို့ လူလိုက်ဖမ်းပေး နေတာ...”

ဂရေးဘက်ခ်က သူတို့အနီးလျှောက်လာရင်း...

“ ဒီညမဆိုးဘူး... မျိုးမစစ်တဲ့ ကောင်ရယ်... ထွက်ပြေးနေတဲ့ ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင်ရယ်... ဒီသုံးကောင်ရယ်... တကယ်မဆိုးဘူး... မင်း သူတို့နာမည်တွေ စစ်ဆေးပြီးပြီလား...”

“ အင်း... ဗာနွန်ဒတ်ဒလေ ဆိုတဲ့နာမည် ရှာမတွေ့ဘူး...”

ဂရေးဘက်ခ်က...

“ အင်း... တကယ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ...”

သူက ဟယ်ရီ၏ ရောင်ကိုင်းနေသောမျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း သူ့ကို အနံ့ခံကြည့်လိုက်သည်...။

“ မင်းက အလိုရှိတဲ့စာရင်းမှာ မပါဘူးပေါ့... ဗာနွန်... ဟုတ်လား... ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းက တခြားနာမည်တစ်မျိုးနဲ့များ ပါနေသလား... မင်း ဟော့ဝင်မှာတုန်းက ဘယ်အဆောင်မှာ နေခဲ့သလဲ...”

“ စလေသရင်မှာ...”

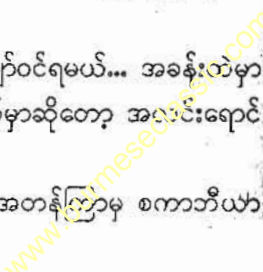
ဟယ်ရီ အလိုအလျှောက် ဖြေလိုက်မိသည်...။ စကားဘီယာက...

“ ငါတို့ ဒီလိုပဲ ကြားချင်တယ်လို့ အားလုံးက ထင်ကြတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ နားနေခန်း ဘယ်မှာရှိလဲမေးတော့ မဖြေနိုင်ကြဘူး...”

ဟယ်ရီက ခပ်အေးအေးပင်...

“ မြေအောက်ခန်းမှာလေ... နံရံကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရမယ်... အခန်းထဲမှာ အရိုးခေါင်းတွေ အပြည့်ပဲ... ပြီးတော့ ရေကန်အောက်မှာဆိုတော့ အပင်းရောင် တွေကပါ စိမ်းနေတယ်...”

ခေတ္တမျှ အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြ၏...။ အတန်ကြာမှ စကားဘီယာ



က...

“ အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ စလေသရင်လေးကို ဖမ်းမိပြီနဲ့တူတယ်... ဒါပေမယ့် သိပ်မထူးပါဘူး ဗာနွန်ရယ်... စလေသရင်တွေထဲမှာလည်း မျိုးမစစ်တဲ့ ကောင်တွေ အများကြီး ရှိတယ်... မင်းအဖေက ဘယ်သူလဲ...”

“ သူက မှော်ဝန်ကြီးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်တယ်...”

ဟယ်ရီ ခပ်တည်တည် ညှာလိုက်၏...။ သူ၏ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံး မှာ အနည်းငယ် စုံစမ်းလိုက်ရုံနဲ့ ပေါ်သွားနိုင်ပေသည်...။ သို့သော် တခြားဘက် က လှည့်တွေးလျှင်လည်း သူ့မျက်နှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားလျှင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်မိသွားကြမည်သာ ဖြစ်သည်...။

“ မှော်ပညာ မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှု ထိန်းချုပ်ရေးဌာနမှာ လုပ်တာ...”
စကာဘီယာက...

“ ဂရေးဘက်ခ်... အဲဒီဌာနမှာ ဒတ်ဒလေဆိုတဲ့လူ ရှိတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်...”

ဟယ်ရီ အသက်ကိုပင် မနည်းရှူနေရ၏...။ သူတို့ ကံကောင်းလွန်း လျှင် လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟု ထင်ရသည်...။

ဂရေးဘက်ခ်မှာ သူ တကယ်ပင် မှော်ဝန်ကြီးဌာနမှဝန်ထမ်း၏သား ကို ဖမ်းမိခဲ့သလားဟု တွေးနေပုံရသည်။ ဟယ်ရီ သူ့ရင်ခုန်သံကိုသူ ပြန်ကြား နေမိ၏။ ဂရေးဘက်ခ် ဘာပြောမည်ကို သူကြိုသိနေသလိုပင်...။

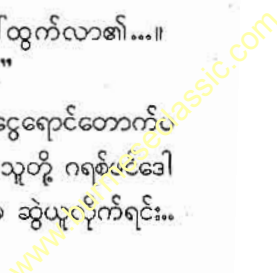
“ မင်းသာ အမှန်ကို ပြောတာဆိုရင် ဝန်ကြီးဌာနကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး... မင်းအဖေကတောင် ငါတို့ မင်းကိုခေါ်လာပေးတဲ့ အတွက် ဆုပေးလိမ့်မယ်...”

“ ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားသာ...”

ထိုအချိန်မှာပင် ရွက်ဖျင်တံထဲမှ အော်ဟစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏...။

“ ဟေး... ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း... ဂရေးဘက်ခ်...”

သူတို့ဆီသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြေးလာ၏...။ ဟယ်ရီ ငွေရောင်တောက်ပ မှုသော အရာတစ်ခုကို ထိုသူ့လက်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူတို့ ဂရစ်ဗီဒေါ မားကို ရှာတွေ့သွားကြပေပြီ...။ ဂရေးဘက်ခ်က ထိုသူ့လက်ထဲမှ ဆွဲယူလိုက်ရင်း...



“ တကယ်လှတာပဲ... ဒါ ဒါ ဂေါ်ဘလင် လက်ရာပဲ... ဒီလိုပစ္စည်းမျိုး မင်း ဘယ်က ရလာတာလဲ...”

“ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ပစ္စည်းပါ... ထင်းတွေ ဘာတွေ ဖြတ်ရလွယ်အောင် ယူလာတာ...”

ဓားရိုးပေါ်ရှိ နာမည်ကို မမြင်ပါစေနင့်ဟု ဟယ်ရီဆုတောင်းမိသည်...။

“ ခဏနေဦး... ဂရေးဘက်ခ်... ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း... သတင်းစာ ထဲမှာ...”

စကားဘီယာ ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဟယ်ရီ၏ နဖူးပေါ်မှ အမာရွတ်မှာ အပြင်းအထန် နာကျင်လာ၏ * * *

ဧရာမ အဆောက်အအုံ ကြီးတစ်ခုကို သူ မြင်နေရသည်...။ အနက်ရောင် အဆောက်အအုံမှာ ခံတပ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ဆင်တူ၏...။

ဗိုဒီမော့၏ အတွေးများမှာ ချက်ချင်းတက်ကြွလာ၏...။ သူ အဆောက် အအုံကြီးအနီးသို့ အလွန်စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ပျံသန်းရင်း ချဉ်းကပ်လာ၏...။

လက်တစ်ကမ်းသာ လိုတော့သည် * * *

ဟူသော အတွေးစမှ ဟယ်ရီ အသည်းအသန် ရုန်းထွက်လာခဲ့ရသည်...။

ဂရေးဘက်ခ်နှင့် စကားဘီယာတို့၏ စကားသံများကို သူကြားလာရ၏...။

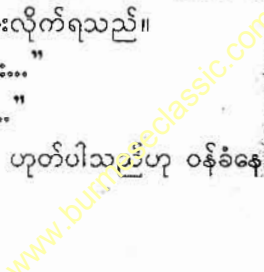
“ ဟာမီယွန် ဂရန်ဂျာဟာ မျိုးမစစ်တဲ့ စုန်းကဝေဖြစ်ပြီး ဟယ်ရီပေါ်တာ နဲ့ အတူတူ ခရီးထွက်နေတယ်လို့ သတင်းရတယ်တဲ့...”

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ အသေအလဲ နာကျင်နေ၏...။ သို့သော် ဗိုဒီမော့ စိတ်ထဲ သူ ဝင်မသွားစေရန် ကြိုးစားအားတင်းထားရသည်...။ ဟာမီယွန်ရွှေသို့ လျှောက်သွားသော ဂရေးဘက်ခ်၏ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ ဒီဓာတ်ပုံက မင်းနဲ့ အရမ်းတူနေပါလား...”

“ မဟုတ်ဘူး... ဒါ ကျွန်မပုံမဟုတ်ဘူး...”

ဟာမီယွန်၏ ထိတ်လန့်တကြား ငြင်းသံက ဟုတ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံနေ သလိုပင်...။ ဂရေးဘက်ခ်က...



“ ဟယ်ရီပေါ်တာနဲ့ အတူတူ ခရီးထွက်နေတယ်... ဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ အလွန်အမင်း နာကျင်လာသော်လည်း သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ရှိသမျှ အင်အားကုန်သုံးကာ ဗိုဒီမော့၏ အတွေးထဲ ရောက်မသွားစေရန် သူ တောင့်ခံထား၏။ ဤအချိန်လောက် တစ်ခါမှ ခက်ခက်ခဲခဲ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် နေနိုင်ရန် မကြိုးစားခဲ့ဖူးပေ...။

“ အင်း... အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားပုံပဲ...”

ဂရေးဘက်ခ်၏စကားကို မည်သူမျှ ပြန်မပြောနိုင်ပေ...။ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏...။ ဂရေးဘက်ခ်က ဟယ်ရီအနီးရောက်လာပြီး သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်သည်...။

“ မင်းနဖူးပေါ်ကဟာက ဘာလဲ ဗာနွန်...”

သူက ညင်သာသော လေသံဖြင့် မေးရင်း ဟယ်ရီ နဖူးပေါ်မှ အမာရွတ်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်သည်။

“ မထိနဲ့...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်၏...။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ပေ...။ သူ့အမာရွတ်မှာ အလွန်နာကျင်နေ၏...။

“ မင်း မျက်မှန်တပ်ရတယ် မဟုတ်လား ပေါ်တာ...”

ထိုအချိန်မှာပင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က...

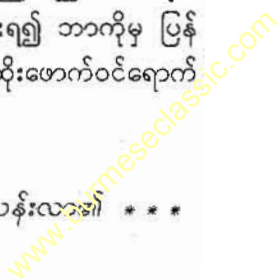
“ ငါ မျက်မှန်တွေ့ထားတယ်... ဂရေးဘက်ခ်... ခဏလေး ”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ့မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်ပေးကာ အားလုံး သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဂရေးဘက်ခ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

“ သူ... သူပဲ ငါတို့ ဟယ်ရီပေါ်တာကို ဖမ်းမိပြီ...”

သူတို့အားလုံး တအံ့တဩနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ ဟယ်ရီက မူ ဗိုဒီမော့ အတွေးထဲ မျောပါမသွားစေရန် တောင့်ခံထားရ၍ ဘာကိုမှ ပြန်မပြောနိုင်ပေ...။ အတွေးအပိုင်းအစများက သူ့စိတ်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏ * * *

အနက်ရောင်ခံတပ်ကြီးအနီးသို့ သူ ချဉ်းကပ်ပျံသန်းလာ၏ * * *



မဟုတ်ဘူး... သူဟာ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံနေရတဲ့ ဟယ်ရီပဲ... ဟု ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်သူ အတင်းသတိပေးလိုက်၏ * * *

သူ အမြင့်ဆုံး မျှော်စင်ထိပ်မှ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်...။

သူ့အကြောင်းကို တီးတိုးဆွေးနွေးနေကြတယ်ဟု ပြောင်းတွေးလိုက်၏...။
“ ဝန်ကြီးဌာနကို သွားမလား...”

ဂရေးဘက်ခ်က...

“ ဝန်ကြီးဌာနကို ခေါက်ထားစမ်းပါ... သူတို့က နာမည်ကောင်း ဝင်ယူသွားမှာပေါ့... သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့... သူ့ကို မိစ္ဆာသခင်ကြီးဆီ တိုက်ရိုက်ခေါ်သွားရမယ်...”

စကာဘီယာက ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်...

“ သူ့ကို ဒီနေရာကို ခေါ်မလို့လား...”

“ မခေါ်ဘူး... သူက မယ်လ်ဖျိုင်းတို့ရဲ့ အိမ်ကို ဌာနချုပ်လုပ်ထားတယ် လို့ ကြားတယ်... သူတို့ကို အဲဒီကို ခေါ်သွားမယ်...”

ဂရေးဘက်ခ်က ဘာကြောင့် ဗိုဒီမော့ကို ကိုယ်တိုင်မခေါ်သလဲ ဟယ်ရီ သိနေ၏...။ သမန်းဝံပုလွေကြီးကို သူတို့က ဒက်အိတာဝတ်စုံ ပေးဝတ်ထား သော်လည်း ဗိုဒီမော့၏ အတွင်းလူများကဲ့သို့ မိစ္ဆာအမှတ်အသား သူ့တွင် မရှိချေ...။ ဂရေးဘက်ခ်ကို သေချာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းမပြုသည်မှာ သေချာ လှသည်...။

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ ထပ်မံနာကျင်လာပြန်၏ * * *

သူ အမှောင်ထဲတွင် အမြင့်ဆုံးမျှော်စင်ထိပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်သို့ ပျံသန်း လာခဲ့သည် * * *

“ သူဆိုတာရော သေချာရဲ့လား... မဟုတ်ရင် ငါတို့အကူနဲ့ သေကုန်မှာ နော် ဂရေးဘက်ခ်...”

ဂရေးဘက်ခ်က ဒေါသဖြင့်...

“ ဘယ်သူက ဒီအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်လဲ... ဒါပေါ်တာပဲ... သူနဲ့ သူ့မှောင်တောင်ဝှေးဆိုရင် ဂယ်လီယွန်းနှစ်သိန်းတောင် ဆုငွေရမှာ... မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူမလိုက်ချင်ဘူးလဲ... နေရစ်ခဲ့နိုင်တယ်...”

ပြတင်းပေါက်မှာ အနက်ရောင် ကျောက်သားနံရံဝယ် အက်ကွဲကြောင်း တစ်ခုခန့်သာ ရှိကာ လူတစ်ယောက် မဝင်သာပေ...။ လူတစ်ယောက်သဏ္ဍာန်ကို ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ စောင်အောက်တွင် မြင်နေရ၏...။ သေနေသလား... အိပ်နေသလား မသိနိုင်ပေ * * *

စကာဘီယာက...

“ ကောင်းပြီ... ငါတို့လိုက်ခဲ့မယ်... ကျန်တဲ့သူတွေကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဂရေးဘက်ခ်...”

“ သူတို့ကိုပါ ခေါ်သွားရမှာပဲ... မျိုးမစစ်နှစ်ယောက်အတွက် ဂယ်လီယွန်း ဆယ်ပြား ထပ်ရမယ်... ဓားကိုပေးစမ်း... ဒါသာ ပတ္တမြားအစစ်ဆိုရင် ထပ်ပြီး ပွပေါက်တိုးဦးမှာပဲ...”

သူတို့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် ဆွဲထုလိုက်ကြသည်...။

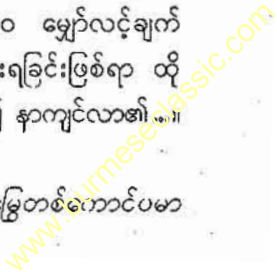
“ ငါ့ကိုသာ မြဲမြဲကိုင်ထားပေတော့ ပေါ်တာ...”

ဂရေးဘက်ခ်က သူ့ဆံပင်များကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်...။ ရှည်လျားနေပြီ ဖြစ်သော အဝါရောင် လက်သည်းများက သူ့ဦးရေပြားကိုပင် ဆွဲကုတ်သွား၏...။

“ ကဲ... တစ်... နှစ်... သုံး ”

သူတို့အားလုံး အကျဉ်းသားများကို ဆွဲကိုင်ကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ကြသည်။ ဟယ်ရီ ရုန်းကန်ကြည့်သော်လည်း လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်ပရိပေ...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ပါ တွဲ၍ ချည်နှောင်ခံထားရခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအဖွဲ့ထဲမှ သူ ရုန်းထွက်မရချေ...။ သူ၏ အမာရွတ်မှာလည်း ပို၍ နာကျင်လာ၏...။

အနက်ရောင် ပြတင်းပေါက်ကလေးအတွင်းသို့ မြွေတစ်ကောင်ပမာ



တိုးဝင်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ ဆင်းသက်လိုက်သည် * * *

သူတို့အားလုံး တစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။ ဟယ်ရီ မျက်လုံးများမှာ ရောင်ကိုင်နေဆဲဖြစ်၍ ဧရာမသံပန်းတံခါးကြီးကို မြင်နိုင်ရန် အတော်ပင် ကြည့်ယူလိုက်ရ၏...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်...။

အခြေအနေက အဆိုးဆုံး မဟုတ်သေးပေ...။ မိုဒီမော့ ဤနေရာတွင် မရှိပေ...။ ဟယ်ရီ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းများအရ ထူးခြားသော ခံတပ်ပမာ နေရာတစ်ခုတွင် ရောက်နေ၏...။ သို့ရာတွင် ဤနေရာကို ပြန်လာရန် မည်မျှ ကြာမည်ကို ဟယ်ရီ မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။

အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က သံတံခါးကို ကိုင်လှုပ်ကြည့်ရင်း...

“ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် အထဲဝင်ရမှာလဲ... သေ့ခတ်ထားတယ် ဂရေးဘက်ခ်... ဟေး...”

ထိုသူက သူ့လက်ကို အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်လိုက်၏...။ သံချောင်းများမှာ ကွေးကောက်တွန့်လိမ်လာပြီး ထိတ်လန့်စဖွယ် မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်လာကာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပဲ့တင်ထပ်နေသော အသံဖြင့်...

“ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

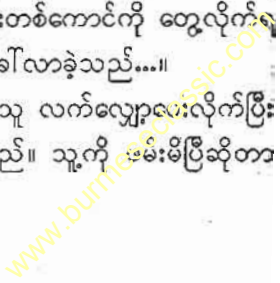
ဂရေးဘက်ခ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့်...

“ ကျုပ် ပေါ်တာကို မိလာပြီ... ဟယ်ရီပေါ်တာကို ဖမ်းလာတယ်...” တံခါးမှာ ချက်ချင်း ပွင့်သွား၏...။

“ လာကြ...”

ဂရေးဘက်ခ် ဦးဆောင်ကာ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်...။ ဟယ်ရီ သူတို့ခေါင်းပေါ်ဝယ် ပျံဝဲနေသော အဖြူရောင်ဒေါင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏...။ သူ့ကို ဂရေးဘက်ခ်က ဒရုတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့နဖူးဆီမှ နာကျင်မှုကို သူ လက်လျှော့ပေးလိုက်ပြီး မိုဒီမော့ ဘာလုပ်နေသလဲကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို မိမိမြဲဆိုတာ မိုဒီမော့ သိနေပြီလား * * *



ပိန်ချိုးနေသော သဏ္ဍာန်မှာ သူ၏ စောင်ထဲမှမထွက်ပဲ ဟိုဘက်မှ ဒီဘက်သို့ ပြောင်းအိပ်လိုက်သည်။ အရိုးခေါင်းပမာ ဖြစ်နေသော ခေါင်းဆီမှ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများ ပွင့်လာ၏...။ ပိန်ချိုးနေသူက နေရာမှ ထထိုင်လိုက်ရင်း ဗိုဒီမော့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်...။ သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် သွားအတော်များများ မရှိတော့ပေ...။

“ မင်းရောက်လာပြီကိုး... တစ်နေ့တော့ မင်းရောက်လာမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ခရီးက အလကားပဲ... ငါ့ဆီမှာ မင်းလိုချင်တာ မရှိဘူး...”

“ ခင်ဗျားညာနေတာ!”

ဗိုဒီမော့ဒေါသ အရှိန်မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ ပေါက်ကွဲလှမတတ် နာကျင်လာ၏...။ သူ့စိတ်ကို လက်ရှိအခြေအနေသို့ ရောက်စေရန် ပြန်၍ အတင်းဆွဲယူလိုက်ရသည်...။ သူတို့အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တွန်းချခြင်း ခံလိုက်ကြရပြီး အလင်းတန်းများက သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်လာ၏...။ မိန်းမသံတစ်သံက...

“ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

ဂရေးဘက်ခ်က...

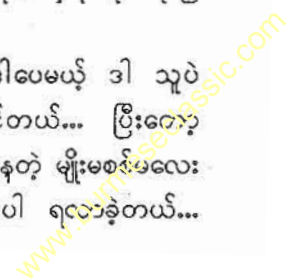
“ ကျွန်တော်တို့ မိစ္ဆာသခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ...”

“ မင်းဘယ်သူလဲ...”

“ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သိပါတယ်... ဖန်နာ ဂရေးဘက်ခ်လေ... ကျုပ်ဟယ်ရီပေါ်တာကို မိလာတယ်...”

ဂရေးဘက်ခ်က ဟယ်ရီကို ဆွဲမကာ အလင်းရောင် ရှိရာသို့ ထိုးပြလိုက်၏...။ စကားဘီယာက...

“ သူ့မျက်နှာက ရောင်ကိုင်တော့နေတယ်... ဒါပေမယ့် ဒါ သူ့အနီးကပ်ပြီး သေချာကြည့်ရင် အမာရွတ်ကို တွေ့နိုင်တယ်... ပြီးတော့ ဒီကောင်မလေးကို တွေ့သလား... ဒါ ဟယ်ရီနဲ့ ခရီးထွက်နေတဲ့ မျိုးမစားမလေး မဟုတ်လား... ဒါ သူတို့ပဲ... သူ့ရဲ့ မှော်တောင်ဌေးကိုပါ ရလားနဲ့တယ်...”



ဟောဒီမှာ...”

နာဆစ်ဆာမယ်လ်ဖိုင်းထံသို့ စကားဘီယာက အနက်ရောင် မှော် တောင်ဝှေးကို ပေးလိုက်သည်...။ သူမ၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားပြီး...

“ အထဲကိုဝင်ကြ...”

ဟယ်ရီနှင့် အခြားသူများကို ကျောက်တုံးလှေကားများအတိုင်း ခန်းမကြီးဆီအထိ တွန်းထိုးဆွဲခေါ်လာကြသည်...။

“ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့...”

နာဆစ်ဆာက သူတို့ကို ခန်းမကြီးအတိုင်း ခေါ်ဆောင်လာရင်း...

“ ကျွန်မရဲ့သား ဒရာကို အီစတာကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာရှိနေတယ်... သူကတော့ ဟယ်ရီပေါ်တာ ဟုတ်မဟုတ် သေချာပေါက် သိမှာပဲ...”

စည့်ခန်းကြီးမှာ ညအမှောင်ကို ဆန့်ကျင်ကာ လင်းထိန်နေ၏...။ မျက်နှာကျက်ဆီမှ ဖန်မီးဆိုင်းကြီးတစ်ခု တွဲလောင်းကျနေပြီး နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားချပ်များကို တွေ့ရ၏...။ အကျဉ်းသားများကို အခန်းတွင်းသို့ တွန်းထိုး ထည့်လိုက်သည်နှင့် မီးဖိုချောကုလားထိုင်ဆီမှ လူနှစ်ယောက် ထလာ၏...။

“ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ...”

ကြားနေကျဖြစ်သော လူးစီးယပ်စ် မယ်လ်ဖိုင်း၏ စကားသံကို ဟယ်ရီ စိတ်မသက်မသာ ကြားလိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီ ထိတ်လန့်သည်ထက် ထိတ်လန့်လာ၏...။ ထွက်ပြေးစရာ နည်းလမ်းကို ရှာမတွေ့ချေ...။

သူ ပို၍ ကြောက်လာလေလေ မိုဒီမော့၏အတွေးကို သူခေါင်းထဲ အဝင်မခံရန် လွယ်ကူလေလေမှန်း ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်။ နာဆစ်ဆာက...

“ သူတို့ ပေါ်တာကို မိလာတယ် ပြောတာပဲ... ဒရာကို... ဒီကိုလာခဲ့...”

ဟယ်ရီ ဒရာကိုကို တိုက်ရိုက်မကြည့်ရဲပေ...။

သူ၏ ရောင်ကိုင်းနေသော မျက်ခွံများကြားထဲမှ ဒရာကို၏ ဖြူရော်နေသော မျက်နှာနှင့် လူရိပ်ကိုမူ မြင်နေရသည်...။

ဂရေးဘက်ခ်က ဟယ်ရီကို မီးပန်းဆိုင်းအောက် တည့်တည့် ဆွဲယူလာခဲ့ရင်း...

“ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ...”

ဟယ်ရီ မီးလင်းဖိုအနီးရှိ မှန်ထဲမှ သူ့ရုပ်ပုံကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြန်မြင်လိုက်ရသည်...။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရောင်ကိုင်နေကာ ပန်းရောင်ပေါက်နေပြီး ခြောင်တင်းနေ၏...။ ဟာမီယွန်၏ကျိန်စာကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ်ရှိ အမှတ်အသား အတော်များများ ပြောင်းလဲသွား၏...။ သူ၏ဆံပင်မှာ ပန်းထိ ရှည်လာပြီး သူ့မေးစေ့တစ်ဝိုက်ဝယ် အနက်ရောင်အမှတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ရုပ်သူ မမှတ်မိချေ...။ သူ့မျက်မှန်တပ်ထားသူမှာ သူ မဟုတ်သလိုပင်...။ သူ စကားမပြောပဲနေလျှင် သူ့မှန်းသိဖို့ မလွယ်နိုင်ပေ...။ သို့တိုင် သူ ဒရာကိုနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိစေရန် ကြိုးစားနေ၏...။

လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖိုင်းက...

“ ဘယ်လိုလဲ... ဒရာကို... ဒါ ဒါ ဟယ်ရီပေါ်တာလား...”

“ မ... မသေချာဘူး...”

ဒရာကိုက ဂရေးဘက်ခ်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေရင်း ဟယ်ရီကို ကြည့်နေ၏...။

လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖိုင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်..

“ သေချာကြည့်စမ်းပါ... သေချာကြည့်စမ်းပါ... ဒရာကို... ငါတို့သာ ပေါ်တာကို သခင်ကြီးဆီ အပ်လိုက်နိုင်ရင် ငါတို့ကို ခွင့်လွှတ်...”

ဂရေးဘက်ခ်က မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ သူ့ကို တကယ်ဖမ်းမိလာတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မမေ့သင့်ဘူးနော် မစ္စတာမယ်လ်ဖိုင်း...”

လူးစီးယပ်စ်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့်..

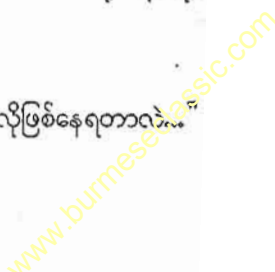
“ ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး...” ဟု ပြောရင်း ဟယ်ရီအနီးသို့ ကိုးကပ်လာကာ သေချာကြည့်၏...။

လူးစီးယပ်စ်က...

“ သူ့ကို မင်းတို့ ဘာလုပ်လိုက်သလဲ... ဘာကိစ္စ ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ...”

“ အဲဒါ ငါတို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး...”

လူးစီးယပ်စ်က...



“ ကြည့်ရတာ ကျိန်စာမိထားသလိုပဲ...”

“ ဒီနေရာမှာ တစ်ခုခု ရှိတယ်... အမာရွတ်ဖြစ်နိုင်တယ်... ဒရာကို... ဒီကိုလာပြီး သေချာကြည့်စမ်းပါ... မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ...”

ဒရာကို သူ့အဖေအနီး ကပ်လာသည်ကို ဟယ်ရီတွေ့လိုက်ရသည်...။

ဒရာကို့ အမူအရာမှာ ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်...။

“ ကျွန်တော် မသိဘူး...”

ထို့နောက် သူ့မိခင်ထိုင်နေရာ မီးလင်းဖိုအနီးသို့ လျှောက်သွားတော့သည်...။ နာဆစ်ဆာက သူမ၏ ယောက်ျားအား...

“ ကျွန်မတို့ဘက်က သေချာမှဖြစ်မယ်... မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို မခေါ်ခင် ဒါဟာ ဟယ်ရီပေါ်တာပါလို့ သေချာမှ ဖြစ်မယ်... ဒါ သူ့ဟာလို့ သူတို့က ပြောတယ်...”

သူမက အနက်ရောင် မှော်တောင်ဝှေးကို သေချာကိုင်ကြည့်ရင်း...

“ ဒါပေမယ့် အိုလီဗန်ဒါပြောတဲ့ ပုံစံနဲ့ မတူဘူး... ကျွန်မတို့ မှားသွားရင်... သခင်ကြီးကို မှားခေါ်မိရင် ရိုလီနှင့် ဒိုလိုဟော့တို့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ... အားလုံး သတိရသေးတယ် မဟုတ်လား...”

“ ဒါဆို ဒီမျိုးမစစ်မလေးကရော...”

နာဆစ်ဆာက...

“ နေစမ်းပါဦး... ငါ... ငါ သူ့ကို မဒမ်မယ်လ်ကင်ရဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ပေါ်တာနဲ့အတူ တွေ့ဖူးတာပဲ... သတင်းစာထဲက ဓာတ်ပုံထဲမှာလည်း တွေ့ဖူးတယ်... ကြည့်စမ်း ဒရာကို... ဒါ ဂရန်ဂျာ မဟုတ်လား...”

“ အင်း... ဟုတ်... ဟုတ်တယ်...”

“ ဒါဆိုရင် ဒါ ဝီစလေကောင်လေးပဲ... ဒါ ပေါ်တာရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဒရာကို... ကြည့်စမ်း... ဒါ အာသာဝီစလေရဲ့သား ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“ အင်း ဟုတ်တယ်... သူပဲ...”

ဧည့်ခန်းတံခါးပွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက်၏ စကားသံက ဟယ်ရီ၏ ထိတ်လန့်မှုကို ပို၍ဆိုးသွားစေ၏...။

“ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆစ်ဆီ...”

ဘဲလ်ထရစ် လတ်စ်ထရန်က သူတို့အားလုံးကို သေချာ ပတ်ကြည့်ရင်း ဟာမီယွန် အနီးတွင် ရပ်ကာ...

“ သေချာတယ်... ဒါ မျိုးမစစ်မလေး ဂရန်ဂျာပဲ...”

လူးစီးယပ်စ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဂရန်ဂျာပဲ... သူ့အပြင် ဒီတစ်ယောက်က ပေါ်တာလို့ ထင်တယ်... ပေါ်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို နောက်ဆုံး ဖမ်းလို့မိပြီ...”

“ ပေါ်တာ... ဟုတ်လား...”

ဘဲလ်ထရစ်က သေချာကြည့်ရင်း...

“ သေချာသလား... ဒါဆိုလည်း မိစ္ဆာသခင်ကြီးဆီကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားကြစို့...”

သူမက ဘယ်လက်လက်မောင်းကို ပင့်တင်လိုက်သည်...။ သူမ လက်မောင်းဝယ် မီးကျွမ်းသလို ကျွမ်းထားသော မိစ္ဆာအမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်ရ၏...။ ထိုအမှတ်အသားကို ထိကာ သူမ၏ သခင်ကြီးကို ခေါ်ယူတော့မည်မှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်၏...။

လူးစီးယပ်စ်က သူမ၏လက်ကိုဆွဲကာ တားထားရင်း...

“ ငါခေါ်မယ် ဘယ်လား... ပေါ်တာဟာ ငါ့အိမ်ကို ရောက်နေပြီ... ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါ့ရဲ့ အာဏာအောက်မှာ ရှိတယ်...”

သူမက လက်ကိုလွတ်အောင် ရုန်းကန်ရင်း...

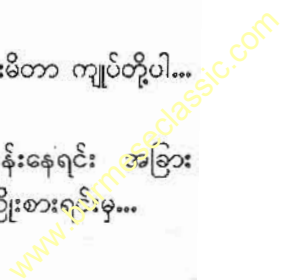
“ နင့်ရဲ့ အာဏာအောက်မှာ ဟုတ်လား... နင့်ရဲ့ ဩဇာအာဏာတွေက နင့်ရဲ့ မှော်တောင်ဝှေးနဲ့အတူတူ ပါသွားပြီ လူးစီးယပ်စ်... ငါ့လက်ကို လွတ်စမ်း...”

“ ဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ပေါ်တာကို ဖမ်းမိတာ ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူး ”

ဂရေးဘက်ခ်က...

“ နေပါဦး... မစ္စတာ မယ်လ်ဖျိုင်း... ပေါ်တာကို ဖမ်းမိတာ ကျုပ်တို့ပါ... ရွှေတွေကို ရသင့်တာ ကျုပ်တို့ပါ...”

ဘဲလ်ထရစ်က သူမ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ရုန်းနေရင်း အခြား ဟစ်ဘက်က အိတ်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်းမှ...



“ ရွှေ... ဟုတ်လား... ရွှေတွေ မင်းတို့ အကုန်ယူသွားကြ... ငါက ဒီရွှေတွေ လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး... သူ ဂုဏ်ပြုတာကို လိုချင်တာ...”

သူမက လူးစီးယပ်စ်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ရင်း...

“ ရုပ်စမ်း... သခင်ကြီးသာ ရောက်လာရင် ငါတို့ ဒုက္ခရောက်ကုန် တော့မယ်...”

သူမက ဟယ်ရီ မမြင်နိုင်သော တခြားဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း...

“ ဒါက ဘာလဲ...”

“ ဓားပါ...”

အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ဖြေ၏...။

“ ငါ့ကို ပေးစမ်း...”

“ ဒါ... ခင်ဗျားဟာမှ မဟုတ်တာ... ကျုပ်တို့ ရှာတွေ့ထားတာပဲ...”

ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ အနီရောင် အလင်းတန်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ထိုသူ မေ့မျောကျိန်စာ တိုက်ခံရပြီမှန်း ဟယ်ရီသိလိုက် သည်...။ မကျေမနပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် စကားတိယာက သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ...”

“ စတူပီဖိုင်း... စတူပီဖိုင်း...”

သူတို့အားလုံး သူမကို လုံးဝမယှဉ်နိုင်ပေ...။ လေးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မယှဉ်နိုင်ပေ...။ ဂရေးဘက်ခ်မှအပ အားလုံး လဲပြိုကျသွားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း လေးဘက်ထောက်လျှက် အနေအထားမှ လဲမကျစေရန် ကြိုးစားနေရ၏...။

ဟယ်ရီ မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ လှမ်းမြင်နေရ၏...။ ဘဲလ်ထရစ်မှာ ဂရစ်ဖင်ဒေါဓားကို ကိုင်ထားပြီး ဂရေးဘက်ခ်အပေါ်မှ စီးမိုးရပ်နေကာ...

“ ဒီဓားကို ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ...”

“ ကျုပ်ကို ဒီလိုလုပ်ရဲသလား... လွှတ်စမ်း...”

ဂရေးဘက်ခ်မှာ သူ၏ သွားစွယ်များကိုဖြိုကာ မကျေမနပ် အော်ဟစ် နေသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းမှလွဲ၍ လှုပ်မရချေ...။

“ ဒီဓားကို ဘယ်ကရလာတာလဲ... စနိပ် ငါ့ရဲ့ ဂရင်းဂေါ့ ငွေတိုက်ထဲကို ပို့ထားခဲ့တာပဲ...”

ဂရေးဘက်ခ်က...

“ သူတို့ ရွက်ဖျင်တဲထဲက တွေတာ... ကျုပ်ကိုလွှတ်စမ်း...”

သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ငွေယမ်းလိုက်ချိန်ဝယ် သမန်းဝံပုလွေကောင်ကြီးမှာ ထရပ်နိုင်လာသော်လည်း ယိုင်ထိုးနေ၏...။ ကုလားထိုင်လက်ရန်းကို သူ့လက်သည်းများ မြုပ်ဝင်မတတ် ဆုပ်ကိုင်ထား၏...။

ဘဲလ်ထရစ်က...

“ ဒရာကို... ဒီကောင်တွေကို အပြင်ထုတ်သွားစမ်း...”

သူမက မေ့မောနေသူများကို ညွှန်ပြရင်းဆို၏...။

“ မင်းမရှင်းရဲရင် ပြီးမှ ငါလာရှင်းမယ်...”

နာဆစ်ဆာက...

“ နင် ဒရာကိုကို ဒီလိုပြောရဲသလား...”

“ တိတ်တိတ်နေစမ်း... အခြေအနေက နင်ထင်တာထက် ပိုဆိုးတယ် ဆစ်ဆီ... ငါတို့မှာ တကယ့်ပြဿနာကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ...”

သူမက မောကြီးပန်းကြီး အော်ဟစ်ပြောရင်း လက်ထဲမှ ဓားကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အကျဉ်းသားများကို ကြည့်ရင်း...

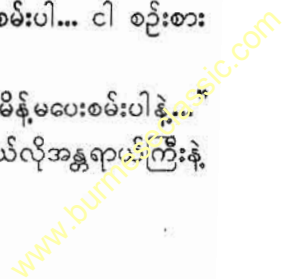
“ သူသာ ပေါ်တာဆိုရင် သူ့ကို ဘာမှလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ပေါ်တာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှင်းချင်နေတာ... ဒါပေမယ့်... သူသူသာ သိသွားရင်... ငါ... ငါတော့...”

ဘဲလ်ထရစ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေရင်းမှ သူ့ညီမဘက် လှည့်ကာ...

“ အကျဉ်းသားတွေကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားစမ်းပါ... ငါ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် ”

“ ဒါ ငါ့အိမ်ပါ ဘယ်လား... ငါ့ကိုလှူပြီး အမိန့်မပေးစမ်းပါနဲ့...”

“ ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ... ငါတို့မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်ကြီးနဲ့ ကြုံနေသလဲ နင်သိလား...”



ဘဲလ်ထရစ်က ပြန်အော်၏...။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ရူးသွပ်လှ
မတတ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။ သူမလက်ထဲရှိ မှော်တောင်ငွေ့မှ
မီးတန်းလေးတစ်ခု ပြေးထွက်သွားပြီး ကော်ဇောတွင် အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်
သွား၏...။ နာဆစ်ဆာက ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဂရေးဘက်ခ်အား...

“ အကျဉ်းသားတွေအကုန်လုံး အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်...”

ဘဲလ်ထရစ်က...

“ ခဏနေဦး... မျိုးမစစ်တဲ့ဟာမလေးကို ထားခဲ့...”

“ မလုပ်နဲ့... ငါ့ကိုသာ ခေါ်ထားကြ!”

ရွန်က အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ ဘဲလ်ထရစ်က သူ
မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်၏...။

“ ငါ မေးခွန်းထုတ်ရင်း သူသေသွားရင် မင်းကိုခေါ်မှာပါ... မျိုးမစစ်
တွေပြီးရင် သစ္စာဖောက်တွေရဲ့ အလှည့်ပဲ... သူတို့ကို ခေါ်သွားတော့ ဂရေးဘက်ခ်...
သေချာအစောင့်ချထား... ဘာမှ ထပ်မလုပ်နဲ့ဦး...”

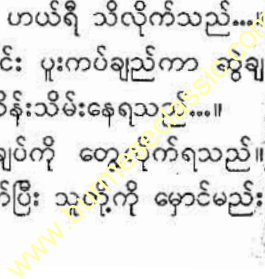
သူမက ဂရေးဘက်ခ်အား သူ၏ မှော်တောင်ငွေ့ကို ပြန်ပစ်ပေးရင်း
သူမ၏ အိတ်ထဲမှ ငွေရောင်ဓားမြှောင်ဖြင့် ဟာမီယွန်ကို ပူးချည်ထားသော
ကြိုးကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူမကို ဆံပင်မှ ဆွဲကာ
အခန်းအလယ်သို့ ခေါ်သွားတော့သည်။

ဂရေးဘက်ခ်က သူတို့အားလုံးကို တံခါးတစ်ခုအတွင်းသို့ တွန်းထိုး
ထည့်ရင်း မှောင်မည်းနေသော လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း မှော်တောင်ငွေ့မှ
အလင်းရောင်အားကိုးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂရေးဘက်ခ်က...

“ သူ့ကိစ္စပြီးရင် ဒီကောင်မလေးကို ငါ့ကိုအပ်ရင် ကောင်းမယ်...
တစ်ချက် နှစ်ချက် ကိုက်လိုက်ရရင် အရသာရှိမှာပဲ...”

ရွန်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါနေသည်ကို ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။
သူတို့ကို ချောမွတ်နေသော ကျောက်လှေကားအတိုင်း ပူးကပ်ချည်ကာ ဆွဲချ
သွားသဖြင့် ချော်လဲပြီး ပြုတ်မကျစေရန် အတော်ထိန်းသိမ်းနေရသည်...။

လှေကားအဆုံးတွင် ဧရာမတံခါးကြီးတစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဂရေးဘက်ခ်က မှော်တောင်ငွေ့ဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့လှံကို မှောင်မည်း



စိုစွတ်နေသော အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ထားရစ်ခဲ့သည်...။ အကျဉ်းခန်းထံခါး ပိတ်သံကြားရပြီး မကြာမီမှာပင် အပေါ်ဘက်မှ နာကျင်စွာ စူးစူးငါးငါး အော်ဟစ်သံကို သူတို့ ကြားလိုက်ရ၏...။

“ ဟာမီယွန် ! ”

ရွန်က အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်ပြီး သူ့ကို တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို အတင်းရုန်းကန်နေ၏...။ ထို့ကြောင့် ဟယ်ရီ မနေသာတော့ပဲ...

“ တိတ်တိတ်နေစမ်း ရွန်... ငါတို့ ထွက်ဖို့ လမ်းရှာရမယ်...”

“ ဟာမီယွန်... ဟာမီယွန်...”

“ ငါတို့ ဒီလိုအော်နေလို့ အလကားပဲ... ဒီကြိုးတွေကို လွှတ်အောင် အရင်လုပ်ရမယ်...”

“ ဟယ်ရီ... ရွန်... နင်... နင်တို့လားဟင်...”

အမှောင်ထုထဲမှ ခပ်တိုးတိုးအသံကို ကြားလိုက်ရ၏...။

ရွန်၏ အော်သံ တိတ်သွား၏...။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ထုထဲ တွင် ရွေ့လျားသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး အရိပ်တစ်ရိပ် ပို၍ နီးကပ်လာသည် ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ဟယ်ရီ... ရွန် ? ”

“ လူနာ ? ”

“ ဟုတ်တယ်... ငါပဲ... ဒုက္ခပါပဲ... ငါ နင်တို့ကို မမိစေချင်ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

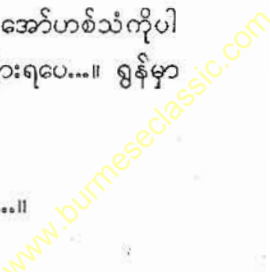
“ လူနာ... ငါတို့ကို ကြိုးဖြေပေးနိုင်မလား ”

“ အင်... ခဏလေး... ဒီနားမှာ တံစဉ်းဟောင်းတစ်ခု ရှိတယ်... ခဏလေး...”

ဟာမီယွန် အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဘဲလ်ထရစ်၏ အော်ဟစ်သံကိုပါ ကြားရသည်...။ သို့သော် ဘာတွေပြောနေမှန်း သေချာမကြားရပေ...။ ရွန်မှာ ယပ်မံ၍ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်...။

“ ဟာမီယွန်... ဟာမီယွန် ! ”

လူနာ့စကားပြောသံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။



“ မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါ... တံစဉ်းလေး တွေမိလား... နည်းနည်းလောက် နေရာရွှေပေးပါ... ရေကရားဘေးနားမှာ ထင်တယ်...”

ထို့နောက်တွင် သူတို့အနီးသို့ သူမပြန်ရောက်လာ၏...။

“ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ...”

သူတို့၏ကြိုးများအား သူမ တိုက်ဖြတ်နေသည်ကို ဟယ်ရီ ခံစား လိုက်ရသည်...။ အပေါ်ဘက်ဆီမှ ဘဲလ်ထရစ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ငါ နင့်ကိုထပ်မေးမယ်... ဒီဓားကို ဘယ်ကရလာတာလဲ...”

“ ကျွန်မတို့ ကောက်ရလာတာ... မလုပ်ပါနဲ့...”

ဟာမီယွန် နောက်တစ်ခါ အော်ဟစ်ပြန်၏...။ ရွန်မှာ ရုန်းကန်ပြန် ၏...။ ထို့ကြောင့် တံစဉ်းမှာ ဟယ်ရီလက်ကောက်ဝတ်ကို လှီးမိတော့သည်...။

လူနာက လေသံမျှဖြင့်...

“ ရွန်... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ... ငါ ဘာမှ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး...”

ရွန်က...

“ ငါ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ... အိတ်ကပ်ထဲမှာ... အလင်းထိန်းကိရိယာ ရှိတယ်...”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ခလုတ်နှိပ်သံနှင့်အတူ ရွက်ဖျင်တဲထဲမှ စုပ်ယူ ထားခဲ့သော အလင်းလုံးကလေးများမှာ ပြန်၍ လင်းထိန်စွာ ထွက်ပေါ်လာ ၏...။ သို့ရာတွင် မီးအိမ်မရှိတော့ပြီမို့ လေထဲတွင်သာ တွဲလောင်းခိုကာ အခန်းတစ်ခုလုံးကို အလင်းရောင် ပေးထား၏...။

ဟယ်ရီ လူနာ၏ ဖွေးဆွတ်နေသော မျက်နှာကို စတင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌မူ ခွေခွေလေး မလှုပ်မယှက် လှဲလျောင်းနေသော မစ္စတာ အိုလီဗန်ဒါကို တွေ့ရ၏...။ ဟယ်ရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် ရာ သူတို့နှင့်အတူ အချုပ်ခံထားရသော ဒင်းန့်နှင့် ဂရစ်ဟွတ်တို့ကို တွေ့လိုက် ရသည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘဲလ်ထရစ်၏အသံကို ကြားရပြန်၏...။

“ မျိုးမစစ်တဲ့ ကောင်မ... နင်ညာနေတာ... နင် ငါ့ရဲ့ ငှက်ခမ်းထဲက သွားခိုးလာတာ မဟုတ်လား... အမှန်ကို ဝန်ခံစမ်း...”

နောက်ထပ် စူးစူးလေးလေး အော်ဟစ်သံကို ကြားရပြန်၏...။

“ ဟာမီယွန်...”

“ နင်တို့ ဘာတွေယူလာခဲ့ကြသေးလဲ... ပြောစမ်း... မပြောရင် ဒီဓားနဲ့ပဲ နင့်ကို သတ်ရလိမ့်မယ်...”

“ ရပြီ...”

လူနာအသံနှင့်အတူ သူ့ကိုချည်ထားသောကြိုးများ ပြေလျော့သွားသည်ကို ဟယ်ရီ ခံစားလိုက်ရသည်...။ ရွန်က အခန်းအတွင်း ပတ်ပြေးရင်း ထွက်ပေါက်ရှာနေ၏...။ ဒင်းန့်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပွန်းပဲ့ရာ သွေးစသွေးနုများနှင့် ပြည့်နေပြီး အခန်းအလယ်ဝယ် တုန်တုန်ရီရီနှင့် ရပ်နေ၏...။ ဂရစ်ဟွတ်မှာမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် ပက်လက်လန်လျက် ရှိသည်...။

ရွန်က မှော်တောင်ဝှေးမရှိပဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားရန် ကြိုးစားနေ၏...။ လူနာက...

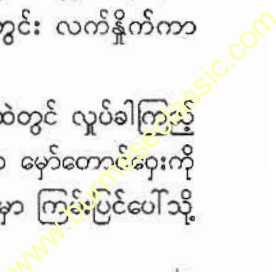
“ ဒီလိုလုပ်နေလို့ အလကားပဲ ရွန်... ငါလည်း ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ... မစွတာအိုလီဗန်ဒါဆို ဒီမှာရောက်နေတာ ကြာလှပြီ... သူ အားလုံး ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ ”

ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားရပြန်၏...။ ထိုအသံမှာ ဟယ်ရီရင်ကို နာကျင်စေ၏...။ သူ့နဖူးမှ အမာရွတ်၏ နာကျင်မှုကြောင့် သတိလစ်လုမတတ် ဖြစ်နေရင်းမှ သူ အခန်းတွင်း ပြေးလွှားရင်း ထွက်ပေါက်ရှာနေမိသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမှထူးမလာနိုင်မှန်း သူ့စိတ်ထဲမှ သိနေသည်...။

“ နင်တို့ ဘာတွေယူလာသေးသလဲ... ပြောစမ်း... ပြောစမ်း... ခရုစီယို!”

ဟာမီယွန်အော်ဟစ်သံမှာ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားနေရ၏...။ ရွန်မှာ ရှိုက်ငိုရင်းနှင့် နံရံကို လက်သီးဖြင့် အဆက်မပြတ် ထုနှက်နေ၏...။ ဟယ်ရီ သူ့လည်ပင်းရှိ ဟက်ဂရစ်ပေးထားသည့် အိတ်အတွင်း လက်နှိုက်ကာ ဖျာဖွေလိုက်သည်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးပေးထားသော ရွှေဘောလုံးကို လက်ထဲတွင် လှုပ်ခါကြည့်သော်လည်း ဘာမှထူးခြားမလာပေ...။ သူ၏ ကျိုးပဲ့နေသော မှော်တောင်ဝှေးကို ဖျာဖွေကြည့်သော်လည်း ထူးခြားမှု မရှိပေ...။ မှန်ကွဲစလေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့



ပြုတ်ကျသွားပြီးနောက် တောက်ပနေသော အပြာရောင်အရာတစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ အပြာရောင်မျက်လုံးများမှာ မှန်ကွဲစထဲမှနေ၍ သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏...။ သူ ရူးသွပ်လုမတတ်အသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ ကယ်ပါဦး... ကျွန်တော်တို့ မယ်လ်ဖွိုင်းအိမ်ရဲ့ အချုပ်ခန်းထဲမှာ အဖမ်းခံနေရတယ်... ကယ်ပါ...”

အပြာရောင်မျက်လုံးတစ်စုံမှာ မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

ဟယ်ရီ သူ့မြင်လိုက်သလား မမြင်လိုက်သလားပင် မသေချာ...။ မှန်ကွဲစကို ကောက်ကိုင်ကြည့်သော်လည်း အကျဉ်းခန်းနံရံများ ရောင်ပြန်ဟပ် ပုံရိပ်ထင်နေ သည်မှအပ ဘာကိုမှ မတွေ့ရချေ...။

အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံမှာ ပို၍ပို၍ ဆိုးဝါးလာနေသလို ရွန်ကလည်း အော်ဟစ်နေ၏...။

“ ငါ့ရဲ့ ငွေတိုက်ထဲ ဘယ်လိုဝင်ခဲ့သလဲ... အချုပ်ခန်းထဲက ဂေါ်ဘလင်က ကူညီတာလား...”

ဘဲလ်ထရစ်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားနေရသည်...။ ဟာမီယွန်က ငိုရှိုက်ရင်းနှင့်...

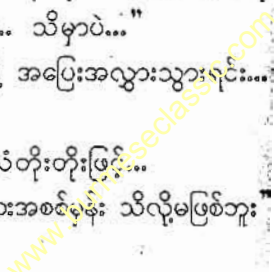
“ ရှင်... ရှင်ရဲ့ငွေတိုက်ထဲကို လုံးဝမဝင်ဖူးဘူး... ဒါ... ဒါ တကယ့် ဓားမဟုတ်ဘူး... ဓားအတုပါ...”

“ ဓားအတုဟုတ်လား... မညာချင်စမ်းပါနဲ့...”
လူးစီးယပ်စ်၏ အသံက...

“ ဒီအတိုင်းတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး... ဒရာကို... ဂေါ်ဘလင်ကို သွားခေါ်လာခဲ့... သူဆိုရင် အစစ်လား အတုလား... သိမှာပဲ...”

ဟယ်ရီ ဂရစ်ဟွတ် လဲကျနေသောနေရာသို့ အပြေးအလွှားသွားရင်း...
“ ဂရစ်ဟွတ်...”

သူ ဂေါ်ဘလင်၏ နားအနီးကပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...
“ သူတို့ကို ဒီဓားဟာ အတုလို့ပြောပေးပါ ဓားအစစ်မုန်း သိလို့မဖြစ်ဘူး...”



အချုပ်ခန်းလှေကားအတိုင်း ဆင်းလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရပြီး မကြာခင်မှာပင် တံခါးတစ်ဘက်ဆီမှ ဒရာကို၏ တုန်ရီနေသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ အားလုံး နံရံကိုမိုပြီး ရပ်နေကြ... ဘာမှ မကြံစည်ကြနဲ့... ငါ... ငါ့ မင်းတို့ကို သတ်မိလိမ့်မယ်...”

သူတို့အားလုံး နံရံကိုကပ်ပြီးချိန်ဝယ် သော့ဖွင့်သံကြားရ၏...။ ရွန်က အလင်းထိန်းကိရိယာကို ခလုတ်နှိပ်ကာ အလင်းရောင်ကို သိမ်းလိုက်သဖြင့် အချုပ်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွား၏...။

တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် မယ်လိဖွိုင်း အတွင်းသို့ ဝင်လာ၏...။ မှော်တောင်ဝှေးကို အသင့်ချိန်ထားရင်း ဂေါ်ဘလင်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည်...။ တံခါး ဝုန်းကနဲ ပိတ်သံနှင့်အတူ ကျယ်လောင်သော ‘ဖောက်’ကနဲ အသံတစ်သံက အကျဉ်းခန်းအတွင်း ပဲ့တင်ထပ်သွား၏...။

ရွန်က အလင်းထိန်းကိရိယာကို ခလုတ်ပြန်နှိပ်လိုက်သည်...။ အလင်းလုံးသုံးလုံးက အခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ရောက်ရှိလာ၏...။

အလင်းရောင်နှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ယောင်ဖော်ကာ ရောက်လာသော အိမ်ဖော်မှင်စာလေး ဒေါ်ဘီကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

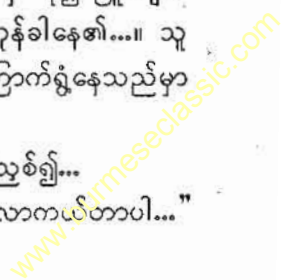
“ ဒေါ့...”

ဟယ်ရီ ရွန်လက်မောင်းကို ထိုးထည့်လိုက်သဖြင့် မအော်နိုင်ပဲ ဖြစ်သွား၏...။ သူ့အမှားအတွက် ရွန် ထိတ်လန့်သွားပုံပင်...။ သူတို့အပေါ်မှ ဂရစ်ဟွတ်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည့် ဒရာကို ခြေသံမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွား၏...။

ဒေါ်ဘီ၏ တင်းနစ်ဘောလုံးခန့်ကြီးမည့်မျက်လုံးများမှာ ပို၍ ပြူးကျယ်နေ၏။ သူ့နားရွက်ဖျားမှ ခြေထောက်ထိ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေ၏...။ သူ၏ သခင်ဟောင်းအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေသည့်အတွက် ကြောက်ရွံ့နေသည်မှာ (၁၂) သိအသာပင်...။

သူက တုန်ရီနေသော ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် ဖြစ်ညစ်၍...

“ ဟယ်ရီပေါ်တာ... ဒေါ်ဘီ ဟယ်ရီပေါ်တာ့ကို လာကယ်တာပါ...”



“ ဒါ... ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်သည်...။ ထို့ကြောင့် သူ အရေးကြီးသည့်စကားကို မေးလိုက်သည်...။

“ မင်း ဒီအချုပ်ခန်းထဲက ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထွက်နိုင်သလား... ”
ဒေါ်ဘီက နားရွက်များကို တဖြတ်ဖြတ်ခတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏...။

“ လူတွေကိုပါ မင်းနဲ့တူတူ ခေါ်သွားနိုင်သလား... ”
ဒေါ်ဘီက ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြန်၏...။

“ ကောင်းပြီ ဒေါ်ဘီ...-ဒါဆိုရင် လူနာ... ဒင်းနဲ့နဲ့ မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါကို သယ်ပြီးတော့... ပြီးတော့...”

ရွန်ကဝင်၍...

“ ဘီလ်နဲ့ ဖလူရာတို့ဆီကိုသွား... တင်ပို့သံအစပ်မှာ ရှိတဲ့ ခရစ္စံအိမ်ဆီကိုသွား...”

ဒေါ်ဘီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏...။

“ ပြီးတော့ ဒီကိုပြန်လာခဲ့... ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ဘီ... ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား...”

“ ဖြစ်ပါတယ် ဟယ်ရီပေါ်တာ...”

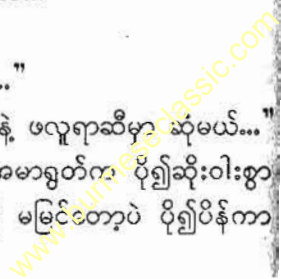
ဒေါ်ဘီက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဖြေရင်း မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါဆီ အမြန်ပြေးသွား၏...။ အိုလီဗန်ဒါအား လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျန်လက်တစ်ဘက်ကို လူနာနှင့်ဒင်းနဲ့တို့ဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်စလုံး မလှုပ်ကြချေ...။ လူနာက...

“ ဟယ်ရီ... ငါတို့ နင့်ကို ကူညီချင်တယ်...”
ဒင်းနဲ့က...

“ ငါတို့ မင်းတို့ကို ဒီမှာမထားခဲ့နိုင်ဘူး...”

“ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးသွားကြ... ဘီလ်နဲ့ ဖလူရာဆီမှာ ဆုံမယ်...”

ဟယ်ရီ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် သူ၏ အမာရွတ်က ပို၍ဆိုးဝါးစွာ နာကျင်လာ၏...။ သူ့မျက်စိထဲတွင် အိုလီဗန်ဒါကို မမြင်တော့ပဲ ပို၍ပိန်ကာ



ဆိုမင်းသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရယ်မောနေသည်ကို မြင်လာရသည် * * *

“ ငါ့ကို သတ်လိုက်စမ်းပါ ဗိုဒီမော့... ငါက သေချင်နေတာပါ... ဒါပေမယ့် ငါသေသွားလည်း မင်းလိုချင်တာ မရစေရဘူး... မင်းနားမလည်တာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်...”

ဗိုဒီမော့၏ ဒေါသကို သူခံစားမိသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံက သူ့ကို ပစ္စုပ္ပန်အနေအထားသို့ ပြန်၍ ဆွဲခေါ်လိုက်၏...။

“ သွားကြတော့... သွားကြတော့... ငါတို့လိုက်ခဲ့မယ်... သွားတော့...” သူတို့ မှင်စာလေး၏လက်ကို လှမ်းဖမ်းလိုက်ကြသည်...။ ကိုဇောက်တွင် ‘ဖောက်’ကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လူနာ... ဒင်းနံနှင့် အိုလီဗန်ဒါတို့၊ ဒေါ်ဘီနှင့် အတူ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်...။

လူးစီးယပ်စ်မယ်လိဖျိုင်းက...

“ ဘာသံလဲ... ကြားလိုက်ကြသလား... အချုပ်ခန်းထဲကအသံ ထင်တယ် ”

ဟယ်ရီနှင့်ရွန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ ဒရာကို... နေဦး... ကြွက်မြီးကို သွားကြည့်ခိုင်းလိုက်...”

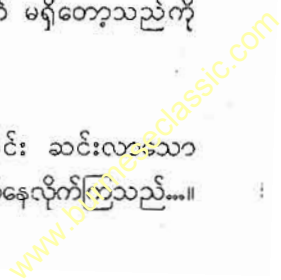
အပေါ်ထပ်ဆီမှ ခြေသံများကြားလိုက်ရပြီးနောက် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ ဧည့်ခန်းထဲရှိလူများ အချုပ်ခန်းထဲမှ အသံများကို နားစွင့်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ ငါတို့ သူ့ကို ဆော်ကြရအောင်...”

သူ ရွန်ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်...။ သူတို့တွင် ရွေးချယ်စရာ မရှိချေ... အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး အကျဉ်းသားသုံးယောက် မရှိတော့သည်ကို တွေ့သည်နှင့် သူတို့ ပြဿနာတက်ပေပြီ...။

“ မီးကို ဒီအတိုင်း ထွန်းထားလိုက်...”

ဟယ်ရီ ထပ်ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် လှေကားအတိုင်း ဆင်းလင်းသော ခြေသံကို ကြားရ၏...။ သူတို့ တံခါးပေါက်နားရှိ နံရံတွင် ကပ်နေလိုက်ကြသည်...။



“ နောက်ကို ဝေးဝေးဖယ်နေကြစမ်း... ငါဝင်လာခဲ့မယ်...”

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အချုပ်ခန်းထဲဝယ် လူမရှိပဲ အလင်းလုံးသုံးလုံး သာ လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသည်ကို ကြွက်မြီး တွေလိုက်ရသည်။

ထို့နောက်တွင် ရုတ်ချည်းပင် ဟယ်ရီရော ရွန်ပါ သူ့ကို ခုန်အုပ် လိုက်ကြသည်...။ ရွန်က ပီတာ၏လက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေးကို အပေါ်သို့ မြှောက်ထားလိုက်ပြီး ဟယ်ရီက သူ့ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထား၏...။ တိတ်ဆိတ် စွာပင် သူတို့ လုံးထွေးနေကြသည်...။ ပီတာ၏ မှော်တောင်ဝှေးမှ မီးပွင့်များ ထွက်နေပြီး သူ၏ ငွေရောင်လက်မှာ ဟယ်ရီလည်ပင်းပေါ်သို့ ရောက်လာ၏...။

“ ဘာဖြစ်တာလဲ ကြွက်မြီး...”

လူးစီးယပ်စ်၏အသံက အပေါ်ထပ်မှ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

ရွန်က ပီတာအသံနှင့် တူနိုင်သမျှ တူစေရန် ကြိုးစားရင်း...

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... အားလုံး အခြေအနေကောင်းပါတယ်...”

ဟယ်ရီ အသက်ရှူရ ခက်လာ၏...။ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေ ရင်းမှ...

“ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်တော့မယ်ပေါ့... ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ် ကယ်ခဲ့တယ်လေ... မေ့နေပြီလား ကြွက်မြီး...”

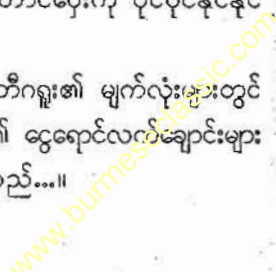
ငွေရောင်လက်ချောင်းများ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွား၏...။ ဟယ်ရီ ထိုသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပေ...။ သူ တအံ့တဩနှင့် ရုန်းထွက်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဘက်ကမူ ကြွက်မြီး၏ပါးစပ်ကို ဆက်၍ပိတ်ထား၏...။

ပီတာ၏ မျက်နှာတွင်လည်း အံ့ဩသော အရိပ်အယောင်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထင်ထားပုံမရချေ...။

“ ရပြီဟေ့...”

ရွန်က ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ပီတာ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။

မှော်တောင်ဝှေး ကင်းခဲ့သွားသော ပီတာပက်တီဂရူး၏ မျက်လုံးများတွင် ကြောက်ရွံ့မှုတို့ ဖုံးလွှမ်းသွား၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ ငွေရောင်လက်ချောင်းများ မှာ သူ့လည်ပင်းဆီသို့ ပြန်၍ ဦးတည်သွားတော့သည်...။



ဟယ်ရီ လုံးဝတွေဝေမှုမရှိပဲ ပီတာ၏လက်များကို ပြန်၍ ဆွဲယူလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ ရပ်တန့်၍ မရပဲ ရှိသည်...။

ဗိုဒီမော့က သူ၏ သတ္တိနည်းလှသော အစေအပါးကို ချီးမြှင့်ထားသည့် ငွေရောင်လက်ချောင်းများမှာ ယခုအခါ မှော်တောင်ငှေး မရှိတော့သည့် အသုံးမကျသော ပိုင်ရှင်ကို ပြန်၍ ဒုက္ခပေးနေချေပြီ...။ ပက်တီဂရူးမှာ သူတို့ရှေ့တွင်ပင် ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ညှစ်နေလေပြီ...။

ယခုအခါတွင် ရွန်ကပါ ဟယ်ရီနှင့်အတူတူ ပက်တီဂရူး၏ လည်ပင်းပေါ်မှ ငွေရောင်လက်ချောင်းများကို ဝိုင်းဖယ်ပေးသော်လည်း အသုံးမဝင်ချေ...။ ပက်တီဂရူး၏ မျက်နှာမှာ ပြာနုမ်းလာ၏...။

“ ရီလက်ရှိယို... ”

ရွန်က လက်ချောင်းများကို မှော်တောင်ငှေးနှင့် ချိန်ကာ ဖယ်ထုတ်ရန် ဂါထာရွတ်သော်လည်း အလကားပင်...။ ပက်တီဂရူး ဒူးထောက်ကျသွားသော အချိန်မှာပင် အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်...။ ပက်တီဂရူး၏မျက်လုံးများ အထက်သို့ လန်သွားပြီးနောက် တစ်ချက်မျှ အကြောဆွဲကာ ငြိမ်သက်သွား၏...။

ဟယ်ရီနှင့်ရွန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း လှေကားပေါ်သို့ အပြေးတက်ကာ မှောင်မည်းနေသောလမ်းအတိုင်း ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ အခန်းတံခါးဝရောက်သည်အထိ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးမှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေပြီး ဘဲလ်ထရစ်နှင့် ဂရစ်ဟွတ်တို့ကို တွေ့ရ၏...။

ဂရစ်ဟွတ်၏လက်ထဲတွင် ဂရစ်ဖင်ဒေါ်ဓားကို ကိုင်ထားသည်...။ ဟာမီယွန်မှာ ဘဲလ်ထရစ်၏ ခြေရင်းတွင် လဲကျနေ၏...။

ဘဲလ်ထရစ်က...

“ ကဲ... ပြောစမ်း... ဒါ ဓားအစစ်လား... ”

ဟယ်ရီ အသက်ပင် မရှူမိပဲ နားထောင်နေမိသည်...။

“ မဟုတ်ဘူး... ဒါ အတုကြီး... ”

“ သေချာသလား... တကယ်ပဲလား... ”

“ သေချာပါတယ်... ”

ဘဲလ်ထရစ်၏ မျက်နှာမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံ ပေါ်၏...။

“ တော်သေးတာပေါ့...”

ထို့နောက် သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဂေါ်ဘလင် ၏မျက်နှာတွင် ပြတ်ရှရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွား၏...။ ဂရစ်ဟွတ်မှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားသည်...။ သူမက ဂေါ်ဘလင်ကို ဘေးသို့ ကန်ထုတ် လိုက်ရင်း...

“ ကဲ... အခု သခင်ကြီးကိုခေါ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ...”

ထို့နောက်တွင် သူမက အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်လိုက်ကာ လက်ညှိုးဖြင့် မိစ္ဆာအမှတ်အသားကို ထိလိုက်သည်...။

ချက်ချင်းပင် ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နာကျင်လာ၏...။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ ဗိုဒီမော့ အဖြစ် မြင်လာရသည် * * *

သူ့ရှေ့ရှိ အရိုးစုတမျှ ပိန်လှသော အဘိုးအိုမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေ၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ကို ဆင့်ခေါ်သည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူ့ကို ပေါ်တာကြောင့်မှလွဲ၍ မခေါ်ရန် သတိပေးထားခဲ့သည်...။

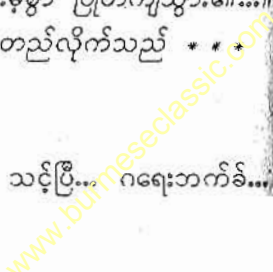
အဘိုးအိုက...

“ ငါ့ကို သတ်လိုက်စမ်းပါ... မင်း ဘယ်တော့မှ မနိုင်နိုင်ဘူး... ဒီ တောင်ဝှေးကို မင်း ဘယ်တော့မှ ပိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

ဗိုဒီမော့၏ဒေါသ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲသွားပြီးနောက် အကျဉ်းခန်း တစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းများ ဖုံးလွှမ်းသွားကာ အဘိုးအို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြောက်တက်သွားပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ အသက်ကင်းမဲ့စွာ ပြုတ်ကျသွား၏...။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီ ဦးတည်လိုက်သည် * * *

ဘဲလ်ထရစ်က...

“ ကဲ... ဒီမျိုးမစစ်မလေးကို ရှင်းပစ်ဖို့ သင့်ပြီ... ဂရေးဘက်ခံ...”



ရှင်ခေါ်ချင်ရင် ခေါ်သွားနိုင်ပြီ...”

“ ရပ်လိုက်...”

ရွန်က အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏...။
ဘဲလ်ထရစ်မှာ ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားဟန်ရှိပြီး သူမ၏
မှော်တောင်ဝှေးနှင့် ရွန်ကို ချိန်လိုက်သည်...။

“ အိပ်စိပ်လီယာမတ်စ်...”

သို့ရာတွင် ရွန်၏ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝှေး
မှာ လက်ထဲမှ လွင့်ထွက်သွားပြီး ရွန်နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ဟယ်ရီလက်ထဲ
သို့ ရောက်သွား၏...။

လူးစီးယပ်စ်... နာဆစ်ဆာ... ဒရာကိုနှင့် ဂရေးဘက်စ်တို့ ဈာန်ချင်း
သူတို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်...။

“ စတူပီဖိုင်း...”

ဟယ်ရီအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ လူးစီးယပ်စ် မယ်လိပျိုင်းမှာ လဲကျသွား၏...။
ဒရာကို... နာဆစ်ဆာနှင့် ဂရေးဘက်စ်တို့ထံမှ အလင်းတန်းများ သူ့ထံ စုပြုံ
ပြေးဝင်လာသဖြင့် ဟယ်ရီ ကြမ်းပြင်ပေါ် လှိမ့်ချရင်း ဆိုဖာနောက်ကွယ်တွင်
နေရာယူလိုက်ရသည်။

“ ရပ်စမ်း... မရပ်ရင် သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်...”

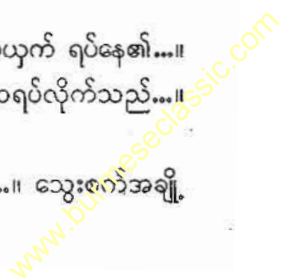
ဟယ်ရီ ဆိုဖာအကွယ်မှ အသာချောင်းကြည့်လိုက်သည်...။ ဘဲလ်ထရစ်
မှာ မေ့မျောနေသော ဟာမီယွန်ကို ဆွဲမထားရင်း သူမ၏ ငွေရောင်စားဖြင့်
လည်ပင်းကို တွေ့ထား၏...။

“ မင်းတို့ တောင်ဝှေးတွေ ချလိုက်ကြ... မချရင် ငါတို့ သူ့သွေး
ဘယ်လောက်ညစ်ပတ်သလဲ ကြည့်ရလိမ့်မယ်...”

ရွန်မှာ ကြွက်ဗြီး၏ တောင်ဝှေးကို ကိုင်လျက် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏...။
ဟယ်ရီပါ ဘဲလ်ထရစ်၏ တောင်ဝှေးကိုကိုင်ရင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်...။

“ ချလိုက်လို့ ပြောနေတယ်လေ...”

သူမက စားကို ပို၍ အားစိုက်ကာ ဖိချလိုက်သည်...။ သွေးဇက်အချို့
နီးကျလာသည်ကို တွေ့ရသည်...။



“ ကောင်းပြီ...”

ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို လွှတ်ချလိုက်ချိန်တွင် ရွန်လည်း လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးကို လွှတ်ချလိုက်သည်...။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး လက်မြောက်ထားလိုက်ကြသည်...။

“ ကောင်းတယ်... ဒရာကို... တောင်ဝှေးတွေကို ကောက်လိုက်စမ်း... မိစ္ဆာသခင်ကြီးလာနေပြီ ပေါ်တာ... မင်းသေရတော့မှာပါ...”

ဟယ်ရီကိုယ်တိုင်လည်း သိနေ၏...။ သူ့အမာရွတ်မှာ ပေါက်ကွဲလှ မတတ် နာကျင်နေပြီး ဗိုဒီမော့တစ်ယောက် ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပျံလာနေမှန်း သူသိ၏...။ မကြာမီ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လာနိုင်သော နေရာအနီးသို့ ရောက်လာပေတော့မည်...။ ဟယ်ရီ ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းရှာမရပေ...။

ဒရာကိုမှာ မှော်တောင်ဝှေးများကို ကောက်ယူ၍ နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဆုတ်သွား၏...။

“ ကဲ... ဒီသူရဲကောင်းလေးတွေကို ပြန်ချည်ထားရအောင်... မျိုးမစစ်မလေးကိုတော့ မင်းလက်အပ်လိုက်မယ် ဂရေးဘက်ခ်... သခင်ကြီးက မင်းအကျိုးဆောင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပြုမှာ သေချာပါတယ်...”

သူမ၏စကားသံအဆုံးမှာပင် အပေါ်ဘက်ဆီမှ အသံတချို့ ကြားလိုက်ရ၏...။ သူတို့အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာပင် မီးပန်းဆိုင်ကြီးမှာ တုန်ခါလာပြီးနောက် ပြုတ်ကျတော့သည်...။ ဘဲလ်ထရစ်မှာ အောက်တည့်တည့်တွင် ရှိနေသဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း ဟာမီယွန်ကို လွှတ်ချကာ ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ရ၏...။

မီးပန်းဆိုင်ကြီးမှာ ဟာမီယွန်နှင့် ဂရစ်ဖင်ဒေါ့စ်ကို ကိုင်ထားဆဲ ဂေါ်ဘလင်တို့၏ အပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကာ ဖန်ကွဲအစအနများ နေရာအနှံ့သို့ လွင့်စင်ကုန်၏...။ ဒရာကိုမှာ သူ့မျက်နှာကို လက်နှင့် ကာထား၏...။

ရွန်က ဟာမီယွန်ဆီ ပြေးသွားကာ အပျက်အစီးများကြားထဲမှ ဆွဲယုတ်နေစဉ်မှာပင် ဟယ်ရီ အခွင့်အရေးကို မလွှတ်တမ်း အသုံးချလိုက်သည်...။

သူ ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်မှတစ်ဆင့် ခုန်တက်ကာ ဒရာကိုလက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေးသုံးချောင်းလုံးကို လုယူလိုက်ပြီး ဂရေးဘက်ခ်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကာ...

“ စတူပီပိုင်း... ”

ဂရေဘက်စ်မှာ အလင်းတန်းသုံးခု ပူးပေါင်းထိမှန်ခံရပြီး မျက်နှာကျက် အထိ မြောက်တက်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျလာ၏...။

နာဆစ်ဆာက ဒရာကိုကို ဘေးကင်းရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားချိန်မှာပင် ဘဲလ်ထရစ်မှာ ခုန်ထလာပြီးနောက် ငွေရောင်စားမြောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် နာဆစ်ဆာက တံခါးဝသို့ မှော်တောင်ငှေးနှင့် ထိုးချိန်ရင်း အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ ဒေါ်ဘီ... နင်... နင် မီးပန်းဆိုင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်တာလား... ”

ဘဲလ်ထရစ်ပင် ရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွား၏...။ မှင်စာလေးမှာ အခန်းတွင်း ဝင်လာရင်း သူ၏လက်ချောင်းများကို သခင်မဟောင်းထံ ရိုက်ရှယ်ရင်း...

“ ဟယ်ရီပေါ်တာကို ဒုက္ခမပေးရဘူး... ”

“ ဆစ်ဆီ... သတ်ပစ်လိုက်... ”

ဘဲလ်ထရစ်က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ထပ် ဖောက်ကန် အသံနှင့်အတူ နာဆစ်ဆာ၏ မှော်တောင်ငှေးမှာ လွင့်စင်သွားကာ အခန်းထောင့်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏...။

“ မကောင်းဆိုးဝါးလေး... နင်က သခင်ကို အာခံရဲသလား... ”

ဘဲလ်ထရစ်၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်ဘီက...

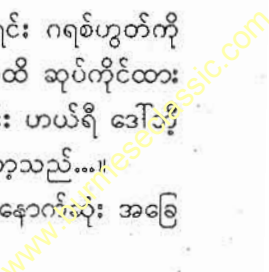
“ ဒေါ်ဘီမှာ သခင် မရှိဘူး... ဒေါ်ဘီက လွတ်လပ်တဲ့ မှင်စာပဲ... ဒေါ်ဘီ အခု ဟယ်ရီပေါ်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လာကယ်တာ... ”

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ အလွန်နာကျင်လာ၏...။ မိုဒီမော့ တစ်ယောက် စကားနဲ့ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာတော့မည်ကို ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။

“ ရွန်... ရှေး... မြန်မြန်... ”

သူ မှော်တောင်ငှေးတစ်ချောင်းကို ရွန်ထံ ပစ်ပေးရင်း ဂရစ်ဟွတ်ကို မီးပန်းဆိုင်းအောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏...။ ဓားကို ယခုထက်ထိ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ညည်းညူနေသော ဂရစ်ဟွတ်ကို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းရင်း ဟယ်ရီ ဒေါ်ဘီ လက်ကိုဆွဲကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ရမည့်နေရာသို့ ပြေးတော့သည်...။

အမှောင်ထုထဲ မရောက်ခင်လေးမှာပင် အခန်းထဲမှ နောက်ဆုံး အခြေ



အနေကို ကြည့်လိုက်သည်...။ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ရပ်နေကြသော ဒရာကိုတို့ သားအမိနှင့်အတူ ဘဲလံထရစ် ပစ်လွှတ်လိုက်သောစားမြောင်မှာ သူတို့ ပျောက်ကွယ် သွားသည့်နေရာကို ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏...။

“ ဘီလ်နဲ့ ဖလူရာတို့ရဲ့ ခရုခွံစံအိမ်... ခရုခွံစံအိမ်...”

အမှောင်ထုထဲတွင် စီးမျောဝင်သွားရင်း ထိုနေရာကိုသာ သူ အခါခါ ရေရွတ်နေမိ၏...။ သူ့အမာရွတ်မှာ နာကျင်နေပြီး ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ဇာမှာ သူ့ နောက်ကျောတွင် ရှိနေ၏...။ ဒေါ်ဘီလက်ချောင်းများမှာ တုန်ခါလာသည်...။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။

ထို့နောက်တွင် သူတို့ မြေပြင်ကို ထိတွေ့မိပြီးနောက် ဆားရနံ့ပါသော လေထုကို ရှူရှိုက်မိ၏...။ ဟယ်ရီ ဒူးထောက်ကျသွားရင်းမှ ဒေါ်ဘီလက်ကို လွှတ်ကာ ပခုံးပေါ်မှ ဂရစ်ဟွတ်ကို မြေပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ချထားလိုက်သည်...။

“ သက်သာရဲ့လား...”

ဂရစ်ဟွတ်မှာ ညည်းညူသံမျှသာပြုနိုင်၏...။

ဟယ်ရီ အမှောင်ထုကို ဖြတ်ကျော်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏...။ မလှမ်းမကမ်းတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရပြီး လူရိပ်အချို့ကို တွေ့ရသည်...။

“ ဒေါ်ဘီ... ဒါ ခရုခွံစံအိမ်လား...”

ဟယ်ရီ ခပ်တိုးတိုးမေးရင်း သူ လုယူလာခဲ့သော မှော်တောင်ရော့နစ်ချောင်း ကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။

“ ဒီနေရာအမှန်ပဲလား ဒေါ်ဘီ...”

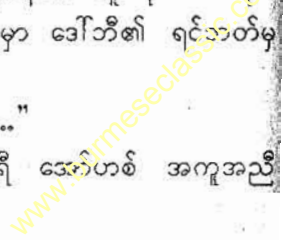
သူ ဘေးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။ မှင်စာလေးမှာ သူနှင့် တစ်ပေခန့် အကွာတွင် ရပ်နေ၏...။

“ ဒေါ်ဘီ...”

မှင်စာလေးမှာ တစ်ချက်မျှ တုန်ခါသွားပြီးနောက် သူ့ရော ဟယ်ရီပါ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်...။ ငွေရောင်စားသွားတစ်ခုမှာ ဒေါ်ဘီ၏ ရင်ဘတ်မှ ဖောက်ထွက်နေ၏...

“ ဒေါ်ဘီ... ဒေါ်ဘီ... ကယ်ကြပါဦး...”

ခပ်ဝေးဝေးမှ လာနေသူများထံ ဟယ်ရီ အော်ဟစ် အကူအညီ



တောင်းလိုက်သည်။

“ ကယ်ကြပါဦး...”

ထိုသူများမှာ စုန်းကဝေများလား မက်ဂယ်များလား ဂရုမစိုက်နိုင်အားပေ...။ ရန်သူ ဟုတ်မဟုတ်လည်း သူ့ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ...။ သူ ယခုအချိန်၌ ဂရုစိုက်သည်မှာ ဒေါ်ဘီသာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဘီက သူ၏လက်များကို ဟယ်ရီထံ ဆန့်တန်းလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ သူ့လက်များကို ဆွဲယူရင်း မြက်ခင်းပေါ်သို့ ဒေါ်ဘီကို ညင်သာစွာ ချထားလိုက်သည်...။

“ ဒေါ်ဘီ... မသေပါနဲ့... မသေပါနဲ့...”

မှင်စာလေး၏ မျက်လုံးများမှာ သူ့ကိုတွေ့သွားပြီးနောက် စကားပြောရန် ကြိုးစားရင်း နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားလာ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ပေါ်တာ...”

ထို့နောက်တွင် တစ်ချက်မျှ တုန်ခါသွားပြီးနောက် မှင်စာလေးမှာ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်...။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ဖန်လုံးများပမာ ကောင်းကင်ပေါ်မှကြယ်များ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်မှအပ ဘာကိုမျှ မြင်ဟန်မရှိတော့ပေ...။





၂၄။ မှော်တောင်ဇေးလုပ်သူ အိုလီပန်ဒါ

ဟယ်ရီတစ်ယောက် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ အလောင်းနံဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်နေစဉ်ကလိုပင် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပမာ ခံစားနေရ၏...။ သူ့ရှေ့တွင် လဲလျောင်းနေသည့် မှင်စာလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ 'ဒေါ်ဘီ' ဟုဆက်တိုက် ဆက်ခေါ်နေမိသော်လည်း သူ့ကို ပြန်မထူးနိုင်တော့ မှန်း သိနေမိသည်...။

မိနစ်ပိုင်းခန့်အကြာတွင် သူတို့ ဘီလ်နှင့် ဖလူရာတို့ နေရာသို့ ရောက်လာ ခဲ့မှန်း သူသိလိုက်သည်...။ ဘီလ်... ဖလူရာ... ဒင်းန့်နှင့် လူနာတို့ လေးယောက်စလုံး သူ့အနားတွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကြသည်...။ ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင်...

“ ဟာမီယွန်ရော... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...”

ဘီလ်က...

“ ရွန် အထဲကို ခေါ်သွားပြီ... သူပြန်ကောင်းလာမှာပါ...”

ဟယ်ရီ ဒေါ်ဘီကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ဖိုက်ဝင် နေသော ဓားကို ဆွဲနှုတ်ကာ ဒေါ်ဘီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ၏ ဂျာကင်ဖြင့် စောင်သဖွယ် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်...။

ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံများကို သိပ်မဝေးသော နေရာမှပင် ကြားနေရ၏...။ အခြားသူများ ပြောသမျှ စကားများကို ဟယ်ရီ နားထောင်နေသော်လည်း သူ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပေ...။ ဒင်းနဲက ဂရစ်ဟွတ်ကို အိမ်ထဲသို့ သယ်သွားပြီး ဖလူရာက နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်ပါသွား၏...။ ဘီလ်ကမူ သူ့နံဘေးတွင် ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်...။

သူ ဒေါ်ဘွီကို ငုံ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့နဖူးမှ အမာရွတ်မှာ ပူလောင် နာကျင်လာပြီး ဗိုဒီမော့တစ်ယောက် မယ်လ်ဖွိုင်းစံအိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများကို အပြစ်ပေးနေသည်ကို မြင်လာရ၏...။ ဗိုဒီမော့၏ ဒေါသမှာ အလွန်ပြင်းထန် နေသော်ငြား ဒေါ်ဘွီအတွက် ဝမ်းနည်းနေသော ဟယ်ရီစိတ်က ပိုပြီး ပြင်းထန် နေသဖြင့် သူ့အသိအာရုံမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်...။

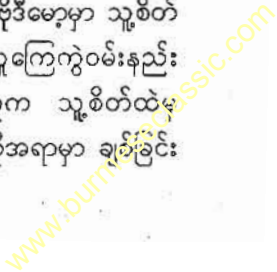
ဟယ်ရီ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စကားစပြောလိုက်သည်...။

“ ကျွန်တော် မှော်ပညာမသုံးပဲ သာမန်နည်းအတိုင်း လုပ်ချင်တယ်... ဂေါ်ပြား မရှိဘူးလား...”

မကြာမီမှာပင် ဘီလ် သူ့ကိုပြသော ဥယျာဉ်၏အဆုံး ရံပုတ်များကြား ထဲ၌ သူတစ်ယောက်တည်း စတင်ကာ တူးဆွတော့သည်...။ မှော်ပညာကို လုံးဝမသုံးပဲ ကျလာသမျှ ရွေးစက်များ နာကျင်မှုများမှာ သူတို့အားလုံးအသက် ကို အသက်ပေးကယ်ခဲ့သည့် မှင်စာလေးအတွက် ဂုဏ်ပြုနေသလို သူ ခံစား ရသည်...။

သူ့အမာရွတ်မှာ နာကျင်နေသော်လည်း ယခုအခါတွင် သူ နာကျင်မှု ပုန်သမျှကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေပေပြီ...။ သူ နာကျင်နေသော်လည်း သပ်သပ်စီ ခွဲခြားထားနိုင်၏...။ ယခုအခါတွင် သူ့စိတ်ထဲကို ဗိုဒီမော့ ဝင်မလာနိုင်စေရန် သူ တားဆီးထားနိုင်ပေပြီ...။

ဆီးရီးရပ်စ်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေစဉ်ကလည်း ဗိုဒီမော့မှာ သူ့စိတ် ကို လွှမ်းမိုး၍ မရခဲ့ပေ...။ ယခုအခါတွင် ဒေါ်ဘွီအတွက် သူ့ကြေကွဲဝမ်းနည်း နေသဖြင့် ဗိုဒီမော့ ဝင်မလာနိုင်ပေ...။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုက သူ့စိတ်ထဲမှ ဗိုဒီမော့ကို ဖယ်ထုတ်ထားနိုင်၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကတော့ ထိုအရာမှာ ချစ်ခြင်း ယုတ္တာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။



ဟယ်ရီ တွင်းကို ပို၍နက်သည်ထက် နက်အောင် တူးရင်း နဖူးမှ နာကျင်မှုကို မေ့လျော့ထားခဲ့သည်...။ အမှောင်ထုထဲတွင် သူ၏ အသက် ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် လှိုင်းပုတ်သံများမှအပ ဘာကိုမှ မကြားရပေ...။

မြေကြီးကို တူးဆွရင်းနှင့်ပင် သူ့အတွေးထဲဝယ် မှော်ဝင်ရတနာများ နှင့် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်...။ ထူးဆန်းသည်မှာ မှော်ဝင်ရတနာများကို ယခင်လို ပြင်းပြစွာ လိုချင်စိတ် မရှိတော့ခြင်းပင်...။ သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက်မက်ရာမှ နီးထလာသလို ခံစားနေရ၏...။

ပို၍နက်အောင် တူးရင်း တူးရင်းနှင့် ဗိုဒီမော့ ဘယ်သွားသည်ကို ဟယ်ရီ သိလာ၏...။ သူသတ်ခဲ့သူကိုလည်း သိလာသည်...။

ကြွက်မြီးမှာလည်း ခေတ္တမျှ သူ့အပေါ် ကြင်နာလိုက်မိ၍ သေဆုံးခဲ့ရ သည်...။ ဤအဖြစ်အပျက်ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ကြိုမြင်ခဲ့သည်မှာ သေချာ၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဘာတွေများ ထပ်သိထားသေးသလဲ...။

ဟယ်ရီ အချိန်ကာလတို့ကို မေ့လျော့သွား၏။ အမှောင်ထု တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားချိန်ဝယ် သူ့အနီးသို့ ရွန်နှင့် ဒင်းန့်တို့ ရောက်လာ၏...။

“ ဟာမီယွန် ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

ရွန်က...

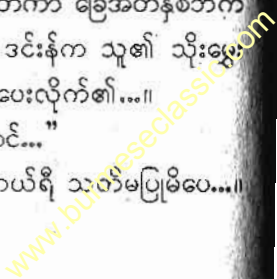
“ သက်သာပါတယ်... ဖလူရာ ကုပေးနေတယ်...”

သူ့ကို ဘာကြောင့် မှော်ပညာသုံး၍ သင်္ချိုင်းတစ်ခုမလုပ်သလဲဟု မေးလျှင် ပြန်၍ ပြောရန် စကားလုံး ရှာထားသော်လည်း မလိုအပ်ချေ...။ သူတို့နှစ်ယောက်ပါ သူတူးထားသော တွင်းထဲ ခုန်ဆင်းလာကာ အားလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပင် ဂေါ်ပြားကိုယ်စီနှင့် တွင်းဆက်တူးကြသည်...။

လုံလောက်သောအနက်ရပြီဟု ထင်ရချိန်ဝယ် ဟယ်ရီ မှင်စာလေးကို သူ့ဂျာကင်နှင့် ပတ်လိုက်သည်...။ ရွန်က သူ့ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ ခြေအိတ်နှစ်ဘက် ကို မှင်စာလေး၏ခြေထောက်တွင် စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ဒင်းန့်က သူ၏ သိုးမွေ ဦးထုပ်ကို ဒေါ်ဘီ၏ခေါင်းတွင် ဂရုတစိုက် ဆောင်းပေးလိုက်၏...။

“ ငါတို့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ပေးရအောင်...”

အခြားသူများ သူတို့အနီး လာနေသည်ကို ဟယ်ရီ သက်မပြုမိပေ...။



ဘီလ်နှင့် ဖလူရာတို့ ရောက်လာပြီး ဖလူရာ လက်ထဲဝယ် အရိုးပြန်ပေါက်ဆေးရည် ပုလင်းကို တွေ့ရ၏...။ ဟာမီယွန်မှာ ဖြူဖျော့ကာ ယိုင်နဲ့နေပြီး ရွန်က သူမကို ဖေးမထား၏။

လူနာက မှင်စာလေး၏ မျက်လုံးများကို လက်နှင့်ညှင်သာစွာ ပိတ်ပေး လိုက်ရင်း...

“ ဒါဆိုရင် သူ အနားယူနိုင်ပါပြီ...” ဟု ပြောလိုက်၏...။

ဟယ်ရီ မှင်စာလေးကို တွင်းအတွင်း၌ချထားကာ မြေလက်များကို သက်သက်သာသာပုံစံဖြစ်စေရန် ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်...။ ထို့နောက် တွင်းအပေါ် ပြန်တက်လာကာ နောက်ဆုံးအနေနှင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ အသုဘ စည်ကားလှပုံကို ဟယ်ရီမြင်ယောင်လာမိသည်...။ ရွေ့ရောင်ထိုင်ခုံ အများအပြား စီတန်းချထားပြီး ရွှေဆုံးတွင် ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုလုံးမှ လူများရှိ၏...။ အဖြူရောင် ကျောက်သားအုတ်ဂူဖြင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်...။

ဒေါ်ဘီလည်း ထိုမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အသုဘ အခမ်းအနားနှင့် ထိုက်တန်သည်ဟု ဟယ်ရီ တွေးမိသည်...။ သို့ရာတွင် အိမ်စေ့မှင်စာလေးမှာ ယခုအခါ ချုံပုတ်များကြားမှ လက်ဖြင့် တူးထားရသော တွင်းထဲတွင် လဲလျောင်း နေရသည်...။ လူနာက...

“ ငါတို့ တစ်ခုခု ပြောသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်... ငါအရင်ပြောမယ်...”

အားလုံး သူမကို ကြည့်လိုက်ကြသည်...။ သူမက ဒေါ်ဘီအား ရည်ညွှန်းကာ စကားစပြော၏...။

“ ငါ့ကိုအချုပ်ခန်းထဲက ကယ်ထုတ်ပေးတဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ဒေါ်ဘီ... နင့်လို ရဲရင့်တဲ့သူတစ်ယောက် သေဆုံးရတာ တကယ့်ကို မတရားတာပဲ... ငါတို့ကို နင်ဘယ်လိုကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ အမြဲသတိရနေမှာပါ... နင်ပျော်ရွှင်ပါစေ...”

သူမက ရွန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။ ရွန်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန် လိုက်ရင်း ဝမ်းနည်းနေသော လေသံဖြင့်...

“ ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ဘီ...”

ဒင်းနံကလည်း...



“ ကျေးဇူးပဲ...”

ဟယ်ရီ တံတွေးတစ်ချက် မြို့ချကာ စိတ်ကို တင်းထားရင်း...

“ နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဒေါ်ဘီ... ဂွတ်ဘိုင်...”

သူ ထို့ထက်ပို၍ ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ချေ...။ လူနာက သူ့ကိုယ်စား အားလုံးကို ပြောပေးသွားပေပြီ...။

ဘီလ်က သူ၏ မှော်တောင်ဇေးကို မြှောက်လိုက်သည့်အခါ ဘေးတွင် ပုံထားသော မြေကြီးများမှာ အလိုအလျှောက်ပင် ဖိုပြီးသားဖြစ်သွားကာ အနီရောင် တောင်ပို့ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သွား၏...။

“ ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ဦးမယ်...”

အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသည်...။ ဟယ်ရီတစ်ယောက်သာ ဒေါ်ဘီ မြေပုံအနီးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏...။ သူ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်၏...။ ပင်လယ် ကမ်းခြေနားဝယ် အဖြူရောင် ကျောက်တုံးများကို တွေ့ရ၏...။ အကြီးဆုံး ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူလာခဲ့ကာ မြေပုံခေါင်းရင်းတွင် ချထားလိုက် သည်...။

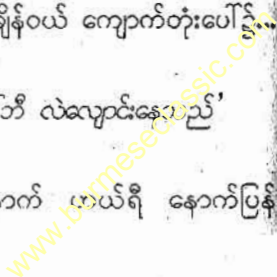
သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ မှော်တောင်ဇေးကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ မှော်တောင်ဇေး နှစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တခြားသူများလက်ထဲမှ လုယူခဲ့သည်မှန်သော် လည်း မည်သူ့ဟာမှန်း ခွဲမရတော့ပေ...။ ပို၍တိုသော မှော်တောင်ဇေးကို ကိုင် ရသည်မှာ အဆင်ပြေသဖြင့် ရွေးလိုက်ကာ ကျောက်တုံးကို ချိန်ရွယ်လိုက်သည်...။

သူ ဖြည်းညင်းစွာ ဂါထာရွတ်ရင်းနှင့်ပင် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် နက်ရှိုင်း သော အရာများထင်လာ၏...။ ဟာမီယွန်သာဆိုလျှင် ပို၍သပ်ရပ်မှုရှိမည်မှန်း သူသိသည်။ သူ့ထက်လည်း ပို၍မြန်ဆန်ပေလိမ့်မည်...။

သို့ရာတွင် သူ မြေတွင်းတူးခဲ့သလိုပင် ယခုကိစ္စကိုလည်း သူ ကိုယ်တိုင် လုပ်ချင်ပေသည်...။ ဟယ်ရီ မတ်တတ်ပြန်ရပ်လိုက်ချိန်ဝယ် ကျောက်တုံးပေါ်၌...

‘ ဤနေရာတွင် လွတ်လပ်သော မှင်စာလေး ဒေါ်ဘီ လဲလျောင်းနေသည်’

သူ့လက်ရာကို ခေတ္တမျှ ကြည့်နေပြီးနောက် ဟယ်ရီ နောက်ပြန်



သုည့်လျှောက်လာ၏...။

သူ့အမာရွတ်မှာ အနည်းငယ် နာကျင်နေဆဲပင်...။ သူ့စိတ်ထဲတွင်
ခကြောက်ရွံ့မှုနှင့်အတူ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ပါ ရောယှက်နေ၏...။

သူ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ချိန်ဝယ် အားလုံး ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ ဘီလ်
စကားပြောသည်ကို အာရုံစိုက်နေကြ၏...။

ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရွံ့များ ကော်ဇောကို မပေစေချင်သဖြင့် အပေါက်ဝ
တွင် ရပ်ရင်း နားထောင်နေလိုက်သည်...။

“ ဂျင်းနီ ကျောင်းပိတ်နေတာ ကံကောင်းတာပဲ... သူ့သာ ဟော့ဝက်မှာ
ဆိုရင် သူ့ကို ငါတို့ မရောက်နိုင်ခင် မိသွားလိမ့်မယ်... အခုဆိုရင် သူလည်း
အန္တရာယ်မရှိတော့ဘူး...”

ဘီလ်က ရုတ်တရက် ဟယ်ရီကို မြင်သွား၏...။

“ ငါ အားလုံးကို ဘာရိုးက ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ရတယ်... သူတို့ကို
မြူရီရယ်လ်အိမ် ပို့ထားရတယ်... ဒက်အိတာတွေက အခုဆိုရင် ရွန်နဲ့မင်း
အတူတူရှိနေတယ်ဆိုတာ သိကုန်ပြီ... ဒီတော့ ငါတို့မိသားစုနောက်ကို
လိုက်တော့မယ်... မင်း တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး ဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီမျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကို ကြည့်၍ ဘီလ်က တားမြစ်လိုက်
သည်။

“ ဒီကိစ္စဟာ အနှေးနဲ့အမြန် ဖြစ်လာမှာပဲ... အဖေ ပြောနေတာ လ
အတော်ကြာပြီ... ငါတို့မိသားစုဟာ အကြီးဆုံး သစ္စာဖောက် မိသားစုပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ သူတို့ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ထားသလဲ...”

“ ဖီဒီးလီးယပ်စ် မန္တန်နဲ့ပဲလေ... အဖေက လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်း
ထားတယ်... ဒီအိမ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ... ငါက လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းထား
တယ်... ငါတို့အားလုံး ဘယ်သူမှတော့ အလုပ်သွားလုပ်လို့ မရတော့ဘူး...
ပါပေမယ့် အခုအချိန်မှာ ဒီထက်အရေးကြီးတာတွေ ရှိသေးတယ်... အိုလီဗန်ဒါ
နဲ့ ဂရစ်ဟွတ်တို့ သက်သာတာနဲ့ မြူရီရယ်လ်ဆီကို ပို့ရမယ်... ဒီမှာ နေရာလွတ်
သိပ်မရှိဘူး... ဟိုမှာဆို အခန်းလွတ်တွေ အများကြီးပဲ... ဂရစ်ဟွတ်ရဲ့ ခြံထောက်

အရိုးကို ပြန်ဆက်ပေးထားတယ်... နောက်တစ်နာရီအတွင်း ရွှေလို့ရ...”
ဟယ်ရီက ဘီလ်၏ စကားကိုဖြတ်ကာ...

“ဟင့်အင်း... မရွှေနဲ့ဦး... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတယ်... အရေးကြီးတယ်...”

ဟယ်ရီအသံမှာ မဖြစ်မနေ လုပ်မည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးနှင့် တည်ကြည် ပြတ်သားနေ၏...။ အားလုံး သူ့ကို အံ့သြသလို ကြည့်လိုက်ကြသည်...။

“ကျွန်တော် ကိုယ်လက် သန့်စင်လိုက်ဦးမယ်...”

ဟယ်ရီ ရွံ့နှင့် ဒေါ်ဘီ၏ သွေးများပေကျဲနေသော လက်ကို မြှောက်ပြ ကာ ဘီလ်ကို ပြောလိုက်၏...။

“ပြီးတာနဲ့ သူတို့နဲ့ ချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်...”

သူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ လက်ဆေးရင်း ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် ပင်လယ်ဆီသို့ ကြည့်မိ၏...။ အရုဏ်တက်လာပြီ ဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှာ ရောင်နီသန်းလာချေပြီ...။ သူဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးများ ဝင်လာပြန်၏...။

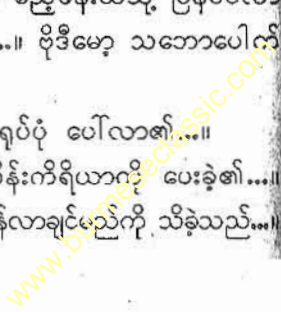
သူတို့ကို ကူညီရန် စေလွှတ်လိုက်သူကို ဒေါ်ဘီ လုံးဝ ပြောမသွားနိုင် ချေ...။ သို့ရာတွင် သူမြင်လိုက်ရသော အရာကို ဟယ်ရီ သေချာသိ၏...။ မှန်ကွဲစထဲမှ အပြာရောင် မျက်လုံးများ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ အကူအညီ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်...။

‘ဟော့ဝက်တွင် အကူအညီတောင်းသူများအတွက် အကူအညီ အမြဲရလေ့ ရှိသည်...’

ဟယ်ရီ လက်များကို သန့်စင်ပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ ခဲ့သည်...။ သူ၏ အမာရွတ်မှာ နာကျင်နေဆဲပင်...။ ဗိုဒီမော့ သဘောပေါက် သွားသောအရာကို သူပါ နားလည်သွားချေပြီ...။

ဟယ်ရီအတွေးထဲတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ရုပ်ပုံ ပေါ်လာ၏...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသည် ရွန်အား အလင်းထိန်းကိရိယာကို ပေးခဲ့၏...။ ရွန်ကို သူ ကောင်းကောင်း နားလည်ခဲ့သည်...။ ရွန်ပြန်လာချင်မည်ကို သိခဲ့သည်...။



ပိတာပက်တီဂရူး၏ အတွင်းသဘောကို နားလည်ခဲ့သည်...။ အနည်းငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးသိတတ်လိမ့်မည်ဟု သိနေခဲ့သည်...။

သူတို့အကြောင်းကို သေချာသိသလို သူ့အကြောင်းကိုရော ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဘယ်လောက် သိထားသလဲ...။

သူသိထားသောအရာများနောက်ကို လိုက်ရှာဖွေစွန့် မရှိဘူးလား...။ သူ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲဆိုတာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသိရဲ့လား... ဒါကြောင့်ခက်ခဲအောင် တမင် ဘာမှမပြောပဲ ထားခဲ့သလား...။ ဟယ်ရီခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ ပလုံစီနေ၏...။

ဟယ်ရီ ငြိမ်သက်စွာရပ်ရင်း နေထွက်လာသည်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏...။ သူ အရှေ့ခန်းသို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့စဉ်မှာပင် သူ၏ အမာရွတ်မှာ ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ နာကျင်လာကာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးနှင့်အတူ သူ ကောင်းစွာရင်းနှီးသော အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်...။

ဘီလ်နှင့် ဖလူရာတို့မှာ လှေကားရင်းတွင် ရပ်နေ၏...။ ဟယ်ရီက...
“ ကျွန်တော် ဂရစ်ဟွတ်နဲ့ အိုလီဗန်ဒါကို တွေ့ချင်တယ်...”

ဖလူရာက...

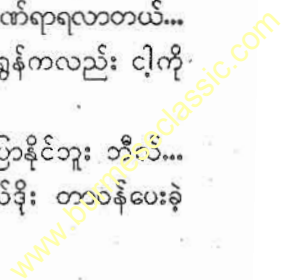
“ ခဏနေဦး ဟယ်ရီ... သူတို့ အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်... ခဏစောင့်မှ ဖြစ်မယ်...”

“ မဖြစ်ဘူး... စောင့်လို့မရဘူး... အခုချက်ချင်း သီးသန့်တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်...”

ဟယ်ရီ လေသံကို အလောတကြီး မခိုင်စေရန် ထိန်းပြောလိုက်သည်...။
ကီလ်က...

“ ဟယ်ရီ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ... မင်းတို့နဲ့အတူ မှင်စာလေး တစ်ကောင်ပါ သေပြီးပါလာတယ်... ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင် ဒဏ်ရာရလာတယ်... ဟာမီယွန်ကိုကြည့်ရတာလည်း အနှိပ်စက်ခံထားရသလိုပဲ... ရွန်ကလည်း ငါ့ကို ဘာမှမပြောပြဘူး...”

“ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ လုံးဝမပြောနိုင်ဘူး ဘီလ်... မင်းဗျားက ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်ပါ... ကျွန်တော်တို့ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး တာဝန်ပေးခဲ့



တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ ဒီတာဝန်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး...”

ဖလူရာမှာ စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့် အသံတစ်ချက် ပြုလိုက်သော်လည်း ဘီလ်က သူမကို ဂရုမစိုက်ပဲ ဟယ်ရီကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏...။ ဘီလ်၏ အမာရွတ်များ ထင်နေသောမျက်နှာမှာ ခန့်မှန်းရခက်လှသည်...။ နောက်ဆုံးတွင်...

“ ကောင်းပြီ... ဘယ်သူ့ကို အရင်တွေ့ချင်သလဲ...”

ဟယ်ရီ ခေတ္တမျှဆိုင်းငံ့သွား၏...။ ယခုအချိန်မှာ သူ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည့် အချိန်ပင်...။ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများနှင့် မှော်ဝင်ရတနာများကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု သူရွေးချယ်ရပေတော့မည်...။

“ ဂရစ်ဟွတ်... ဂရစ်ဟွတ်ကို အရင်တွေ့ချင်တယ်...”

ကြီးမားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခက်ခဲစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသဖြင့် သူ့နှလုံးခုန်သံမှာ ပို၍မြန်လာ၏...။ ဘီလ်က...

“ ဒါဆို အပေါ်ကို သွားကြရအောင်...”

“ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်...”

သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်...။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် အနားသို့ တိုးကပ်လာကြသည်။ ဟယ်ရီက...

“ နင်ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဟာမီယွန်... သူက နင့်ကို ဒီလောက်နှိပ်စက်နေတာတောင် နင် လုပ်ကြံဇာတ်လမ်း ဖန်တီးနိုင်တာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်...”

ဟာမီယွန်က သူ့ကို အားနည်းပျော့တော့စွာ ပြုံးပြလိုက်၏...။ ရွန်က ဟာမီယွန်လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ...

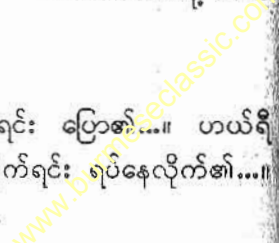
“ ဟယ်ရီ... မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ အခုတွေ့ရမှာပေါ့... လာလေ...”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဘီလ်နောက်မှ လိုက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်...။

“ ဒီအထဲဝင်...”

ဘီလ်က သူတို့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ပြော၏...။ ဟယ်ရီ အထဲသို့ ဝင်ရင်း ပြတင်းပေါက်ကို မှီကာ လက်ပိုက်ရင်း ရပ်နေလိုက်၏...။



ဟာမီယွန်မှာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရွန်က ကုလားထိုင်လက်ရန်း ပေါ်တွင် ကပ်ထိုင်လိုက်၏။

ဘီလ်က ဂေါ်ဘလင်ကို ပွေ့ချိုကာ သယ်လာရင်း အိပ်ရာပေါ်သို့ ဂရု တစိုက် ချထားလိုက်သည်...။ ထို့နောက် အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်ကာ အခန်း တံခါးကိုပါ တစ်ပါတည်း ပိတ်ပေးသွားတော့သည်။

ဟယ်ရီက...

“ ခင်ဗျားကို ဒီကိုခေါ်တွေ့ရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်... ခြေထောက်က ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

“ အရမ်းနာနေတယ်... ဒါပေမယ့် ပြန်ကောင်းလာပါပြီ...”

သူ့လက်ထဲတွင် ဂရစ်ဖင်ဒေါဓားကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်ပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အမူအရာတစ်ခု ထင်ဟပ်နေ၏...။ ဟယ်ရီ ဂေါ်ဘလင်ကို သေချာ ကြည့်မိ၏...။ ဖိနပ်မရှိတော့သော ခြေထောက်များမှာ ညစ်ပတ်နေ၏...။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မှင်စာလေးများထက် အနည်းငယ်ကြီး၏... သူ၏ခေါင်းမှာ လူများထက် အဆမတန် ပိုကြီး၏...။ ဟယ်ရီက...

“ ခင်ဗျားတော့ မှတ်မိမယ် မထင်ဘူး...”

“ ငါက မင်းရဲ့ငွေတိုက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် လိုက်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ ဂေါ်ဘလင်ဆိုတာလား... ငါမှတ်မိပါတယ် ဟယ်ရီပေါ်တာ... ဂေါ်ဘလင်တွေ ကြားထဲမှာတောင် မင်းက အင်မတန် ထင်ရှားပါတယ်...”

ဟယ်ရီနှင့် ဂေါ်ဘလင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ ၏...။ ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ နာကျင်နေဆဲပင်...။ သူ မည်ကဲ့သို့ စကား စတင် ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ဂေါ်ဘလင်က စ၍ ပြော၏...။

“ မင်း မှင်စာလေးကို မြေမြှုပ်ပေးခဲ့တယ်နော်... ငါ ပြတင်းပေါက်က

နေ ကြည့်နေခဲ့တယ်...”

“ ဟုတ်တယ်...”

“ ဟယ်ရီပေါ်တာ... မင်းက တကယ့်ကို ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ စုန်းပဲ...”

“ ဘယ်လို ပုံမှန်မဟုတ်တာလဲ...”

“ မင်း ကိုယ်တိုင် ကျင်းတူးခဲ့တယ်လေ...”



“ အဲဒီတော့...”

ဂရစ်ဟွတ် အဖြေမပေးချေ...။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် ဂရစ်ဟွတ် သဘောတူခြင်း မတူခြင်းမှာ အရေးမပါချေ...။

“ ဂရစ်ဟွတ်... ကျွန်တော်...”

“ မင်းက ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင်ကိုပါ ကယ်ခဲ့သေးတယ်...”

“ ဘာ...”

“ မင်း ငါ့ကို ဒီကို ကယ်လာခဲ့တယ်လေ...”

“ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား...”

ဟယ်ရီ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ မေးလိုက်သည်...။

“ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး... ဟယ်ရီပေါ့တာ... မင်းက အရမ်း ထူးဆန်း တယ်လို့ ပြောတာပါ...”

“ ထားပါတော့... အခု ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခု လိုနေတယ် ဂရစ်ဟွတ်... ခင်ဗျားပဲ ကူညီနိုင်မယ်...”

ဂေါ်ဘလင်မှာ သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေ၏...။

“ ကျွန်တော်တို့ ဂရင်းဂျေ့ဘဏ်ထဲကို ဖောက်ဝင်ချင်တယ် ”

ထိုစကားကို ပြောနေစဉ်မှာပင် သူ့နဖူးမှာ အလွန်နာကျင်လာပြီးနောက် ဟော့ဝင်ကျောင်း၏ ပုံရိပ်ကို မြင်လာရပြန်သည်...။ သူ့စိတ်ကို အတင်း ပြန် တင်းယူလိုက်၏...။ သူ ဂရစ်ဟွတ်နှင့် အရင် ကိစ္စရှင်းရပေမည်...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ သူ့ကို ရူးသွားပြီလားဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေကြ၏...။

“ ဟယ်ရီ...”

ဟာမီယွန်၏ စကားမှာ ဂရစ်ဟွတ်၏ ဖြတ်တောက်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏...။

“ ဂရင်းဂျေ့ဘဏ်ထဲ ဖောက်ဝင်မယ် ဟုတ်လား...”

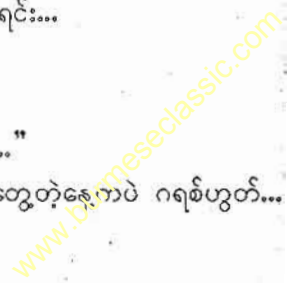
ဂေါ်ဘလင်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်လိုက်ရင်း...

“ မဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

ရွန်က...

“ မဟုတ်ဘူး... တစ်ခါ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်...”

“ ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား စတွေ့တဲ့နေ့ကပဲ ဂရစ်ဟွတ်...”



ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးနေ့မှာပဲ... လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်က...”

“ အဲဒီ ငွေတိုက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး... ဒီတော့ အကာအကွယ် လုပ်မထားသလောက်ပဲ...”

ဂရစ်ဟွတ်မှာ ဂရင်းဂေါ့မှ ထွက်ခွာလာသော်လည်း ဘဏ်ကို ကာကွယ်ချင် စိတ် ရှိနေသေးပုံပင်...။ ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်တို့ဝင်ချင်တဲ့ ငွေတိုက်က အလွတ်မဟုတ်ဘူး... အကာ အကွယ်ကလည်း တကယ့်ကိုများမှာပဲ... ဘဲလ်ထရစ် လတ်စ်ထရန်ရဲ့ ငွေတိုက်ပဲ...”

ဟာမီယွန်နှင့် ချွန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အုံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏...။ သို့ရာတွင် ဂရစ်ဟွတ်နှင့် အရင်ရှင်းပြီးမှ သူတို့ကို ရှင်းပြရန် အချိန်ရပေမည်...။

ဂရစ်ဟွတ်က အေးစက်စွာပင်...

“ မင်းအတွက် အခွင့်အရေး မရှိနိုင်ဘူး... လုံးဝ အခွင့်အရေး မရှိ နိုင်ဘူး... မင်း မြေကြီးအောက်ကိုဝင်ပြီး မင်းပိုင်မဟုတ်တဲ့ ရတနာတွေကို ရှာတာနဲ့...”

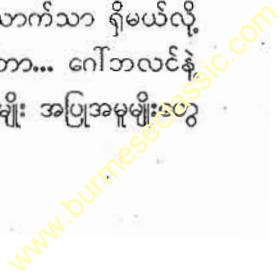
“ ဒါ သူခိုးတွေကို သတိထားဖို့ပြောတာ မဟုတ်လား... သိပါတယ်... ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ရတနာတွေ ခိုးဖို့ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာကိုမှ မမက်ဘူး... ဒါကိုတော့ ယုံသလား...”

ဂေါ်ဘလင်က သူ့ကိုကြည့်လိုက်ချိန်မှာပင် သူ၏ အမာရွတ်မှာ အလွန်အမင်း နာကျင်လာပြန်၏...။ သို့ရာတွင် သူ လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ ထိုကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်သည်...။

ဂရစ်ဟွတ်က...

“ ကိုယ်ကျိုးအတွက် စိတ်မဝင်စားတဲ့ စုန်းတစ်ယောက်သာ ရှိမယ်လို့ ငါယုံခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီသူဟာ မင်းပဲ ဖြစ်မယ် ဟယ်ရီပေါ့တာ... ဂေါ်ဘလင်နဲ့ မှင်စာတွေကို မင်းလို ဂရုပြုမယ့်လူ မရှိဘူး... ဒီလိုလေးစားမှုမျိုး အပြုအမူမျိုးပဲဟု ကို မှော်တောင်ဝှေးကိုင်တဲ့သူတွေဆီက ရလေ့မရှိဘူး...”

ဟယ်ရီက...



“ မှော်တောင်ဇေးကိုင်တဲ့သူတွေ ဟုတ်လား...”

သူ ထိုမေးခွန်းမေးလိုက်စဉ်မှာပင် သူ့အမာရွတ်က နာကျင်လာပြန်၏...။
ဟယ်ရီ တစ်ဘက်ခန်းတွင်ရှိသော အိုလီဗန်ဒါအား မေးစရာမေးခွန်းများ အစီအရီ
ပေါ်လာ၏...။

ဂေါ်ဘလင်က...

“ မှော်တောင်ဇေး ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရတဲ့သူတွေလေ... စုန်းတွေနဲ့
ဂေါ်ဘလင်တွေကို ခွဲခြားထားတဲ့စည်းပေါ့...”

ရွန်က...

“ ဂေါ်ဘလင်တွေက မှော်တောင်ဇေးမပါပဲ မှော်ပညာသုံးနိုင်တာပဲ...”

“ ဒါဟာ အပြည့်အစုံမဟုတ်ဘူး... စုန်းကဝေတွေဟာ သူတို့သိတဲ့
မှော်တောင်ဇေးလုပ်နည်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ပေးမသိခဲ့ဘူး... ငါတို့ရဲ့ စွမ်းအားကို
မြှင့်တင်ဖို့ နည်းလမ်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မပေးခဲ့ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒီကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး... ဒါ စုန်းကဝေတွေနဲ့ ဂေါ်ဘလင်တွေ
အကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေတာ မဟုတ်ဘူး...”

ဂရစ်ဟွတ်က ရယ်လိုက်ရင်း...

“ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား... မိစ္ဆာသခင်ကြီး ပိုပြီး
စွမ်းအားတက်လာတာတောင်မှ မင်းတို့တွေက ငါတို့ရဲ့ အထက်မှာ ရှိနေသေး
တုန်းပဲ... ဂရင်းဂျီကို စုန်းကဝေတွေ ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီ... မှင်စာတွေ ဒုက္ခရောက်နေ
တယ်... မင်းတို့ မှော်တောင်ဇေးကိုင်တဲ့သူတွေထဲက ဘယ်သူကများ ဆန့်ကျင်
ကာကွယ်ပေးခဲ့သလဲ...”

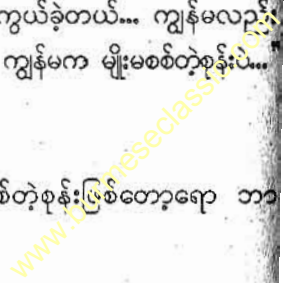
ဟာမီယွန်က ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ ကျွန်မတို့ လုပ်ခဲ့တာပဲ... ကျွန်မတို့ ကာကွယ်ခဲ့တယ်... ကျွန်မလည်း
ဂေါ်ဘလင်တွေ မှင်စာတွေလိုပဲ ဒုက္ခရောက်နေတာပဲ... ကျွန်မက မျိုးမစစ်တဲ့စုန်းပဲ...”

ရွန်က...

“ နင့်ကိုနှင့် ဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့ဟာ...”

“ ဘာလို့မခေါ်ရမှာလဲ... ငါက မျိုးမစစ်တဲ့စုန်းဖြစ်တော့ရော ဘာ



အရေးလဲ... ကျွန်မက ရှင်တို့ထက် ဘာအခွင့်အရေးမှ ပိုမရဘူး... မယ်လ်ဖွိုင်း စံအိမ်ကြီးမှာ သူတို့က နှိပ်စက်ဖို့ ကျွန်မကို ရွေးခဲ့တာပဲ...”

ထို့နောက် သူမက လည်ပင်းမှ ဘဲလ်ထရစ်၏ဓားရာကို ပြလိုက်သည်...။
သူမက ဆက်၍...

“ ဒေါ်ဘိုကို လွတ်လပ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ ဟယ်ရီဆိုတာ သိသလား... ကျွန်မတို့ မှင်စာလေးတွေ လွတ်လပ်အောင်လုပ်ခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာပြီဆိုတာ သိသလား... မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို နှိမ်းနှင်းချင်တဲ့နေရာမှာ ရှင် ကျွန်မတို့ကို မမိပါဘူး...”

ဂေါ်ဘလင်မှာ ဟယ်ရီကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ခဲ့သလိုပင် ဟာမီယွန်ကိုလည်း မမြင်ဖူးသလို ကြည့်နေ၏...။ သူက...

“ မင်း အဲဒီငွေတိုက်ထဲက ဘာကိုလိုချင်တာလဲ... ငွေတိုက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ဓားက အတုပဲ... ဒီဓားကမှ အစစ်ပဲ... မင်းတို့လည်း အဲဒီအကြောင်းကို သိမှာပါ... မင်း ငါ့ကိုတောင် ညာပေးဖို့ ပြောခဲ့သေးတာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် ဓားအတုတစ်ခုတည်းပဲ အဲဒီထဲမှာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး... တခြားပစ္စည်းတွေလည်း ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့ဦးမှာပါ...”

သူ့နှလုံးခုန်နှုန်းများ ပို၍ ပို၍ မြန်လာ၏...။ သူ၏ နဖူးမှ အမာရွတ်မှာ ပို၍ နာကျင်လာသည်ကို မေ့လျော့ထားရ၏...။

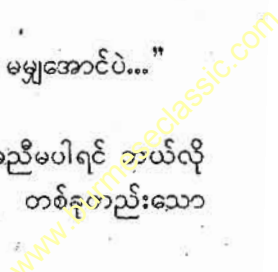
ဂေါ်ဘလင်မှာ သူ၏ မုတ်ဆိတ်များကို လက်ချောင်းများနှင့် ပွတ်သပ်ရင်း...

“ ဂရင်းဂေါ့အကြောင်းကို ငါတို့ ပြောပြခွင့်မရှိဘူး... ငါတို့ဟာ ရတနာတွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့သူတွေပဲ...”

ဂေါ်ဘလင်မှာ ဓားကိုသာ လက်ချောင်းများနှင့် ပွတ်သပ်ကစားရင်း ဟယ်ရီတို့သုံးယောက်အား ကြည့်နေ၏...။ ထို့နောက်...

“ မင်းတို့အရမ်းငယ်လွန်းတယ်... ရန်သူတွေနဲ့ မမျှအောင်ပဲ...”
ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီမလား... ခင်ဗျားအကူအညီမပါရင် ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး... ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တစ်နေ့တည်းသော



မျှော်လင့်ချက်ပဲ...”

“ ငါ... စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်လေ...”

ရွန်က ဒေါသတကြီးဖြင့် တစ်ခုခု ပြောရန် ကြံသော်လည်း ဟာမီယွန်က တားထားလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီက...

“ ကျေးဇူးပဲ...”

ဂေါ်ဘလင်က သူ့ကို ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ခြေထောက်ကို ဆန့်လိုက်၏...

“ အင်း... အရိုးတွေ ပြန်ပေါက်လာပြီ ထင်တာပဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ရပြီ... ခွင့်လွှတ်ပါ... သွားတော့မယ်...”

“ ကောင်းပြီ...”

ဟယ်ရီ၊ ခွင့်ပြုရင်း ဂေါ်ဘလင်၏ဘေးမှစားကို ယူလိုက်သည်...။ ဂရစ်ဟွတ်မှာ မတားမြစ်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အရိပ်အယောင် တစ်ခုခုကို မြင်လိုက်ရသည်ဟု ဟယ်ရီထင်၏...။ ထို့နောက်တွင် ဂရစ်ဟွတ်မှာ တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်...။

ရွန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်..

“ ဒီဂေါ်ဘလင် အစုတ်အပြတ်ကွာ... ငါတို့ကို သက်သက်မဲ့ ကိုးရိုးကားရား လုပ်သွားတာ...”

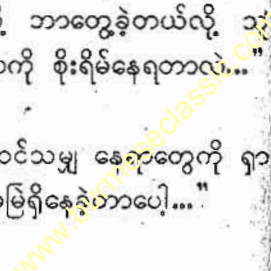
ဟာမီယွန်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအား အခန်းအလယ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ဟယ်ရီ... ငါတွေ့သလို နင်တွေ့နေသလား... ဟင်... အဲဒီငွေတိုက်ထဲမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား ရှိတယ်လို့ နင်ထင်နေသလား...”

“ ဟုတ်တယ်... ငါတို့ ငွေတိုက်ထဲ ဝင်တယ်လို့ ထင်တုန်းက ဘဲလ်ထရစ် ဘယ်လောက်လန့်သွားသလဲ... ငါတို့ ဘာတွေ့ခဲ့တယ်လို့ သူ့ထင်လို့လဲ... သူက ဘာကိစ္စ မိစ္ဆာကောင်ကြီးသိမှာကို စိုးရိမ်နေရတာလဲ...”

ရွန်က...

“ ဒါဆို ငါတို့က သူနဲ့ ပတ်သက်တယ်ထင်သမျှ နေရာတွေကို ရှာနေခဲ့တဲ့အချိန်မှာ... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားက အဲဒီမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တာပေါ့...”



“ဘယ်တုန်းကတည်းက ဂရင်းဂေါ့ဘဏ်တိုက်ထဲကို ရောက်နေသလဲ တော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး... သူငယ်ငယ်တုန်းက သူ့မှာ ရွှေမှမရှိတာ... ဒါပေမယ့် သူ့ခိုင်ယာဂွန်အယ်လေကိုရောက်တော့ ဘဏ်တိုက်ကို တွေ့မှာပဲ...”

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ နာကျင်နေသော်လည်း သူ့အတွက် ဂရင်းဂေါ့ဘဏ်အကြောင်းကို ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ရှင်းပြရန် အရေးကြီးနေပေသည်...။

“သူ ဘဲလ်ထရစ်ကို ယုံတယ်လေ... သူ့ရဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး ကျေးကျွန်ပဲ... သူပျောက်သွားတုန်းက သူ့ကို နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာခဲ့တာပဲ... သူ ပြန်ရှင်လာတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီစကားကို ပြောခဲ့တာပဲ... ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့တယ်...”

ဟယ်ရီ သူ့အမာရွတ်ကို ပွတ်ရင်း...

“သူ ဘဲလ်ထရစ်ကို ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားလို့တော့ ပြောလိမ့်မယ် မထင်ဘူး... သူ လူးစီးယပ်စ် မယ်လ်ဖွိုင်းကို ခိုင်ယာရီအကြောင်း မပြောခဲ့သလိုပေါ့... သူ့ရဲ့ ရတနာပစ္စည်းလို့ပဲ ပြောလိမ့်မယ် ထင်တယ်... ဂရင်းဂေါ့ဟာ ဟော့ဝင်က လွဲလို့ ပစ္စည်းဝှက်ဖို့ စိတ်အချရဆုံးနေရာပဲလို့ ငါ့ကို ဟက်ဂရစ် ပြောဖူးတယ်...”

ဟယ်ရီ စကားဆုံးချိန်တွင် ရွန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

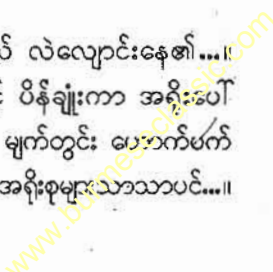
“မင်း သူ့အကြောင်း တကယ်နားလည်တာပဲ...”

“နည်းနည်းလေးပါ... ငါ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအကြောင်းကိုသာ အဲဒီလောက် နားလည်မယ်ဆိုရင်... အင်း ထားပါတော့လေ... အိုလီဗန်ဒါဆီ သွားကြစို့...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ထိတ်လန့်နေပုံရသော်လည်း ကျေနပ်အားရစွာပင် သူ့နောက်မှ လိုက်လာ၏...။ ထို့နောက်တွင် ဟယ်ရီက ဘေးဘက်ရှိ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်၏...။

အားနည်းဖျော့တော့စွာဖြင့် “ဝင်ခဲ့ပါ...” ဟု ပြောသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

အိုလီဗန်ဒါမှာ အခန်းထောင့်ရှိ ကုတင်ပေါ်ဝယ် လဲလျောင်းနေ၏...။ သူ့ကို အကျဉ်းချကာ တစ်နှစ်နီးပါး နှိပ်စက်ထားသဖြင့် ပိန်ချုံးကာ အရိုးပေါ်အရေတင်နေ၏...။ အသားအရေမှာ ဝါတာတာ ဖြစ်နေပြီး မျက်တွင်း ပေးဘက်ဗက် ဖြစ်နေသည်...။ စောင်ပေါ်တွင် တင်နေသော လက်များမှာ အရိုးစုများသာသာပင်...။



ဟယ်ရီ အနီးရှိ ကုတင်လွတ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏...။ ဤအခန်းထဲသို့ ထွက်ပြုစ နေရောင်မှာ ဝင်မလာသေးပေ...။ ဟယ်ရီက...

“ အခုလို နှောင့်ယှက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါ ”
အိုလီဗန်ဒါက ဖျော့တော့စွာဖြင့်...

“ အရေးမကြီးပါဘူး ကလေးရယ်... မင်း ငါ့ကို ကယ်ခဲ့တာပဲ... ငါ အဲဒီနေရာမှာပဲ သေရပြီ ထင်နေတာ... မင်းကို ဒီတစ်သက် ဘယ်လို ကျေးဇူး ဆပ်ရမယ်တောင် မသိတော့ပါဘူး...”

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေ၏...။ သူ့အတွက် မိုဒီမော့ကို နိမ့်နှင်းရန် ကြိုးစားချိန် များများမကျန်နိုင်ပေ...။ သူ့ကြောက်ရွံ့နေသည်ဟု ခံစားရသော်လည်း ဂရစ်ဟွတ်ကို အရင်ဆုံး စကားပြောရန် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပင်။

သူ၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော အိတ်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေးကျိုး နှစ်ပိုင်းကို ထုတ်ယူကာ...

“ မစ္စတာ အိုလီဗန်ဒါ... ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုကူညီပါလား ”

“ ပြောပါ... ပြောပါ...”

“ ဒီဟာကို ပြင်ပေးနိုင်မလား...”

အိုလီဗန်ဒါ ဟယ်ရီလက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေးကျိုးနှစ်ပိုင်းကို တုန်ယင် နေသော လက်များဖြင့် ယူကြည့်ရင်း...

“ ဆယ့်တစ်လက်မရှိတယ်... ဖီးနစ်ငှက်မွှေးနဲ့ လုပ်ထားတာ...”

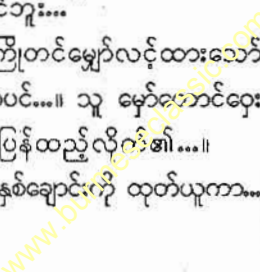
“ ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒါကို ပြင်လို့...”

အိုလီဗန်ဒါက...

“ မရနိုင်ဘူး... ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒီလောက်ပျက်စီး သွားတဲ့ မှော်တောင်ဝှေးကို ဘယ်လိုမှ ပြင်လို့မရနိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ထိုစကားကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသော် လည်း တကယ်တမ်း ကြားရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက်စရာပင်...။ သူ မှော်တောင်ဝှေး ကျိုးနှစ်ပိုင်းကို ပြန်ယူကာ လည်ပင်းရှိအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်၏...။

ထို့နောက် သူ့အကျိုးအိတ်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေး နှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ...



“ ဒီဟာတွေကိုရော မှတ်မိသလား...”

အိုလီဗန်ဒါက မှော်တောင်ငူေးတစ်ချောင်းကို ယူကာ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်၍ ကွေးညွတ်ကြည့်ရင်း...

“ နဂါးနှလုံးသွေးကြော ထည့်ထားတယ်... ဆယ့်နှစ်လက်မ ရှိတယ်... ဒါ ဘဲလ်ထရစ်လတ်စ်ထရန်ရဲ့ဟာပဲ...”

“ ဒီတစ်ခုကရော...”

အိုလီဗန်ဒါက ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးကြည့်ရင်း...

“ ချိုတစ်ချောင်းမြင်းမွှေးထည့်ထားတယ်... ဆယ်လက်မ ရှည်တယ်... ဒါ ဒရာကို မယ်လ်ဖွိုင်းရဲ့ဟာပဲ...”

ဟယ်ရီက..

“ ဒါ... အခုထိ သူ့ရဲ့ဟာပဲလား...”

“ မင်း လုယူလာခဲ့ရင်တော့ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့...”

“ ကျွန်တော် လုယူခဲ့တာ...”

“ ဒါဆိုရင် ဒါ မင်းရဲ့မှော်တောင်ငူေးပဲ... မှော်တောင်ငူေးကို ပိုင်ဆိုင် ဟယ်ဆိုတာ မှော်တောင်ငူေးနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်... ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ ပိုင်ရှင်ကို အနိုင်ယူလိုက်နိုင်ရင် ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်...”

အခန်းထဲဝယ် အားလုံး ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်...။

အတန်ကြာမှ ဟယ်ရီက...

“ မစ္စတာပြောတာက မှော်တောင်ငူေးတွေမှာ ခံစားချက်ရှိသလို ဖြစ် ပေပြီ... သူတို့ဘာသာ တွေးတောနိုင်သလိုပဲ...”

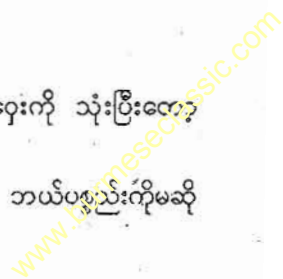
အိုလီဗန်ဒါက...

“ မှော်တောင်ငူေးက စုန်းကဝေကို ရွေးချယ်တယ်... ဒီကိစ္စက ငါတို့လို မှော်တောင်ငူေးလုပ်တဲ့လူတွေ သိပြီးသားပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် သူ့ကို မရွေးချယ်တဲ့ မှော်တောင်ငူေးကို သုံးပြီးတော့ လည်း မှော်ပညာသုံးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်ပါတယ်... မင်းသာ စုန်းကဝေဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ပစ္စည်းကိုမဆို



သုံးပြီးတော့ မှော်ပညာကို သုံးနိုင်တယ်... ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံးကတော့ မှော်တောင်ဌေးကို သုံးတာပဲ... ဒီဆက်စပ်မှုဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးပါတယ်... ပထမဆုံး ရွေးချယ်ရတယ်... ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံလည်း လိုတယ်... မှော်တောင်ဌေးဟာ စုန်းကဝေဆီက သင်ယူရသလို စုန်းကဝေဟာလည်း မှော်တောင်ဌေးဆီက သင်ယူရတယ် ”

“ ဒရာကိုမယ်လ်ဖွိုင်းဆီက လုယူလာခဲ့တဲ့ ဒီတောင်ဌေးကို ကျွန်တော် အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ သုံးလို့ရမလား...”

“ သုံးလို့ရပါတယ်... မှော်တောင်ဌေးကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ပြီဆိုရင် များသောအားဖြင့် ပိုင်ရှင်သစ်ကို တဖြည်းဖြည်း လက်ခံလာတာပါပဲ...”

ရွန်က ပီတာပက်တီဂရူး၏ မှော်တောင်ဌေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ အိုလီဗန်ဒါဆီ ကမ်းပေးရင်း...

“ ဒါဆိုရင် ဒီဟာကိုရော ကျွန်တော် သုံးလို့ရမလား...”

“ နဂါးနှလုံးသွေးကြောမျှင်နဲ့ လုပ်ထားပြီး ကိုးလက်မခွဲရှည်တယ်... ငါ့ကိုဖမ်းသွားပြီး ပီတာပက်တီဂရူးအတွက် အတင်းလုပ်ခိုင်းခဲ့တဲ့ဟာပဲ... မင်းသူ့ကို အနိုင်ယူခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မင်းအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒီအတိုင်း မှော်တောင်ဌေးတွေအားလုံး အလုပ်လုပ်သလား...”

“ ဒီလိုပဲ ထင်ရတာပဲ... မစ္စတာပေါ်တာ မေးတဲ့မေးခွန်းက သိပ်နက်နဲလွန်းတယ်... မှော်တောင်ဌေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှဟာ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး နက်နဲလှတဲ့ မှော်ပညာပဲ...”

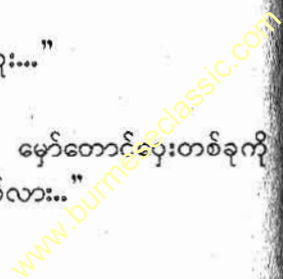
“ မှော်တောင်ဌေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် မူလပိုင်ရှင်ကို သတ်ဖို့ လိုသလား...”

အိုလီဗန်ဒါက...

“ သတ်ဖို့လိုအပ်တယ်လို့ ငါမပြောမိပါဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် ရာဇဝင် ရှိတယ်လေ... မှော်တောင်ဌေးတစ်ခုကို အဆက်ဆက် သတ်ဖြတ်ပြီး လုခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား...”



ဟယ်ရီ၏ အမာရွတ်မှာ ပို၍ ပို၍ နာကျင်လာ၏...။ ဖိုဒီမော့ တစ်ယောက် သူ့လုပ်ငန်းကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်နေပြီမှန်း သူသိ၏...။

အိုလီဗန်ဒါ၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ ဖြူဖျော့သွား၏...။ သူ့မျက်လုံးထဲဝယ် ကြောက်လန့်မှု အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရသည်...။ သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ဒီလို မှော်တောင်ဝှေး... တစ်ချောင်းပဲ ရှိတယ်...”

“ ပြီးတော့ မိစ္ဆာကောင်ကြီးက စိတ်ဝင်စားနေတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“ ဘယ်... ဘယ်လို... မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိ...”

“ သူက ကျွန်တော့်မှော်တောင်ဝှေးက သူ့ကို ဘာကိစ္စ အနိုင်ယူ နိုင်သလဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်တယ်...”

အိုလီဗန်ဒါမှာ ပို၍ ပို၍ ကြောက်ရွံ့လာပုံရသည်။

“ သူ... သူက ငါ့ကို နှိပ်စက်တယ်လေ... ဓရရှေးတပ်စံကျိန်စာရဲ့ အကြောင်း မင်းသိပါတယ်... ငါ့မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူး... ငါ... ငါ သိသမျှ ခန့်မှန်းလို့ရသမျှ ပြောပြလိုက်ရတယ်...”

“ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်... မှော်တောင်ဝှေးချင်း ဆက်စပ်နေတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား... အခြားတစ်ယောက်ယောက်ဆီက မှော်တောင်ဝှေးကို ငှားသုံး ဖို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

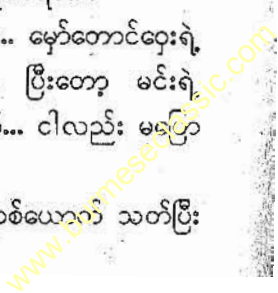
ဟယ်ရီ သိထားသော အချက်များအတွက် အိုလီဗန်ဒါမှာ ပို၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာပုံရသည်...။ ဟယ်ရီက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ရင်း...

“ ဒါပေမယ့် အလုပ်မဖြစ်ဘူး... ကျွန်တော့်ရဲ့ မှော်တောင်ဝှေးက ငှားလာတဲ့ဟာကို အနိုင်ယူနိုင်တုန်းပဲ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်မလား...”

အိုလီဗန်ဒါက ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ ငါ... ငါ တစ်ခါမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြားဖူးဘူး... မှော်တောင်ဝှေးရဲ့ ဣတိုင်နှစ်ခုတူနေတဲ့ကိစ္စဆိုတာ အင်မတန် ရှားတယ်... ပြီးတော့ မင်းရဲ့ မှော်တောင်ဝှေးက ငှားလာတဲ့ဟာကို အနိုင်ယူလိုက်နိုင်တယ်... ငါလည်း မပြော ဟုတ်တော့ဘူး...”

“ ကျွန်တော် အခုပြောချင်တာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်ပြီး



လုနေကြတဲ့ မှော်တောင်ဝေးအကြောင်းပဲ... ကျွန်တော့်မှော်တောင်ဝေး ဘာလုပ်နိုင် တယ်ဆိုတာကို မြင်ပြီးတော့ သူပြန်လာပြီး အခြားမှော်တောင်ဝေးတစ်ခုအကြောင်း ကို မေးတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“ မင်း... မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ...”

ဟယ်ရီ အဖြေမပေးချေ...။ အိုလီဗန်ဒါက...

“ ဟုတ်တယ်... သူမေးတယ်... သူက သေမင်းမှော်တောင်ဝေး အကြောင်းကို သိချင်နေတယ်...”

ဟယ်ရီ ဟာမီယွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏...။

အိုလီဗန်ဒါက ကြောက်ရွံ့မှု မပြယ်သေးသော လေသံဖြင့်...

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီးဟာ ငါလုပ်ပေးခဲ့တဲ့ မှော်တောင်ဝေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး သုံးခဲ့တာပဲ... နောက်ဆုံး သူဟာ မှော်တောင်ဝေးနှစ်ခုရဲ့ ဆက်စပ်မှုကို သိသွားတယ်... အခု သူဟာ မင်းရဲ့ မှော်တောင်ဝေးကို အနိုင်ယူနိုင်မယ့် မှော်တောင်ဝေးကို လိုက်ရှာတော့တာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် သူမကြာခင်မှာ ကျွန်တော့် မှော်တောင်ဝေး ကျိုးသွားပြီ ဆိုတာ သိသွားမှာပဲ...”

ဟာမီယွန်က အထိတ်တလန့်လေသံဖြင့်...

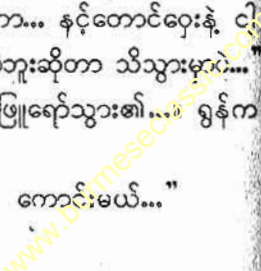
“ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟယ်ရီ... သူမသိနိုင်ပါဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ နင့်ရဲ့မှော်တောင်ဝေးနဲ့ ငါပြောင်းကိုင်နေတဲ့ အနက်ရောင် မှော် တောင်ဝေး မယ်လ်ဖိုင်းတို့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တယ် ဟာမီယွန်... သူတို့သာ အဲဒီ တောင်ဝေးတွေနဲ့ ငါတို့သုံးခဲ့တဲ့ ဂါယာတွေကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်မယ်ဆိုရင် နင့်တောင်ဝေးက ငါ့တောင်ဝေးကိုချိုးလိုက်တယ်ဆိုတာ... နင့်တောင်ဝေးနဲ့ ငါ တောင်ဝေးကို ပြန်ပြင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သိသွားမှာပဲ...”

ဟာမီယွန်မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ဖြူရော်သွား၏...။ ရွန်က ဟယ်ရီအား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“ ဒီကိစ္စကို လောလောဆယ် မေ့ထားတာ ကောင်းမယ်...”



ထိုအချိန်မှာပင် မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါက...

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီးဟာ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးနောက်ကို လိုက်နေတာ မင်းကို အနိုင်ယူဖို့တင် မကဘူး မစ္စတာပေါ်တာ... ဒီတောင်ဝေးကို ပိုင်ရင် သူ မသေနိုင်တော့ဘူးလို့လည်း ယူဆလို့ပဲ...”

“ တကယ်ရော ဖြစ်လာနိုင်သလား...”

“ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူဟာ အတိုက်ခိုက်ခံရမှာ ကို အမြဲကြောက်နေရတယ်... ဒါပေမယ့် ဒီတောင်ဝေးကို မိစ္ဆာသခင်ကြီးသာ ပိုင်ဆိုင်သွားရင်တော့... အင်း... ပြောလို့မရဘူး... တကယ်ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာနိုင် တယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါ... ဒါဆိုရင် ဒီမှော်တောင်ဝေး တကယ်ရှိတယ်လို့ ယုံတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... မစ္စတာ အိုလီဗန်ဒါ...”

အိုလီဗန်ဒါက...

“ အင်း... ယုံတာပေါ့... သမိုင်းတစ်လျှောက် လိုက်ကြည့်ရင် တွေ နိုင်တာပဲ... ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အချိန်တွေ ရှိပေမယ့် အမြဲတမ်း ပြန်ပေါ်လာတာ ပဲ... ဒီအကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ သမိုင်းမှတ်တမ်းတွေ ရှိတယ်... ငါတို့လို မှော်တောင်ဝေးလုပ်တဲ့လူတွေ အကုန်လုံး ဒီအကြောင်းကို သိကြပါတယ်...”

ဟာမီယွန်က...

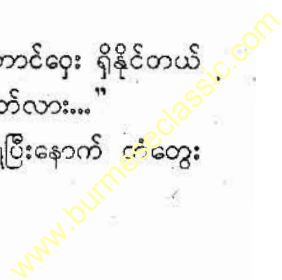
“ ဒါဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို ပုံပြင်လို့ မထင်ဘူးပေါ့...”

“ မထင်ပါဘူး... ဘာကြောင့် လူတွေသတ်ပြီးမှ ဒီလိုရာဇဝင် ဖြစ်လာ သလဲဆိုတာ ငါလည်းမသိဘူး.. ကြည့်ရတာတော့ တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းမို့လို့ပါပဲ... ဒီမှော်တောင်ဝေးဟာ တကယ်စွမ်းအားကြီးပုံပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါ... ဂရိကိုရိုဗစ်ချ်ဆီမှာ မှော်တောင်ဝေး ရှိနိုင်တယ် လို့ မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ပြောခဲ့တယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

အိုလီဗန်ဒါမှာ ပို၍ ဖြူဖျော့သွားသည်ဟု ထင်ရပြီးနောက် ငံ့တွေး တစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး...



“ ဒါ... ဒါပေမယ့် ဘယ်... ဘယ်လို...”

“ ကျွန်တော် ဘယ်လိုသိတယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး...”

ဟယ်ရီမျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်နှင့် ဟော့ဝင်မှ လမ်းမကြီးကို မြင်လာရ၏...။ ထိုနေရာတွင် မှောင်နေဆဲပင် ရှိသေး၏...။

“ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား...”

အိုလီဗန်ဒါက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ကောလဟာလပါ... ဒီ ကောလဟာလကို ဂရိဂိုရိုဗစ်ချ်ကိုယ်တိုင် လွှင့်ခဲ့တယ် ထင်တာပဲ... သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးရဲ့စွမ်းအင်ကို ကူးယူထားပါတယ်ဆိုတဲ့ မှော်တောင်ဝှေးတွေကို ရောင်းတော့တကယ့်ကို စီးပွားဖြစ်တာပေါ့...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ... မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါ... နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုလောက် မေးပါရစေ... မှော်ဝင်ရတနာဆိုတာ ကြာဖူးသလား မသိဘူး...”

“ ဟင်... ဘာ...”

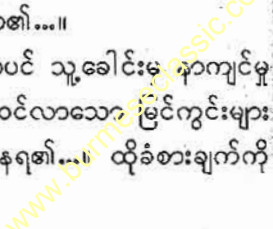
“ မှော်ဝင်ရတနာလေ...”

“ ငါလုံးဝမကြားဖူးဘူး... ဒီကိစ္စနဲ့ မှော်တောင်ဝှေးကိစ္စ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟယ်ရီ မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သူညာနေခြင်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်...။

“ ကျေးဇူးပဲ... ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်... အနားယူလိုက်ပါဦး”

သူတို့သုံးယောက် လှေကားအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်...။ ဘီလ်... ဖလူရာ... လူနာနှင့် ဒင်န့်တို့မှာ မီးဖိုထဲရှိ ထမင်းစားစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်...။ သူဝင်လာသည်နှင့် အားလုံး သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသော်လည်း ဟယ်ရီ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆက်ဆင်းလာခဲ့သည်...။ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့ပါ သူ့နောက်မှ ဆက်လိုက်လာ၏...။

ဒေါ်ဘီ သီချိုင်းဆီသို့ လျှောက်သွားစဉ်မှာပင် သူ့ခေါင်းမှ နာကျင်မှုမှာ ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏...။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသော မြင်ကွင်းများကို မောင်းနှင်ထုတ်ရန် အကြီးအကျယ် ကြိုးစားနေရ၏...။ ထိုခံစားချက်ကို



သူ ကြာကြာတောင့်ခံနိုင်မည် မထင်ပေ...။ သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို ရှင်းပြနိုင်ရန် ခေတ္တမျှတော့ တောင့်ခံထားရလိမ့်မည်...။

“ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ဆီမှာ သေမင်းမှော်တောင်ငူ ရှိခဲ့တာ ကြာပြီ... သူ့ကို မိစ္ဆာကောင်ကြီး လိုက်ရှာနေတာ ငါသိတယ်... ဒါပေမယ့် သူဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ကို ရှာတွေ့တဲ့အချိန်မှာ မှော်တောင်ငူက သူ့ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး... သူ့ဆီက ဂရင်ဒီဝေါက ခိုးသွားတယ်... ဂရင်ဒီဝေါ ဘယ်လို သိသလဲတော့ ငါ မပြောတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်က ကောလဟာလတွေ လိုက်ဖြန့်ခဲ့တော့ ဒီလောက် ခက်မယ် မထင်ဘူး...”

ဗိုဒီမော့မှာ ဟော့ဝင်ဂိတ်တံခါးသို့ ရောက်နေပြီကို ဟယ်ရီ သိလိုက်ရသည်...။

“ နောက်တော့ ဂရီဂိုရီဗစ်ချ်ဟာ သေမင်းမှော်တောင်ငူကို သုံးပြီး သူ့ရဲ့ စွမ်းအားကို မြှင့်တင်ခဲ့တယ်... နောက်ဆုံး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲမှာ ရှုံးပြီးတော့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ယူသွားခဲ့တယ်...”

ရွန်က...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သေမင်းမှော်တောင်ငူ ရှိတယ်... ဒါဆို အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲ...”

“ ဟော့ဝင်မှာပဲပေါ့...”

ရွန်က အလောတကြီးပင်...

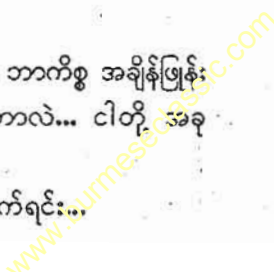
“ ဟာ... ဒါဆို သွားကြစို့လေ... သူမရောက်ခင် ငါတို့ သွားကြစို့...”
ဟယ်ရီက လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခေါင်းကိုကိုင်ကာ တတ်နိုင်သမျှ ခုခံရင်း...

“ အရမ်းနောက်ကျသွားပြီ... သူ သိသွားပြီ... သူ အခု ဟော့ဝင်ကို ရောက်နေပြီ...”

ရွန်က စိတ်ဆိုးလာဟန်ဖြင့်...

“ ဟယ်ရီ... မင်းသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ... ဘာကိစ္စ အချိန်ဖြုန်းနေတာလဲ... ဘာကြောင့် ဂရစ်ဟွတ်နဲ့ အရင်သွားတွေ့ရတာလဲ... ငါတို့ အခု မျက်ချင်း သွားကြစို့...”

ဟယ်ရီက မြက်ခင်းပေါ်ဝယ် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း...



“ မသွားဘူး... ဟာမီယွန်ပြောတာ မှန်တယ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ငါ့ကို ဒီလိုမလုပ်စေချင်ဘူး... ငါ့ကို မပေးခဲ့ချင်ဘူး... သူက ငါ့ကို ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေနောက်ကိုပဲ လိုက်ခိုင်းခဲ့တာ...”

ရွန်က ညည်းညူသည့် လေသံဖြင့်...

“ ဘယ်လိုမှ မရှုံးနိုင်တဲ့ မှော်တောင်ဝှေးနော် ဟယ်ရီ...”

“ ဒါ... ငါလုပ်ရမယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘူး... ငါ့အလုပ်က ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား တွေကို ရှာဖွေပဲ...”

ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် အားလုံးမှောင်ကျသွား၏...။ နေရောင်ခြည်မှာ မိုးကောင်းကင်သို့ ထွက်ပြုုခါစပင် ရှိသေးသည်...။ သူ ပျံသန်းနေသည့်နံဘေးတွင် စနိပ်ပါ လိုက်ပါလာကာ ရေကန်ဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့ကြသည်...။

သူက အေးစက်လှသော လေသံဖြင့်...

“ ငါ ရဲတိုက်ထဲမှာ မင်းကိုလာတွေ့မယ်... အခု သွားပေတော့...”

စနိပ် ဦးညွတ်လိုက်ပြီးနောက် ရဲတိုက်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားတော့သည်။ စနိပ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ သူဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်...။ သူသွားမည့်နေရာကို မည်သူမျှ မြင်၍မဖြစ်ပေ...။ ရဲတိုက် ပြတင်းပေါက်များတွင် အလင်းရောင် မမြင်ရချေ...။ ထို့နောက်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဂါထာဖြင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်သည်...။

ထို့နောက် ရေကန်စပ်ဆီသို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်...။ ရေကန် နံဘေးတွင် အဖြူရောင်အုတ်ဂူတစ်ခုကို တွေ့ရ၏...။ သူရင်ထဲတွင် ဖျက်ဆီး ရတော့မည်ကို ပျော်ရွှင်သော ခံစားချက် ပေါ်လာပြန်၏...။ သူ့လက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်သည်...။

အုတ်ဂူမှာ နှစ်ပိုင်းကွဲသွား၏...။ အထဲတွင် ပျက်စီးနေသော ရှင် အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်ပြန်သည်...။

အလောင်းကို ပတ်ထားသော အဝတ်စများ ကွာကျသွား၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ မျက်နှာမှာ ဖျော့တော့ကာ အရိုးပေါ် အရေတင်နေပြီ ဖြစ်သော် လည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနိုင်သေးသည်...။ သူ၏မျက်မှန်မှာ ဝပ်ထားဆဲပင်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏လက်များမှာ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ထင်ထား၏...။ ထိုလက်များ ကြားထဲဝယ် သူနှင့်အတူတူ မြုပ်နှံထားသောအရာ ရှိနေသည်...။

ဒီအုတ်ဂူထဲမှာ သေနေရုံနဲ့ မှော်တောင်ရေကို ကာကွယ်နိုင်မယ်လို့များ အဘိုးကြီး ထင်ခဲ့သလား...။ မိစ္ဆာသခင်ကြီးက သေတဲ့သူကို မနှောင့်ယှက်ရဲဘူးလို့ ထင်နေသလား...။

ထို့နောက်တွင် သူ့လက်ချောင်းများနှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ဆုပ်ကိုင်ထားသော မှော်တောင်ရေကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ့လက်နှင့် မှော်တောင်ရေ ထိတွေ့ လိုက်သည်နှင့် မီးပွားကလေးများ လွင့်စင်ထွက်လာကာ အသုံးပြုရန် အသင့် ဖြစ်လာတော့သည် * * *





၂၅။ ခရုခွံစံအိမ်

တီလ်နှင့် ဖလူရာတို့၏အိမ်မှာ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်ဝယ် ရှိနေသည်...။ နံရံပေါ်ဝယ် ခရုခွံများ မြှုပ်နှံထားကာ ဖြူဖွေးလှပပြီး အထီးကျန် ဆန်သယောင် ရှိသည်...။

သူနောက်ပိုင်းရက်များတွင် တတ်နိုင်သရွေ့ ကျန်လူများနှင့် မဆုံအောင် ကြိုးစားရှောင်နေခဲ့သည်...။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တက်နေသော ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်ရင်းနှင့် အချိန်ကုန်နေလေ့ရှိ၏...။

ဗိုဒီမောနှင့်အပြိုင် မှော်တောင်ဝေးကို လှယူမထားလိုက်မိသည့် ခံစားချက် မှာ သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေဆဲပင်...။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သံသယများနှင့် ပြည့် နှက်နေ၏...။ ရွန် တစ်ချိန်လုံးပြောနေသော စကားသံများကို သူကြားယောင်နေ မိသည်။

“ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက မှော်တောင်ဝေးကို ယူစေချင်လို့ ဒီအမှတ်အသားတွေ ထားခဲ့သလား... မှော်ဝင်ရတနာတွေက မင်းအတွက် ဆိုရင်ရော ဟယ်ရီ... ဒီတောင်ဝေးသာ သေမင်းမှောင်တောင်ဝေးမှန်ရင် ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ရှင်းပစ်နိုင်တော့မှာလဲ...”

ဟယ်ရီတွင် အဖြေမရှိချေ...။ သူ ဗိုဒီမော့တစ်ယောက် သေမင်း မှော်တောင်ဝေး ရသွားမည်ကို မတားမိခြင်းအား ရူးသွပ်မှုဟု တစ်ခါတလေ ခံစားနေရဆဲပင်...။ သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိချေ...။

ထူးဆန်းသည်မှာ သူ့ကို ဟာမီယွန်က လုံးဝထောက်မံနေပြီး ရွန်ကမူ သံသယများစွာဖြင့် သူ့လိုပင် လုံးထွေးနေ၏...။ သေမင်းမှော်တောင်ဝေး တကယ် ရှိမှန်း သူမ လက်ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါး ပစ္စည်းအဖြစ် ယူဆနေဆဲပင်...။ ဗိုဒီမော့ ရယူသွားသော နည်းလမ်းမှာ လုံးဝစဉ်းစားရန်ပင် မသင့်ဟု သူမက ယူဆ၏...။ သူမက ထပ်ကာထပ်ကာပင်...

“ နင် ဒီလိုလုပ်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး ဟယ်ရီ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ သင်္ချိုင်းကို ဖျက်ဆီးဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...”

သို့ရာတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်မှာ ဟယ်ရီအဖို့ ပို၍ ကြောက်ရွံ့စရာပင်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အသက်ရှင်နေသေးသည် ဟူသော သူ့မျှော်လင့်ချက်တို့ ကုန်ဆုံးသွား၏...။ သူမသေခင် ဟယ်ရီကို သေချာ ရှင်းမပြခဲ့သည့်အတွက် သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအား ဒေါသထွက်လာမိပြန်သည်...။

ရွန်က...

“ ဒါပေမယ့်... သူ တကယ်သေပြီလား...”

ခရစ်နှစ်အိမ်သို့ရောက်ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ရွန်ကမေး၏...။ ဟယ်ရီ သူတို့နှင့် ငြင်းခုံရန် စိတ်ကူးမရှိချေ...။

“ ဟုတ်တယ် ရွန်... ဒီမေးခွန်းကို ထပ်မမေးစမ်းပါနဲ့...”

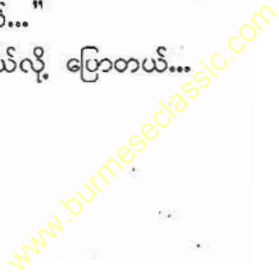
ရွန်က ဟာမီယွန်အား...

“ နင်သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း ဟာမီယွန်... ငွေရောင်သမင်မရယ် မားရယ် ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရတဲ့ မှန်ကွဲထဲက မျက်လုံးရယ်...”

“ ဟယ်ရီက ဒါ စိတ်ထင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီက ဟာမီယွန်ကို မကြည့်ပဲ...

“ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...”



ရွန်က...
“ ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်ထင်တာလို မထင်ဘူး မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... ငါ မထင်ဘူး...”

“ ဟုတ်တယ်... ငါ မထင်ဘူး...”

ရွန်က ဟာမီယွန် ဘာမှထပ်မပြောနိုင်ခင်မှာပင်...

“ အဲဒါပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒေါ်ဘီက ငါတို့ အချုပ်ခန်းထဲမှာမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ...”

“ ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လွှတ်လိုက်တယ် ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ... သူ့ရဲ့အုတ်ဂူက ဟော့ဝဂ်မှာလေ... ဒါဆို သူက သရဲဖြစ်နေသလား...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဟာ သရဲအဖြစ်နဲ့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး... သူ့ခရီးလမ်း ကို သူ့ဆက်သွားလိမ့်မယ်... အဲဒါ သေချာတယ်...”

မည်သို့ဆိုစေ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအကြောင်းကို သူ အနည်းငယ် ပို၍ သိ လာသလိုပင်...။ ဟယ်ရီ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် အနောက်ဘက်မှ အသံတစ်သံက သူ့ကိုခေါ်လိုက်သည်...။

ဖလူရာက အိမ်ထဲမှာ ထွက်လာပြီး ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏...။

“ ဟယ်ရီ... ဂရစ်ဟွတ်က စကားပြောချင်တယ်တဲ့... သူ အသေးဆုံး အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်...”

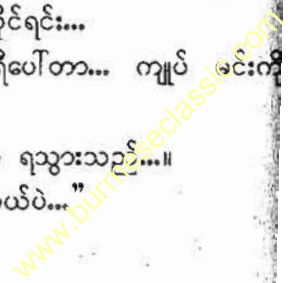
သူမကို ဂေါ်ဘလင်က သတင်းပို့ရန် စေခိုင်းလိုက်ခြင်းအတွက် ကျေနပ်ပုံ မရပေ...။

ဂရစ်ဟွတ်မှာ သူတို့ကို အိပ်ခန်းထဲတွင် စောင့်နေ၏...။ သူက ပြတင်းပေါက်ကို ခန်းဆီးနှင့် ကာရံထားသဖြင့် အလင်းရောင် နည်းပါးနေ၏...။ ဂေါ်ဘလင်က ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခြေထောက်ချိတ်ထိုင်ရင်း...

“ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ ဟယ်ရီပေါ့တာ... ကျုပ် မင်းကို ကူညီပါ့မယ်...”

ဟယ်ရီ အလွန်အမင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်...။

“ ကျေးဇူးပဲ... ဂရစ်ဟွတ်... ဒါ တကယ်ပဲ...”



ဂေါ်ဘလင်က သူ့စကားကို ဖြတ်ကာ...

“ ဒါပေမယ့် အလကားတော့ မဟုတ်ဘူး ကျုပ်ကိုလည်း တစ်ခု ပြန်ပေးရမယ်...”

ဟယ်ရီ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ...

“ ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ... ကျွန်တော့်မှာ ရွှေတွေရှိပါတယ်...”
ဂရစ်ဟုတ်က...

“ ရွှေမလိုချင်ဘူး... ကျုပ်မှာလည်း ရွှေတွေရှိပါတယ်... ကျုပ် ဂရစ်ဖင်ဒေါ့
ဓားကို လိုချင်တယ်...”

ဟယ်ရီ စိတ်ပျက်စွာဖြင့်...

“ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

“ ဒါဆိုရင်တော့ ပြဿနာပဲ...”

ရွန်က...

“ တခြားတစ်ခုခု ယူပါလား... ငွေတိုက်ထဲမှာ တခြားပစ္စည်းတွေ
အများကြီး ရှိမှာပဲ... အဲဒီအထဲကို ရောက်ရင် ကြိုက်တာကို ယူပေါ့...”

“ ငါ သူ့ခိုးမဟုတ်ဘူး ကောင်လေး... ငါနဲ့မဆိုင်တဲ့ ရတနာတွေကို
ငါမပိုင်ချင်ဘူး...”

“ ဒီဓားက ကျွန်တော်တို့ဟာ...”

“ မဟုတ်ဘူး... ဒါဂရစ်ဖင်ဒေါ့ဓားပဲ... ဂိုဒရစ်ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ပိုင်တာ...
နောက်ပြီး ဂရစ်ဖင်ဒေါ့မပိုင်ခင်က ဘယ်သူတွေပိုင်ခဲ့သလဲ...”

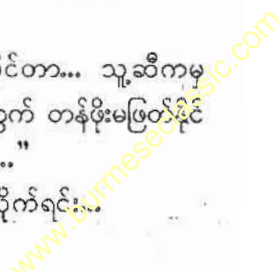
ရွန်က...

“ ဘယ်သူမှ မပိုင်ဘူး... ဒါ သူ့အတွက် လုပ်ခဲ့တာပဲ ”

ဂေါ်ဘလင်မှာ ဒေါသတကြီးနှင့် ရွန်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးရင်း အော်
ဟစ်လိုက်သည်...။

“ မဟုတ်ဘူး... ဒီဓားကို ရက်ဂ်နပ်က အရင်ပိုင်တာ... သူ့ဆီကမှ
ဂိုဒရစ်ဂရစ်ဖင်ဒေါ့က ယူသွားတာ... ဒါ ဂေါ်ဘလင်တွေအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်
တဲ့ ရတနာပဲ... မင်းတို့ သဘောမတူရင် ထွက်သွားကြ...”

ဟယ်ရီက ကျန်နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...



“ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးဖို့ လိုတယ် ဂရစ်ဟွတ်... အချိန်နည်းနည်းပေးနိုင်မလား...”

ဂေါ်ဘလင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အောက်ထပ်ရှိ လူသူကင်းရှင်းနေသော ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူတို့သုံးယောက် ဝင်လာခဲ့ကြသည်...။ ရွန်က...

“ သူ့ကို ဒီဓားပေးလို့ မဖြစ်ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒီဓားကို ဂရစ်ဖင်ဒေါက် ခိုးခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား...”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး... သမိုင်းအကြောင်းဆိုတာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ အများကြီးပဲ... ဒါပေမယ့် ငါသိသမျှကတော့ ဂရစ်ဖင်ဒေါက် ဒီဓားကို ခိုးခဲ့တယ် လို့ မပါဘူး...”

ရွန်က...

“ ဒါ ဂေါ်ဘလင်တွေ ပြောနေကျဇာတ်လမ်းဖြစ်မှာပေါ့... စုန်းကဝေတွေက သူတို့ကို အမြဲ ဘယ်လို အနိုင်ကျင့်တယ်ဆိုတာလေ... ငါတို့ရဲ့ မှော်တောင်ဌေးကို မတောင်းဆိုတာပဲ ကံကောင်းလှပြီ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဂေါ်ဘလင်တွေက စုန်းတွေကို မကြိုက်တာ အကြောင်းရှိတယ် ရွန်... အတိတ်မှာ သူတို့ကို စုန်းတွေက ရက်စက်ခဲ့တာကိုး...”

ရွန်က...

“ ဂေါ်ဘလင်တွေကရော... ဘာထူးသလဲ... ငါတို့တွေကို သူတို့ သတ်ခဲ့တာ နည်းလို့လား...”

“ ဒါပေမယ့် ဂရစ်ဟွတ်ကို ဒီအကြောင်းတွေ သွားပြောရင် ပိုဆိုးလိမ့် မယ်... သူ လုံးဝ ကူညီတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...”

သူတို့အားလုံး ပြဿနာကို စဉ်းစားနေစဉ်ဝယ် တိတ်ဆိတ်နေကြ၏... ဟယ်ရီ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဒေါ်ဘီ၏သင်္ချိုင်းကို ကြည့်နေမိသည်...။

ရွန်က...

“ ကောင်းပြီ... ဒီလိုလုပ်မလား... ငါတို့လိုချင်တာရမှ သူ့ကိုပေးမယ်လို့ ပြောမယ်... ပြီးတော့ ငွေတိုက်ထဲက ဓားအတုနဲ့လဲပေးရအောင်...”

ဟာမီယွန်က...

“ ရွန်... ဒီဓားရဲ့အကြောင်းကို သူက ငါတို့ထက်ပိုသိတယ်...”

“ ဒါပေမယ့် သူ သတိမထားနိုင်ခင် လစ်ပြေးကြမယ်လေ...”

“ သူ့ရဲ့ အကူအညီကိုလည်း ယူဦးမယ်... သူ့ကိုလည်း ညာရဦးမယ်... ဒါကြောင့်မို့လို့ ဂေါ်ဘလင်တွေက စုန်းတွေကို မကြိုက်တာပဲ...”

ရွန်နားရွက်များ နီတက်လာပြီးနောက်...

“ ကောင်းပြီ... ငါစဉ်းစားလို့ ရသမျှကတော့ ဒါအကုန်ပဲ... မင်းတို့ ရော ဘာစဉ်းစားလို့ရလဲ...”

“ ငါတို့ သူ့ကို တခြား တန်ဖိုးရှိတဲ့ဟာ တစ်ခုခုနဲ့ လဲပြီး ပေးရင်ရော...”

“ တကယ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ... နေဦး... ငါပိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်း

ဂေါ်ဘလင်လုပ် ဓားတစ်လက်လောက် သွားယူလိုက်ဦးမယ် ”

နောက်တစ်ကြိမ် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်၏...။ ဟယ်ရီ သေချာသိသည်

မှာ ဂေါ်ဘလင်မှာ ဓားမှလွဲ၍ တခြားဘာကိုမှ လက်ခံမည် မဟုတ်ခြင်းကိုပင်...။

သို့ရာတွင် ဤဓားမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကို ဖျက်ဆီးရန် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်နေပြန်သည်...။

သူ မျက်လုံးများကို ပိတ်၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏...။ ဂရစ်ဖင်ဒေါသာ

ဤဓားကို ခိုးယူခဲ့လျှင် ဟူသော အတွေးက သူ့ကိုနှိပ်စက်နေ၏...။ သူ အမြဲ တမ်းလို ဂရစ်ဖင်ဒေါ ဖြစ်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူလေ့ ရှိသည်...။

“ ဂရစ်ဟွတ် ညာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ... ဂရစ်ဖင်ဒေါဟာ ဒီဓားကို မိုးမှဲတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်... ဂေါ်ဘလင်ပြောတဲ့ သမိုင်းအကြောင်းကို ငါ့ကို ဘယ်လိုသိနိုင်ပါ့မလဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒီလိုတွေးလို့လည်း ရတာပဲ...”

ဟယ်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“ ငါတို့ကို ငွေတိုက်ထဲ ဝင်ဖို့ ကူညီရင် သူ့ကို ဓားပေးမယ်လို့

www.burmeseclassic.com

ပြောမယ်... ဒါပေမယ့် ဘယ်အချိန်ဆိုတာကိုတော့ ထည့်မပြောဘူး...”

ရွန်က အားပါးတရ ပြုံးလိုက်၏...။ ဟာမီယွန်ကမူ အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

“ ဟယ်ရီ... ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်...”

“ သူ့ကို ငါပေးမှာပါ... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပြီး ရင် ပေးမှာပါ... အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ငါကိုယ်တိုင် ပေးမှာပါ... ငါ ကတိ မဖျက်ပါဘူး...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဒါပေမယ့်... ဒါနှစ်နဲ့ချီကြာသွားနိုင်တယ်... ဒီလိုညာလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဟယ်ရီ သူမကိုကြည့်လိုက်သည်...။ သူ ရှက်ရွံ့မိသော်လည်း သူတို့တွင် ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းမရှိချေ...။ ဟာမီယွန်က...

“ ငါတော့ သဘောမကျဘူး...”

“ ငါလည်း သိပ်သဘောမကျပါဘူး...”

ရွန်က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ ငါကတော့ တကယ်ကောင်းတဲ့ အကြံလို့ ထင်တာပဲ... ကဲ... သူ့ကို သွားပြောကြစို့...”

အခန်းအတွင်းဝယ် ဟယ်ရီတစ်ယောက် ဓားကိုပေးမည့်အချိန် မပါစေရန် သတိထားကာ ပြောနေရ၏...။ ဟာမီယွန်ကမူ ဂနာမငြိမ်ပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေ၏...။ သူမ၏ အမူအရာမှတစ်ဆင့် ဂရစ်ဟွတ် ရိပ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသော်လည်း ဂရစ်ဟွတ်မှာ သူ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏...။

“ ကျုပ် မင်းကို ကူညီရင် ဓားကိုပေးမယ်လို့ မင်းကတိပေးတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... ဟယ်ရီပေါ်တာ...”

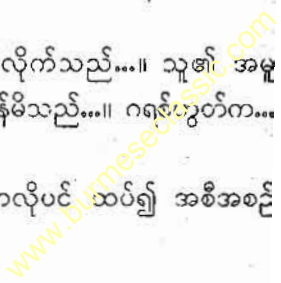
“ ဟုတ်ပါတယ်...”

“ ဒါဆိုရင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြစို့...”

ဟယ်ရီ ဂရစ်ဟွတ်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်...။ သူ၏ အမူအရာထဲမှ တစ်ခုခုကိုများ ရိပ်မိသွားမလားဟု သူပူပန်မိသည်...။ ဂရစ်ဟွတ်က...

“ ကဲ... စကြရအောင်...”

ဝန်ကြီးဌာနထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စဉ်ကလိုပင် သပ်၍ အစီအစဉ်



ဆွဲကြရပြန်သည်...။ ဂရစ်ဟွတ်နေသည့် အခန်းငယ်လေးထဲတွင်ပဲ နေကာ အစီအစဉ်ဆွဲကြရ၏...။ ဂရစ်ဟွတ်က...

“ငါ ဘဲလ်ထရစ်လတ်စ်ထရန်ရဲ့ ငွေတိုက်ကို တစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးတယ်... ဒါဟာ ရှေးအကျဆုံး ငွေတိုက်တွေထဲမှာ ပါတယ်... စုန်းကဝေ မိသားစုတွေထဲ ရှေးကျတဲ့ မျိုးရိုးတွေရဲ့ ငွေတိုက်တွေဟာ အခြားငွေတိုက်တွေထက် ပိုနက်တဲ့ နေရာမှာ ရှိတယ်... ငွေတိုက်တွေဟာ သိပ်ပြီးကြီးမားသလို အစောင့်အရှောက် လည်း အရမ်းထူထပ်တယ်...”

ဗီရိုနှင့်တူလှသော အခန်းငယ်လေးအတွင်းဝယ် သူတို့ နာရီအတော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်...။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရက်ကာလများမှတစ်ဆင့် ရက်သတ္တပတ် များဆီသို့ ကူးပြောင်းသွား၏...။ ဖြေရှင်းစရာ ပြဿနာများမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပင်...။ ထို့အပြင် သူတို့၏ ရုပ်သွင်ပြောင်း ဆေးရည်မှာလည်း နည်းပါးနေပေပြီ...။

ဟာမီယွန်က ရွဲနှင့်တူလှသော ဆေးရည်များပါသည့် ပုလင်းကို လှုပ်ခါကြည့်ရင်း...

“လူတစ်ယောက်စာပဲ လုံလောက်တော့မယ်...”

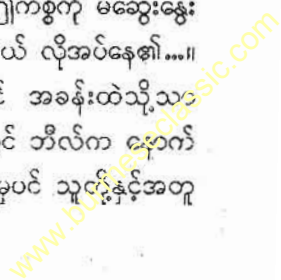
ဟယ်ရီက ဂရစ်ဟွတ် ဆွဲပေးထားသော မြေပုံကို ကြည့်နေရင်းမှ...

“ဒါလောက်ဆို လုံလောက်ပါတယ်...”

အိမ်တွင်နေသော အခြားသူများမှာ ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ထမင်းစားချိန်မှ အပ မတွေ့ရသော်လည်း မည်သူမှ မေးခွန်း မထုတ်ကြချေ...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီကမူ ဘီလ်၏ ပူပန်ဟန်ရှိသော မျက်လုံးများကို သတိပြုမိ၏...။

အချိန်ကြာလေလေ ဟယ်ရီ ဂေါ်ဘလင်ကို ပို၍ မနှစ်သက်လေလေပင် ဖြစ်သည်...။ ဂရစ်ဟွတ်မှာ သွေးဆာနေပုံရပြီး ငွေတိုက်သွားရာလမ်းတွင် အခြားသူများကို တိုက်ခိုက်သွားရမည်ကို နှစ်သက်နေဟန် ရှိသည်...။ ကျန် နှစ်ယောက်ပါ သူ့လိုခံစားနေရမှန်း ဟယ်ရီ သိသော်လည်း ဤကိစ္စကို မဆွေးနွေး ဖြစ်ကြပေ...။ သူတို့ ဂရစ်ဟွတ်၏ အကူအညီကို အမှန်တကယ် လိုအပ်နေ၏...။

ဂေါ်ဘလင်မှာ ခြေထောက်ကောင်းသွားသည့်တိုင် အခန်းထဲသို့သာ အစားအစာကို ယူလာခိုင်းပြီး စားလေ့ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘီလ်က နောက်ထပ် အပေါ်သို့ အစားအသောက် မပို့နိုင်တော့ကြောင်း ပြောမှပင် သူတို့နှင့်အတူ



ထမင်းစားပွဲသို့ ဆင်းလာစားသောက်တော့သည်...။ သို့တိုင် အခြားသူများ စားသည်ကို မစားပဲ အသားစိမ်းများ... သစ်မြစ်များနှင့် ရေညှိများကိုသာ စားလေ့ ရှိ၏...။

ဟယ်ရီ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရ၏...။ ဂေါ်ဘလင်ကို ဤနေရာ၌ ဆက်ထားရန် တောင်းဆိုခဲ့သူမှာ သူဖြစ်သည်...။ သူ့ကြောင့်သာ ဝီစလေ မိသားစုတစ်ခုလုံး ပုန်းရှောင်နေရပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ခြင်းပင်...။

ဧပရယ်လ၏ ညနေခင်းတစ်ခုဝယ် ဖလူရာကို ကူညီကာ ညစာ ပြင်ပေးနေရင်း ဟယ်ရီ တောင်းပန်လိုက်သည်...။

“ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖလူရာ... ဒီလိုတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး...”

သူမက အသားများကို ခုတ်လှီးနေ၏...။ ဂရစ်ဟွတ်နှင့် ဘိုလ်အတွက် ပင်...။ ဂရေးဘက်ခံ၏ အတိုက်ခိုက်ခံရပြီးကတည်းက ဘီလ်မှာ အသားစိမ်းများကိုသာ စားတော့သည်...။ သူမ၏ စိတ်ရှုပ်နေဟန်ရှိသော မျက်နှာမှာ နူးညံ့သွားပြီး...

“ ဟယ်ရီ... မင်း ငါ့ညီမရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ ငါမမေ့သေးဘူး...”

ဟယ်ရီ သူမကို ဂါဘရီရယ်လ်တွင် မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မရှိကြောင်း ထပ်မံရှင်းပြဖြစ်သည်...။

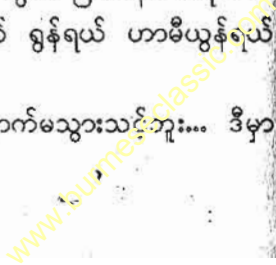
ဖလူရာက...

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မစွတာအိုလီဗန်ဒါက ဒီညနေဆိုရင် မြူရီရယ်လ် ဆီ ပြန်တော့မယ်... ဒါဆို ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားပြီ... ဂေါ်ဘလင်ကို အောက်ထပ်ရွှေ့ပြီး မင်းရယ် ရွန်ရယ် ဒင်းန့်ရယ် သူ့အခန်းကို ယူလိုက်ကြပေါ့...”

ဟယ်ရီက...

“ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့ကို မပူပါနဲ့... ကျွန်တော်ရယ် ရွန်ရယ် ဟာမီယွန်ရယ်လည်း ဒီက မကြာခင် သွားတော့မှာပါ...”

“ ဟင်... ဘာပြောတယ်... မင်းတို့လျှောက်မသွားသင့်ဘူး... ဒီမှာ နေတာ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်...”



သူမ၏ အမူအရာမှာ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မစွတ်စိစလေနှင့် တူလှ၏...။ သူကံကောင်းသွားသည်မှာ နောက်ဖေးတံခါးပွင့်သွားပြီး လက်ထဲတွင် ထင်းများ ပိုက်လာသော ဒင်းနံနှင့် လူနာ အထဲသို့ ဝင်လာသောကြောင့်ပင်...။

ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်မှာ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကာ ဖလူရာ၏ မေးခွန်းမှ လွတ်ရန် ရှောင်နေကြ၏...။ ဟယ်ရီ ဖရုံသီးဖျော်ရည်ကရားကို ကိုင်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘီလ်က မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါကို တွဲကာ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ၏...။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပိန်ချုံးနေဆဲ ဖြစ်ပြီး ဘီလ်က လက်တစ်ဘက်ကို နှိတွယ်ထားရကာ တစ်ဘက်က ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကိုင်ထားရ၏...။ လူနာက သူ့အနား ချဉ်းကပ်သွားရင်း...

“ ကျွန်မ အမြဲသတိရနေမှာပါ မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါ...”

အိုလီဗန်ဒါက သူမ၏ ပခုံးကို ပုတ်ရင်း...

“ ငါလည်း သတိရနေမှာပါ... မင်းကြောင့်မို့လို့ ငါ အဲဒီအထဲမှာ သက်သာရာ ရခဲ့တာပဲ...”

ဖလူရာက အိုလီဗန်ဒါအား နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ ကျွန်မကို မြူရီရယ်လ်ရဲ့ သရဖူ ပြန်ပေးပေးပါလား... ဘယ်လိုမှ ပြန်ပေးဖို့ အဆင်မပြေလို့ပါ...”

ဖလူရာက သေတ္တာထဲက သရဖူကို ထုတ်ပြလိုက်၏...။ မီးရောင်အောက်ဝယ် သရဖူမှာ အရောင်များ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေ၏...။ ဂရစ်ဟွတ်က...

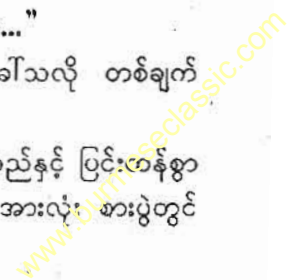
“ လကျောက်တုံးနှင့် စိန်ကို ပေါင်းစပ်ထားတာပဲ... ဂေါ်ဘလင် လက်ရာလို့ ထင်တယ်...”

ဘီလ်က...

“ စုန်းကဝေက ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်လာတာလေ...”

ဂေါ်ဘလင်မှာ ဘီလ်ကို မကျေမနပ်နှင့် စိန်ခေါ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏...။

ဘီလ်နှင့် အိုလီဗန်ဒါတို့ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ပြင်းတန်စွာ ကိုက်ခတ်နေသော လေက အထဲသို့ပင် ဝင်လာ၏...။ အားလုံး စားပွဲတွင်



စုစည်းထိုင်နေကာ စတင် စားသောက်ကြ၏...။

ဖလူရာ အစားကောင်းကောင်း မစားပဲ ပြတင်းပေါက်သို့သာ မကြာခဏ ငေးကြည့်နေသည်ကို ဟယ်ရီ သတိပြုမိ၏...။ ဘီလ်က သူတို့ စားသောက်မပြီးခင်မှာပင် ပြန်ရောက်လာ၏...။ သူက ဖလူရာအား...

“ အားလုံး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်... ဖရက်နဲ့ ဂျော့ကတော့ မီးကွက်အမှာစာ စနစ်နှင့် နောက်ဘက်ခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေ လုပ်တုန်းပဲ... သူ့ရဲ့ သရဖူ ပြန်ရလို့ ဗြူဂျီဂျယ်လ်ကတော့ ပျော်နေတယ်... သူက ငါတို့ အပိုင်ယူသွားပြီလို့ ထင်နေတာတဲ့...”

ဖလူရာက သူမ၏ မှော်တောင်ပေးကို ငွေယမ်းလိုက်သည်...။ ပန်းကန်ပေ အားလုံး စုပုံကာ လေထဲသို့ ဝဲပျံတက်လာ၏...။ သူမက ပန်းကန်များကို သယ်ကာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်...။ လူနာက...

“ အဖေလည်း သရဖူတစ်ခုလုပ်နေတယ်...”
ရွန်က ဟယ်ရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏...။ ဟယ်ရီလည်း ချက်ချင်းပင် ဇိနိုဖီးလီးယပ်စ်၏ အိမ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော သရဖူ၏ ပုံစံကို သတိရမိသည်...။

“ သူက ရေဗင်ကလော့ရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သရဖူကို ပြန်လုပ်နေတာလေ... အခုဆိုရင် အဓိကပစ္စည်းတွေ အကုန်သိပြီတဲ့...”

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဝန်းကနဲ အသံကြားရသဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်...။ ဖလူရာက မီးဖိုထဲမှ အပြင်သို့ အလန့်တကြား ပြေးထွက်လာ၏...။ ဘီလ်မှာ အလန့်တကြား ခုန်ထရင်း တံခါးရှိရာဆီသို့ မှော်တောင်ပေးနဲ့ ထိုးချိန်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့လည်း ဘီလ်နှင့် ပြိုင်တူပင် လှုပ်ရှားလိုက်၏...။ ဂရစ်ဟွတ်မှာမူ စားပွဲအောက်သို့ ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

ဘီလ်က...
“ ဘယ်သူလဲ...”
“ ငါပါ... ရှေးမတ်စ်ဂျွန်လူပင်ပါ ”
လေတိုက်သံကို ထိုးဖောက်ကာ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

ဟယ်ရီ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားမိ၏...။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ...။

“ ငါက သမန်းဝံပုလွေပါ... နင်ဖန်ဒိုရာတွန့်ခဲနဲ့ လက်ထပ်ထားတာ ပါ... လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကို လိပ်စာပေးပြီး အရေးကြီးရင် လာခိုင်းထားတယ်...”

“ လူပင်ပဲ...”

ဘီလ်က တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်...။ လူပင် အထဲသို့ ဝရန်းသုန်းကား ဝင်ရောက်လာ၏...။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရော်နေကာ ခရီးသွားဝတ်ရုံကို ခြုံထားပြီး သူ၏ မီးခိုရောင်ဆံပင်များမှာ ရှုပ်ပွနေ၏...။ သူက အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးကို တစ်ချက်မျှ လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ ယောက်ျားလေးမွေးတယ်... ငါတို့ သူ့ကို တက်ခံလို့ နာမည်ပေး...”
ဟာမီယွန်က...

“ ဘာ... ဘာပြောတယ်... တွန့်ခဲ ကလေးမွေးပြီ ဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... သူ ကလေးမွေးပြီ...”

လူပင်က အော်ဟစ်လိုက်၏...။ အားလုံးပင် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ် လိုက်ကြသည်...။ ဟာမီယွန်နှင့် ဖလူရာက ပြိုင်တူပင်...

“ ဂုဏ်ယူပါတယ်... လူပင်...”

ရွန်ကမူ...

“ ယောက်ျားလေးတဲ့ကွ...” ဟု တစ်ခါမှ မကြားဖူးသလို အော်ဟစ်နေ ၏...။ လူပင်ကပါ...

“ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ယောက်ျားလေး...” ဟု ထပ်ပြောရင်း အကြီးအကျယ် ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်...။ သူက စားပွဲဘေးတွင် လျှောက်နေရင်းမှ ဟယ်ရီကို ပွေဖက်လိုက်သည်...။ ဂရင်းမောဒ်အိမ်မှ အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသလိုပင်...။

ဟယ်ရီက သူ့ကိုလွှတ်လိုက်သည်နှင့် လူပင်က...

“ မင်း သူ့ရဲ့အုပ်ထိန်းသူ လုပ်မယ် မဟုတ်လား...”

“ ဗျာ... ကျွန်... ကျွန်တော်... ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်... မင်းပဲ... ဒိုရာကလည်း သဘောတူတယ်... ဘယ်သူမှ

မင်းထက် ပိုမသင့်တော်နိုင်ဘူး...”

“ ကျွန်တော် သဘောတူတယ်... ဟား...”

ဟယ်ရီတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ပြည့်နှက်နေသလို ခံစားရ၏...။
ဘီလ်က ဝိုင်ပုလင်းကို ယူနေစဉ် ဖလူရာက လူပင်ကို အတူတူ သောက်သွားရန် တိုက်တွန်းနေ၏...။ လူပင်က အားလုံးကို ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“ ငါအကြာကြီး မနေနိုင်ဘူး ပြန်ရမယ်...”

လူပင်မှာ ဟယ်ရီ သူ့ကို မြင်ဖူးသည့်ရုပ်ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြန် ငယ်သွားသလိုပင်...။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘီလ်...”

ဘီလ်က အားလုံး၏ ခွက်များကို ဖြည့်ပေးပြီးသည့်နှင့် အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာ ဝိုင်ခွက်များကို မြှောက်လိုက်ရင်း...

“ တက်ဒီရေးမတ်စ်လူပင်အတွက်...”

ဖလူရာက...

“ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲဟင်...”

“ ငါကတော့ ဒိုရာနဲ့ တူတယ်ထင်တယ်... သူကတော့ ငါနဲ့ တူတယ် လို့ ပြောတယ်... ဆံပင်သိပ်မပေါက်သေးဘူး... ကြည့်ရတာတော့ အနက်ရောင်ပဲ... ငါပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်လောက်ဆို အညိုရောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ... တွန့်ခံရဲ့ ဆံပင်ကလည်း သူ့မွေးတဲ့နေ့ကစပြီး အရောင်ပြောင်းလာတာတဲ့...”

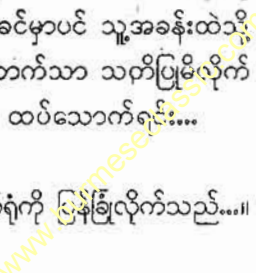
သူက ဝိုင်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ရင်း ဘီလ်အား...

“ အား... ဒါဆိုလည်း ထပ်လုပ်ကွာ နောက်တစ်ခွက်...”

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဘီလ်မှာ နောက်ထပ် ဝိုင်တစ်ပုလင်း ထပ်ဖောက်ရ ပြန်၏...။ လူပင်သယ်လာသော သတင်းမှာ သူတို့၏ သောကအားလုံးကို ခေတ္တ မော့သွားစေသည်...။ ဂေါ်ဘလင်မှာမူ သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏...။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဟယ်ရီ တစ်ယောက်သာ သက်ပြုမိလိုက် သည်...။ နောက်ဆုံးတွင် လူပင်က ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ထပ်သောက်ရင်း...

“ မဖြစ်ဘူး... ငါပြန်မှဖြစ်တော့မယ်...”

လူပင်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း... သူ၏ ဝတ်ရုံကို ပြန်ခြုံလိုက်သည်...။



“ သွားတော့မယ်... သိပ်မကြာခင် ဓာတ်ပုံတွေ ယူလာခဲ့မယ်...”
လူပင် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်...။
ဟယ်ရီနှင့် ဘီလ်မှာ စားပွဲကုရှင်းရန် ခွက်များကို မီးဖိုခန်းထဲသို့
သယ်ဆောင်လာကြ၏...။ ဘီလ်က...

“ ဟယ်ရီက အုပ်ထိန်းသူတဲ့လား... တကယ့်ကို ဂုဏ်ယူစရာပဲ...”
ဟယ်ရီသယ်လာသော ခွက်အလွတ်များကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ချိန်
ဝယ် ဘီလ်က မီးဖိုတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏...။ ထမင်းစားခန်းတွင် လူပင် မရှိ
တော့သော်လည်း အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်နေကြဆဲပင်...။ ဘီလ်က...

“ ငါ မင်းနဲ့ သီးသန့်စကားပြောချင်တယ် ဟယ်ရီ... ဒီလောက်
လူရှုပ်နေတဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဒီအခွင့်အရေးက ရဖို့ မလွယ်လှဘူး...”
ဘီလ်က ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

“ ဟယ်ရီ... မင်း ဂရစ်ဟွတ်နဲ့ တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ကြံနေတယ်...”
ဘီလ်၏ စကားမှာ မေးခွန်းမဟုတ်သဖြင့် ဟယ်ရီ ပြန်ဖြေရန် စိတ်ကူးမရှိ
ပဲ ဘီလ်ကိုသာ ငေးကြည့်ကာ ဘာဆက်ပြောမည်ကို စောင့်မျှော်နေလိုက်သည်...။

“ ငါ ဂေါ်ဘလင်တွေ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်... ဟော့ဝင်က
ထွက်လာခဲ့ကတည်းက ငါဂရင်းဂေါ့မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်... စုန်းကဝေတွေနဲ့
ဂေါ်ဘလင်တွေ မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ငါ့မှာလည်း ဂေါ်ဘလင်မိတ်ဆွေ
တွေ ရှိပါတယ်... အနည်းဆုံးတော့ ငါနဲ့ ကောင်းကောင်းရင်းနှီးပြီး ခင်တဲ့
ဂေါ်ဘလင်တွေ ရှိတယ်ဆိုပါတော့...”

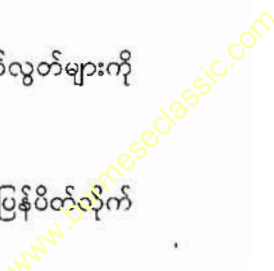
ဘီလ်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ ဟယ်ရီ... မင်း ဂရစ်ဟွတ်ဆီက ဘာလိုချင်နေသလဲ... သူ့ကိုရော
တာပြန်ပေးမယ်လို့ ပြောထားသလဲ...”

“ ကျွန်တော် ပြောမပြနိုင်ဘူး... ဆောရီးပဲ ဘီလ်...”
မီးဖိုခန်းတံခါးမှာ ပွင့်သွား၏...။ ဖလူရာမှာ ဖန်ခွက်လွတ်များကို
သယ်ယူကာ အထဲသို့ ဝင်လာ၏...။ ဘီလ်က...

“ ခဏလေး...”

သူမက အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွား၏...။ ဘီလ်က တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်



၏...။

“ ဒါဆိုရင်တော့ ငါ ဒီလိုပဲ သတိပေးရတော့မှာပဲ... ဂရစ်ဟွတ်နဲ့ တစ်ခုခု အပေးအယူလုပ်ဖို့ ကြံနေတယ်ဆိုရင် အထူးသဖြင့် ရတနာတွေ ပါတယ်ဆိုရင် မင်း အရမ်းသတိထားရမယ်... ဂေါ်ဘလင်တွေရဲ့ ဝယ်ယူမှု ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက လူတွေနဲ့ မတူဘူး...”

ဟယ်ရီ အနည်းငယ် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိသည်...။ ထို့ကြောင့်...

“ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ဘီလ်...”

“ ငါပြောချင်တာက မျိုးနွယ်မတူတဲ့ ကိစ္စပဲ... စုန်းကဝေတွေနဲ့ ဂေါ်ဘလင်တွေကြားထဲက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေမှာ ဒီပြဿနာတက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ရာနဲ့ချီနေပြီ... မင်းလည်း မှော်ပညာသမိုင်းသင်ဖူးတာပဲ... မှားတာက တော့ နှစ်ဘက်လုံး မှားခဲ့ကြတာပဲ... ငါက စုန်းကဝေတွေကို အပြစ်ကင်းပါတယ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် တချို့ဂေါ်ဘလင်တွေမှာ ယုံကြည်ချက် ရှိတယ်... ဂရင်းဂေါ့က ဂေါ်ဘလင်တွေဆို ပိုဆိုးတယ်... သူတို့ဟာ စုန်းကဝေ တွေကို ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မယုံဘူး... စုန်းတွေက ဂေါ်ဘလင်တွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို လေးစားမှုမရှိဘူးလို့ ယူဆကြတယ်...”

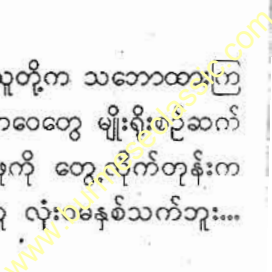
“ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်...”

ဘီလ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ မင်းနားမလည်သေးဘူး ဟယ်ရီ... ဘယ်သူမှလည်း နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဂေါ်ဘလင်တွေနဲ့ နေဖူးမှသာ နားလည်နိုင်မယ်... ဂေါ်ဘလင်တွေ အတွက် ပိုင်ရှင်အစစ်ဆိုတာ အဲဒီပစ္စည်းကို လုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ... ဝယ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး... ဂေါ်ဘလင်လုပ်တဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဂေါ်ဘလင်တွေအတွက်တော့ သူတို့ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းပဲ...”

“ ဒါပေမယ့် ဝယ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား...”

“ ဒါဆိုရင် ပိုက်ဆံပေးတဲ့သူကို ငှားတယ်လို့ သူတို့က သဘောထားကြ တယ်... အဲဒီမှာပဲ ဂေါ်ဘလင်လုပ်ပစ္စည်းတွေကို စုန်းကဝေတွေ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆက်ခံတဲ့ကိစ္စဟာ ပြဿနာတက်တော့တာပဲ... သရဖူကို တွေ့လိုက်တုန်းက ဂရစ်ဟွတ်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်တယ် မဟုတ်လား... သူ လုံးဝမနှစ်သက်ဘူး...”



သူလည်း တခြားဂေါ်ဘလင်တွေလိုပဲ တွေးပုံပဲ... ဝယ်တဲ့သူသေရင် ဒီပစ္စည်းကို သူတို့လက်ထဲ ပြန်ပေးသင့်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်... ငါတို့ရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ဆက်ခံတဲ့ အကျင့်ကို သူတို့က ခိုးတာထက် ဆိုးတယ်လို့ ယူဆကြတယ်...”

ဘီလ်တစ်ယောက် သူထင်ထားသည်ထက် ပိုသိနေသလားဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်...။ ဘီလ်က အခန်းတံခါးကို မဖွင့်ခင် နောက်ဆုံးအနေဖြင့်...

“ ငါပြောချင်တာက ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင်ကို ကတိပေးတော့မယ်ဆိုရင် အရမ်းသတိထားရတယ် ဆိုတာပဲ... ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင်ကို ကတိပေးရမှာထက် ဂရင်းဂျော့ဘဏ်ကို ဖောက်ဝင်ရတာကမှ ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မယ်...”

“ ဟုတ်ပါပြီ... ကျေးဇူးပဲ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားပါမယ်...”

ထို့နောက်တွင် ဘီလ်နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏...။ ဆီးရီးယပ်စ်ဘလက်လိုပင် သူလည်း တက်ဒီလူပင်၏ အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်လာ ခဲ့ပေပြီ...။





၂၆။ ဂရင်းဂေါ့ဘဏ်တိုက်

သူတို့၏ အစီအစဉ်များရော ပြင်ဆင်မှုများပါ ပြည့်စုံခဲ့ပေပြီ...။
ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆံပင်နက်တစ်ချောင်းကိုလည်း ဟာမီယွန် မယ်လ်ဖွိုင်းစံအိမ်တွင်
ဝတ်ခဲ့သော ဆွယ်တာပေါ်မှ ရခဲ့၏...။

ဟယ်ရီက...

“ နင် သူ့ရဲ့ တကယ့်မှော်တောင်ရေးကိုသုံးရမယ်... ဒါဆို ပို အဆင်
ပြေမယ် ”

ဟာမီယွန်မှာ ထိုမှော်တောင်ရေး ကိုင်ရမှာကိုပင် လန့်နေပုံရသည်...။
သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ငါ ဒီတောင်ရေးကို မုန်းတယ်... ငါနဲ့ ကိုက်မယ် မထင်ဘူး...
သူ့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို ခံစားရတယ်... ”

ရွန်က...

“ ဒါပေမယ့် ဒီမှော်တောင်ရေးကိုကိုင်မှ ပိုပြီး ဟန်ဆောင်လို့ ကောင်း
မှာပေါ့... ဒီမှော်တောင်ရေးနဲ့ သူလုပ်ခဲ့တာ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘူး... ”

ဟာမီယွန်က...

“ ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲ... ဒီမှော်တောင်ဝေးနဲ့ နဖီးလ်ရဲ့ အဖေနဲ့အမေကို နှိပ်စက်ခဲ့တယ်... နောက်ထပ် ဘယ်လောက်များများ ရှိဦးမလဲ... ပြီးတော့ ဆီးရီးယပ်စ်ကိုလည်း ဒီတောင်ဝေးနဲ့ပဲ သတ်ခဲ့တာ...”

ဟယ်ရီ ထိုအကြောင်းကို သတိမရမိချေ...။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ထိုအတွေးဝင်လာသည်နှင့် ဂရစ်ဖင်ဒေါ့စ်ကို ဆွဲကာ ထိုတောင်ဝေးအား နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏...။

ဟာမီယွန်က စိတ်ပျက်စွာပင်...

“ ငါ့ရဲ့မှော်တောင်ဝေးကို သိပ်သတိရတာပဲ... မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါက ငါ့ကိုလည်း မှော်တောင်ဝေးအသစ်လုပ်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲ...”

မစ္စတာအိုလီဗန်ဒါက လူနာအတွက် မှော်တောင်ဝေးအသစ်ကို ယနေ့နံနက်မှာပင် ပို့ပေးခဲ့သည်...။ လူနာမှာ ယခုအခါတွင် ခြံဝင်းနောက်ဘက်၌ မှော်တောင်ဝေးအသစ်ကို စမ်းသပ်လျှက်ရှိသည်...။ ဒင်းနံက အနားတွင် အားကျစွာ ကြည့်လျက် ရှိသည်...။ သူ့တွင်လည်း မှော်တောင်ဝေး မရှိတော့ပေ...။

ဟယ်ရီ သူ့လက်ထဲရှိ တစ်ချိန်က ဒရာကို ပိုင်ခဲ့သော မှော်တောင်ဝေးကို ရှုကြည့်မိသည်...။ သူ့အံ့ဩမိသည်မှာ ဤမှော်တောင်ဝေးမှာ သူ့အတွက် သုံးရန် အခက်အခဲ မရှိခြင်းပင်...။ အိုလီဗန်ဒါ ပြောခဲ့သော မှော်တောင်ဝေးများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်အရ ဟာမီယွန် ဖြစ်နေသော ပြဿနာကို ဟယ်ရီခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်...။ သူမမှာ ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝေးကို အနိုင်ယူကာ ယူဆောင်လာခဲ့သူ မဟုတ်ချေ...။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဂရစ်ဟွတ် အထဲသို့ ဝင်လာ၏...။ ဟယ်ရီ ဂရစ်ဖင်ဒေါ့စ်ကို သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူလိုက်မိပြီးမှ နောင်တရမိသည်...။ ဧကန်တမ်း သူ့အပြုအမူကို သတိထားမိသွား၏...။ သူက...

“ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် လေ့လာနေတယ် ဂရစ်ဟွတ်... ကျွန်တော်တို့ ဘီလ်နဲ့ ဖလူရာကို မနက်ဖြန်သွားမယ် ပြောပြီးပြီ... ကျွန်တော်တို့ကို ထပြီး နှုတ်ဆက်မနေပါနဲ့လို့ မှာထားပြီးပြီ...”

နံနက်စောစော မည်သူမျှ မသိခင် သွားရမည့် ကိစ္စကို သူတို့ တင်စီစဉ်ခဲ့ခြင်းပင်...။ ဟာမီယွန်မှာ အိမ်မှ မထွက်ခွာခင် ဘဲလ်ထရစ်ပုံစံပြောင်းရန်



လိုအပ်ပေသည်။ ဘီလ်နှင့် ဖလူရာတို့ မမြင်မှသာ သူတို့လုပ်မည့်ကိစ္စကို သံသယမဝင်ပဲ ရှိပေလိမ့်မည်...။

သူတို့အဖမ်းခံရသော ညတွင် ပါကင်၏ ရွက်ဖျင်တဲကို ဆုံးရှုံးခဲ့သောကြောင့် ဘီလ်က သူတို့အား နောက်ထပ်ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခု 'ငှားပေးခဲ့သည်...။ ယခုအခါ ဟာမီယွန်၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားပြီးပေပြီ...။ ဟာမီယွန် လက်ကိုင်အိတ်လေးကို သူမ၏ခြေအိတ်ထဲတွင် ဝှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်...။

ဘီလ်... ဖလူရာ... လူနာနှင့် ဒင်းန့်တို့ကို လွမ်းမိမည်ဖြစ်သော်လည်း ထွက်ခွာသွားရမည့် အချိန်ကိုသာ ဟယ်ရီ စိတ်စောနေမိသည်...။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အခြားသူများ ကြားမည်ဆို၍ သူတို့အားလုံးမှာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင်သာ နေကြရသလို ဂရစ်ဟွတ်ကိုလည်း သူ ခွာထုတ်ချင်နေပေပြီ...။

ဂေါ်ဘလင်အား ဂရစ်ဖင်ဒေါဓားကို မပေးပဲ မည်ကဲ့သို့ ရှောင်ထွက်သွားရမည်မှာလည်း စဉ်းစားရကျပ်သော ကိစ္စပင်...။ ယခုအခါ ဂရစ်ဟွတ်မှာ သူတို့သုံးယောက်အား လုံးဝပူးကပ်နေပြီး ငါးမိနစ်ပင် သီးခြားစကားပြောချိန် မပေးပေ...။

ဘီလ်၏ သတိပေးစကားများကြောင့်လည်း ဟယ်ရီ တစ်ယောက် ဂရစ်ဟွတ်ကို သတိမထားပဲ မနေနိုင်ပေ...။ ဟာမီယွန်ကလည်း ဟယ်ရီ၏ လိမ်ညာမည့် အကြံကို လက်ခံရန် ခက်ခဲနေပြီး အချိန်ရှိတိုင်း တခြားနည်းလမ်းကို စဉ်းစားနေ၏...။

ထိုညတွင် ဟယ်ရီတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်နိုင်ပေ...။ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းနေရင်းနှင့်ပင်... ဝန်ကြီးဌာနထဲ ခိုးဝင်စဉ်ကလိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားကာ စိတ်ပူပန်နေမိသည်...။ တစ်ခုခု မှားယွင်းသွားမည်ကို ကြောက်ရွံ့စိတ်အား သူမပျောက်ပစ်နိုင်ချေ...။

သူတို့၏ အစီအစဉ်များမှာ ပြည့်စုံမှု ရှိသည်ဟု သူထင်သည်...။ တွေ့ကြုံလာနိုင်သမျှ အခက်အခဲများအတွက်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီး သားပင်...။ သို့တိုင် သူစိတ်ချနိုင်ပေ...။

ရွန်တစ်ယောက်လည်း အိပ်ပျော်ဟန်မတူပဲ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နှင့် အသံများ ကြားနေရ၏...။ သို့ရာတွင် ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူတို့အပြင် ဒင်းန့်ပါ အတူတူ အိပ်နေသောကြောင့် ဟယ်ရီ စကားမပြောဖြစ်ချေ...။

ခြောက်နာရီထိုးသည်နှင့် နေရာမှထကာ ခပ်မှောင်မှောင်မှာပင် အဝတ်အစား လဲကြ၏...။ ထို့နောက် သူတို့ နောက်ဘက်ဥယျာဉ်ထဲသို့ အသာအယာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်...။ ထိုနေရာဝယ် ဟာမီယွန်နှင့် ဂရစ်ဟွတ်အား ချိန်းထား၏...။ နံနက်ခင်းမှာ ချမ်းအေးဆဲဖြစ်သော်လည်း မေလထဲရောက်ပြီဖြစ်၍ လေသိပ်မတိုက်တော့ပေ...။

အမှောင်ထုရှိနေဆဲကောင်းကင်မှ ကြယ်များကို ကြည့်ရင်း ပင်လယ်လှိုင်းသံကို နားထောင်နေမိသည်...။ သူ ဤအသံများကို လွမ်းနေမည်မှာ အသေအချာပင်...။

သူတို့နေခဲ့သော ကာလအတွင်း ဒေါ်ဘီ၏ မြေပုံပေါ်တွင် ပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ပေါက်ရောက်လျှက် ရှိသည်...။ အဖြူရောင် ကျောက်တုံးမှာမူ ရာသီဥတု၏ဒဏ်ကို စတင်ခံစားနေရပြီ ဖြစ်သည်...။ ဒေါ်ဘီကို ဒီထက်ပိုလှသော နေရာတွင် အိပ်စက်စေချင်၏...။ သူ့ကို ဤနေရာတွင် ထားရစ်ခဲ့ရမည်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာပင်...။

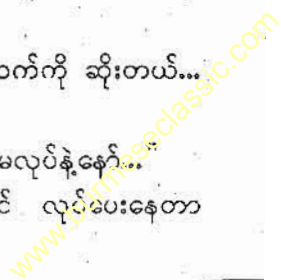
မြေပုံကို ငေးကြည့်နေရင်း ဒေါ်ဘီ သူတို့ကို ဘယ်လိုလာကယ်ဆယ်သည်ကို ဟယ်ရီ တွေးမိပြန်၏...။ မှန်ကွဲစထဲတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရသည်မှာ အသေအချာပင်...။ ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးပွင့်သံက သူ့အတွေးတို့ကို ပျက်စီးသွားစေ၏...။

ဘဲလ်ထရစ်လတ်စ်ထရန်မှာ ဂရစ်ဟွတ်နှင့်အတူ သူတို့ဆီ လျှောက်လာနေသည်...။ သူမက လက်ကိုင်အိတ်ကို ဝတ်ရုံရှည်ကြီး၏ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏...။ ဟာမီယွန်မှန်း သိနေသည့်တိုင် ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်ချင်နေသော စိတ်ကို ထိန်းမရချေ...။ သူမမှာ ယခုအခါ ဟယ်ရီထက် အရပ်မြင့်နေပြီး အနက်ရောင်ဆံပင်များမှာ ကျောလယ်ထိ ရှည်လျားနေ၏...။ သူမက ဘဲလ်ထရစ်၏လေသံဖြင့်...

“ သူ့ရဲ့အရသာက အရမ်းဆိုးတာပဲ... ဂါဒီမြစ်ထက်ကို ဆိုးတယ်... ကဲ... ရွန်... ဒီနားကိုလာ...”

“ အင်း... နင် မုတ်ဆိတ်ကို သိပ်အရှည်ကြီး မလုပ်နဲ့နော်...”

“ ပြဿနာပဲ ရွန်... နင့်ကိုငါ ရုပ်လှအောင် လုပ်ပေးနေတာ



မဟုတ်ဘူး...”

“ ငါဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ နှာခေါင်းကိုလည်း သိပ်ရှည်အောင် မလုပ်နဲ့နော်...”

ဟာမီယွန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဂါထာများကို စတင်ရွတ်ကာ သူမ၏ အလုပ်ကို စတင်တော့သည်...။ သူမက ရွန့်မျက်နှာကို ပုံစံ စတင် ပြောင်းတော့သည်...။ ရွန့်ကို လုံးဝ လူသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ပြောင်းပေး ရပေမည်...။ ဟယ်ရီနှင့် ဂရစ်ဟွတ်တို့ကမူ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို သုံးကြရ ပေမည်...။ ဟာမီယွန်က...

“ အင်း... ရပြီ... ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဟယ်ရီ...”

ရွန့်၏ရုပ်မှာ ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်သေးသည်ဟု ဟယ်ရီထင်၏...။ သို့သော် သူ ရွန့်ကို ကောင်းကောင်းသိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်...။ ရွန့်၏ ဆံပင်များ ရှည်လာကာ တွန့်လိမ်နေ၏...။ ထူထဲသော အညှိရောင် မုတ်ဆိတ် မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ပေါက်နေပြီး ခပ်တိုတိုနှာခေါင်းနှင့် ထူထဲသော မျက်ခုံးများ ရှိနေ၏...။

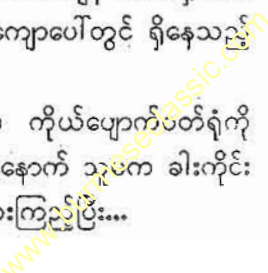
“ အင်း... ဒီလောက်ဆိုရင် ရလောက်ပါပြီ... ဒါဆို သွားကြစို့...”

သုံးယောက်စလုံး ခရုခွံအိမ်ကို ပြန်ကြည့်မိကြသည်...။ အိမ်ကလေး မှာ ကြယ်ရောင်ခပ်မိန့်မိန့်အောက်ဝယ် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ၏...။ ထို့နောက် တွင် သူတို့အားလုံး ဖီဒီးလီးယပ်စ်ဂါထာ၏ အကာအကွယ်မှ လွတ်ကင်းရာနေရာ သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်...။ တံခါးဝမှ ထွက်သည်နှင့် ဂရစ်ဟွတ်က...

“ ငါ့ကို မင်းချီသင့်ပြီ ထင်တယ် ဟယ်ရီပေါ့တာ...”

ဟယ်ရီ ခါးညွတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဂရစ်ဟွတ်က သူ့ကျောပေါ်တက်ကာ လည်ပင်းကို ဖက်ထားလိုက်သည်...။ ဂေါ်ဘလင်မှာ အလေးချိန် သိပ်မရှိပါ...။ သို့သော် ဂေါ်ဘလင်၏သန်မာမှုနှင့် ဂေါ်ဘလင် သူ့ကျောပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ခံစားချက်ကို ဟယ်ရီ မနှစ်သက်မိပေ...။

ဟာမီယွန်က သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ကိုယ်ပျောက်ပတ်ရုံကို သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်...။ ထို့နောက် သူမက ခါးကိုင်း ကာ ဟယ်ရီခြေထောက်များကို မြင်ရမမြင်ရ စစ်ဆေးကြည့်ပြီး...



“ အိုကေပဲ... ငါ ဘာမှမမြင်ရဘူး... သွားကြစို့...”

ဟယ်ရီ ဂရစ်ဟွတ်ကို ကျောပိုးထားရင်းနှင့် လီကီကော်ဒရွန်ဆိုသည့် စိတ်အာရုံကို စူးစိုက်လိုက်သည်...။ အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ပစ် မက်ဂယ်များ ရှုပ်ထွေးစွာ သွားလာနေသော လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏...။ မည်သူမျှ လီကီကော်ဒရွန်ကို သတိပြုမိကြပုံမရချေ...။

လီကီကော်ဒရွန်ဆိုသည့်ထဲဝယ် လူများ ရှင်းနေ၏...။ ထောင့်တစ်နေရာတွင် စကားပြောနေသူအချို့မှာလည်း ဟာမီယွန်ကို မြင်သည်နှင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်...။ တွမ်က...

“ မဒမ်လတ်စ်ထရန် ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဟာမီယွန်က ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း အတွင်းသို့ ဆက်ဝင်သွား၏...။ ဟယ်ရီက ဂရစ်ဟွတ်ကို ကျောပိုးကာ နောက်မှ ကပ်လိုက်ရင်း ဆိုင်ရှင်တွမ်၏ အံ့ဩသွားသော မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏...။

“ အရမ်းယဉ်ကျေးလွန်းနေတယ်...”

ဟယ်ရီက ဟာမီယွန်နားနားကပ်ပြောရင်း သူတို့ အနောက်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်...။

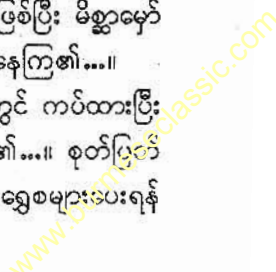
“ နင် လူတွေအကုန်လုံးကို အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံရမယ်...”

“ အင်းပါ... ဟုတ်ပါပြီ...”

ဟာမီယွန်က ဘဲလီထရစ်၏ မှော်တောင်ဝှေးနှင့် နံရံပေါ်မှအုတ်ခဲကို ထောက်လိုက်သည်...။ ချက်ချင်းပင် အုတ်ခဲများ လည်ပတ်လာပြီးနောက် ဖိုင်ယာဂွန်အယ်လေသို့ သွားရန် တံခါးဝ ပေါ်လာတော့သည်...။

လမ်းကြားထဲဝယ် တိတ်ဆိတ်နေ၏...။ ဆိုင်များဖွင့်ရန် စောလွန်းသေးသလို မည်သူ့ကိုမှလည်း မတွေ့ရပေ...။ ဟယ်ရီ ပထမနှစ်လာခဲ့စဉ်ကနှင့် လုံးဝ ကွာခြားသွားပေပြီ။ ဆိုင်အများစုမှာ လုံးဝပိတ်ထားကြပြီဖြစ်ပြီး မိစ္ဆာမှော်ပညာနှင့် ဆိုင်သော ဆိုင်များ အသစ် ဝင်ရောက် နေရာယူနေကြ၏...။

ဟယ်ရီပုံပါသောပိုစတာများကို ပြတင်းပေါက်နံရံများတွင် ကပ်ထားပြီး မသင်္ကာဖွယ်ရာ အဆင့်တစ်ဟူသော စာတမ်းများကို မြင်နေရ၏...။ စုတ်ပြတ်နေသောသူများ တံခါးဝတွင် ထိုင်နေပြီး ဖြတ်သွားသူများကို ရွှေစများပေးရန်



တောင်းခံနေ၏...။ လူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးတွင် သွေးများစွန်းနေသော ပတ်တီးစကို တွေ့ရ၏...။

သူတို့ လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်...။ သူတောင်းစားများ မှာ ဟာမီယွန်ကို တွေ့သည်နှင့် မျက်နှာများကို ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများနှင့် ဖုံးကွယ်ကာ အမြန်ဆုံး လစ်ပြေးကြတော့သည်...။ ဟာမီယွန်က ထိုသူများကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် မျက်နှာတွင် ပတ်တီးစနှင့်သူက သူမရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်လာပြီး...

“ ငါ့ကလေးတွေ... ငါ့ကလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ...”

သူက ဟာမီယွန်မျက်နှာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးရင်း အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ မင်း... မင်း သူတို့ကို ဘာလုပ်ပစ်လိုက်သလဲ...”

“ ငါ... ငါ တကယ်တော့...”

ဟာမီယွန်စကားမဆုံးခင်မှာပင် ထိုသူက ခုန်အုပ်ကာ လည်ပင်းညှစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒိုင်ကနဲ အသံနှင့်အတူ အနီရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုထွက်လာပြီး ထိုသူမှာ မြေကြီးပေါ် လွင့်စင်ကျကာ သတိမေ့သွား၏...။ ရွန်က မှော်တောင်ဝှေးကို ဆန့်တန်းထားရင်း ထိုနေရာဝယ် ရှိနေကာ သူ့မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်နေဟန် ရှိ၏...။ သူတို့ကို ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေကြသူများ အများအပြားပင်...။

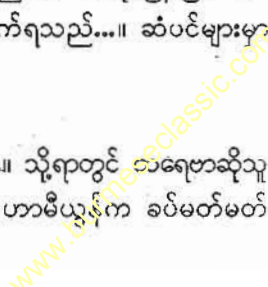
ဒိုင်ယာဂွန်အယ်လေသို့လာရာခရီးမှာ သူတို့ထင်သလို မချောမွေ့ပေ...။ ရုတ်တရက် ပြန်ထွက်သွားလျှင် ကောင်းမလား ဟူ၍ပင် ဟယ်ရီ စဉ်းစားမိသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နောက်ဘက်မှ အော်ဟစ်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ ဟာ... မဒမ်လတ်စ်ထရန်ပါလား...”

ဟယ်ရီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။ အရပ်မြင့်ပြီး ခပ်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် စုန်းကဝေတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဆံပင်များမှာ အညိုရောင်ရှိပြီး နှာခေါင်းချွန်ချွန်နှင့် ဖြစ်၏...။

“ ဒါ ထရေဗာပဲ...”

ဂေါ်ဘလင်က ဟယ်ရီနားနား ကပ်ပြော၏...။ သို့ရာတွင် ထရေဗာဆိုသူ အကြောင်းကို ဟယ်ရီ ချက်ချင်း စဉ်းစားမရပေ...။ ဟာမီယွန်က ခပ်မတ်မတ်



ရပ်လိုက်ရင်း သူမတတ်နိုင်သရွေ့ အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။

“ မင်းကရော ဘာကိစ္စလဲ...”

ထရေဗာမှာ နေရာမှာပင် ရပ်တန့်သွားပြီး အံ့သြသွားဟန် ရှိ၏...။
ဂရစ်ဟွတ်က...

“ သူလည်း ဒက်အိတာပဲ...” ဟု ဟယ်ရီကို ထပ်ပြော၏...။

ဟယ်ရီ ချက်ချင်းပင် ဟာမီယွန်နားနားကပ်ကာ သတင်းပေးလိုက်၏...။

ထရေဗာက...

“ နှုတ်ဆက်ရုံ သက်သက်ပါပဲဗျာ... ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း...”

ဟယ်ရီ ယခုအခါတွင် ထရေဗာ၏အသံကို မှတ်မိသွားပေပြီ...။ ဇီနိုဖီးလီးယပ်စ်ဆီလာသော သူများထဲမှ တစ်ယောက်ပင်...။

“ မဟုတ်ပါဘူး ထရေဗာ... ဒီလိုမဆိုလိုပါဘူး... မင်းရော အခြေအနေကောင်းရဲ့လား...”

ဟာမီယွန်မှာ ချက်ချင်းပင် သူမ၏ အမှားကို ပြင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏...။

“ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အပြင်မှာ တွေ့လိုက်ရတော့ တကယ်ကို အံ့သြသွားတယ် ဘဲလ်ထရစ်...”

“ ဟုတ်လား... ဘာလို့လဲ...”

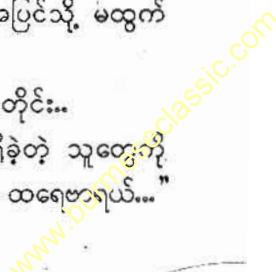
ထရေဗာက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ရင်း...

“ အင်း... မယ်လ်ဖွိုင်းစံအိမ်မှာ ဖမ်းထားတဲ့သူတွေ အကုန်လွတ်ကုန်ပြီကြားတော့... အားလုံး အိမ်ထဲမှာပိတ်ပြီး အပြစ်ပေးခံနေရတယ်ဆို...”

ဟာမီယွန်သာ မရှင်းနိုင်လျှင် ပြဿနာ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဟယ်ရီတွက်မိသည်...။ ဤအတိုင်းသာ မှန်ခဲ့လျှင် ဘဲလ်ထရစ်မှာ အပြင်သို့ မထွက်သင့်ပေ...။

ဟာမီယွန်က ဘဲလ်ထရစ်၏ ခပ်အေးအေးလေသံအတိုင်း...

“ သခင်ကြီးက အတိတ်တုန်းက သူ့အပေါ် သစ္စာရှိခဲ့တဲ့ သူတွေကို နှိပ်လွှတ်လိုက်တယ်... မင်းက ဒီနေရာမှာ ငါ့ကို ဘယ်မို့ပါမလဲ ထရေဗာရယ်...”



ထရေဗာမှာ ကျေနပ်ပုံမရသော်လည်း သံသယ လျော့သွားပုံရသည်...။
သူက ရွန် မေ့အောင် လုပ်ထားသူကို ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ သူက ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်လို့လဲ...”

“ အရေးမကြီးပါဘူး... သူ ဘာမှ ထပ်မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး...”

“ ဒီ မှော်တောင်ဝှေး မရှိတဲ့သူတွေ တကယ့်ပြဿနာပဲ... သူတို့မှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ တောင်းစားဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့... အရင်အပတ်က ဆိုရင် တစ်ယောက်က ကျုပ်ကို သူဟာစုန်းပါ... သက်သေပြပါရစေဆိုပြီး မှော်တောင်ဝှေး တောင်းသဗျ... ကျုပ်ရဲ့ မှော်တောင်ဝှေးကို ပေးစရာလား... အော်... ဒါနဲ့... ဘဲလ်ထရစ်... ခင်ဗျား ဘယ်သူမှော်တောင်ဝှေးကို သုံးနေလဲ... ကျွန်တော် ကြားရသလောက် ခင်ဗျားရဲ့ မှော်တောင်ဝှေးက...”

ဟာမီယွန်က ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ပြရင်း အေးစက်စွာဖြင့်...

“ ငါ့မှော်တောင်ဝှေးက ဒီမှာပါ... မင်း ဘယ်က ကောလဟာလတွေ ကြားလာလဲတော့ ငါမသိဘူး ထရေဗာ... ကြည့်ရတာ သတင်းမှားတွေပဲ...”

ထရေဗာမှာ နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ လန့်ဖျတ်ဆုတ်ရင်း ရွန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ... ကျုပ်လည်း မသိပါလား...”

“ ဒါ ဒရာဂိုမာ ဒတ်စ်ပဒ်ပဲ...”

သူတို့အားလုံး ရွန်ကို နိုင်ငံခြားသားအဖြစ် အယောင်ဆောင်ခြင်းသည် စိတ်အချရဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်...။

“ သူက သိပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို မတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာသုခင်ကြီးနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တူတယ်... ဒါကြောင့်မို့လို့ ထရန်စ်ဆိုက်ဘေးနီးယားကနေ ဒီကို လာပြီး လေ့လာနေတာ...”

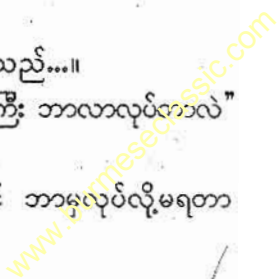
“ ဟုတ်လား... မင်္ဂလာပါ ဒရာဂိုမာ...”

ထရေဗာက ရွန်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်...။

“ ဒါနဲ့ ဒိုင်ယာဂွန်အယ်လေကို ဒီလောက်အစောကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ ဂရင်းဂျေကို သွားမလို့...”

“ အား... ကျုပ်လည်း သွားမလို့... ရွှေမရှိရင် ဘာမှလုပ်လို့မရတာ



သိပ်ခက်တာပဲ... ဒါဆိုလည်း သွားကြစို့...”

ဟာမီယွန်မှာ မတတ်သာတော့ပဲ ထရေဗာနောက်မှ လိုက်ရတော့သည်...။ ရွန်မှာ သူတို့ဘေးမှပါသွားပြီး ဟယ်ရီနှင့် ဂရစ်ဟွတ်က နောက်မှလိုက်ခဲ့၏...။

ဟာမီယွန်ဘေးတွင် ဒက်အိတာတစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် သူမနှင့် ဆက်သွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ...။ မကြာခင်မှာပင် ကြေးဝါတံခါးကြီး၏ အောက်ခြေရှိ လှေကားထစ်များဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။ ဂရစ်ဟွတ် သတိကြိုပေးထားသလိုပင် တံခါးဝဝယ် ဂေါ်ဘလင်အစား စုန်းနှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေ၏...။ သူတို့လက်ထဲဝယ် ရွှေရောင်တုတ်ရှည်လေးများ ကိုင်ထား ကြသည်...။

“ ရှာဖွေနိုင်နင်းရေး တုတ်တွေလေ... သိပ်ထိရောက်မှု ရှိတယ်...”

ထရေဗာက သဘောတကျပင် ပြောရင်း အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ခေါင်း ညှိတ်ပြလိုက်၏...။ အစောင့်နှစ်ယောက်က ထရေဗာ၏ ခန္ဓာကိုယ် အထက်အောက် အနှံ့ တုတ်များဖြင့် ဝှေ့ယမ်းရှာဖွေလိုက်၏...။

ထိုတုတ်များမှာ ဖုံးကွယ်ထားသော အရာများနှင့် ဂါထာမန္တန်များကို စုံစမ်းနိုင်သော တုတ်များဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီသိသည်...။

သူ့အတွက် အချိန်စက္ကန့်ပိုင်းသာ ကျန်တော့ကြောင်း သိသည်နှင့် ဟယ်ရီ ဒရာကို၏ မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် အစောင့်နှစ်ယောက်အား တစ်လှည့်စီ ဖျိန်ရွယ်ကာ...

“ ကွန်ဖန်ဒို...” ဟု နှစ်ကြိမ်ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထရေဗာမှာ အထဲသို့ ကြည့်နေသဖြင့် အစောင့်နှစ်ယောက်ကို သတိမထားမိချေ...။ ဟာမီယွန်က ရွှေသို့ဆက်တက်သွား၏...။

အစောင့်တစ်ယောက်က သူ၏ တုတ်တံကို မြှောက်ရင်း...

“ ခဏလေး မဒမ်...”

ဟာမီယွန်က ဘဲလ်ထရစ်၏ အမိန့်ဆန်ဆန် လေသံအတိုင်း...

“ မင်းတို့ အခုပဲ စစ်ပြီးပြီပဲ...”

ထရေဗာက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်၏...။ အစောင့်မှာ အူလည်လည် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် သူ့အဖော်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏...။ ထိုသူက..

“ ဟုတ်တယ်လေ... မင်း အခုပဲ စစ်ဆေးပြီးပြီ မာရီးယပ်စ်...”

ဟာမီယွန်နှင့် ရွန် အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏...။ ဟယ်ရီနှင့် ဂရစ်ဟွတ်တို့ပါ အနောက်မှ ကပ်လိုက်သွား၏...။ ဟယ်ရီ အနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။ အစောင့်နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းကို အပြင်းအထန်ကုတ်ကာ စဉ်းစားခန်း ဖွင့်နေကြ၏...။

ဂေါ်ဘလင်နှစ်ယောက်ကို အတွင်းတံခါးဝတွင် တွေ့ရ၏...။ သူခိုးများအတွက် သတိပေးထားသော စာကိုဖတ်ရင်း သူ့အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်က အကြောင်းအရာများကို ပြန်၍ သတိရလာမိသည်...။

ဟက်ဂရစ်က သူ့အား ဤနေရာမှ ရတနာများကို ခိုးယူ၍ မရနိုင်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဤနေရာသို့ ခိုးယူရန်အတွက် ပြန်လာဖြစ်မည်ဟု သူတစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးချေ...။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ သူတို့မှာ ဘဏ်အတွင်းသို့ ရောက်နေပေပြီ...။

ကောင်တာ အရှည်ကြီးတွင် ခုံမြင့်များနှင့် ထိုင်နေသည့် ဂေါ်ဘလင်များမှာ ပထမဦးဆုံး ရောက်လာသူအတွက် စ၍ အလုပ်လုပ်ပေးနေချေပြီ...။ ဟာမီယွန် ရွန်နှင့် ထရောဗာတို့ သုံးယောက် ဂေါ်ဘလင်အိုကြီးနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်...။

ဂေါ်ဘလင်က သူ့စစ်ဆေးနေသော ရွေဒဂါးကို ဘေးသို့ချထားရင်း ထရောဗာပေးသော ရွေသော့လေးကို ယူ၍ စစ်ဆေးကာ ပြန်ပေးလိုက်၏...။

ဟာမီယွန်က ရွေသို့တိုးသွားလိုက်သည်...။ ဂေါ်ဘလင်က အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

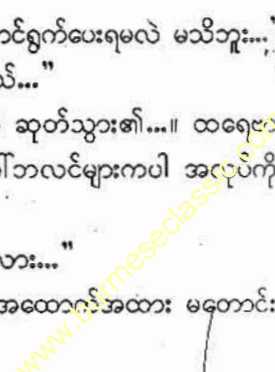
“ မဒမ်လတ်စ်ထရန်ပါလား... ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ မသိဘူး...”

“ ကျွန်မရဲ့ ငွေတိုက်ထဲကို သွားချင်တယ်...”

ဂေါ်ဘလင်အိုကြီး နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်သွား၏...။ ထရောဗာကလည်း အံ့ဩသကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်သလို အခြားဂေါ်ဘလင်များကပါ အလုပ်ကို ရပ်၍ ဟာမီယွန်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏...။

“ သက်သေအထောက်အထား ပါပါသလား...”

“ သက်သေ... ရှင်တို့ တစ်ခါမှ သက်သေအထောက်အထား မတောင်း



ဖူးပါဘူး...”

ဂရစ်ဟွတ်က ဟယ်ရီနားနားကပ်ကာ...

“ သူတို့သိတယ်... အတုရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ကြိုသတိပေးထားပုံပဲ...”

“ ဒါဆိုရင် မှော်တောင်ဝေးပြပါ မဒမ်...”

ဂေါ်ဘလင်က တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ဂရင်းဂေါ့မှ ဂေါ်ဘလင်များမှာ ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝေး အခိုးခံရကြောင်း သိထားကြမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်၏...။

ဂရစ်ဟွတ်က ဟယ်ရီနားနားကပ်ကာ...

“ အခုချက်ချင်းလုပ်မှ ဖြစ်မယ်... အင်ပါးရီးယပ်စ် ကျိန်စာကို သုံးတော့...”

ဟယ်ရီ မှော်တောင်ဝေးကို မြှောက်လိုက်ကာ ဂေါ်ဘလင်အားချိန်ပြီး သူတစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထိုဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်...။

“ အင်ပါရီယို...”

ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခုက ဟယ်ရီလက်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပူနွေးနေသလို ခံစားချက် ပျံ့နှံ့သွား၏...။ ဂေါ်ဘလင်က ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝေးကို ယူကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ အား... မဒမ်လတ်စ်ထရန်က မှော်တောင်ဝေးအသစ် လုပ်ထားတာ

ကို...”

ထရေဗာက ကောင်တာအနီး ပြန်၍ တိုးကပ်လာကာ...

“ မှော်တောင်ဝေးအသစ် ဟုတ်လား... ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်မှော်တောင်ဝေးလုပ်တဲ့သူက လုပ်ပေးတာလဲ...”

ဟယ်ရီ လုံးဝ တွေဝေမနေပဲ သူ၏ မှော်တောင်ဝေးဖြင့် ထရေဗာကို

ချိန်ကာ...

“ အင်ပါရီယို...” ဟု ထပ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်...။

ထရေဗာက ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝေးကို ကြည့်ရင်း...

“ အင်... တကယ်ကောင်းတဲ့ မှော်တောင်ဝေးပဲ... ကောင်းကောင်းသုံးလို

ရဲ့ မဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေဟန် ရှိသော်လည်း ဘာမှထပ်မပြောတော့သဖြင့် ဟယ်ရီ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏...။ ကောင်တာ နောက်မှ ဂေါ်ဘလင်အိုကြီးက လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်တွင် ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင် ရောက်လာ၏...။

“ ငါ ပစ္စည်းတွေလိုတယ်...”

ထိုဂေါ်ဘလင်မှာ ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် သတ္တု ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေဟန်ရှိသော သားရေအိတ်ကြီးကို ပေးလိုက်သည်...။

ဂေါ်ဘလင်အိုကြီးက အိတ်ကိုယူကာ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး...

“ ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ မဒမ်လတ်စ်ထရန်... ခင်ဗျားရဲ့ ငွေတိုက် ကို လိုက်ပို့ပါမယ်...”

ထရောမှာ ယခုအချိန်ထိ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေ ဆဲပင်...။ ရွန်ကတော့ ထရော၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို အံ့သြနေပုံရ၏...။

“ ခဏနေဦး ဘိုဂရော...”

နောက်ထပ် ဂေါ်ဘလင်တစ်ကောင်က ကောင်တာနောက်မှ ထွက်လာ ကာ တားမြစ်လိုက်သည်...။ သူက ဟာမီယွန်ကို ဦးညွှတ်လိုက်ရင်း...

“ ကျွန်တော်တို့မှာ ညွှန်ကြားချက် ရထားပါတယ်... လတ်စ်ထရန် ငွေတိုက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သီးခြားအမိန့်ရှိပါတယ်... ခွင့်လွှတ်ပါ...”

သူက ဘိုဂရော၏နားနားကပ်ကာ အရေးတကြီး ပြော၏...။ သို့သော် ကျိန်စာမိနေသော ဂေါ်ဘလင်မှာ လုံးဝလက်မခံပဲ...

“ ငါ ညွှန်ကြားချက်ကို သိပါတယ်... မဒမ်လတ်စ်ထရန်က သူ့ရဲ့ ငွေတိုက်ကို သွားချင်နေတယ်... ဒီလိုရှေးဟောင်းမိသားစုမျိုးကို ဘာလို့မယုံရ မှာလဲ... ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ မဒမ်...”

ထို့နောက် သားရေအိတ်ကြီးကို သယ်ကာ ခန်းမကျယ်ကြီးအဆုံးရှိ တံခါးပေါက်များစွာထဲမှ တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်သွားတော့သည်...။ ဟယ်ရီ ထရော ကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏...။ မူလနေရာတွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ ရပ်လျက် ရှိနေဆဲပင်...။ သူ့မှော်တောင်ငှားကို တစ်ချက် ရွှေယမ်းလိုက်သည်နှင့် ထရောမှာ

သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာ၏...။

ထို့နောက်တွင် သူတို့ မီးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသော ကျောက်လမ်းမ တစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။ တံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် ဟယ်ရီက ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်ရင်း...

“ ငါတို့တော့ ပြဿနာတက်ပြီ... သူတို့ သံသယဝင်သွားတယ်...”

ဂရစ်ဟွတ်မှာ သူ့ကျောပေါ်မှ ခုန်ချသွား၏...။ ထရာဗာရော ဘိုဂရော့ပေါ် ဟယ်ရီပေါ်တာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်ကို အံ့ဩဟန် မပြုကြချေ...။

“ သူတို့ အင်ပါးရီးယပ်စ်ကျိန်စာမိထားတယ်...”

ဟာမီယွန်နှင့် ရွန်တို့၏ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသော အမူအရာများ ကို ကြည့်ကာ ဟယ်ရီ ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်၏...။

“ ဒါပေမယ့် ငါ့ကျိန်စာက သိပ်ပြီး ထိရောက်ပါ့မလား... ကြာကြာခံပါ့ မလား... ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး...”

ဘဲလ်ထရစ်လတ်စ်ထရန်အပေါ် သူ ခွင့်မလွှတ်ကျိန်စာ သုံးခဲ့စဉ်က သူမ ပြန်အော်ပြောခဲ့သော စကားကို ဟယ်ရီ ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်...။

“ မင်း တကယ် စိတ်ထဲက ပါဖို့လိုတယ် ပေါ်တာ!”

ရွန်က...

“ ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ... အချိန်ရှိတုန်း အပြင်ပြန်ထွက်ကြမလား...”

ဟာမီယွန်က တံခါးကို ကြည့်ရင်း...

“ ငါတို့ ထွက်ရော ထွက်နိုင်ပါ့မလား...”

တံခါးနောက်ဘက်ရှိ အဝင်ခန်းမကြီးဝယ် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်နေ သည်ကို သူတို့မသိပေ...။ ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့ ဒီလောက်ထိရောက်လာပြီးမှတော့ ဆက်သွားကြစို့...”

ဂရစ်ဟွတ်က...

“ ကောင်းပြီ... ငါတို့ လှည်းကိုထိန်းဖို့ ဘိုဂရော့ကို လိုတယ်...”

ဒါ့မှာ အဲဒီ အခွင့်အာဏာ မရှိတော့ဘူး... ဒါပေမယ့် ဒီအထဲမှာ ဟိုကောင် အတွက် နေရာမကျန်ဘူး ”

ဟယ်ရီက သူ့မှော်တောင်စားဖြင့် ထရော့ကို ချိန်ကာ...

“ အင်ပါရီယို...”

ထရေဗာမှာ ချက်ချင်းပင် တခြားဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်...။

“ မင်း သူ့ကို ဘာလုပ်ခိုင်းလိုက်တာလဲ...”

“ ပုန်းခိုင်းလိုက်တာ...”

ဟယ်ရီ မှော်တောင်ဝေးဖြင့် ဘိုဂရော့ကို ချိန်လိုက်ပြန်သည်...။ သူက ချက်ချင်းပင် လေချွန်ကာ လှည်းကိုခေါ်ယူလိုက်၏...။ သူတို့အားလုံး လှည်းထဲ ရောက်ချိန်ဝယ် ခန်းမထဲမှ အော်ဟစ်သံ အချို့ကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။ ဘိုဂရော့နှင့် ဂရစ်ဟွတ်က ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ သူတို့သုံးယောက်က နောက်တွင် ပူးကပ်ကာ ထိုင်ကြရ၏...။

တစ်ချက်မျှ တုန်ခါသွားပြီးနောက် လှည်းကလေးမှာ စတင်ရွေလျားရာမှ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာ၏...။ သူတို့ ထရေဗာကို လှုပ်တပြက်ပင် ဖြတ်ကျော် လာခဲ့သည်...။ ထရေဗာမှာ နံရံရှိ အက်ကွကြောင်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပုန်းနေ၏...။

ထို့နောက်တွင် လှည်းမှာ မြေအောက်သို့ မြွေလိမ်မြွေကောက်ပင် ဆင်းသက်တော့သည်...။ လှည်းသံမှအပ ဘာကိုမှ မကြားရချေ...။ ကျောက်စက် ပန်းဆွဲများ အကြား ကွေ့ဝိုက်သွားနေစဉ်ဝယ် သူတို့ဆံပင်များ လွင့်မျောနေ၏...။ တဖြည်းဖြည်း မြေအောက်သို့ နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်လာသော်လည်း ဟယ်ရီ နောက်သို့သာ လှည့်ကြည့်မိနေ၏...။

သူတို့နောက်ဝယ် မသင်္ကာစရာများစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်...။ သူ တွေးလေလေ ဟာမီယွန်ကို ဘဲလ်ထရစ်အယောင်ဆောင်ခိုင်းခြင်းမှာ မသင့် တော်မှန်း သိလေလေပင်...။ ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝေးကို ယူလာခြင်းက ပိုဆိုးသွားစေ၏...။ သူမ၏ မှော်တောင်ဝေး ယူသွားသူကို ဒက်အိတာတိုင်းက သိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ဟယ်ရီ ရောက်ဖူးသည်ထက် ပို၍ နက်ရှိုင်းသော နေရာသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်...။ သူတို့ တစ်ချက်မျှ ကွေ့ပြီးသည်နှင့် ရှေ့တွင် လမ်းမရှိတော့ပဲ ရေတံခွန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏...။ ဂရစ်ဟွတ်က အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက် ၏...။ သို့ရာတွင် သူတို့တွင် ရပ်တန့်ရန် ဘရိတ် မရှိချေ...။

သူတို့အားလုံး ရေတံခွန်ထဲ တိုးဝင်သွား၏...။ ဟယ်ရီမှာ မြင်လည်း

မမြင်ရသလို အသက်ရှူ၍လည်း မရပဲရှိသည်...။ ရုတ်တရက်ပင် လှည်းမှာ ဆောင့်ရပ်သွားပြီး သူတို့အားလုံး လွင့်စင့်ထွက်သွား၏...။ ထို့နောက် လှည်းမှာ နံရံနှင့် တိုက်မိကာ တစ်စစဖြစ်သွားသံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။

ဟာမီယွန်ထံမှ ဂါထာတစ်ခုခုရုတ်သံကြားလိုက်ရပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အလေးချိန်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အနာအကျင်မရှိပဲ ကျ ရောက်သွား၏...။

“ ကူရှင်အကာအကွယ် ဂါထာလေ...”

ရွန်က သူမကို ဆွဲထူပေးနေစဉ် ဟာမီယွန်က ပြောလိုက်၏...။ ဟယ်ရီ ထိတ်လန့်သွားရသည်...။ သူမမှာ ဘဲလ်ထရစ် မဟုတ်တော့ပဲ ဟာမီယွန် ပြန်ဖြစ်နေပေပြီ...။ ရွန်မှာလည်း ဆံပင်အနီရောင်နှင့် သူ့ပင်ကိုယ်မျက်နှာ အတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေပေပြီ...။

“ သူခိုးဖမ်းရေတံခွန်ပဲ...”

ဂရစ်ဟွတ်က ပြန်ထလာရင်း အလန့်တကြား ပြော၏...။ ယခုအခါတွင် သူတို့ဖြတ်ဝင်ခဲ့သော အရာမှာ သာမန်ရေတံခွန် မဟုတ်ကြောင်း ဟယ်ရီတို့ သိလိုက်ရသည်...။

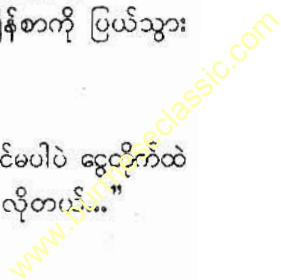
“ ဒီရေက မှော်ပညာနဲ့ ဖန်ဆင်းထားသမျှ အားလုံးကို ဆေးကြော ပစ်နိုင်တယ်... ဂရင်းဂေါ့ထဲကို ခိုးဝင်နိုင်တဲ့သူတွေ ရှိမှန်းသိလို့ လုံခြုံရေး စီစဉ်လိုက်ပုံပဲ...”

ဟာမီယွန် သူမ၏လက်ကိုင်အိတ်အား စစ်ဆေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ ဟယ်ရီပါ ကမန်းကတန်း သူ၏ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို အိတ်ထဲတွင် ရှိမရှိ စစ်ဆေးလိုက်၏...။ သူ့ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံမှာ ပုံစံမပျက် ရှိနေသေးသည်...။

ထိုအချိန်တွင် ဘိုဂရော့မှာ သူ့ခေါင်းကို သူ မယုံကြည်နိုင်စွာ ခါယမ်း နေ၏...။ သူခိုးဖမ်းရေတံခွန်မှာ သူ၏ အင်ပါးရီးယပ်စ် ကျိန်စာကို ပြယ်သွား စေပုံပင်...။

ဂရစ်ဟွတ်က...

“ ငါတို့ သူ့ကို လိုအပ်တယ်... ဂရင်းဂေါ့ကဂေါ်ဘလင်မပါပဲ ငွေတိုက်ထဲ ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း လိုတယ်...”



“ အင်ပါရီယို...”

ဟယ်ရီ၏ ဂါထာရွတ်သံက ပဲ့တင်ထပ်သွား၏...။ သူ့လက်ထဲသို့ ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့်အစွမ်း ပြန်ရောက်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘိုဂရော့မှာ ချက်ချင်းပင် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ပြန်၍ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပုံစံ ဖြစ်သွား၏...။ ရွန်က သားရေအိတ်ကို ခပ်သွက်သွက် ကောက်လိုက်သည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ ဟယ်ရီ... လူတွေ ဒီဘက်ကို လာနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

သူမက ချက်ချင်းပင် ရေတံခွန်ဆီသို့ ဘဲလ်ထရစ်၏ မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ...

“ ပရိုတီဂို...”

အကာအရံတစ်ခုမှာ ရေတံခွန်မှ ရေစီးမှုကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်...။

“ ကောင်းတယ်... ဂရစ်ဟွတ်... လမ်းပြပေတော့...”

သူတို့အားလုံး မှောင်မည်းနေသော လမ်းအတိုင်း ဂေါ်ဘလင်နောက် အပြေးအလွှား လိုက်နေစဉ်တွင် ရွန်က...

“ ငါတို့ အပြင်ကို ဘယ်လိုပြန်ထွက်ကြမလဲ...”

ဘိုဂရော့မှာ သူတို့နောက်သို့ လိုက်ရင်း ဟောဟဲသံပါကာ မောနေ၏...။

“ အဲဒီကိစ္စကို နောက်မှပူကြတာပေါ့...”

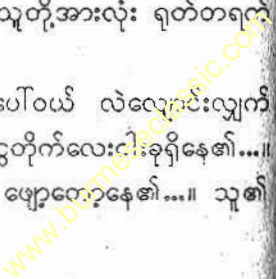
ဟယ်ရီက ပြန်ဖြေရင်း နားကို အစွမ်းကုန် စွင့်ထား၏...။ မနီးမဝေး နေရာတွင် လှုပ်ရှားသံများ ကြားနေရသည်ဟု သူထင်သည်...။

“ ဂရစ်ဟွတ်... ဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲ...”

“ မဝေးတော့ဘူး ဟယ်ရီပေါ်တာ... မဝေးတော့ဘူး...”

သူတို့ ထောင့်တစ်ခုကို ကွေ့လိုက်စဉ်မှာပင် ဟယ်ရီ ကြိုတင်တွက်ဆထားသော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့တိုင် သူတို့အားလုံး ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားကြသည်...။

ဧရာမ နဂါးကြီးတစ်ကောင်မှာ မြေကြီးပေါ်ဝယ် လဲလျောင်းလျှက်ရှိသည်...။ သူ့နံဘေးတွင် အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှ ငွေတိုက်လေးငါးခုရှိနေ၏...။ နဂါးအကြေးခွံများမှာ အမှောင်ထဲတွင် ကြာခဲ့ပြီမို့ ဖျော့တော့နေ၏...။ သူ၏



မျက်လုံးများမှာ ပန်းရောင်ခပ်နောက်နောက်ဖြစ်ကာ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းလုံးကို ဧရာမ သံကြိုးကြီးများဖြင့် ချည်ထားပြီး သံကြိုးများကို ကျောက်သားကြမ်းပြင်၌ အသေမြှုပ်ထား၏...။

သူ၏ တောင်ပံများကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ခေါက်ထား၏...။ ဖြန့်လိုက်ပါက အခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားနိုင်သည်...။ ထို့နောက် သူ၏ ရုပ်ဆိုးလှသော ဦးခေါင်းကြီးကို သူတို့ဘက်လှည့်ကာ ဟိန်းလိုက်၏...။ ထိုအသံကြောင့် ကျောက်နံရံများ တုန်ခါသွားသည်...။ ထို့နောက်တွင် ပါးစပ်ကိုဟကာ မီးတောက်များ မှုတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့် အားလုံး အလန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြရသည်...။ ဂရစ်ဟွတ်က အမောတကော လေသံဖြင့်...

“ ဒီနဂါးက သိပ်ပြီး မျက်စိမမြင်ဘူး... အဲဒီအတွက် ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်... သူ့ကိုထိန်းလို့ရတယ်... သားရေအိတ်ပေးစမ်းပါ...”

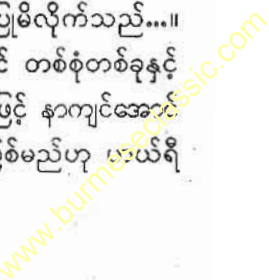
ရွန်က သားရေအိတ်ကို ဂရစ်ဟွတ်အား ပေးလိုက်၏...။ ဂရစ်ဟွတ်က အတွင်းမှ သတ္တုပစ္စည်းကလေးများစွာကို ထုတ်ယူကာ လှုပ်ခါလိုက်၏...။ ခေါင်းလောင်းသံရှည် ခေါက်သည့်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏...။ ဂရစ်ဟွတ်က ဘိုဂရော့အား ထိုပစ္စည်းကို ကမ်းပေးလိုက်သည်...။

ဂရစ်ဟွတ်က သူတို့အား..

“ မင်းတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား... ဒီအသံကြားရင် နဂါးက နောက်ဆုတ်သွားလိမ့်မယ်... ပြီးရင် ဘိုဂရော့က သူ့လက်ကို တံခါးပေါ်တင်ပြီး ဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်...”

သူတို့ ထောင့်ချိုးကွေ့ ရှိရာသို့ ပြန်ကပ်ရင်း လက်ထဲမှ ကိရိယာကို အဆက်မပြတ် လှုပ်ခါ၏...။ အသံများမှာ ဝဲတင့်ထပ်ကာ ဂူထဲတွင် ဆူညံနေ၏...။ နဂါးကြီးမှာ တစ်ချက်မျှ မြည်ဟိန်းလိုက်ပြီးနောက် နောက်သို့ဆုတ်သွား၏...။ နဂါးကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါနေသည်ကို ဟယ်ရီ သတိပြုမိလိုက်သည်...။

သူတို့ နီးကပ်လာချိန်ဝယ် နဂါး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် မှတ်ထစ်ခံထားရသော အမာရွတ်များကို တွေ့ရ၏...။ ဤနည်းဖြင့် နာကျင်အောင် လုပ်ကာ ဤအသံကို ကြောက်ရွံ့စေရန် သင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ဟယ်ရီ တွက်ဆမိသည်...။ ဂရစ်ဟွတ်က...



“ သူ့လက်နဲ့ တံခါးကို ကိုင်ခိုင်းလိုက်...”

ဟယ်ရီ မှော်တောင်ဇေးကို မြောက်လိုက်သည်နှင့် ဘိုဂရောမှာ သူ့အမိန့် အတိုင်း တံခါးကို လက်နှင့်ထိလိုက်ရာ ငွေတိုက်တံခါးမှာ အရည်ပျော်ကျကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ အခန်းထဲဝယ် မျက်နှာကျက်ထိ ပြည့်နှက်နေသော ရွှေဒင်္ဂါးများ... ရွှေခွက်များ... ငွေရောင်သံချပ်ကာအင်္ကျီများနှင့် ထူးခြားသော သတ္တဝါများ၏ အရေခွံများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရတနာခွက်များထဲဝယ် ဆေးရည်များကို တွေ့ရပြီး သရဖူဆောင်းထားဆဲ ဖြစ်သော အရိုးခေါင်းတစ်ခုကိုပါ တွေ့ရ၏...။ ဟယ်ရီက...

“ မြန်မြန်ရှာကြ...”

ဟုပြောရင်း အားလုံး ငွေတိုက်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်လိုက်ကြသည်...။ ဟက်ဖဲလ်ပတ်၏ ခွက်သဏ္ဍာန်ကို ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို သူပြောပြထားပြီးပေပြီ...။

သို့ရာတွင် သူမသိသော အခြားပိညာဉ်ကိုယ်ပွား တစ်ခုသာ ဆိုပါက မည်သည့်ပုံသဏ္ဍာန်မှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပေ...။

သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေရန် ကြံစည်စဉ်မှာပင် နောက်ဘက် ဆီမှ ဂျိမ်းကနဲ အသံနှင့်အတူ ငွေတိုက်တံခါးကြီးမှာ ပြန်ပေါ်လာကာ ပိတ်ဆို့ သွား၏...။ ငွေတိုက်ခန်းထဲဝယ် လုံးဝမှောင်ကျသွား၏...။ ဂရစ်ဟွတ်က...

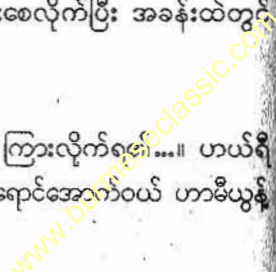
“ ကိစ္စမရှိဘူး... ဘိုဂရောက ပြန်ဖွင့်ပေးနိုင်တယ်... မီးသာမြန်မြန်ထွန်း ကြ... အချိန်မရှိဘူး...”

“ လူးမို့စ်...”

ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ဇေးမှ အလင်းရောင်ဖြင့် ငွေတိုက်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်သည်...။ ရတနာများမှာ မီးရောင်အောက်ဝယ် တလက်လက် တောက်ပ နေ၏...။ ဂရစ်ဖင်ဒေါဇေးအတုကို စင်တစ်ခုပေါ်ဝယ် တွေ့ရ၏...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ပါ သူတို့၏ မှော်တောင်ဇေးများကို လင်းစေလိုက်ပြီး အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်ရှာနေကြ၏...။

“ ဟယ်ရီ... ဒါဖြစ်နိုင်... အား...”

ဟာမီယွန်ထံမှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏...။ ဟယ်ရီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။ မှော်တောင်ဇေးဆီမှ အလင်းရောင်အောက်ဝယ် ဟာမီယွန်



လက်ထဲမှ ရတနာများစီချယ်ထားသော ခွက်တစ်ခု လွတ်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ထို့နောက် လေထဲမှာပင် ခွက်များစွာ ပွားလာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်ချိန်ဝယ် ပုံစံတူ ခွက်များမှာ နေရာအနှံ့အပြားသို့ လိမ့်ထွက်သွားပြီး မူလခွက်ကို ခန့်မှန်းမရတော့ပေ...။

“ ငါ့လက်ကို လောင်သွားတယ်...”

ဟာမီယွန်က အပူလောင်သွားသော လက်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်ရင်း အလန့်တကြား ပြော၏...။

ဂရစ်ဟွတ်က...

“ သူတို့ ဂျမီနီနဲ့ ဖလာဂရန့် ကျိန်စာပါ ပေါင်းထည့်ထားပုံရတယ်... မင်းတို့ထိသမျှ အရာအားလုံး ပူလောင်လာပြီး ပွားလာလိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့် ပွားလာတဲ့ ဟာတွေက အလကားပဲ... တန်ဖိုးမရှိဘူး... ရတနာတွေကို ဆက်ကိုင်နေမယ်ဆိုရင် ပွားလာတဲ့ ရွှေတွေအောက်မှာ ပိပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်...”

ဟယ်ရီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်...

“ ဘာကိုမှ မထိကြနဲ့...” ဟု ပြောစဉ်မှာပင် ရွန်က ခွက်တစ်ခုကို အမှတ်တမဲ့ ခလုတ်တိုက်မိလိုက်သည်...။ ရွန် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ချိန်မှာပင် ခွက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ပွားလာ၏...။ ရွန်၏ ဖိနပ်တချို့တစ်ဝက်မှာ အပူဒဏ်ကြောင့် လောင်ကျွမ်းသွားတော့သည်...။

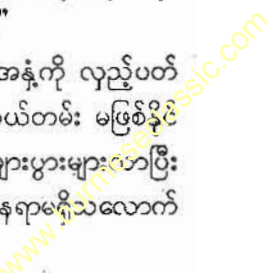
ဟာမီယွန်က ရွန်ကို လှမ်းထိန်းပေးရင်း...

“ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေ... မလှုပ်နဲ့...”

ဟယ်ရီက...

“ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ကြည့်ကြ... ခွက်က ရွှေခွက်ခပ်သေးသေးပဲ... ခွေးတူဝက်တူပုံ ထွင်းထားတယ်... လက်ကိုင်နှစ်ခု ပါတယ်... ဒါမှမဟုတ်ရင် ရေဗင်ကလောရဲ့ စွန့်ငှက်အမှတ်အသားပါတဲ့ဟာကိုရှာကြ...”

သူတို့၏ မှော်တောင်ဝှေးများကို ငွေယမ်းကာ နေရာအနှံ့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်...။ ဘာကိုမှမထိပဲ ပစ္စည်းလိုက်ရှာရန်မှာ တကယ်တမ်း မဖြစ်နိုင်သလောက်ပင်...။ ဟယ်ရီ ထိမိသောကြောင့် ရွှေဒင်္ဂါးအတုများပွားပွားလာပြီး မျှော့ခွက်အတုများနှင့် ပေါင်းသွားချိန်ဝယ် သူတို့ ခြေချစရာပင် နေရာမရှိသလောက်



ဖြစ်လာ၏...။

ရွှေများဆီမှ အပူချိန်မှာ မြင့်တက်လာသဖြင့် အခန်းထဲဝယ် မိုးဖိုထားသလို ပူလောင်လာနေ၏...။ ဟယ်ရီ စင်များပေါ်ရှိ ဂေါ်ဘလင်လက်ရာ သံချပ်ကာများ ဦးထုပ်များ ခမောက်များကို ကြည့်ရင်းနှင့် သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို တဖြည်းဖြည်း မြှောက်တင်လိုက်၏...။

ရုတ်တရက် သူ့တွေ့လိုက်ရသော ပစ္စည်းတစ်ခုကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားကာ လက်များပင် တုန်လာ၏...။

“ ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဒီအပေါ်မှာ...”

ရွှန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ထိုနေရာသို့ သူတို့မှော်တောင်ဝှေးများကို ပြောင်းရွှေ့ညွှန်လိုက်ကြသည်...။ ထို့ကြောင့် ရွှေခွက်မှာ မီးရောင်သုံးခုအောက်တွင် တောက်ပနေ၏...။ ဟဲလ်ဂါဟက်ဖဲလ်ပတ် ပိုင်ခဲ့သော ရွှေခွက်မှာ ဟက်ဇီဘာ စမစ် လက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုသူ့ထံမှ တွမ်ရစ်ဒယ်လ်က ခိုးယူခဲ့ခြင်းပင်...။

ရွှန်က...

“ ဘာကိုမှ မထိပဲ ငါတို့ အဲဒီအပေါ်ကို ဘယ်လိုလုပ်တက်မလဲ...”

“ အက်ဆီယို...”

ဟာမီယွန်က ဂေါ်ဘလင် ရှင်းပြခဲ့သည့် အချက်များကို မေ့လျော့သွား သလိုပင် ဆင့်ခေါ်ဂါထာကို သုံးလိုက်၏...။ ဂရစ်ဟွတ်က စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ အလကားပဲ... အသုံးမဝင်ဘူး...” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီက ဂေါ်ဘလင်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ဂရစ်ဟွတ်... ခင်ဗျား ဓားကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ကူညီမှ ဖြစ်မယ်... နေဦး... ပစ္စည်းတွေကို ဓားနဲ့ ထိလို့ရလား... ဟာမီယွန်... ငါ့ကို ဓားပေးစမ်းပါ...”

ဟာမီယွန်က သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အတွင်းသို့ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ မွှေနှောက်ရာပေကာ ဓားကို သူ့ဆီ လှမ်းပေးလိုက်၏...။ ဟယ်ရီက ဓားရိုးမှ ကိုင်ကာ ဓားဦးထိပ်နှင့် ငွေရေတကောင်းတစ်ခုကို ထိကြည့်လိုက်ရာ ပွားမလာချေ...။

“ ဓားနဲ့ ထိုးချလိုတော့ ရတယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒီအပေါ်ကို ဘယ်လို

တက်ရပါ့မလဲ...”

စင်မှာ အရပ်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သော ရွန်ပင် မမီနိုင်အောင် မြင့်နေ၏...။ အခန်းအတွင်းဝယ် ကျိန်စာတိုက်ထားသော ရတနာများမှ အပူချိန်မှာ မြင့်သည် ထက် မြင့်လာ၏။ ဟယ်ရီ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများရွဲနစ်နေပြီး အပေါ်သို့ တက်ကာ ခွက်ကို ယူရမည့် နည်းလမ်းကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေရ၏...။

ထိုအချိန်မှာပင် နဂါးဟိန်းသံနှင့်အတူ သံချောင်းကလေးများကို ခေါက်လိုက်သံများမှာ ပို၍ ပို၍ ဆူညံလာ၏...။ ယခုအခါတွင် သူတို့ လုံးဝ ပိတ်မိနေချေပြီ...။ တံခါးမှ ပြန်ထွက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားထွက်ပေါက် မရှိပေ...။ ဂေါ်ဘလင်များမှာလည်း တစ်ဘက်တွင် တဖြည်းဖြည်း နီးလာပေပြီ...။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ကြည့်လိုက်၏...။ သူတို့မျက်နှာများတွင်လည်း ထိတ်လန့်မှုက အထင်းသားပင်...။

ဟယ်ရီက...

“ ဟာမီယွန်... ငါ ဒီအပေါ်ကို တက်မှ ဖြစ်မယ်...”

သူမက မှော်တောင်စားနှင့် ဟယ်ရီကိုချိန်ရွယ်ရင်း...

“ လဲဗီကောပတ်စ်...” ဟု ရွတ်လိုက်၏...။

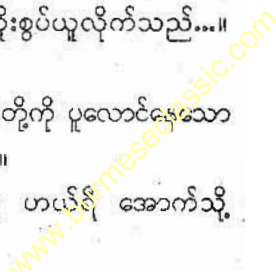
ဟယ်ရီ လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီး သံချပ်ကာတစ်ခုကို ထိမိကာ အဖြူရောင် သံချပ်ကာများ ချက်ချင်းပွားလာပြီး အခန်းထဲဝယ် ပြည့်နှက်သွား၏...။ ရွန်... ဟာမီယွန်နှင့် ဂေါ်ဘလင်တို့၏ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သူတို့အားလုံး ဘေးနားရိပ်စွည်းများပေါ်သို့ ပြုလဲကျကာ ထိုပစ္စည်းများ ထပ်၍ ပွားလာကြပြန်သည်...။

နီရဲပူလောင်နေကာ ပွားများလာနေသော ရတနာများထဲဝယ် တစ်ဝက်ကပျက် နစ်မြုပ်ရင်း သူတို့ အော်ဟစ်နေကြချိန်ဝယ် ဟယ်ရီ လက်ကိုင်မှတစ်ဆင့် ငါးကို ဟက်ဖဲလိပ်တစ်ခွက်၏ လက်ကိုင်ကွင်းထဲသို့ ထိုးစွပ်ယူလိုက်သည်...။

“ အင်ပါဗီးရပ်စ်...”

ဟာမီယွန်က သူမနှင့် ရွန်အပါအဝင် ဂေါ်ဘလင်တို့ကို ပူလောင်နေသော ရတနာများဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် ဂါထာရွတ်လိုက်၏...။

ပို၍ ဆိုးဝါးသော အော်ဟစ်သံကို ကြားရ၍ ဟယ်ရီ အောက်သို့



ငုံကြည့်လိုက်သည်...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ရတနာများကြားဝယ် ခါးထိ နစ်မြုပ်နေပြီး ဘိုဂရော့ကို မနစ်မြုပ်သွားစေရန် အတင်းဆွဲထုတ်နေကြ၏...။

သို့ရာတွင် ဂရစ်ဟွတ်မှာ မြင်ကွင်း၌ မရှိတော့ပေ...။ သူ၏ လက်ချောင်း လေးများသာ ရွှေပုံပေါ်ဝယ် ကျန်တော့၏...။ ဟယ်ရီ ဂရစ်ဟွတ်ကို လက်မှနေ၍ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။ မီးလောင်ဖုများ ပြည့်နှက်နေသော ဂေါ်ဘလင်မှာ ညည်းညူ ရင်း ပါလာ၏။

“ လစ်ဘရာကော်ပတ်စ်...”

ဟယ်ရီအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သူနှင့် ဂရစ်ဟွတ်တို့ ရတနာပုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကာ ဟယ်ရီလက်ထဲမှ ဓားမှာ လွတ်ထွက်သွား၏...။

“ ဖမ်းထား! ”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သူ့အရေပြားပေါ်မှ ပူလောင်နာကျင်မှု ကို သူ တောင့်ခံနေရ၏...။ ဂရစ်ဟွတ်မှာ တိုးပွားလာနေသော ရတနာများကို ရှောင်ရန် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ တက်လာပြန်၏...။

“ ဓားဘယ်ရောက်သွားလဲ... ဓားနဲ့အတူ ခွက်ပါ ပါသွားတယ်...”

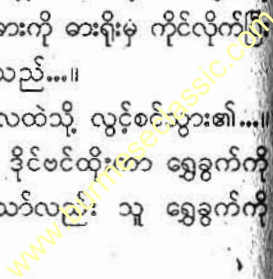
တံခါးတစ်ဘက်ရှိ သံချောင်းချင်းထိသံလိုလိုအရာမှာ နားကွဲလုမတတ် ဆူညံလာ၏...။ သူတို့ သိပ်နောက်ကျသွားပေပြီ...။

“ တွေ့ပြီ...”

ပထမဆုံး စတွေ့သူမှာ ဂရစ်ဟွတ်ဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပင် သူက ဆတ်ကနဲ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်၍ ဓားကို လှမ်းယူလိုက်၏...။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ပင် ဂေါ်ဘလင်မှာ သူတို့ ကတိတည်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မထားကြောင်း ဟယ်ရီ သိလိုက်ရသည်...။

ဂရစ်ဟွတ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြုတ်မကျစေရန် ဟယ်ရီဆံပင်များကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲကာ ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဓားကို ဓားရိုးမှ ကိုင်လိုက်ပြီး ဟယ်ရီမိမိနိုင်စေရန် လေထဲသို့ မြှောက်ထားလိုက်သည်...။

ဓားတွင် ချိတ်မိနေသော ရွှေခွက်လေးမှာ လေထဲသို့ လွင့်စင်သွား၏...။ ကျောပေါ်၌ ဂေါ်ဘလင်ခွထားလျှက်နှင့်ပင် ဟယ်ရီ ဒိုင်ဗင်ထိုးကာ ရွှေခွက်ကို ဖမ်းလိုက်သည်...။ သူ့လက်ကို အပူလောင်သွားသော်လည်း သူ ရွှေခွက်ကို



လုံးဝ မလွှတ်ချေ...။ သူ့လက်ထဲမှ ဟတ်ဖဲလ်ပတ်၏ ခွက်များ မရေမတွက်နိုင် အောင် မိုးရွာသလို ထွက်ကျလာချိန်မှာပင် ငွေတိုက်တံခါးက ပြန်ပွင့်သွား၏...။

အဆမတန် ပွားများနေသော ရတနာများမှာ တောင်ကျချောင်းရေသဖွယ် ထွက်ကျသွားသဖြင့် သူ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ပါ အခန်းပြင်သို့ ရောပါသွား တော့သည်...။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ပူလောင်နာကျင်မှုများအား ဂရုမစိုက်နိုင်ပဲ ရတနာ များနှင့်အတူ မျောပါနေသည့်ကြားမှပင် ဟယ်ရီ ရွှေခွက်ကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ဓားကို ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ဂရစ်ဟွတ်မှာ မရှိတော့ချေ...။ ဟယ်ရီ ပခုံးပေါ်မှ ခုန်ချကာ ဂေါ်ဘလင်များကြားသို့ ဓားနှင့်အတူ တိုးဝင်ပြေးရင်း...

“ သူခိုး... သူခိုး... ကယ်ကြပါ...”

ဟု အော်ဟစ်နေ၏...။ ထို့နောက်တွင် ဓားမြှောင်များကိုင်ကာ ချီတက် လာနေသော ဂေါ်ဘလင်အုပ်ထဲတွင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ပူလောင်နေသော ရတနာများပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး မတ်တတ်ရပ်မိသည်နှင့် ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်မှာ ထိုးဖောက်ထွက်ရန် တစ်လမ်းသာ ကျန်တော့ခြင်းပင်...။

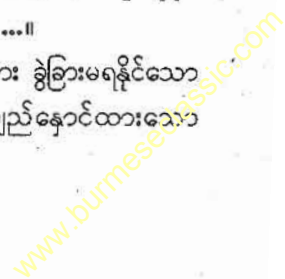
“ စတူပီဖိုင်း...”

သူ့အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကပါ သူနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်...။ အနီရောင် အလင်းတန်းများ ဂေါ်ဘလင်အုပ်ထဲ ကျရောက်သွားပြီး အချို့မှာ လွင့်စင်သွားကြသော်လည်း ကျန်ဂေါ်ဘလင်များမှာ ဆက်၍ ချီတက်လာနေဆဲပင်...။ စုန်းကဝေအစောင့်များစွာပါ ထောင့်ချိုးကွေ့မှ ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏...။

ချည်နှောင်ခံထားရသော နဂါးကြီးမှာ တစ်ချက်မျှ ဟိန်းလိုက်ပြီး မီးလျှံ များက ဂေါ်ဘလင်များကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏...။ စုန်းကဝေအစောင့်အများစုမှာ ထွက်ပြေးကြကာ အချို့က အကာအကွယ် ယူထားကြ၏...။

ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် ရူးသွပ်မှုလား စိတ်တက်ကြွမှုလား ခွဲခြားမရနိုင်သော နားချက်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် နဂါးကြီးကို ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးကို ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး...

“ ရီလက်ရီယို...”



သံခြေကျင်းမှာ ဝုန်းကနဲ ပေါက်ကွဲကာ ပြတ်တောက်သွား၏...။

“ ဒီဘက်ကိုလာကြ...”

ဟယ်ရီ မေ့မျောကျိန်စာများကို ဆက်တိုက်ပစ်လွှတ်နေရင်းမှ အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သူ မျက်စိမမြင်သော နဂါးကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေး၏...။

“ ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

ဟာမီယွန်က အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ လာစမ်းပါ... ဒီပေါ်တက်စမ်းပါ...”

နဂါးကြီးမှာ သူလွတ်သွားပြီမှန်း မသိသေးချေ...။ ဟယ်ရီ နဂါး၏ နောက်ခြေကို နင်းကာ ကျောပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ အကြေးခွံများမှာ သံမဏိတမျှ မာကျောလှကာ သူတက်လာသည်ကို ခံစားမိပုံ သိပုံမရပေ...။

သူ လက်ကို ဆန့်တန်းပေးကာ ဟာမီယွန်ကို ဆွဲတင်လိုက်၏...။ ရွန်က သူတို့နှစ်ယောက်နောက်သို့ တက်လိုက်သည်...။ စက္ကန့်ပိုင်းအကြာမှာပင် နဂါးကြီးမှာ အနှောင်အဖွဲ့များ မရှိတော့သည်ကို သတိပြုမိသွားသည်...။

ချက်ချင်းပင် ဟိန်းလိုက်ပြီးနောက် ထရပ်လိုက်၏...။ ဟယ်ရီ ဒူးနှစ်ဘက်ဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ညှပ်ကာ ပြုတ်မကျစေရန် ထိန်းထားလိုက်သည်...။ နဂါးကြီးက တောင်ပံများကို ဖြန့်လိုက်သည်ပြီးသည်နှင့် ဂေါ်ဘလင်များကို လွှင့်စင်သွားအောင် တိုက်ချလိုက်ပြီးနောက် လေထဲသို့ ပျံတက်သွားတော့သည်...။

ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ကျောပေါ်ဝယ် ပြားနေအောင် ဝပ်ရင်း အမိုးနှင့် မတိုက်မိစေရန် သတိထားနေရ၏...။ နောက်မှ လိုက်လာသော ဂေါ်ဘလင်များ၏ ဓားမြှောင်များမှာ နဂါးကြီး၏ ဘေးသို့ တချွင်ချွင်နှင့် လာရောက် ထိမှန်နေ၏...။

“ ငါတို့ ထွက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး... ဒီကောင်ကြီးက အရမ်းကြီးလွန်းတယ်...”

ဟာမီယွန်က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ နဂါးကြီးက ပါးစပ်ဟကာ မီးတောက်များကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်းသွားကာ အမိုးနှင့် ကြမ်းပြင်များ တုန်ခါလာ၏...။

ထို့နောက် နဂါးကြီးမှာ တွားသွားကာ ထွက်ပေါက်ရှာတော့သည်...။

အပူရှိန်နှင့် ဖုန်မှုန့်များကြောင့် ဟယ်ရီ မျက်လုံးများကို အတင်းပိတ်ထားရ၏...။ ကျောက်တုံး များပြိုကျသံနှင့်အတူ နဂါးကြီး၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ သူတို့ကို အချိန်မရွေး ကျောပြင်ပေါ်မှ ခါချနိုင်သည်ဟု ဟယ်ရီ ခန့်မှန်းမိသည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဒီဖိုဒီယို ! ”

သူမက နဂါးထွက်နိုင်ရန် လမ်းကြောင်းကို ကူ၍ ရဲ့ပေးနေခြင်းပင်...။ နဂါးကြီးက ခေါင်မိုးကို ဖောက်ကာ တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏...။ ဟယ်ရီနှင့် ရွန်တို့ပါ ဟာမီယွန်ကိုကူညီကာ အမိုးကို ဂါထာမန္တန်များဖြင့် ဖောက်ခွဲပစ်ကြသည်...။

မြေအောက်ရေကန်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် နဂါးကြီးမှာ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစနှင့် နီးလာမှန်း ခံစားမိပုံရ၏...။ သူတို့၏အနောက်ဘက်၌ နဂါးအမြီးရိုက်ချက်ကြောင့် ကျောက်တုံးများ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲများ ပြိုကျကာ ဂေါ်ဘလင်များနှင့် ပို၍ ဝေးကွာလာ၏...။ အရှေ့ဘက်တွင်မူ နဂါးကြီး၏ မီးတောက်ကြောင့် လမ်းကြောင်းမှာ ပို၍ ရှင်းလင်းလာသည်...။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ စုပေါင်းပစ်လွှတ်လိုက်သော ဂါထာမန္တန်များနှင့် နဂါးကြီး၏ခွန်အား ပေါင်းစပ်ကာ အရှေ့ဘက်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဖောက်ဝင်နိုင်ခဲ့သည်...။ ဂေါ်ဘလင်များနှင့် စုန်းကဝေများမှာ ကမန်းကတန်းပင် ပုန်းကွယ်နေရာယူကြ၏...။

ဤနေရာတွင် နဂါးကြီးမှာ တောင်ပံဖြန့်ရန် လုံလောက်သောနေရာ ရသွားပြီးနောက် အပြင်ဘက်ရှိ လေမှတစ်ဆင့် အပေါက်ဝရှိရာကို အနံ့ခံကာ မှန်းဆမိသွားသည်။ ထို့နောက်တွင် ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ကျောပေါ်တွင် သယ်ဆောင်ကာ ကြေးဝါတံခါးကြီးအား ထိုးဖောက်ဖြတ်ကျော်ပြီး ဒိုင်ယာဂွန် အယ်လေမှတစ်ဆင့် ကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံတက်သွားတော့သည်...။



၂၇။ နောက်ဆုံးပုန်းခိုရာ

နဂါးကြီးအား မည်သို့မျှ ထိန်းသိမ်း၍ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ...။ မျက်စိလည်းမမြင်သဖြင့် မည်သည့်နေရာသို့ ပျံနေမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိမည် မဟုတ်ချေ...။ လေထဲတွင်သာ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပါက သူတို့ ကုပ်တွယ်ထားရန် မလွယ်တော့ကြောင်း ဟယ်ရီ သိလိုက်၏...။

သို့ရာတွင် သူတို့မှာ ကောင်းကင်ယံသို့ မြင့်သည်ထက် မြင့်လာကာ လန်ဒန်မြို့ကြီးကို မြေပုံတစ်ခုစာသာ မြင်ရတော့သည်...။ ဟယ်ရီစိတ်ထဲဝယ် လွတ်မြောက်ရန် မဖြစ်နိုင်သော နေရာမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့၍ အလွန် အံ့ဩ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

နဂါးကြီး၏ လည်ပင်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်ဝပ်ရင်း အကြေးခွံများ ကို ကုပ်တွယ်ထားချိန်ဝယ် လေအေးများက သူ၏ လောင်ကျွမ်းထားသော ဒဏ်ရာများနှင့် အရေခွံများကို အလွန်နာကျင်စေ၏...။ သူ့အနေ့သက် ဝယ် ဝမ်းသာ၍ပဲလား ကြောက်ရွံ့၍ပဲလား မဆိုနိုင်... ရွန်တစ်ယောက်မှာ အသံကုန်အော်ဟစ်နေသလို ဟာမီယွန်မှာမူ ရှိုက်ငိုနေ၏...။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဟယ်ရီ သူတို့ကို နဂါးကြီးက ခါချပစ်လိုက်

မည်ကို မစိုးရိမ်တော့ပေ...။ ထိုပြဿနာထက် ပို၍ဆိုးသည်မှာ မည်ကဲ့သို့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ဆင်းရမည်ဆိုခြင်းပင်...။ နဂါးတစ်ကောင်မှာ မြေပေါ်တွင် မနားပဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပျံနိုင်သလဲ သူမသိချေ...။ ပြီးတော့ ဤနဂါးမှာ မျက်စိမမြင်ရသလောက် ဖြစ်နေသဖြင့် မည်သည့်နေရာတွင် နားမည်ဆိုသည်က လည်း မသေချာပေ...။

သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်...။ သူတို့ လတ်စံထရန် ငွေတိုက်ထဲ ဖောက်ဝင်ခဲ့ကြောင်း ဗိုဒီမော့သီရန် အချိန် မည်မျှ ကြာလိမ့်မည်နည်း။ ဂရင်းဂေါ့မှ ဂေါ်ဘလင်များက ဘယ်လောက်မြန်မြန် ဘဲလံထရစ်ကို အသိပေးနိုင်သလဲ။ ဘယ်ပစ္စည်းပျောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် မြန်မြန် စစ်ဆေးပြီး သိနိုင်သလဲ...။ ရွှေခွက်ပျောက်နေမှန်း၊ သီသွားသည့် အချိန်တွင် ဗိုဒီမော့မှာ သူတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများနောက် လိုက်နေမှန်း၊ သီသွား ပေလိမ့်မည်...။

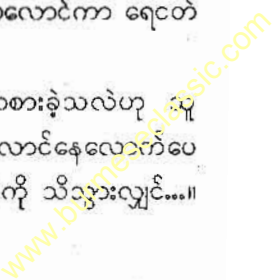
နဂါးကြီးမှာ ပို၍ အေးမြသောလေထုရှိရာသို့ တိုးဝင်လာ၏...။ နောက် ဆုံးတွင် အေးမြလှသော တိမ်တိုက်များကြားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အောက် ဘက်မြေပြင်ကို ဟယ်ရီ လုံးဝ မမြင်ရတော့ပေ...။

နယ်မြေများစွာကို ဖြတ်ကျော်ကာ မရပ်မနား ပျံသန်းလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းများ မြစ်များကို အောက်ဘက်တွင် ဖဲကြိုးများသဖွယ် တွေ့နေရသည်...။ သူတို့ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဆက်၍ ပျံသန်းလာစဉ်အချိန်တွင် ရှန်က...

“ ဒီကောင်ကြီး ဘာကိုရှာနေတာလဲ...”
“ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ...”

ဟယ်ရီ ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်...။ သူ့လက်များမှာ အေးလွန်းသော ကြောင့် ထုံနေသော်လည်း လုံးဝမလှုပ်ရဲချေ...။ နဂါးကြီးမှာ ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေချိန်ဝယ် သူတို့အားလုံး အလွန်အမင်း ဆာလောင်ကာ ရေငတ် နေကြပေပြီ...။

နဂါးကြီး မည်သည့်အချိန်က နောက်ဆုံး အစာစားခဲ့သလဲဟု သူ တွေးမိသည်...။ သေချာသည်မှာ နဂါးကြီးလည်း ဆာလောင်နေလေသော်ပေ ပြီ...။ သူ့ကျောပေါ်တွင်သာ လူသားသုံးယောက်ပါလာသည်ကို သိသွားလျှင်...။



ဟယ်ရီ ဆက်၍ မစဉ်းစားဝံ့ချေ...။

နေလုံးကြီးမှာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ နိမ့်ကျစပြုလာသော်လည်း နဂါးကြီးမှာ မြို့များကို ဖြတ်ကျော်ကာ ပျံသန်းနေဆဲပင်...။

သူ၏ ဧရာမအရိပ်ကြီးမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဧရာမတိမ်ရိပ်မဲကြီးပမာ ကျရောက်နေ၏...။ ဟယ်ရီခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ နဂါးကြီး၏ ကျောက် ကိုင်ထားရန် ကြိုးစားရ၍ အလွန်အမင်း ကိုက်ခဲနာကျင်နေ၏...။

အချိန်တော်တော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ရွန်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ငါပဲ အမြင်မှားနေတာလား... ငါတို့ နိမ့်ဆင်းလာတယ် ထင်တယ်...”

ဟယ်ရီ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်...။ အစိမ်းရောင် တောင်တန်းများနှင့် ရေကန်များကို ဝင်လှဆဲ နေရောင်တွင် တွေ့လိုက်ရ၏...။ အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်မှာ ပို၍ နီးလာကာ အရာရာကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်လာရ၏...။ နေရောင်ဟပ်နေသော ရေကန်များကို တွေ့လာရ၏...။

နဂါးကြီးမှာ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝဲပျံရင်း နိမ့်သည်ထက် နိမ့်ဆင်းလာကာ ခပ်သေးသေး ရေကန်တစ်ခုဆီသို့ ဆင်းလာ၏...။

ဟယ်ရီက အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်...။

“ တော်တော်နိမ့်သွားတာနဲ့ ငါတို့ခုန်ချမယ်... ငါတို့ပါလာတာ မသိခင် ရေကန်ထဲကို ခုန်ချမယ်...”

သူတို့အားလုံး သဘောတူကြသည်...။ ဟာမီယွန်မှာမူ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေ၏...။ ရေထဲတွင် နဂါးဝမ်းဗိုက် အဝါရောင်ကြီး ရောင်ပြန်ဟပ်လာသည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။

“ ခုန်တော့...”

သူ နဂါးကြီး၏ဘေးမှ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်...။ အမြင့်မှာ ၁၂ ထပ်ထားသည်ထက် ပိုနေ၍ ရေပြင်နှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်မိပြီးနောက် အေးခဲကာ အစိမ်းရောင် ရေမျှော်များနှင့် ပြည့်နေသော ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားသည်...။

သူ ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကူးခတ်တက်လာချိန်ဝယ် ရွန်နှင့်ဟာမီယွန် ခုန်ချသော နေရာများတွင် ရေပွက်များထနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

နဂါးကြီးမှာ ဘာကိုမှ သတိထားမိပုံမရချေ...။ သူတို့နှင့် ပေါင်းဆယ်ခန့်အကွာ
၌ နိမ့်ဆင်းလာကာ ရေများကို သောက်နေ၏...။

ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့ ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပြန်တက်လာချိန်ဝယ် နဂါးကြီး
မှာ ပျံတက်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေး တောင်စောင်းတစ်နေရာဝယ် နားနေ၏...။

ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှ ကမ်းစပ်ပေါ်သို့
တက်ခဲ့ကြသည်...။ ရေကန်မှာ ထင်သလောက် နက်ပုံရမပေ...။ ရေကူးရသည်မှာ
ရေမှော်များကြောင့် ခက်ခဲလှသည်...။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အားလုံး မြက်ခင်း
ပြင်ပေါ်သို့ မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

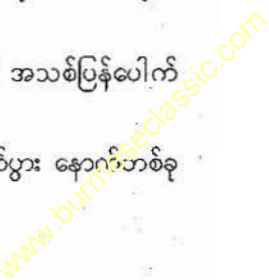
ဟာမီယွန်မှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း လဲကျနေ၏...။ ဟယ်ရီမှာ
တိုနေရာတွင်သာ လဲလျောင်းနေလိုက်ချင်သော်လည်း အားတင်းထကာ သူ့အိတ်ထဲ
မှ မှော်တောင်ငှေးကိုထုတ်၍ သူတို့ လုပ်နေကျ အကာအကွယ် ဂါထာများကို
ရွတ်လိုက်၏...။

ပြီးသွားချိန်တွင် ကျန်နှစ်ယောက်နားသို့ သူပါ သွားထိုင်လိုက်သည်။
ငွေတိုက်မှ လွတ်လာပြီးကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ် သူတို့ကို သေသေချာချာ
ကြည့်ဖြစ်ခြင်းပင်...။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများနှင့် လက်များတွင် နီရဲနေ
သော မီးလောင်ရာများ ရှိနေပြီး အဝတ်အစားများမှာလည်း နေရာအနှံ့ပင်
လောင်ကျွမ်းထား၏။ ဒစ်တနီဆေးရည်ကို သူတို့ဒဏ်ရာများအပေါ်သို့ သုတ်
လိမ်းလျက်ရှိသည်။

ဟာမီယွန်က ဟယ်ရီအား ဆေးပုလင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် သူမ ခရုခွံ
စုံအိမ်မှ ယူလာသော ဖရုံသီးဖျော်ရည်ပုလင်းသုံးလုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူတို့အားလုံးအတွက် အဝတ်ခြောက်များကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
သူတို့အားလုံး အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်ဝယ် ဖျော်ရည် ထိုင်သောက်လိုက်
ကြသည်...။

ရွန်က သူ့လက်ပေါ်ရှိ အရေပြားများ ဆေးတန်ခိုးဖြင့် အသစ်ပြန်ပေါက်
လာသည်ကို ကြည့်နေရင်း..

“ ကောင်းတဲ့ဘက်ကတွေ့ရင် အခု ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား နောက်ဘစ်ခု
မျှလာခဲ့ပြီ... အဲ... ဆိုးတဲ့ဘက်ကတွေ့ရင်တော့...”



“ ဓားမရှိတော့ဘူး...”

ဟယ်ရီက ရွန်စကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။

ဟယ်ရီ ရေများစိုရွဲနေသော အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရွေ့ခွက်လေးကို ထုတ်ယူကာ သူတို့ရှေ့တွင် ချထားလိုက်သည်။ ရွေ့ခွက်လေးမှာ နေရောင်အောက်ဝယ်တောက်ပနေ၏...။

ရွန်က သူ့ပါးစပ်ကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ရင်း...

“ အနည်းဆုံးတော့ ဒီတစ်ခါ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့... လည်ပင်းမှာသာ ဆွဲထားရရင် တော်တော်ကြည့်ရဆိုးနေလိမ့်မယ်...”

ဟာမီယွန်က ရေကန်၏ အခြားတစ်ဘက်တွင် ရေသောက်နေဆဲဖြစ်သော နဂါးကြီးကို ငေးကြည့်နေ၏...။

“ သူ အဆင်ပြေပါ့မလား... နင်တို့ ဘယ်လိုထင်လဲ...”

ရွန်က...

“ နင့်စကားသံက ဟက်ဂရစ်နဲ့ တူလာပြီ... အဲဒီကောင်ကြီးက နဂါးပါဟာမီယွန်... သူ့ကိုယ်သူ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်... အခု ပူရမှာက ငါတို့ပါ...”

“ နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

ရွန်က...

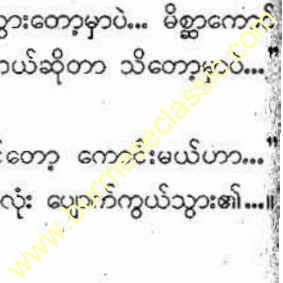
“ ငါတို့ ဂရင်းဂျေဘဏ်ကို ဖောက်ဝင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိကြမှာပဲ” ထို့နောက်တွင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်...။ ဟယ်ရီနဲ့ရီးများမှာ ရယ်ရလွန်း၍ အောင့်လာ၏...။ သို့ရာတွင် ရပ်တန့်ရန်မူ ခက်ခဲလှသည်...။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ မောပန်းစွာ မြက်ခင်းပေါ် ပြန်၍ လဲလျောင်းနေလိုက်ကြသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ... သူတော့ သိသွားတော့မှာပဲ... မိစ္ဆာကောင်ကြီးက ငါတို့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေနောက်လိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိတော့မှာပဲ...”

ရွန်က မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်...

“ သူ့ကို ကြောက်လန့်ပြီး မပြောရဲကြရင်တော့ ကောင်းမယ်ဟာ... ကောင်းကင်... ရေကန်နှင့် ရွန်စကားသံအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွား၏...။



ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ ဘေးနှင့်ထိုးလိုက်သလို နာကျင်လာ၏ . . .

သူ အခန်းမီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်ဝယ် ရပ်လျက်ရှိသည်...။ သူ့ကို စုန်းကစေများက စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဍာန် ဝန်းရံထား၏...။ သူ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်နေသူတစ်ယောက်ရှိနေ၏...။

“ မင်း ဘာပြောတယ်...”

သူ့အသံမှာ နဂိုအတိုင်းပင် အေးစက်ကာ ရက်စက်မှုတို့ ရောထွေးနေသော်လည်း ယခုအခါတွင် သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့နေမိ၏...။ ထိုကိစ္စမှာ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ဟု သူထင်ထားခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့ရှိ ဂေါ်ဘလင်မှာ တုန်ရီနေပြီး သူ၏ အနီရောင်မျက်လုံးများနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲပေ...။

ဗိုဒီမော့က...

“ ထပ်ပြောစမ်း... ထပ်ပြောလိုက်စမ်း...”

တုန်လှုပ်နေသော ဂေါ်ဘလင်က...

“ သ... သခင်ကြီး... ကျွန်တော်တို့ တား... တားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်... သူ... သူခိုးတွေပါ... လတ်စ်ထရန်ရဲ့ ငွေတိုက်ထဲကို... ဖောက်... ဖောက်ဝင်သွားပါတယ် ”

“ သူခိုးတွေ... ဂရင်းဂေါ့မှာ သူတို့ကို ဖမ်းဖို့ နည်းလမ်းရှိတယ် မဟုတ်လား... ဘယ်သူတွေလဲ...”

“ ပေါ်တာ... နဲ့... သူ့... သူ့ရဲ့အပေါင်းအပါနစ်ယောက်ပါ...”

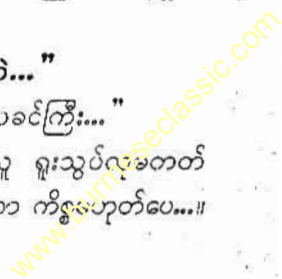
“ သူတို့ ဘာတွေယူသွားသလဲ...”

သူ့အသံမှာ မြင့်တက်လာ၏...။ သူ့ရင်ထဲဝယ် ကြောက်လန့်မှုက ကြီးစိုးလာနေသည်...။

“ ပြောစမ်း... သူတို့ ဘာတွေယူသွားသလဲ...”

“ ရွှေ... ရွှေခွက်လေး... တစ်... တစ်ခွက်ပါသခင်ကြီး...”

သူ ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်၏...။ သူ ရူးသွပ်လှမတတ် ဒေါသထွက်နေ၏...။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ...။ မည်သူမျှ သိသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ...။



ဤမျှလျှို့ဝှက်ထားသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဤကောင်ကလေးက မည်သို့ သိ ရှိသွားသလဲ...။

သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို ဝှေးယမ်းလိုက်သည့် ခဏမှာပင် အခန်းတစ်ခု လုံး အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ ဖုံးလွှမ်းသွားကာ ဒူးထောက်နေသော ဂေါ်ဘလင်မှာ လိမ့်ကျသွားပြီး အသက်ထွက်သွား၏...။

စောင့်ကြည့်နေသော စုန်းကဝေများမှာ နောက်သို့ အလန့်တကြား ဆုတ်လိုက်ကြသည်...။ ဘဲလံထရစ်နှင့် လူးစီးယပ်စ်တို့မှာ အခြားသူများကို နောက်တွင် ချန်ရစ်ကာ တံခါးဆီသို့ ပြေးတော့သည်...။ သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးမှာ အကြိမ်များစွာ လှုပ်ရှားသွားပြီးနောက် သူ့အား ရွှေခွက်ပျောက်ဆုံးကြောင်း သတင်းလာပို့သူများအား သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့သည်...။

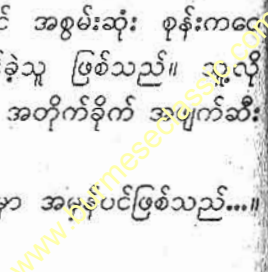
အလောင်းများကြားတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်...။ သူ့အလွန်တန်ဖိုးထားသော ရတနာမှာ သူ့ကို မသေစေရန် အာမခံပေးထားသော ရတနာများအနက် ဒိုင်ယာရီမှတ် အဖျက်ဆီးခံလိုက်ရ ချေပြီ...။ ယခုအခါ ရွှေခွက်ပါ ထပ်မံ အခိုးခံရပြန်ပြီ...။

တခြားပစ္စည်းများအကြောင်းကိုပါ ကောင်ကလေး သိနေခဲ့သလား...။ ဒါကြောင့် ထိုပစ္စည်းများနောက်ကိုများ လိုက်နေသလား...။ ဒီကိစ္စအားလုံးရဲ့ တရားခံဟာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးပဲလား...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ့ကို အမြဲ သံသယ ဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်...။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သတ်မိန့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ယခုအခါ သူပိုင်နေပေပြီ။ သို့တိုင် သေရွာမှတစ်ဆင့် ကောင်ကလေးကို ခိုင်းနေသလားဟု သူ သံသယဝင်နေမိသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများသာ ဖျက်ဆီးခံရပါက သူမသိပဲ နေမည်မဟုတ်ပေ...။ သူသည် လောကတစ်ခွင်တွင် အစွမ်းဆုံး စုန်းကဝေ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သတ်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့လို လူမျိုးက သူ၏ အဖိုးအတန်ဆုံး ရတနာပစ္စည်းများ အတိုက်ခိုက် အဖျက်ဆီး ခံရလျှင် မသိပဲနေမည်မထင်ပေ။

ဒိုင်ယာရီဖျက်ဆီးခံရစဉ်က သူမသိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်...။



သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က သူ့တွင် ခံစားသိနိုင်စရာ ခန္ဓာကိုယ်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ...။ သူ့ရဲ့တစ္ဆေလောက်ပင် အဆင့်မရှိခဲ့ပေ...။ ထို့ကြောင့် ခံစားမသိခဲ့ခြင်းဟု သူယူဆသည်...။

ကျန်ပစ္စည်းများအားလုံး ဘေးကင်းစွာ ရှိနေသည်ဟု သူထင်သည်။ မပျက်မစီး ရှိနေသေးသည်ဟု သူထင်သည်...။ သို့ရာတွင် သူ သေချာသိဖို့ လိုအပ်လာပေပြီ...။ ဂေါ်ဘလင်၏အလောင်းကို ဘေးသို့ ကန်ထုတ်ရင်း သူ အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်...။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေကာ ရေကန်... အိမ်စုတ်ကြီးနှင့် ဟော့ဝင်ကျောင်းတို့ကို မြင်ယောင်လာမိသည်...။

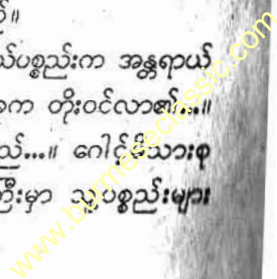
သူဒေါသများနေရာတွင် အေးချမ်းမှုက ပြန်၍ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာ၏...။ သူတို့မိသားစု၏ တဲအိမ်စုတ်ကလေးဝယ် လက်စွပ်ဝှက်ခွဲသည်ကို ဒီကောင်လေး ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ...။ ဂေါ်ဘလင်နှင့် သူ၏ ဆက်စပ်မှုကို မည်သူမှ မသိပေ။ ဆက်စပ်မှုကို သူဖုံးကွယ်ပစ်ခဲ့သည်...။ သူ သတ်သည်ဟု မည်သူကမှ မယူဆပေ...။ လက်စွပ်မှာ လုံးဝစိတ်ချရပေသည်...။

ကောင်လေးသာမက မည်သူမျှ ကျောက်ဂူထဲသို့ အကာအကွယ်များကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်မည် မထင်ပေ...။ ထိုနေရာရှိမှန်းပင် သိရန် မဖြစ်နိုင်ချေ...။ သူတစ်ယောက်သာ ထိုနေရာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပေသည်...။

ပြီးတော့ နာဂီနီမှာ သူ့အနားတွင် ရှိနေ၏...။ ဘာကိုမျှ စေလွှတ် နှိုင်းစေခြင်းမပြုတော့ပဲ သူ ကာကွယ်ထားရပေမည်...။

သို့ရာတွင် သူ့ပစ္စည်းများ ဝှက်ထားသော နေရာများကို သေချာစေရန် ပြန်၍ စစ်ဆေးရပေမည်...။ အကာအကွယ် အစီအရင်များကို နှစ်ဆကိုးမြှင့် ချထားရပေမည်...။ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးကို လိုက်ရှာစဉ်ကလိုပင် သူ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမည့် အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

မည့်သည့်နေရာကို သူ အရင်သွားသင့်သလဲ... ဘယ်ပစ္စည်းက အန္တရာယ်များဆုံး ရှိနိုင်သလဲ...။ စိတ်မသက်သာစရာ အတွေးတစ်ခုက တိုးဝင်လာ၏...။ ဂေါ်ဘလင်လ်ဒိုးမှာ သူ့နာမည်၏ အလယ်စာလုံးကို သိသည်...။ ဂေါ်ဘလင်လ်ဒိုးနှင့် ဆက်စပ်မှုကို သူရိပ်မိသွားနိုင်သည်။ ထိုအိမ်ပျက်ကြီးမှာ သူ့ပစ္စည်းများ။



ဝှက်သောနေရာများအနက် လုံခြုံမှု အားအနည်းဆုံးပင်...။ သူ ထိုနေရာသို့ အရင် သွားသင့်သည်...။

ရေကန်မှာမှ ဝင်ရောက်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ...။ သို့တိုင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မှာ သူ မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် နေခဲ့ရသည့် ဘဝကို သိနေနိုင်သည်။

ဟော့ဝင်ကျောင်းကို စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားမှာ ထိုနေရာ တွင် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပင်...။ ဟော့မိဒ်ရွာထဲသို့ မည်သူမှမသိပဲ ပေါ်တာ ဝင်ရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ...။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျောင်းသို့ ပေါ်တာ ရောက်လာ နိုင်ကြောင်း စနိပ်အား သတိပေးထားသင့်သည်...။ မည်သည့်အတွက် ပြန်လာ မည် ဆိုခြင်းကိုမူ စနိပ်အား ရှင်းပြရန် စိတ်ကူးမရှိချေ...။ ဘဲလ်ထရစ်နှင့် မယ်လ်ဖွိုင်းတို့ကို ယုံကြည်ခဲ့မိခြင်းကပင် သူ့အမှားဖြစ်ခဲ့သည်...။

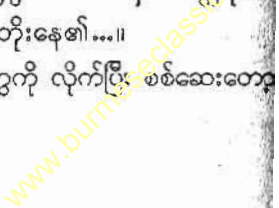
သူ ဂေါင့်မိသားစု အိမ်ပျက်ကြီးဆီ အရင်သွားသင့်သည်။ နာဂီနီကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားရန် စဉ်းစားမိ၏...။ သူနှင့် နာဂီနီ ထပ်၍ ခွဲခွာနေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ...။ သူ နောက်ဘက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းလာကာ နာဂီနီအား မြွေဘာသာစကားဖြင့် ခေါ်လိုက်၏...။ မြွေကြီးမှာ အရိပ်မည်းမည်းကြီး တစ်ခု ပမာ ချက်ချင်းပင် သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည် * * *

ဟယ်ရီ မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာပြီးနောက် လက်ရှိ အခြေအနေကို သူ ချက်ချင်း ပြန်သတိရလာသည်။ ရေကန်နံဘေးတွင် သူ လဲကျလျက် ရှိ၏...။

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ စိုးရိမ် သော အကြည့်များနှင့် သူ၏ နာကျင်နေသော အမာရွတ်အရ သူ ဗိုဒီမော့စိတ် ထဲ ရောက်သွားကြောင်း သူတို့ သိသွားကြပေပြီ...။

သူ တုန်တုန်ရီရီနှင့် ထထိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံး ချွေးများနှင့် စိုရွဲနေ၏...။ မြက်ခင်းပေါ်ရှိ ရွှေခွက်ကလေးမှာ အနွှေပေယ် ကင်းစွာ ရှိနေဆဲပင်...။ သူ့အသံမှာ အနည်းငယ်တိုးနေ၏...။

“ သူသိသွားပြီ... တခြားဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေကို လိုက်ပြီး စစ်ဆေးတော့ မယ်... နောက်ဆုံး ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတစ်ခုက...”



ဟယ်ရီ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ဟော့ဝင်မှာ ရှိနေတယ်.. ငါသိသွားပြီ... သေချာတယ်...”

“ဘာ...”

ရွန်က အံ့ဩသလို ဖြစ်သွား၏...။ ဟာမီယွန်မှာမှ စိုးရိမ်ပူပန်နေဟန်ပင်...။

“မင်း ဘာမြင်လို့လဲ... ဘယ်လိုသိတာလဲ...”

“ငါ... ငါ သူ့ခေါင်းထဲရောက်သွားတယ်... ဓွက်အစိုးမံရတာ သူသိသွားပြီ... သူ အရမ်းဒေါသထွက်ပြီး ကြောက်လန့်နေတယ်... ငါတို့ ဘယ်လိုသိသွားလဲ သူနားမလည်နိုင်ဘူး... သူ အခု တခြားဟာတွေ လုံခြုံရဲ့၊ လားဆိုတာ လိုက်စစ်တော့မယ်... လက်စွပ်ဆီ အရင်သွားလိမ့်မယ်... ဟော့ဝင်မှာ ရှိတဲ့ဟာက အလုံခြုံဆုံးပဲလို့ သူထင်နေတယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမှာ စနိပ်ရှိတယ်... ကျောင်းထဲကို ရောက်အောင်ဝင်ဖို့ကလည်း သိပ်ခက်တယ်... သူ နောက်ဆုံးမှ ဟော့ဝင်ကို လာလိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့် နာရီပိုင်းပဲ အချိန်ရမယ်...”

ရွန်ကပါ နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်ပြီး...

“ဟော့ဝင်ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာလဲ... မင်းမြင်လိုက်သလား...”

“မသိဘူး... သူက စနိပ်ကို သတိပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ... ဘယ်မှာ ထားတယ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားဘူး...”

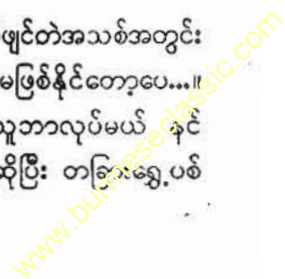
ရွန်က ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဟယ်ရီက ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ထုတ်လိုက်ချိန်ဝယ် ဟာမီယွန်က...

“နေ... နေကြပါဦး... ငါတို့ ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး.. ငါတို့မှာ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိဘူး... ငါတို့ အစီအစဉ် ဆွဲဖို့လို...”

“ငါတို့ အခုသွားမှဖြစ်မယ်...”

ဟယ်ရီက အခိုင်အမာပင် ပြောလိုက်၏...။ သူ့ရွက်ဖျင်တဲအသစ်အတွင်း ဝင်ကာ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ...။

“လက်စွပ်နဲ့ လော့ကတ်မရှိတော့မှန်းသိရင် သူဘာလုပ်မယ် နင်ထင်သလဲ... ဟော့ဝင်က ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို မလုံခြုံဘူးဆိုပြီး တခြားရွှေ့ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”



“ ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဘယ်လိုဝင်မလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ငါတို့ ဟော့မိဒ်ရွာကို အရင်သွားမယ်... ပြီးတော့ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်က အကာအကွယ်တွေကို လေ့လာမယ်... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံထဲကို ဝင်စမ်း ဟာမီယွန်... ဒီတစ်ခါ ငါတို့ တူတူရှိနေမှ ဖြစ်မယ်...”

“ ဒါပေမယ့် ငါတို့အားလုံးဆို မဆန်...”

“ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ... ဘယ်သူမှ ငါတို့ ခြေထောက်တွေကို သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး...”

ထိုအချိန်မှာပင် ဧရာမ တောင်ပံခတ်သံကြီး ကြားလိုက်ရပြီး ရေသောက်ပြီးသွားသော နဂါးကြီးမှာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံတက်သွား၏...။ သူတို့အားလုံး ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မြင့်သည်ထက် မြင့်တက်သွားကာ အနီးရှိ တောင်တန်းများနောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

ထို့နောက် ဟာမီယွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို တတ်နိုင်သရွေ့ လုံအောင် ခြုံလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။





၂၅။ ပျောက်ဆုံးနေသော မှန်ကလေး

ဟယ်ရီ၊ ခြေထောက် လမ်းမပေါ်ကို ထိမိသည်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော ဟော့မိဒ်လမ်းမကြီးများကို မြင်လိုက်ရသည်...။ သူတို့ရှေ့ရှိ လမ်းကွေ့ကလေး အတိုင်း ချိုးကွေ့လျှင် ဟော့ဝင်သို့ ရောက်ပေလိမ့်မည်...။

တံမြက်စည်းသုံးလက်ဘားဆိုင်မှ မီးရောင်မှာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဖြာကျနေ၏...။ သူ ဤနေရာကို အလွန်အားနည်းနေသော ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သယ်ဆောင်ကာ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည်...။ သူခြေချမိသည်နှင့် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန် ကိုလည်း လက်များကို လွှတ်ပေးလိုက်ချိန်မှာပင် ထင်မှတ်မထားသော အရာတစ်ခု က ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏...။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်သံလိုလို သံနှင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။ သူတို့ ရွာထဲရောက်လာခြင်းကြောင့် ထိုအသံ ပေါ်လာခြင်းမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ သူကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှ ကျန်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် တံမြက်စည်းသုံးလက် ဆိုင်ခန်းတံခါး မှ ပုန်းကန် ပွင့်ထွက်သွားပြီးနောက် ဒက်အိတာများ တစ်ဒါဇင်ခန့် မှော်ဘောင် များကို ကိုင်ကာ ထွက်လာကြသည်။

ဟယ်ရီ မှော်တောင်ဝှေးကိုမြှောက်၍ ချိန်နေသော ရွန့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်...။ အင်အားခြင်းက အဆမတန် ကွာခြားလွန်းနေ၏...။

ဒက်အိတာတစ်ယောက်က မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်ချိန်၌ အော်ဟစ်သံလိုလိုအရာက ရပ်တန့်သွားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲပင်...။ ဒက်အိတာတစ်ယောက်က...

“ အက်ဆီယို ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ...”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ဆင့်ခေါ်ဂါထာမှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံပေါ်၌ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိချေ...။

ဆင့်ခေါ်ဂါထာရွတ်သူ ဒက်အိတာက...

“ အင်း... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြုံမထားဘူးပေါ့... ဟုတ်လား ပေါ်တာ... လူခွဲရှာမယ်ဟေ့... သူ ဒီနားမှာပဲ ရှိရမယ်...”

သူတို့ဘက်သို့ ဒက်အိတာခြောက်ယောက် ပြေးလာ၏...။ ဟယ်ရီ... ရွန့်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် အနီးဆုံး ဘေးလမ်းကြားထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ ဒက်အိတာများရန်မှ ပွတ်ကာသီကာ ကပ်လွတ်သွား၏...။

သူတို့ အမှောင်ထဲတွင် ငြိမ်နေကာ သူတို့ကို စုန်ချည် ဆန်ချည် လိုက်ရှာနေသော ခြေသံများကို ကြားနေရသည်။ ဒက်အိတာများ၏ မှော်တောင် ဝှေးများဆီမှ အလင်းရောင်ကို မြင်နေရသည်...။

ဟာမီယွန်က...

“ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ပြေးကြစို့...”

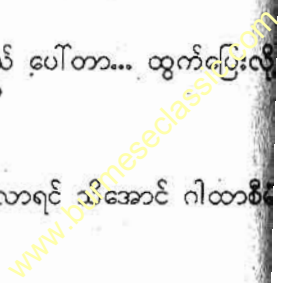
“ ကောင်းတယ်...”

ရွန့်ကပါ ထောက်ခံ၏...။ ဟယ်ရီ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ခင်မှာပင် ဒက်အိတာ တစ်ယောက်က...

“ မင်း ဒီကို ရောက်နေတာ ငါတို့သိတယ် ပေါ်တာ... ထွက်ပြေးလို့ ရမယ် မထင်နဲ့... မင်းကို ငါတို့ ရှာတွေ့မှာပဲ...”

ဟယ်ရီက လေသံမျှဖြင့်...

“ သူတို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပုံပဲ... ငါတို့လာရင် သိအောင် ဂါထာစီမံ



ထားတယ်... ငါတို့ ပြန်ထွက်လို့မရအောင် တစ်ခုခု လုပ်ထားမှာ သေချာတယ်...”

အခြားတစ်ယောက်က...

“ ဝိညာဉ်နှုတ်ကောင်တွေကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်... ငါတို့ရှာတာထက် ပိုမြန်လိမ့်မယ်...”

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ပေါ်တာကို ဘယ်သူမှ သတ်တာ မလိုချင်ဘူး... သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်ချင်တာ...”

“ ဝိညာဉ်နှုတ်ကောင်တွေကလည်း သူ့ကို မသတ်ပါဘူး... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ပေါ်တာရဲ့အသက်ကိုပဲ လိုချင်တာပါ... ဝိညာဉ်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး... သူ့ကိုသတ်ရတာ ပိုတောင် လွယ်သွားဦးမယ် ”

သဘောတူညီကြသော အသံများ လွင့်ပျံ့လာ၏...။ ဟယ်ရီ လွန်စွာ စိတ်ပျက်သွား၏...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများကို မောင်းနှင်ထုတ်ချင်လျှင် သူတို့ အစောင့်အရှောက်ဂါထာကို သုံးရပေမည်...။ ထိုသို့ဆိုပါက သူတို့နေရာကို ချက်ချင်းသိသွားပေလိမ့်မည်။

ဟာမီယွန်က...

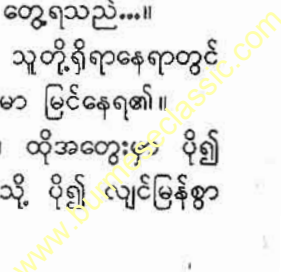
“ ငါတို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကြည့်သင့်တယ် ဟယ်ရီ...”

သူမပြောနေစဉ်မှာပင် ပုံမှန်မဟုတ်သော အေးစက်မှုက လမ်းတစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့လာသည်ကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။ အလင်းရောင်များမှာ စုပ်ယူခံလိုက်ရသလို ပျောက်ဆုံးသွား၏...။ အမှောင်ထုထဲမှာပင် သူတို့ နေရာ ရွှေ့လာခဲ့သည်။

သူတို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း နေရာမှ တစ်လက်မမှ မရွေ့ပဲ ဖြစ်နေ၏...။ ဒက်အိတာများမှာ သေချာစီမံထားပုံပေါ်သည်...။ အအေးဒဏ်မှာ ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏...။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်ဆင်းလာခဲ့သည်...။ ထောင့်ချိုးတစ်ခုအရောက်တွင် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါ ဆယ်ကောင်ခန့် ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်...။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်နေသော်လည်း သူတို့ရှိရာနေရာတွင် အမှောင်ထုက ပို၍ သိပ်သည်းသဖြင့် အရိပ်မည်းများပမာ မြင်နေရ၏။

သူတို့ရှိနေကြောင်းကို အာရုံခံမိလေသလား...။ ထိုအတွေးမှာ ပို၍ ခိုင်မာလာ၏...။ အကြောင်းမှာ အရိပ်များမှာ သူတို့ထံသို့ ပို၍ လျင်မြန်စွာ



တိုးကပ်လာနေ၍ပင်...။

ဟယ်ရီ မှော်တောင်ဝေးကို မြှောက်လိုက်သည်...။ သူ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ၏ အနမ်းကို မခံနိုင်ပေ...။ ပြီးမှ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေတော့ဟု တွေးကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ အိပ်စပ်ကတိ ပက်ထရီနမ်...”

ငွေရောင်သမင်ဖိုကြီးမှာ တောင်ဝေးထိပ်ဖျားမှ ထွက်လာကာ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများကို မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် တစ်နေရာမှ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏...။

“ သူပဲ... သူပဲ ဟောဟိုမှာ... သူ့ရဲ့ အစောင့်အရှောက် သမင်ဖိုကြီးကို ငါတွေ့လိုက်တယ်...”

ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ ပြန်ဆုတ်သွားပြီး ကြယ်ရောင်များ ပြန်၍ လင်းလက်လာ၏...။ ဒက်အီတာများ၏ ခြေသံများမှာ ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏...။ ဟယ်ရီ ဘာလုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာပင် ဘယ်ဘက်ရှိလမ်းကြားလေးထဲမှ တံခါးတစ်ချပ်ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံတစ်သံက...

“ ပေါ်တာ... ဒီကိုလာ... မြန်မြန်...”

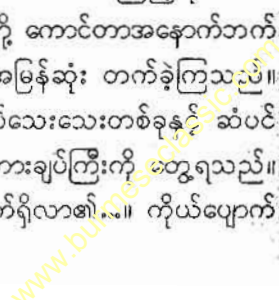
သူတို့သုံးယောက်လုံး တုံ့ဆိုင်းမနေပဲ ဖွင့်ထားသော တံခါးထဲ ပြေးဝင်လိုက်ကြသည်...။ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် သဏ္ဍာန်က...

“ အပေါ်ထပ်ကိုတက်ကြ... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ဆက်ခြံထား... အသံမထွက်စေနဲ့...”

ဟယ်ရီ သူတို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိချေ...။ သို့ရာတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်သာ ထွန်းထားသော အလင်းရောင်အောက်ဝယ် ကြည့်ရင်း ဝက်ခေါင်းဘားသို့ ရောက်နေမှန်း မှတ်မိလိုက်သည်။ သူတို့ ကောင်တာအနောက်ဘက် တံခါးမှတစ်ဆင့် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ အမြန်ဆုံး တက်ခဲ့ကြသည်။

လှေကားအဆုံးတွင် ဧည့်ခန်းရှိပြီး မီးဖိုခပ်သေးသေးတစ်ခုနှင့် ဆံပင်အညှိရောင်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

အော်ဟစ်သံများမှာ အောက်ထပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏...။ ကိုယ်ပျောက်



ဝတ်ရုံ ခြုံထားလျှက်နှင့်ပင် သူတို့ ပြတင်းပေါက်ဆီသွားကာ အောက်သို့
ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ကို ကယ်ခဲ့သူ ဝက်ခေါင်းဘားပိုင်ရှင် တစ်ယောက်
တည်းသာ ခေါင်းစွပ်မပါသော တစ်ဦးတည်းသောလူဖြစ်ပြီး ကျန်သူများအားလုံး
အနက်ရောင်ခေါင်းစွပ်ကိုယ်စီ စွပ်ထားကြ၏...။

ထိုသူက ခေါင်းစွပ်နှင့် လူများအား...

“ ဘာဖြစ်လဲ... မင်းတို့က ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေကို ငါ့လမ်းပေါ်
လွှတ်လိုက်တော့ ငါက အစောင့်အရှောက်ဂါထာ သုံးရတော့တာပေါ့... သူတို့ကို
ငါ့အနားမလာစေနဲ့လို့ မင်းတို့ကို ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ...”

ဒက်အိတာ တစ်ယောက်က...

“ ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ အစောင့်အရှောက် လုံးဝမဟုတ်ဘူး... သမင်ဖိုက
ပေါ်တာရဲ့ အစောင့်အရှောက်ပဲ...”

ဆိုင်ရှင်က...

“ ဘာ... သမင်ဖိုဟုတ်လား...” ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရင်း သူ၏ မှော်
တောင်စွေးကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“ အိပ်စ်ပက်တို ပက်ထရီနမ်...”

ကြီးမားသော ချိုပါသော သတ္တဝါတစ်ကောင် ချက်ချင်း ရောက်လာ၏။
ခေါင်းကို အောက်စိုက်ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးထွက်ကာ ပျောက်ကွယ်
သွား၏...။

ဒက်အိတာတစ်ယောက်က အနည်းငယ် ဇေဝေဝါဖြစ်သွားဟန်ဖြင့်...

“ ငါမြင်လိုက်တာ ဒါမဟုတ်ဘူး...”

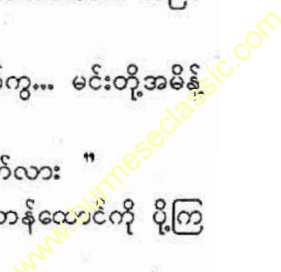
နောက်တစ်ယောက်က...

“ ညမထွက်ရ အမိန့်ကို ဖောက်ဖျက်ပြီး တစ်ယောက်ယောက် အပြင်
ထွက်တယ်... အချက်ပေးသံ မကြားလိုက်ဘူးလား...”

“ ငါ့ကြောင် အပြင်ထွက်သွားလို့ ငါထွက်တယ်ကွ... မင်းတို့အမိန့်
ကို ဂရုစိုက်ရမှာလား...”

“ ဒါ... ဒါဆို ခင်ဗျား လက်ချက်ပေါ့... ဟုတ်လား ”

“ ငါလုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ... ငါ့ကို အက်ဇကာဘန်လောင်ကို ပို့ကြ



မလို့လား... ငါ တံခါးအပြင်ထွက်မိတာနဲ့ သတ်မလား... ဒါဆိုလည်း လုပ်လိုက်စမ်းပါ... ဒါပေမယ့် မင်းတို့ရဲ့ မိစ္ဆာအမှတ်အသားတွေကို ကိုင်ပြီးတော့ ဟိုကောင်ကြီးကိုတော့ ခေါ်ရဲမယ် မထင်ဘူး... ငါနဲ့ ငါ့ကြောင်အိုကြီးအတွက် သူ ဒီနေရာကို လာချင်မယ် မထင်ဘူး... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“ ကျုပ်တို့အတွက် မပူပါနဲ့... ဥပဒေချိုးဖောက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဘာသာ ပူစမ်းပါ...”

“ ငါ့ဆိုင်ပိတ်လိုက်ရင် မင်းတို့ရဲ့ ဆေးတွေ အဆိပ်တွေ ဘယ်မှာ သွားထားမလဲ...”

“ ကျုပ်တို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား...”

“ ငါ့ပါးစပ်ကို ငါပိတ်ထားပေးပါမယ်... မင်းတို့ အခုလာတာ ဒီကိစ္စပဲလား...”

ဒက်အိတာတစ်ယောက်က...

“ ငါ သမင်ဖိုကြီးကို တကယ်မြင်လိုက်တာကွ...”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ထပ်၍ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်...။

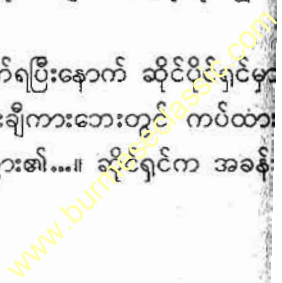
“ သမင်ဖိုဟုတ်လား... ဒါ... ဆိတ်ကွ... ဆိတ်... အရူးရဲ့...”

နောက်ထပ် ဒက်အိတာတစ်ယောက်က...

“ ကောင်းပြီ... ကျုပ်တို့မှားသွားတယ်... ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ အမိန့်ကို ချိုးဖောက်ရင်တော့ ခင်ဗျား မလွယ်ဘူး...”

ဒက်အိတာများမှာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ပြန်ပြေးတက်သွားကြသည်...။ ဟာမီယွန်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချရင်း ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှ ထွက်ကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ လိုက်ကာစကို ဆွဲကာလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်၏...။

အောက်ထပ်တွင် တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှ လှေကားမှ တက်လာ၏...။ ဟယ်ရီအာရုံမှာ ပန်းချီကားဘေးတွင် ကပ်ထားသော လေးထောင့်သဏ္ဍာန်မှန်လေးဆီသို့ ရောက်သွား၏...။ ဆိုင်ရှင်က အခန်းထဲဝင်လာရင်း ဒေါသထွက်နေသံဖြင့်...



“ မင်းတို့အရူးတွေပဲ... ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ... ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မပြောတတ်ဘူး... ကျွန်တော်တို့အသက်ကို ခင်ဗျားကယ်ခဲ့တာပဲ...”

ဟယ်ရီ ဆိုင်ရှင်အနီးသို့ ကပ်ကာ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်၏...။ သူ၏ မီးခိုးရောင် မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ မျက်လုံးအစုံကို သူ့ကြည့်လိုက်၏...။ ထိုသူမှာ မျက်မှန်တပ်ထား၏...။ ညစ်ပတ်နေသော မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများမှာ စူးရှလှသော အပြာရောင် မျက်လုံးများပင်...။

“ မှန်ထဲမှာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တာ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်လုံးတွေပဲ...”

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ ဟယ်ရီနှင့် ဆိုင်ရှင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်...။ ဟယ်ရီက...

“ ဒေါ်ဘီကို ခင်ဗျားလွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား...”

ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း မှင်စာလေးကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေလိုက်သည်။

“ သူက မင်းနဲ့တူတူ ရှိရမှာပေါ့... မင်း သူ့ကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ...”

“ သူ... သူ သေသွားပြီ... ဘဲလ်ထရစ်လတ်စ်ထရန် သတ်လိုက်တာ...”

ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာမှာ တစ်ချက် တည်သွားပြီး...

“ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး... သူ့ကို ငါ သဘောကျတယ်...”

ဆိုင်ရှင်က တစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ မှော်တောင်စွေးဖြင့် မီးအိမ်များကို မီးထွန်းညှိနေ၏...။

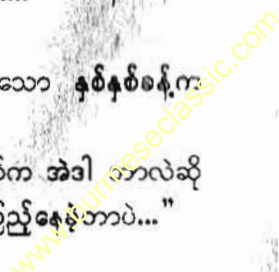
“ ခင်ဗျားက အက်ဘာဖို့ မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီက မေးလိုက်၏...။ ထိုသူက ငြင်းလည်း မငြင်းသလို ဝန်လည်၊ ဝန်မခံပေ။ ဟယ်ရီက ဆီးရီးယပ်စ်၏ မှန်ကို ညွှန်ပြရင်း...

“ ဒီဟာကို ဘယ်ကရလာလဲ...”

နှစ်ခုရှိသည့်အနက် သူ့ဆီမှ တစ်ခုမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ကွဲသွားခဲ့ပေပြီ...။

“ အဟောင်းဆိုင်က ဝယ်ခဲ့တာ ကြာပြီ... အဲဗက်စ်က အဲဒါ လာလဲဆိုတာ ပြောပြခဲ့တယ်... အဲဒီကတည်းက မင်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ...”



ရွန်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်...

“ ငွေရောင်သမင်မကရော... ခင်ဗျားလွှတ်လိုက်တာပဲလား...”

“ ဟေ... မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ...”

“ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ဆီကို သမင်မပုံစံ အစောင့်အရှောက် လွှတ်ပြီး ကူညီဖူးတယ်...”

“ ဒီဦးနောက်လောက်နဲ့ကတော့ မင်း ဒက်အိတာပဲ ဖြစ်မယ် ကလေး... ငါ့ရဲ့ အစောင့်အရှောက်က ဆိတ်ဆိုတာ ခုပဲ ပြပြီးပြီလေ...”

“ အိုး... ဟုတ်... ဟုတ်သားပဲ...”

ထိုအချိန်မှာပင် ရွန်ဖိုက်ထဲမှ ဆာလောင်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာ၏...။

“ ကျွန်တော်ဖိုက်ဆာနေပြီ...”

“ ငါ စားစရာ ယူခဲ့မယ်...”

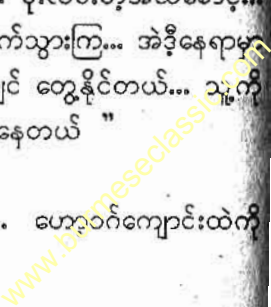
အက်ဘာဖို့မှာ ခေတ္တမျှ အချိန်အတွင်းမှာပင် ပေါင်မုန့်များ... ချိမ်းများကို ယူလာကာ မီးဖိုရွေရို စားပွဲပေါ်တွင် ခင်းကျင်းလိုက်သည်...။ သူတို့အားလုံး အားပါးတရပင် စားသောက်ကြတော့သည်။

သူတို့အားလုံး ဖိုက်ပြည့်အောင် စားသောက်ပြီး ထိုင်ခုံကိုမှီ၍ နွမ်းနယ်စွာ ထိုင်နေကြချိန်ဝယ် အက်ဘာဖို့က...

“ အခုဆိုရင် မင်းတို့ ပြန်ထွက်နိုင်မယ့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို စဉ်းစားရတော့မယ်... ညဘက်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး.. အပြင်ကို ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်လာသလဲ မင်းတို့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီပဲ... ဒီကောင်တွေ အကုန် မင်းတို့နောက်ကို စုပြုံလိုက်လာကြလိမ့်မယ်... ငါလည်း နောက်တစ်ခါဆိုရင် သမင်ကို ဆိတ်ပါလို့ ညာလို့ရမယ် မထင်ဘူး.. မိုးလင်းတဲ့အထိစောင့်... ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြံပြီး တောင်ထိပ်ကို တက်သွားကြ... အဲဒီနေရာမှာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လို့ရတယ်... ဟက်ဂရစ်နဲ့ တွေ့ချင် တွေ့နိုင်တယ်... သူ့ကို လိုက်ဖမ်းကတည်းက သူနဲ့ ဂရပ်တို့ အဲဒီမှာ ပုန်းနေတယ် ”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်မသွားနိုင်ဘူး... ဟော့ဝင်ကျောင်းထဲကို



ဝင်မလို့ ပြန်လာတာ...”

“ မရှူးစမ်းပါနဲ့...”

“ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်အောင် ဝင်မှ ဖြစ်မယ်...”

အက်ဘာဖို့က...

“ မင်းတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ... ငါ မင်းတို့ကို ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်မှ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး...”

“ ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်အရမ်းနည်း နေပြီ... ရဲတိုက်ထဲကို ရအောင်ဝင်မှ ဖြစ်မယ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက... အင်း... ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်...”

အက်ဘာဖို့က...

“ ငါ့အစ်ကို လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာတွေက အများသားပဲ... သူ့ရဲ့ အစီအမံတွေအတိုင်းလုပ်ရင်း လူတွေ ထိခိုက်နာကျင်ရတာ မနည်းဘူး... ကျောင်းနဲ့ ဝေးဝေးနေစမ်းပါ ပေါ်တာ... ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနိုင်ငံထဲက ထွက်သွားပေတော့... ငါ့အစ်ကိုနဲ့ သူ့ရဲ့မဟာအကြံအစည်ကြီးတွေကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ... သူက ဒီကိစ္စတွေကို လုံးဝမသိနိုင်တော့တဲ့ နေရာကို သွားပြီ... သူ့အတွက် မင်းဘာမှ လုပ်ပေးနေစရာ မလိုဘူး...”

“ ခင်ဗျားနားမလည်ပါဘူးဗျာ...”

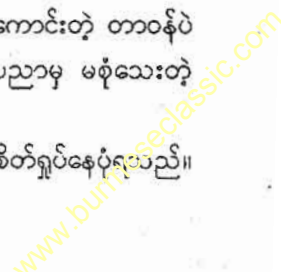
“ ငါနားမလည်ဘူး... ဟုတ်လား... မင်းက ငါ့ထက်ပဲ ငါ့အစ်ကိုအကြောင်း ပိုသိနေလို့လား...”

“ ကျွန်တော် ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... သူ... သူက ကျွန်တော့်ကို ဟာဝန်တစ်ခု ပေးထားခဲ့တယ်...”

အက်ဘာဖို့က...

“ သူ အခု တာဝန်ပေးနိုင်တော့လို့လား... တကယ်ကောင်းတဲ့ တာဝန်ပဲ ဖြစ်မှာပါ... လွယ်လွယ်ကူကူ ရှိရဲ့လား... မင်းတို့လို ဘာပညာမှ မစုံသေးတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ သင့်တော်ရဲ့လား...”

ရွန်က တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်၏...။ ဟာမီယွန်မှာမူ စိတ်ရှုပ်နေပုံရသည်။ ဟယ်ရီက...



“ အဲ... သိပ်... သိပ်တော့မလွယ်လှဘူး... ဒါ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်...”

“ ဘာကိစ္စ လုပ်ရမှာလဲ... သူက သေပြီပဲ... ထားလိုက်စမ်းပါတော့... မင်း သူ့နောက်ကို လိုက်သွားနေရလိမ့်မယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကာကွယ်စမ်း ပါ...”

“ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး... ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး...”

“ ဘာကြောင့်လဲ...”

ဟယ်ရီ ထိုကိစ္စကို ရှင်းပြရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် စကားပြောင်း ကာ...

“ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလည်း ဆက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတယ် မဟုတ်လား... ခင်ဗျားလည်း ဖီးနစ်အဖွဲ့မှာ ပါတာပဲ...”

အက်ဘာဖို့က...

“ ဒါ တစ်ချိန်တုန်းကပါ... ဖီးနစ်အဖွဲ့ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ပြီးသွားပြီ... မိစ္ဆာကောင်ကြီး အနိုင်ရသွားပြီ... ဒါ ရှင်းနေတာပဲ... ဒီမှာနေရင် မလုံခြုံဘူး ပေါ်တာ... သူက မင်းကို အရမ်းလိုချင်နေတယ်... ဒီတော့ ဝေးရာကို ပြေးပြီး ပုန်းနေပေတော့... ဒီနှစ်ယောက်ကိုပါ မင်းနဲ့အတူ ခေါ်သွား... မင်းနဲ့အတူ သူတို့ရှိနေတာကို သိသွားပြီဆိုတော့ သူတို့ပါ အန္တရာယ်မကင်းဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး... လုပ်စရာကိစ္စရှိတယ်...”

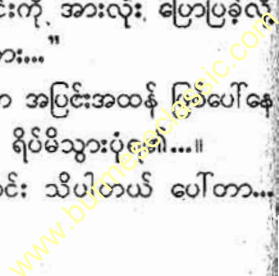
“ တစ်ယောက်ယောက်ကို လုပ်ခိုင်းခဲ့ကွာ...”

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒါ ကျွန်တော့်တာဝန်ပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သေချာ ရှင်းပြခဲ့ပြီးသား...”

“ သူ အခု ရှင်းပြနိုင်တော့လို့လား... မင်းကို အားလုံး ပြောပြခဲ့လို့ လား... ရိုးရိုးသားသား အကုန်လုံး ရှင်းပြခဲ့လို့လား...”

ဟယ်ရီစိတ်ထဲဝယ် ခေါင်းညိတ်ပြချင်စိတ်က အပြင်းအထန် ငြိမ်ပေါ်နေ ၏...။ အက်ဘာဖို့မှာ သူ ဘာတွေ့တွေးနေသလဲ ရိပ်မိသွားပုံပေါ်...။

“ ငါ့အစ်ကိုအကြောင်း ငါ ကောင်းကောင်း သိပါတယ် ပေါ်တာ...”



သူက အမြဲတမ်း လျှို့ဝှက်ပြီး လိမ်ညာနေတဲ့ သူပါ... သူက အမြဲတမ်း ဒီလို လုပ်နေကျပဲ...”

အက်ဘာဖို့က ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေ၏...။
ဟယ်ရီမြင်ရသမျှ ဤပန်းချီကားတစ်ချပ်တည်းသာ အစန်းထဲတွင် ရှိ၏...။
အခြား မည်သည့်ဓာတ်ပုံမျှ ရှိမနေချေ...။

ဟာမီယွန်က...

“ မစ္စတာဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး... ဒါ ရှင့်ရဲ့ညီမလေး အာရီယာနာ မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... ကြည့်ရတာ ရိတာစကီတာရဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီ ထင်တယ်...”

မီးရောင်အောက်မှာပင် ဟာမီယွန်၏မျက်နှာ ရဲတက်သွားသည်က သိသာလှသည်...။ ဟယ်ရီက ဟာမီယွန် သက်သာရာရစေရန်....

“ အဲဖီးရပ်စ်ဒေါ့ချ်က ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြတာပါ ”

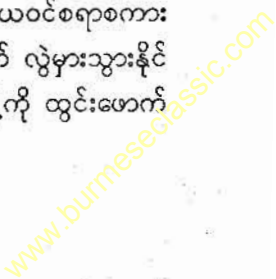
“ ဒီကောင်ကြီးကတော့ ငါ့အစ်ကိုလုပ်သမျှ အကောင်းထင်နေတာပဲ... လူတော်တော်များများလည်း ဒီအတိုင်းပဲ... မင်းတို့ကိုကြည့်ရတာလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်...”

ဟယ်ရီ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အပေါ်တွင် ရိုနေခဲ့သည့် သူ၏သံသယများကို ထုတ်မပြောချင်ပေ...။ ဒေါ်ဘီ၏ မြေပုံကို တူးစဉ်ကတည်းက သူ စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပေပြီ...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ချမှတ်ပေးခဲ့သည့် အန္တရာယ်များလှသော ဓရီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်ရန် သူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူသိချင်သမျှအားလုံး ပြောမပြခဲ့သော်လည်း ယုံကြည်ချက်ထားရန် သူဆုံးဖြတ်ပြီးပေပြီ...။

နောက်ထပ် သံသယထပ်မံခင်ချင်တော့သလို သံသယဝင်စရာစကားများကိုလည်း မကြားချင်ပေ...။ အကြောင်းမှာ သူ ဦးတည်ချက် လွဲမှားသွားနိုင်ရှုပ်...။ အက်ဘာဖို့၏ စူးရှလှသော မျက်လုံးများမှာ ဟယ်ရီကို ထွင်းဖောက်လှမတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏...။

ဟာမီယွန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်...



“ ပရော်ဖက်ဆာဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီကို တကယ်ဂရုစိုက်ပါတယ်...”

“ အခုရော ဂရုစိုက်နိုင်သေးလို့လား... သူသာ တကယ်ဂရုစိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခြေအနေတွေ ဒီလောက်ဆိုးဝါးပါ့မလား...”

ဟာမီယွန်က အသက်ပင် မရှူအားပဲ ချက်ချင်းပင်...

“ ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ...”

“ ထားလိုက်ပါလေ...”

“ ရှင်... ရှင့်ညီမလေးအကြောင်းကို ပြောနေတာလား...”

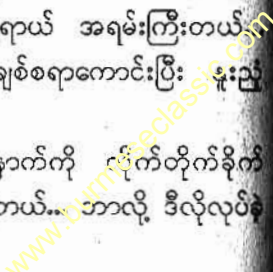
အက်ဘာဖို့က သူမကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်...။ ထို့နောက်တွင် သူ့ဆီမှ စကားများ ပွင့်ကျလာ၏...။

“ ငါ့ညီမလေး ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာ မက်ဂယ်ကောင်လေး သုံးယောက်ရဲ့ အတိုက်အခိုက် ခံလိုက်ရတယ်... သူတို့က သူ မှော်ပညာသုံးနေတာကို ခြံစည်းရိုးကနေ ချောင်းကြည့်ပြီး မြင်သွားလို့ပဲ... အဲဒီအသက်အရွယ်မှာ ဘယ်သူမှ မှော်ပညာကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သေးဘူး... ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေဟာ သိပ်ကြောက်သွားပြီး နှိပ်စက်မှုကို ဝင်လာပြီး အန္တရာယ်ပေးကြတော့တာပဲ...”

ဟာမီယွန်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာ၏...။ ရွန်မှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံရသည်...။ အက်ဘာဖို့မှာ ဒေါသတကြီးနှင့် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က သူ့ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ... သူ တစ်ခါမှ မှော်ပညာကို မသုံးတော့ဘူး... ဒါပေမယ့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့လည်း မရဘူး... သူ စိတ်မထိန်းနိုင်တဲ့အခါမျိုးမှာ ပေါက်ကွဲပြီး ထွက်လာတတ်တယ်... အဲဒီအချိန်မျိုးဆိုရင် သူ့ပုံစံက သိပ်ထူးဆန်းပြီး အန္တရာယ် အရမ်းကြီးတယ်... ဒါပေမယ့် များသောအားဖြင့်တော့ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ကလေးမလေးပါ...”

“ ငါ့အဖေက အဲဒီကောင်ကလေးတွေနောက်ကို လိုက်တိုက်ခိုက်တယ်... သူ့ကို အက်ဇကာဘန်ထောင်ကို ပို့လိုက်ကြတယ်... ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့



သလဲဆိုတာ သူ တစ်ခါမှ ထုတ်မပြောခဲ့ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝန်ကြီးဌာနကသာ သိရင် အာရီယာနာကို စိန့်မန်ဂိုဆေးရုံမှာ တစ်သက်လုံး ပိတ်ထားတော့မှာ ပဲ... သူ့လို မှော်ပညာကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့သူတွေကို လုံခြုံရေးအရ အပြင်မှာ ထားလေ့ မရှိဘူးလေ...”

“ ငါတို့ သူ့ကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးထားမှ ဖြစ်တော့မယ်... ဒါနဲ့ပဲ အိမ်ပြောင်းခဲ့တယ်... အမေက သူ့ကို အမြဲ ပျော်အောင် ထားခဲ့တယ်... ငါ့ကို သူက ပိုပြီး ချစ်တယ်... အဲဗက်စ်က သိပ်အနေမနီးဘူး... အိမ်မှာနေရင် အမြဲတမ်း အိပ်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဆုတံဆိပ်တွေကို ရေတွက်နေတတ် တာ... သူက တစ်ခါမှ ညီမလေးကို ချစ်ခင်ပုံမရဘူး... အမေမအားရင် ငါပဲ စားစရာ ယူသွားပေးနေကျ... သူစိတ်ဆိုးရင် ငါပဲ အမြဲ ချောရတာ... တစ်ခါ တလေ ငါ့ကို ကူပြီး ဆိတ်တွေကို အစာကျွေးလေ့ ရှိတယ်...”

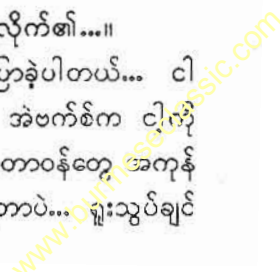
“ သူ့အသက် ဆယ့်လေးနှစ်... ငါ အိမ်မှာ မရှိတုန်းမှာပေါ့... ငါ သာရှိခဲ့ရင်လည်း သူ့ကို ချောမောနှစ်သိမ့်နိုင်မှာပဲ... သူဒေါသထွက်လာပြီး မတော်တဆ ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်သွားတယ်... အာရီယာနာ လုံးဝမထိန်းလိုက်နိုင် ဘူး... အဲဒီမှာ အမေ သေသွားတာပဲ...”

ဟယ်ရီ သနားမိသလို ဆက်၍ ကြားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပေ... သို့ရာတွင် အက်ဘာဖို့မှာ ဆက်ပြော၏...။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူတစ်ခါမှ မပြောပြဖူးသော အကြောင်းအရာများပင်...။

“ ဒါကြောင့်မို့လို့ အဲဗက်စ်က ဒေါ်ချန်နဲ့ ကမ္ဘာပတ်ဖို့ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတယ်... ငါတို့နှစ်ယောက် အသုဘကိစ္စအတွက် အိမ်ပြန်တဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်ချန်က ခရီးဆက်သွားတယ်... ဒါနဲ့ပဲ အဲဗက်စ်က အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်လာတော့တာပဲ...”

အက်ဘာဖို့က မီးဖိုထဲသို့ တံထွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်၏...။

“ ငါပဲ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ငါပြောခဲ့ပါတယ်... ငါ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ကို လုံးဝကရမစိုက်ဘူး... ဒါပေမယ့် အဲဗက်စ်က ငါ့ကို ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်တက်ခိုင်းတယ်လေ... သူက အမေတာဝန်တွေ အကုန် ဖြုမယ်ပေါ့... သူ့အတွက်တော့ လုံးဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာပဲ... ရူးသွပ်ချင်



နေတဲ့ ညီမက အိမ်ကို ဖောက်ခွဲပစ်မှာကို တားပေးရုံနဲ့ ဘာဆုတ်ဆိပ်မှ ရမလာနိုင်ဘူးလေ... ဒါပေမယ့် ရက်တော်တော်ကြာကြာတော့ အဆင်ပြေနေ တာပဲ... သူမလာခင်အထိပေါ့...”

အက်ဘာဖို့၏ မျက်နှာတွင် နာကျင်မှုတို့ ထင်ဟပ်လာ၏...။

“ ဂရင်ဒီဝေါပဲပေါ့... နောက်ဆုံး ငါ့အစ်ကိုအတွက် သူနှင့်တန်းတူ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူကို ရှာတွေ့သွားတာပဲ... မှော်လောကကြီးအတွက် အစီအစဉ် အသစ်တွေ ဆွဲကြတယ်... မှော်ဝင်ရတနာကို ရှာဖို့ လုပ်ကြတယ်... အဲဒီ မဟာအကြံအစည်ကြီးကိုပဲ အာရုံစိုက်နေကြတော့ ညီမလေးကို မေ့ထားတော့ တာပေါ့...”

“ ရက်သတ္တပတ်အတော်ကြာလာတော့ ငါ ဟော့ဝင်ကိုပြန်ဖို့ အချိန်နီး လာတယ်... ဒါနဲ့ ငါ အဲဗက်စ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောခဲ့တယ်... သူ့ကို ညီမလေးကို ခေါ်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါပြောခဲ့တယ်... သူ့အကြံအစည် ကို စွန့်လွှတ်ခိုင်းခဲ့တယ်... ငါပြောတာကို အဲဗက်စ်က လုံးဝမနှစ်သက်ခဲ့ဘူး...”

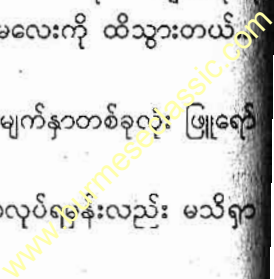
အက်ဘာဖို့၏ မျက်လုံးများမှာ ရီဝေနေပြီး သူတို့ကို မြင်ပုံမရချေ...။

“ ဂရင်ဒီဝေါကလည်း လုံးဝမကြိုက်ဘူး... ချက်ချင်း စိတ်ဆိုးတော့တာ ပဲ... ငါ့ကို သူတို့ကြားမှာ ဝင်မရှုပ်နဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့ အကြံသာ အောင်ခဲ့ရင် ညီမလေးဟာ ဒီလိုပုန်းနေဖို့ မလိုတော့ဘူးတဲ့... မက်ဂယ်တွေကို နေရာမှန် ကို ပို့ပေးရမယ်တဲ့...”

“ အဲဒီမှာ ငါတို့ စရန်ဖြစ်တာပဲ... ငါကလည်း ငါ့မှော်တောင်ဝှေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်... ဂရင်ဒီဝေါကလည်း သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို ထုတ်လိုက် ပြီး ခရုရှေးတပ်စ်ကျိန်စာနဲ့ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်တော့တာပဲ... အဲဗက်စ်က သူ့ကို တားဖို့ ကြံတယ်... နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့ သုံးယောက်စလုံး စီးချင်းထိုးရ တော့တာပဲ... အဲဒီမှာတင် အလင်းတန်းတစ်ခုက ညီမလေးကို ထိသွားတယ် သူ... သူ... ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည် မရှိရှာဘူး...”

အက်ဘာဖို့မှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရလိုက်သလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူရော် လာ၏...။

“ သူက ငါတို့ကို ဝင်ကူညီချင်တာပဲ... ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိရှာ



ဘူး... ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်းလည်း ငါမသိဘူး... ငါတို့ထဲက တစ်ယောက်
ယောက်ပဲ... သေချာတာကတော့ ညီမလေး သေသွားရှာတယ်...”

သူ၏ စကားသံမှာ အက်ကွဲတုန်ရီလာပြီးနောက် အနီးရှိကုလားထိုင်
ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကျသွား၏။ ဟာမီယွန်မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ
စိုရွဲနေပြီး ရွန်၏မျက်နှာမှာ အက်ဘာဖို့လိုပင် ဖြူဖျော့နေ၏...။ ဟယ်ရီစိတ်ထဲ
တွင်မူ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မကြားခဲ့လျှင်ကောင်းသားဟု တွေးနေမိသည်...။
ဟာမီယွန်က လေသံမျှဖြင့်...

“ ကျွန်မ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်...”

အက်ဘာဖို့က သူ့နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ကာ ချောင်း၊
ကစ်ချက် ဟန့်လိုက်ရင်း...

“ အဲဗက်စ်က အဲဒီအချိန်ကစပြီး လွတ်လပ်သွားတာပဲ... သူ့ညီမကို
စောင့်ရှောက်ရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး မရှိတော့ဘူး... သူဖြစ်ချင်တဲ့ ကြီးကျယ်
မြင့်မြတ်တဲ့ စုန်းကဝေကြီး လုပ်လို့ရပြီလေ...”

ဟယ်ရီက...

“ သူ တစ်ခါမှ လွတ်လပ်မှု ရမသွားရှာပါဘူး...”

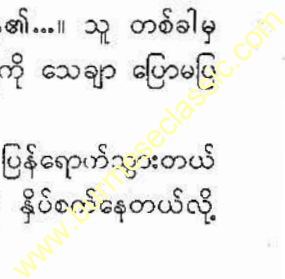
အက်ဘာဖို့က...

“ ဟင်... မင်း ဘာပြောတယ်...”

“ ဘယ်တုန်းကမှ လွတ်လပ်သွားပြီလို့ ခံစားသွားရပုံ မရဘူး... သူ
သေမယ့်ညမှာ သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ် ပျောက်သွားစေတဲ့ ဆေးရည်တွေကို သောက်
ခဲ့ရတယ်... သူက ဘယ်သူမှမရှိပဲနဲ့ စပြီး အော်ဟစ်တောင်းပန်တော့တာပဲ...
သူတို့ကို အန္တရာယ်မပေးပါနဲ့... မပေးပါနဲ့... ငါ့ကိုပဲ လုပ်ကြပါလို့ အော်ဟစ်
တော့တာပဲ...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်မှာ ဟယ်ရီကို ငေးကြည့်နေ၏...။ သူ တစ်ခါမှ
ရေကန်အလယ်ရှိ ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို သေချာ ပြောမပြု
ဖြစ်ခဲ့ပေ...။

“ သူက ခင်ဗျားနဲ့ ဂရင်ဒီဝေါ ရှိတဲ့အချိန်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်
ယင်နေပုံပဲ... ဂရင်ဒီဝေါက ခင်ဗျားနဲ့ အာရီယာနာကို နှိပ်စက်နေတယ်လို့



သူမြင်နေပုံပဲ... အဲဒီမြင်ကွင်းက သူ့ကို နှိပ်စက်နေတယ်... အဲဒါကိုသာ မြင်ခဲ့ရရင် သူ့ကို လွတ်လပ်သွားပြီလို့ ခင်ဗျား ပြောတော့မယ် မထင်ဘူး...”

အက်ဘာဖို့မှာ သူ့အတွေးနှင့်သူ နစ်မြောနေပြီး အချိန်အတန်ကြာမှ...

“ ငါ့အစ်ကိုက သူ့ရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုထက် မင်းကို ပိုဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား ပေါ်တာ... ငါ့ညီမလေးလိုပဲ မင်းလည်း စတေးခံရနိုင်တယ်နော်...”

ဟာမီယွန်က...

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒဏ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီကို သိပ်ချစ်တယ်...”

အက်ဘာဖို့က...

“ ဒါဆိုလည်း မင်းကို ဘာကိစ္စ မပုန်းခိုင်းခဲ့ရတာလဲ... မင်းကိုယ်မင်းဘယ်လို စောင့်ရှောက်ရမယ် ဘယ်လိုအသက်ရှင်အောင် နေရမယ်ဆိုတာကို ဘာကိစ္စ သင်မပေးခဲ့တာလဲ...”

ဟာမီယွန် ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပင် ဟယ်ရီက...

“ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ရဲ့လုံခြုံရေးထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိတယ်... အခုကိစ္စဟာ အားလုံးကောင်းမယ့် ကိစ္စကို ဦးစားပေးရမယ်... ဒါ စစ်ပွဲပဲ...”

“ မင်းအသက် ဆယ်မိနစ်နဲ့စီ ရှိသေးတယ် ကောင်လေး...”

“ ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်နေပြီ... ကျွန်တော်ကတော့ ဆက်ပြီး တိုက်ရဦးမှာပဲ... ခင်ဗျားလက်လျှော့လိုက်လည်း ကျွန်တော် လက်မလျှော့နိုင်ဘူး...”

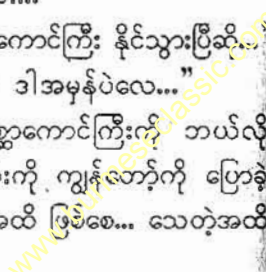
“ ငါ လက်လျှော့လိုက်ပြီလို့ ဘယ်သူပြောသလဲ...”

ဟယ်ရီက အက်ဘာဖို့ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း...

“ ဖီးနစ်အဖွဲ့ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးဆို... မိစ္ဆာကောင်ကြီး နိုင်သွားပြီဆို...”

“ ငါ ဒီလိုမပြောချင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဒါအမှန်ပဲလေ...”

“ ဒါအမှန်ဘူး... ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုက မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်... အဲဒီနည်းလမ်းကို ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တယ်... အဲဒီလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် အောင်မြင်တဲ့အထိ ဖြစ်စေ... သေတဲ့အထိ



ဖြစ်စေ ဆက်သွားမယ်... နောက်ဆုံးမှာ ဘာတွေ ဘယ်လို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာနိုင်သလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို မပြောနဲ့... ကျွန်တော် သိခဲ့တာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ...”

အက်ဘာဖို့ထံမှ ငြင်းခုံသံ ထွက်လာမည်ကို သူစောင့်မျှော်နေသော်လည်း ဘာသံမှ ထွက်မလာချေ...။ ဟယ်ရီကပင် ထပ်၍...

“ ကျွန်တော်တို့ ဟော့ဝက်ထဲကို ရောက်အောင် ဝင်မှဖြစ်မယ်... ခင်ဗျား မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မနက်လင်းတာနဲ့ ခင်ဗျားကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထားခဲ့မယ်... ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ဝင်ဖို့လမ်း ရှာမယ်... ခင်ဗျားသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း ကျွန်တော်တို့ကို နည်းလမ်းပြောပြပေတော့...”

အက်ဘာဖို့မှာ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရင်း ဒမ်ဘယ်လ်ဖိုးနှင့် အလွန်တူလှသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏...။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ရင်း... နေရာမှ ထလိုက်သည်...။ ထို့နောက် အာရီယာနာ၏ ပန်းချီကားချပ်နား သွားကာ...

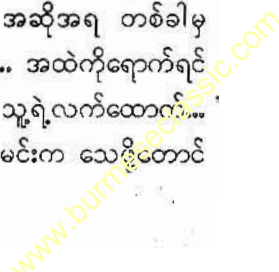
“ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညည်းသိပါတယ်...”

အာရီယာနာမှာ ပြုံးရင်း နောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ လျှောက်ထွက်သွား၏...။ ပန်းချီကားထဲရှိ ရုပ်ပုံများ တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ကူးသွားတတ်ကြသော်လည်း ဤကဲ့သို့ နောက်ဘက်ရှိ လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားလေ့ မရှိပေ...။ နောက်ဆုံးတွင် သူမ၏ရုပ်ပုံမှာ သေး သေးသွားကာ လိုဏ်ခေါင်းထဲဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်...။

“ ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ရွန်က မေးလိုက်၏...။ အက်ဘာဖို့က...

“ အထဲကိုဝင်စရာ တစ်လမ်းပဲရှိတယ်... သူတို့ လမ်းဟောင်းတွေ အကုန်လုံးကို ပိတ်ဆို့ထားပြီးသား... ခြံစည်းရိုးတွေမှာ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေ စောင့်နေတယ်... ကျောင်းထဲက သတင်းပေးတဲ့သူတွေ အဆိုအရ တစ်ခါမှ ဒီလောက် အစောင့်အရှောက် တင်းကျပ်တာ မရှိခဲ့ဖူးဘူးတဲ့... အထဲကိုရောက်ရင် မင်းတို့ ဘာလုပ်မှာလဲ... စနိပ်က ကျောင်းအုပ်... ကာရိုးက သူ့ရဲ့လက်ထောက်... ဒါပေမယ့် ဒါက သိပ်တော့ အရေးကြီးမယ် မထင်ပါဘူး... မင်းက သေဖို့တောင် အသင့်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့...”



“ ဟင်... ဒါ... ဒါက...”

ဟာမီယွန်က အာရီယာနာ၏ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩဆို၏...။ ပန်းချီကားထဲမှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် အဖြူရောင် အစက်တစ်စက် ပေါ်လာ၏...။ အာရီယာနာမှာ သူတို့ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာရင်း ပုံရိပ်မှာ ပို၍ ကြီးကြီးလာ၏...။ သို့ရာတွင် သူမနှင့်အတူ အရပ် ပို၍မြင့်သူတစ်ယောက် ပါလာသည်...။ ထိုသူမှာ ခြေထောက် ထော့နဲ့ထော့နဲ့နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လိုက်ပါလာ၏...။

သူ၏ ဆံပင်များမှာ အလွန်ရှည်လျားနေပေပြီ...။ ပုံရိပ်နှစ်ခုမှာ ကြီးလာကာ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ ဦးခေါင်းများ ပခုံးများနှင့် ပန်းချီကားချပ်မှာ ပြည့်သွား၏...။

ထိုအချိန်မှာပင် ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုလုံး ရှေ့သို့ ပွင့်ကျလာသလို ဖြစ်သွားပြီးနောက် လိုဏ်ခေါင်းအဝင်ဝ ပေါ်လာ၏...။ အထဲမှ ဆံပင်များ ရှည်နေကာ မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာများနှင့် ပြည့်နှက်၍ ဝတ်ရုံတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်နေသော နဖီးလံလောင်းဘော့တွန် ထွက်ပေါ်လာ၏...။ သူက ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ ခုန်ချလာရင်း ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ မင်းရောက်လာမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ဟယ်ရီ... ငါသိတယ်...”





၂၉။ ပျောက်ဆုံးနေသော သရဖူ

“ နဗီးလ်... ဘယ်... ဘယ်လိုက ဘယ်လို...”

သို့ရာတွင် နဗီးလ်မှာ သူ့မေးခွန်းကို မဖြေအားသေးပေ...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို တွေ့သွားပြီး ဝမ်းသာအားရပင် အော်ဟစ်ကာ ပွေဖက်လိုက်ပြန်၏...။ ဟယ်ရီ နဗီးလ်ကို သေချာကြည့်လိုက်၏...။ သူ့ပုံစံမှာ အတော်ဆိုးဝါးနေ၏...။ သူ၏ မျက်လုံးတစ်ဘက်မှာ ရောင်ကိုင်နေ၏...။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပတ်တီးစီးထားသောအရာများ ယခုထိ ကျန်နေသေး၏...။ သူ့ပုံစံမှာ အလွန်ခက်ခဲစွာ ရှင်သန်နေရကြောင်း သိသာလှသည်...။

သို့သော် နဗီးလ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ သူက ဟာမီယွန်ကို ဖက်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီး ထပ်၍...

“ မင်းလာမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်... ငါ ရှေးမတ်စ်ကို ပြောနေတာကြာပြီ... အနှေးနဲ့အမြန်ပဲလို့...”

“ နဗီးလ်... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“ ဘာလဲ... ဒီဒဏ်ရာတွေလား... သိပ်မများပါဘူး... ရှေးမတ်စ်ဆီရင် ပိုဆိုးတယ်... မင်းတို့တွေ့ရမှာပါ... ငါတို့သွားကြစို့လား...”

သူက ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်ဖြင့် အက်ဘာဖို့ဘက်လှည့်ကာ...

“ နောက်ထပ် လူတွေ ဒီကိုလာကြလိမ့်ဦးမယ်... အက်ရေ...”

“ နောက်ထပ်လာကြဦးမယ်... ဟုတ်လား... မင်းဘာပြောတာလဲ လောင်းဘော့တွန်... ဒီနေရာမှာ ညဘက် အပြင်ထွက်လို့ မရဘူး... အချက်ပေး မယ့် အစီအရင်လည်း ရှိတယ်...”

“ ကျွန်တော်သိပါတယ်... မပူပါနဲ့... သူတို့ ဆိုင်ထဲကို တိုက်ရိုက် ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ဝင်လာလိမ့်မယ်... သူတို့ကိုသာ ဒီလမ်းအတိုင်း လွှတ်လိုက် ပါ... ကျေးဇူးပဲ...”

နဗီးလ်က ဟာမီယွန်လက်ကိုဆွဲကာ ပန်းချီကားဘောင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် လိုဏ်ခေါင်းထဲဝင်နိုင်ရန် ကူညီလိုက်သည်။ ရွန်က နောက်မှ လိုက်သွားပြီး နဗီးလ်ကပါ ဆက်ဝင်သွား၏...။ ဟယ်ရီက အက်ဘာဖို့အား...

“ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိဘူး... ခင်ဗျားက ကျွန်တော် တို့အသက်ကို နှစ်ကြိမ်တောင် ကယ်ခဲ့တာပဲ...”

“ ဒါဆိုရင် သေချာဂရုစိုက်ပါကွာ... ငါ သုံးကြိမ်မြောက်တော့ မကယ် နိုင်လောက်ဘူး...”

ဟယ်ရီ ပန်းချီကားဘောင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ သည်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ချောမွေ့နေသော ကျောက်တုံးများ ခင်းထား၏...။ ဤလမ်းကြောင်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိနှင့်ဟန်တူသည်။ နံရံများတွင် ကြေးမိုးအိမ်များ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ရွန်က...

“ ဒီလမ်းရှိခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ... မရှုဒါမြေပုံမှာ လုံးဝမပါဘူး... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဟယ်ရီ... ငါထင်တာက ကျောင်းထဲကို ဝင်ထွက်နိုင် တဲ့လမ်း ခုနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်နေတာ...”

နဗီးလ်က...

“ ဒီနှစ်စကတည်းက အဲဒီလမ်းတွေ အကုန်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီ... ဘယ် လမ်းကိုမှ သုံးမရတော့ဘူး... အဝင်မှာ ကျိန်စာတွေ ရှိတယ်... ဒုတိယအိတ်တွေ စောင့်နေတယ်... ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေလည်း ရှိတယ်...”

နဗီးလ်က ရုတ်တရက် နောက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ ပြုံးရင်းနှင့်...

“ နေ့စမ်းပါဦး... ငါ တစ်ခုလောက် မေးစမ်းပါရစေ... တကယ်ပဲလား... မင်းတို့ ဂရင်းဂေါ့ဘဏ်ကို ဖောက်ဝင်တယ်... နဂါးကြီးစီးပြီး လွတ်သွားတယ်... လူတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ ဒီအကြောင်းပဲ ပြောနေကြတယ်... တက်ဒီဘုသ်ဆိုရင် ညစာစားချိန်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောမိလို့ ကာရိုးအဆော် ခံလိုက်ရတယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ဟုတ်တယ်... တကယ်ပဲ...”

နဗီးလ်က အူတက်မတတ်ရယ်ရင်း...

“ မင်းတို့ နဂါးကြီးကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ...”

ရွန်က...



“ လွှတ်ပစ်ခဲ့တယ်လေ... ဟာမီယွန်ကဆို မွေးထားချင်နေတာ...”

“ မနောက်စမ်းနဲ့ ရွန်...”

“ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ... လူတွေက မင်းတို့ ထွက်ပြေးနေတယ်လို့ ပြောကြတယ် ဟယ်ရီ... ငါတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး... မင်း တစ်ခုခုကြံစည်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ မင်းထင်တာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ငါတို့ကို ဟော့ဝင်အကြောင်း အရင် ပြောပြစမ်းပါ... ငါတို့ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး...”

“ အင်း... ဟော့ဝင်နဲ့ကို လုံးဝမတူတော့သလောက်ပဲ...”

နဗီးလ်က မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများ ပျောက်ကွယ်သွားရင်း ဆက်ပြော၏...။

“ မင်း ကာရိုးတွေအကြောင်း ကြားဖူးသလား...”

“ ဒီမှာ စာလာသင်နေတဲ့ ဒက်အီတာနှစ်ယောက် မဟုတ်လား...”

“ သူတို့တာဝန်က စာသင်ရုံတင် မကဘူး... သူတို့က စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးကိုပါ တာဝန်ယူထားကြတာ... အပြစ်ဒဏ်ပေးရတာကို သိပ်ကြိုက် တဲ့ နှစ်ယောက်ပေါ့...”

“ အမ်ဘရစ်ချ်လိုပဲလား...”

“ သူတို့က အမ်ဘရစ်ချ်ထက်ဆိုးတာပေါ့... တခြားဆရာတွေ အကုန်လုံးက ငါတို့ တစ်ခုခုအပြစ်လုပ်တာနဲ့ ကာရုံးကို အကြောင်းကြားရတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့ တတ်နိုင်သရွေ ဒီလိုမလုပ်ကြပါဘူး... တခြားဆရာတွေ အကုန်လုံးလည်း ငါတို့မုန်းသလောက်ကို သူတို့ကို မုန်းကြတာပဲ... အဓိကပစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကြီးက မိစ္ဆာမှော်ပညာ နှိမ်နင်းရေးဘာသာရပ်ကို သင်တယ်... ဒါပေမယ့် အခုတော့ မိစ္ဆာမှော်ပညာဘာသာ ဖြစ်နေပါပြီ... ငါတို့အားလုံး ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရတဲ့သူတွေနဲ့ ခရုရှေးတပ်စ်ကျိန်စာကို လှေကျင့်ရတယ်...”

“ ဘာ...”

ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့၏ သုံးယောက်ပေါင်း အာမေဇိုတ်သံမှာ လိုက်ခေါင်းထဲဝယ် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏...။

“ ဟုတ်တယ်... ဒီနည်းနဲ့ ငါ ဒီဒဏ်ရာကို ရလာတာပဲ...”

နဗီးလ်က သူ့ပါးပေါ်မှ ခပ်နက်နက် ရှာကြီးတစ်ခုကို ပြ၏...။

“ ငါကတော့ အမြဲတမ်း ငြင်းတာပဲ... တချို့ကတော့ သဘောကျကြတယ်... ခရက်ဘီနဲ့ ဂျိုင်လီကတော့ အရမ်းသဘောကျပေါ့... သူတို့အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဘာသာရပ်ပဲလို့ ငါထင်တယ်...”

“ အဓိကပစ်ရဲ့ညီမ အလက်တိုက မက်ဂယ်လှေလွှာရေး သင်တယ်... အားလုံးအတွက် မသင်မနေရ ဘာသာပဲ... ငါတို့အားလုံး မက်ဂယ်တွေဟာ ဘယ်လိုယုတ်ညံ့တယ် သေးသိမ်တယ်... မိုက်မဲတယ် ငါတို့ကို ဘယ်လိုမျိုး မောင်းထုတ်လိုက်လို့ ငါတို့ ပုန်းနေရတယ်ဆိုတာတွေပဲ နားထောင်နေရတယ်...”

သူက မျက်နှာပေါ်ရှိ နောက်ထပ်ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ပြရင်း...

“ ဒီဒဏ်ရာက သူနဲ့သူအစ်ကို မက်ဂယ်တွေ ဘယ်လောက် သတိပြုပြီး ပြီလဲလို့ မေးမိလို့ ရခဲ့တာလေ...”

ရွန်က...

“ တကယ်ပါပဲကွာ... မင်းပါးစပ်ကို နည်းနည်းတော့ သတိထားသင့်တယ်...”

“ မင်း သူပြောသမျှကို မကြားရလို့ကွ... မင်းဆိုလည်း သည်းခံနိုင်မယ် မထင်ဘူး... နောက်ပြီး သူတို့ကို ဒီလိုဆန့်ကျင်တာ ဘာပြောပြော တခြားလူတွေ

အဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပိုရှိလာတယ်... ငါ မင်းကို နမူနာယူခဲ့တာပဲ ဟယ်ရီ...”

“ ဒါပေမယ့် သူတို့က မင်းကို ဓားသွေးကျောက်လို အသုံးချကြမှာ...”

“ အရေးမကြီးပါဘူး... သူတို့က မျိုးရိုးစစ်တဲ့သွေးကို သိပ် အပေမခံချင်ကြဘူး... အများဆုံး နှိပ်စက်ခံရရုံပေါ့... အသေတော့ မသတ်ပါဘူး...”

နဗီးလ် ပြောသမျှစကားများမှာ အလွန်ဆိုးဝါးနေသဖြင့် ဘယ်အချက်က ပိုဆိုးမှန်း ဟယ်ရီ မသိတော့ချေ...။

“ တကယ်ဒုက္ခရောက်နေတာက အပြင်မှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ... ဒီနီဖီးလီးယပ်စ်ဆိုရင် ကွစ်ဘလာစာစောင်မှာ သတင်းရေးတာလွန်သွားလို့ လူနာကို ခရစ်စမတ်စ်အပြန် ရထားပေါ်က ဖမ်းသွားကြတာ...”

“ နဗီးလ်... သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ငါတို့နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ...”

“ ငါသိပါတယ်... လူနာ ငါ့ကို သတင်းပို့ပြီးသားပါ...”

နဗီးလ်က သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ သူတို့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သတင်းပို့ရန်အတွက် သုံးသော ရွှေဒင်္ဂါးတုလေးမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်။

နဗီးလ်က ဟာမီယွန်ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ ဒါ တကယ်ကောင်းတဲ့ လက်ရာပဲ... ကာရီးမောင်နှမတွေ ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်နေမှန်း မသိကြဘူး... သူတို့ အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထကြတာပေါ့... ငါတို့ ညဘက်တွေ ခိုးခိုးထွက်ပြီး နံရံပေါ်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအဖွဲ့ ဆက်လက် လူစုဆောင်းနေသည်တို့ ဘာတို့ ရေးလေ့ရှိတယ်... စနိပ်ဆို အရမ်းစိတ်ဆိုးတာပဲ...”

“ အခုရော...”

“ နောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်း ပိုခက်လာတယ်... ခရစ်စမတ်စ်မှာ လူနာ ပြန်ရောက်မလာဘူး... ဂျင်းနီက အီစတာကျောင်းပိတ်ရက်ပြီးတော့ ပြန်မလာတော့ဘူး... ဒီကိစ္စတွေမှာ ငါတို့သုံးယောက်က ခေါင်းဆောင်တာများတယ်... ကာရီးမောင်နှမတွေက ငါ့ပါမှန်း သိပုံရတယ်... ဒီတော့ ငါတို့ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြတယ်... နောက်တော့ မိုက်ကယ်ကော်နာက သူတို့ချုပ်ထားတဲ့ ပထမနှစ်တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးမိတာ မိသွားပြီးတော့

www.burmeseclassic.com

ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို နှိပ်စက်ခံလိုက်ရတယ်... အဲဒီမှာ တော်တော်များများ ကြောက်လန့်ကုန်ကြတယ်...”

သူတို့၏ လမ်းကြောင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ တက်လာ၏...

“ မိုက်ကယ်လိုမျိုး နောက်ထပ်တစ်ယောက် ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်တော့တာနဲ့ ငါတို့ အဲဒီလိုမျိုး ထပ်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး... ဒါပေမယ့် ငါတို့ လျှို့ဝှက်ပြီး ဆက်ဆန်ကျင်တာပဲ... ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က ထင်တာပဲ... သူတို့ ငါ့ကိုတားဖို့ တစ်လမ်းပဲ ကျန်တော့တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရတယ်... သူတို့ ငါ့အဘွားကို သွားဖမ်းကြတယ်လေ...”

ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ သုံးယောက်လုံး ပြိုင်တူပင်...

“ သူတို့က... ဘယ်လို...”

“ ဟုတ်တယ်... ကလေးတွေကို ဖမ်းပြီး ဆွေမျိုးတွေကို အကျပ်ကိုင်ရတာ သိပ်လွယ်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိသွားပြီလေ... ငါ့ကိစ္စမှာ သူတို့က ပြောင်းပြန် စဉ်းစားလိုက်ကြတာပေါ့...”

နဗီးလ်တစ်ယောက် ပြုံးနေသဖြင့် ဟယ်ရီတို့ အံ့အားသင့်သွားကြသည်...။

“ သူတို့က အဘွားကို တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ စုန်းမအိုကြီးဆီ ပြီး အထင်မကြီးဘူးလေ... တကယ်တော်တဲ့သူ လွှတ်ဖို့မလိုဘူးလို့ တွက်ကြတယ်... နောက်ဆုံးတော့...”

နဗီးလ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ ဒဲဂုစ်ရ်က ခုထက်ထိ စိန့်မန်ဂိုဆေးရုံပေါ်မှာ တက်နေရတယ်... အဘွားကတော့ ထွက်ပြေးလေရဲ့... သူက ငါ့ကိုစာပို့လိုက်တယ်... ငါ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်တဲ့... ငါ့မိဘတွေရဲ့ တကယ့်သားပါပဲတဲ့... ဆက်ပြီးလုပ်ဖို့ အားပေးထားတယ်...”

ရွန်က...

“ မိုက်တယ်ကွာ...”

နဗီးလ်က...

“ ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူတို့က ငါ့ကို ဟော့ဝင်မှာ

www.burmeseclassic.com

မရှိသင့်တော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်... ငါ့ကို သတ်ပဲသတ်ပစ်မလား... အက်ဇကာဘန်ကိုပဲ ပို့မလား မသိနိုင်ဘူး... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှောင်နေဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်...”

ရွန်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ဒါ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ အခု ဟော့ဝဂ်ကို သွားနေတာ မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်လေ... အခုပဲ ရောက်လာပြီပဲ...”

သူတို့ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့လိုက်သည်နှင့် လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်း

မှာ ဆုံးသွား၏...။



အာရီယာနာ၏ ပန်းချီကားနောက်ကွယ်မှလိုပင် တံခါးတစ်ချပ်နှင့် လှေကားထစ်များကို တွေ့ရ၏...။ နဗီးလ်က တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဟယ်ရီ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားရင်း နဗီးလ်က အခြားသူများကို အော်ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ကြည့်ကြစမ်း ဘယ်သူလဲလို့... မင်းတို့ကို ငါမပြောဘူးလား...”

ဟယ်ရီ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် လူအတော်များများ၏ အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်ရီ...”

“ ဒါ... ဒါ... ပေါ်တာပဲ...”

“ ရွန်...”

“ ဟာမီယွန်...”

သူ့မျှော်လင့်မထားသော လူများစွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တခဏအတွင်းမှာပင် သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ လူအုပ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွား၏...။ ပွေ့ဖက်သူက ဖက်၏...။ ကျောကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြ၏...။ ဆံပင်များကို ထိုးဖွဲ့သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သူလည်း မရှားပေ...။ လူနှစ်ဆယ်ခန့်က ကွပ်ကဲချိလား ရစဉ်ကလိုပင် ဝိုင်း၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏...။

နဗီးလ်က...

“ ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ... ခဏလေး ငြိမ်ပေးကြပါ...”

နဗီးလ် အော်ဟစ်လိုက်မှပင် ဟယ်ရီတို့ လူအုပ်ထဲမှ ထွက်နိုင်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဤအခန်းကို ဟယ်ရီ လုံးဝမမှတ်မိချေ...။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ စရာမသင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ကြီးထဲ ရောက်နေသလိုပင်...။ ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ ခြင်္သေ့အမှတ်အသား... ဟက်ဖဲလ်ပတ်ခွေးတူဝက်တူနှင့် ရေဗင်ကလောစွန်ရဲရုပ်တို့ကို တွေ့ရသည်။

အခန်းထဲဝယ် စလီသရင်ရုပ်ပုံကိုမူ မတွေ့ရချေ...။ စာအုပ်စင်များ ရှိပြီး တံမြက်စည်းအချို့ နံရံတွင်ထောင်ထားကာ ထောင့်တစ်နေရာဝယ် သစ်သားရေဒီယိုကြီးကို တွေ့ရ၏...။

“ ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...”

နဗီးလ်က...



“ လိုတရ အခန်းပွဲပေါ့ကွ... သူ့ဟာသူ ပုံစံပြောင်းသွားတာပဲ... ကာရိုးမောင်နှမတွေက ငါ့ကိုလိုက်နေကြပြီ... ဒီနေရာပဲ ပုန်းစရာရှိတော့တယ်... ငါတံခါးဖွင့်ဝင်လာတော့ ဒီအခန်းကို တွေ့ရတာပဲ... ငါ့ရောက်စကတော့ ဒီပုံမဟုတ်သေးဘူး... အများကြီး သေးသေးတယ်... ဂရစ်ဖင်ဒေါ့ပုံတစ်ခုပဲ ရှိတယ်... ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ဒဗ်ဘယ်လ်ဒိုးအဖွဲ့ဝင်တွေ ထပ်ရောက်လာတော့ ပိုပြီး ကျယ်လာတာပဲ...”

ဟယ်ရီက တံခါးပေါက်ကို ကြည့်ရင်း...

“ ကာရိုးတွေ ဝင်မလာနိုင်ဘူးလား...”

ရှေးမတ်စ်ဖင်နီဂန်က...

“ ဝင်မလာနိုင်ဘူး...”

သူ့အသံကို မကြားရခင်က ဟယ်ရီ မမှတ်မိချေ...။ ရှေးမတ်စ်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်းနေ၏...။

“ ငါတို့ထဲကတစ်ယောက် အထဲမှာ ရှိနေသရွေ့ လုံးဝစိတ်ချရတယ်... တံခါးက လုံးဝ ပွင့်မှာ မဟုတ်ဘူး... နဗီးလ်ရဲ့ အကြံပဲ... တကယ်လိုအပ်တာကို တောင်းဆိုလိုက်ရုံပဲ... ကာရိုးနဲ့ သူ့ရဲ့ အပေါင်းအပါ မှန်သမျှ ဝင်မရပါစေနဲ့ဆိုတဲ့နဲ့ အားလုံး အိုကေပဲ... တံခါးသေချာပြန်ပိတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်... နဗီးလ်က အကြံ တကယ်ကောင်းတာပဲ...”

နဗီးလ်က...

“ ငါ ဒီထဲမှာ တစ်ရက်နဲ့ တစ်ညလောက် ကြာလာတော့ အရမ်း

www.burmeseclassic.com

ဆာလာတယ်... တစ်ခုခု စားစရာရရင် ကောင်းမှာပဲလို့လည်း တောင့်တမိရော...
ဟော့မိဒ်ကိုသွားတဲ့လမ်း ပွင့်လာတော့တာပဲ... ငါ အဲဒီအထဲဝင်သွားရင်း
အက်ဘာဖို့နဲ့ တွေ့တယ်... အဲဒီကတည်းက သူက ငါတို့ကို အစားအသောက်
ပို့နေတာပဲ... ဒီအခန်းက အစားအသောက်တော့ မဖန်တီးပေးနိုင်ဘူး...”

ရွန်က မအံ့ဩဟန်ဖြင့်...

“ အစားအသောက်ဆိုတာ ဂမ့်ရဲ့ ခြပ်စင်ဖန်ဆင်းမှု ဥပဒေသအရ
ခြွင်းချက်ငါးမျိုးထဲက တစ်မျိုးပဲလေ...”

ရှေးမတ်စ်က...

“ ငါတို့ပုန်းနေတာ နှစ်ပတ်ပြည့်တော့မယ်... မိန်းကလေးတွေ ရောက်
လာတာနဲ့ ရေချိုးခန်းတွေပါ ထပ်ပေါ်လာသေးတယ်...”

လာဗန်ဒါဘရောင်းက...



“ နင်တို့ကပါ ရောပြီး မသုံးရှာဘူးကိုး...”

ဟယ်ရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာကြည့်လိုက်သည်...။ မျက်နှာ အတော်
များများ သူရင်းနှီးပြီးသားပင်...။ ပါတဲလ်အမြွှာနှစ်ယောက်... တယ်ရီး... အာနီ
မက်နီလန်... အန်တိုနီဂိုးလ်စတိန်းနှင့် မိုက်ကယ်ကော်နာတို့ကို တွေ့ရသည်။

အာနီက...

“ မင်း ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ပြောစမ်းပါဦး... ကောလဟာလတွေကတော့
အများကြီးပဲ... ငါတို့ ပေါ်တာသတင်းကိုတော့ အမြဲ နားထောင်နေတာပဲ...”

သူက ရေဒီယိုကြီးကို ညွှန်ပြရင်း...

“ မင်းတို့ ဂရင်းဂျေဘဏ်ကိုတော့ ဖောက်မဝင်ခဲ့ပါဘူးနော်...”

နဗီးလ်က...

“ သူတို့ ဝင်ခဲ့တာပေါ့... နဂါးကိစ္စကလည်း အမှန်ပဲ...”

အခန်းထဲဝယ် ကောင်းချီးပေးသံများ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွား
၏...။ ရွန်က ဦးညွတ်လိုက်၏...။ ရှေးမတ်စ်က သိချင်စိတ်ဖြင့်...

“ မင်းတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ...”

သူတို့ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ခင်မှာပင် ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ အလွန်ဆိုးဝါး
စွာ နာကျင်သွား၏...။ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသူများကို ကျောခိုင်းလိုက်ချိန်

မှာပင် သူ့မြင်ကွင်းမှ လိုတရအခန်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခု အလယ်သို့ သူ့အသိစိတ် ရောက်ရှိသွား၏ * * *

ရွှေသေတ္တာတစ်လုံးမှာ ပွင့်လျက်ရှိပြီး အတွင်းတွင် မည်သည့်အရာမှ မရှိတော့ချေ...။ ဗိုဒီမော့၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံမှာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏ * * *

အလွန်အမင်း အားတင်းကာ သူ့ခေါင်းထဲမှ ဗိုဒီမော့၏ အတွေးများ ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်...။ ထို့နောက် လိုတရ အခန်းထဲသို့ ယိမ်းယိုင် လျှက် သူပြန်ရောက်ရှိလာ၏...။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးများ စီးကျလျက်ရှိပြီး ရွန်က သူ့ကို ဖေးမထား၏...။

နမီးလိက...

“ မင်းနေကောင်းရဲ့လား ဟယ်ရီ... ထိုင်နေပါလား... မင်း အရမ်း ပင်ပန်းနေတယ် ထင်တယ်...”

“ ရပါတယ်...”

သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို ကြည့်ရင်း ဗိုဒီမော့ နောက်ထပ် ဝိညာဉ်ကိုယ် ပွားတစ်ခု ပျောက်သွားကြောင်း သိသွားပြီဟု အသံတိတ်ပြောရန် ကြိုးစား လိုက်သည်...။ အချိန်များ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးနေ၏...။

ဗိုဒီမော့သာ နောက်ထပ်တစ်ခုအတွက် ဟော့ဝင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့လျှင် သူတို့အတွက် အခွင့်အရေး မရှိနိုင်တော့ပေ...။

“ ငါတို့ အမြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့၏ မျက်နှာအမူအရာ သူတို့ သူ့ဆိုလိုချင်သည်ကို နားလည်ကြပုံရ၏...။

ရှေးမတ်စ်က...

“ ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟယ်ရီ... အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ...” ဟယ်ရီက...

“ အစီအစဉ် ဟုတ်လား...”

သူ့တွင် ရှိသမျှ စိတ်အင်အားကို စုစည်းကာ ဗိုဒီမော့ကို သူ့စိတ်ထဲ ဝင်မလာနိုင်စေရန် တားဆီးနေရ၏...။

“ ငါ... ငါရယ်... ရွန်ရယ်... ဟာမီယွန်ရယ် လုပ်စရာတစ်ခု ရှိတယ်... ပြီးရင် ငါတို့ ဒီက ပြန်ထွက်မယ်...”

တစ်ယောက်မှ မပြုံးနိုင်ကြတော့ချေ...။ နဗီးလ်က နားမလည်နိုင် ဟန်ဖြင့်...

“ မင်းတို့ပြန်ထွက်သွားမယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

ဟယ်ရီက သူ့အမာရွတ်ကို အနာသက်သာစေရန် ပွတ်သပ်ရင်း...

“ ငါတို့ ဒီမှာနေဖို့ ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး... ငါတို့ အရေးတကြီး လုပ်စရာ တစ်ခုရှိလို့ ပြန်လာတာ...”

“ ဘာကိစ္စလဲ...”

“ ငါ... ငါ မင်းကို ပြောမပြနိုင်ဘူး...”

မကျေမနပ် ညည်းညူသံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။ နဗီးလ်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း...

“ ဘာလို့ ငါတို့ကို မပြောနိုင်တာလဲ... မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ သက်ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား...”

“ အင်း... ဟုတ်တယ်...”

“ ဒါဆို ငါတို့ပါ ကူညီမယ်...”

အခြားသူများကပါ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ကြ သည်။ တချို့မှာ ထိုင်ခုံများမှ ရုတ်ချည်းထကာ စိတ်ထက်သန်မှုကို ပြသလိုက် ကြသည်...။

ဟယ်ရီက...

“ မင်းတို့နားမလည်ဘူး... ငါ... ငါတို့ ပြောပြလို့ မရဘူး... ငါတို့ချည်း ပဲ လုပ်မှဖြစ်မယ်...”

နဗီးလ်က...

“ ဘာလို့လဲ...”

ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် ပျောက်ဆုံးနေသော ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ရှာဖွေချင်

နေ၏...။ သို့ရာတွင် သူ့အမာရွတ်မှာ ပြင်းထန်စွာ နာကျင်နေသဖြင့် အာရုံစူးစိုက်ရန် ခက်ခဲနေသည်...။

“ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ငါတို့သုံးယောက်အတွက် အလုပ်တစ်ခု ထားခဲ့တယ်... ငါတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောလို့မရဘူး... သူက ငါတို့သုံးယောက်ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ...”

နဗီးလ်က...

“ ငါတို့က ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေပဲ... မင်းတို့သုံးယောက် မလာခင်ကတည်းက ငါတို့က တိုက်ခိုက်နေခဲ့တာ...”

ရွန်က...

“ ငါတို့လည်း ပျော်ပွဲစားထွက်နေကာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း...”

“ ငါ ဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ငါတို့ကို ဘာကိစ္စ မယုံကြည်ရတာလဲ... ဒီအခန်းထဲကလူတွေအားလုံး တိုက်ခိုက်ဆန့်ကျင်ခဲ့လို့ ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ... ဒီမှာရှိနေတဲ့လူအားလုံးဟာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးနဲ့ မင်း အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ သက်သေပြပြီးသားပဲ ဟယ်ရီ...”

“ ငါပြောပြမယ်...”

ဟယ်ရီ စကားစလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ဘာပြောရမှန်း မသိချေ...။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် လိုက်ခေါင်းတံခါးပွင့်လာပြီး...

“ ငါတို့ နင်ပို့လိုက်တဲ့ သတင်းရတယ် နဗီးလ်... နင်တို့သုံးယောက်ကို တွေ့ရမယ်လို့ ငါထင်ထားပြီးသား...”

လူနာနှင့် ဒင်းန့်တို့ အခန်းထဲဝင်လာကြ၏...။ ရှေးမတ်စ်မှာ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ဒင်းန့်ကို ပြေး၍ ပွေဖက်ထားလိုက်သည်...။

လူနာက ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်...

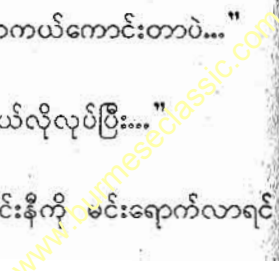
“ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတာ ပျော်စရာ တကယ်ကောင်းတာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ လူနာ... နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး...”

နဗီးလ်က ရွှေဒင်္ဂါးတုလေးကို ပြရင်း...

“ ငါသတင်းပို့လိုက်တာ... ငါ သူနဲ့ ဂျင်းနီကို မင်းရောက်လာရင်



ပြောပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်... ဒါ ငါတို့အတွက် ပုန်ကန်ရမယ့် အချိန်ပဲ
မဟုတ်လား... စနိပ်နဲ့ ကာရီးမောင်နှမကို ဖြုတ်ချရမယ် မဟုတ်လား...”

လူနာက ပြုံး၍ခွင့်ဖြင့်...

“ ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဟယ်ရီ... ငါတို့ သူတို့
ကို ဟော့ဝင်က မောင်းထုတ်ကြမယ် မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်လာပြီး...

“ ခဏလေးနားထောင်စမ်းပါဦး... ငါတကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး...
ဒါပေမယ့် ငါ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး... ငါတို့ လုပ်စရာတစ်ခု
ရှိတယ်... ပြီးတာနဲ့...”

မိုက်ကယ်ကော်နာက...

“ မင်းက ငါတို့ကို ဒီဒုက္ခကြီးထဲမှာ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့မှာလား ”

ရွန်က...

“ မဟုတ်ဘူး... ငါတို့လုပ်နေတဲ့အလုပ် ပြီးဆုံးသွားရင် အားလုံးအတွက်
အကျိုးရှိမှာပါ... ငါတို့လုပ်နေတာ မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို သုတ်သင်နိုင်ဖို့ အတွက်
ပဲ...”

နဗီးလ်က စိတ်ဆိုးလာဟန်ဖြင့်...

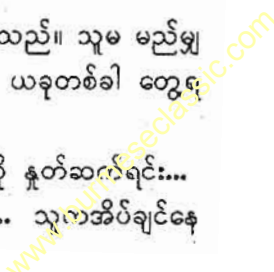
“ ဒါဖြင့်လည်း ငါတို့ကူညီမယ်လေ... ငါတို့လည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ပါချင်တာပေါ့...”

သူတို့နောက်ဘက်မှ ဆူညံဆူညံအသံများ ကြားရပြန်သဖြင့် ဟယ်ရီ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလိုပင်...။
ဂျင်းနီမှာ နံရံရှိ အပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်း ဝင်လာ၏...။ သူမ၏နောက်
မှ ဖရက် ရော့နှင့် လီဂျော်ဒန်တို့ လိုက်ပါလာ၏...။

ဂျင်းနီက ဟယ်ရီအား တောက်ပစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမ မည်မျှ
လှပကြောင်းကို ဟယ်ရီ မေ့လျော့နေခဲ့မိသည်...။ သူမကို ယခုတစ်ခါ တွေ့
သည့်အတွက်မူ ဟယ်ရီ သိပ်မပျော်ရွှင်နိုင်ပေ...။

ဖရက်က လက်တစ်ဘက်မြှောက်ကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ အက်ဘာဖို့တော့ တော်တော်ကျွဲမြီးတို့နေပုံပဲ... သူ့လာအိပ်ချင်နေ



တယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ဆိုင်က မီးရထားဘူတာရုံ ဖြစ်သွားရှာတယ်... လူတွေ
ဝင်လာတာ တစ်သံသံပဲ...”

ဟယ်ရီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏...။ လီဂျော်ဒန်၏ နောက်
တွင် ဟယ်ရီရည်းစားဟောင်း ချိုချမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက သူ့ကို
ပြုံးပြနေ၏။

သူမက ရွှေဒင်္ဂါးတုလေးကို ထုတ်ပြရင်း...

“ ငါလည်း သတင်းရလိုက်တယ်...” ဟု ပြောကာ မိုက်ကယ်ကော်နာ
နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်...။

ဂျော့က...

“ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ ဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိဘူး...”

ရုတ်တရက် လူအများကြီး ရောက်လာသဖြင့် မူးနောက်နောက်ပင်
ဖြစ်ချင်လာသည်...။ သူ့အမာရွတ်မှာ အလွန်နာကျင်နေရာ ပြောစရာ စကားလုံး
ရှာမရပဲ ဖြစ်နေ၏...။

ဖရက်က...

“ ကြုံရင်ကြုံသလို လှုပ်ရှားမယ်ပေါ့... ငါ အကြိုက်ဆုံး အစီအစဉ်ပဲ”

ဟယ်ရီက နမီးလ်အား...

“ မင်း ဒီကိစ္စကို ရပ်မှဖြစ်မယ်... ဘာလို့ အားလုံးကို ပြန်ခေါ်ရတာလဲ...”

ဒါ... ဒါ ရူးသွပ်တာပဲ...”

ဒင်းန့်က ရွှေဒင်္ဂါးတုလေးကို ထုတ်ရင်း...

“ ငါတို့တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မယ် မဟုတ်လား... ဟယ်ရီ ပြန်လာပြီ...
ငါတို့ တိုက်တော့မယ်တဲ့... ဒါပေမယ့် ငါ မှော်တောင်ဌေး အရင်ရှာဇဦးမယ်...”

ရှေးမတ်စ်က...

“ ဘာ... မင်းမှာမှော်တောင်ဌေး မရှိဘူး... ဟုတ်လား...”

ရွန်က ဟယ်ရီဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကာ...

“ သူတို့က ဘာကိစ္စ မကူညီနိုင်ရမှာလဲ...”

“ ဘာ...”

“ သူတို့ ကူညီနိုင်ပါတယ်...”

ရွန်က ရုတ်တရက် မည်သူမှ မကြားအောင် သူ့အသံကို နှိမ့်ချလိုက်၏...။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ ဟာမီယွန်မှတစ်ပါး သူ့အသံကို မည်သူမှ မကြားရပေ...။

“ ငါတို့ အဲဒါ ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိဘူး... ငါတို့ ဘာရာနေမှန်း တောင် မသေချာဘူး... အဲဒါ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားဆိုတာ သူတို့ကို ပြောပြစရာ မလိုဘူး... ငါတို့ သူတို့အကူအညီ လိုတယ်...”

ဟာမီယွန်ကလည်း ရွန်အကြံကို ထောက်ခံ၏...။ ဟယ်ရီက ရွန်ကို မရေမရာ ကြည့်လိုက်စဉ်ဝယ်...

“ အားလုံးကို မင်းတစ်ယောက်တည်း လုပ်စရာမလိုဘူး ဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီ အလျင်အမြန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့အမာရွတ်ကလည်း ဦးခေါင်းကို ထက်ခြမ်းခွဲပစ်တော့မည့်ပမာ နာကျင်နေ၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်မှတစ်ပါး မည်သူမျှကိုမျှ မပြောရဟု တားမြစ်ထားခဲ့သည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ယုံကြည်မှုကို သူ ဖျက်ဆီးရာ ရောက်နေမလား...။ သို့ရာတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ စနိပ်ကို ယုံကြည်ခဲ့သော်လည်း စနိပ်က သူ့ကို သတ်သွားခဲ့၏...။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်အား... “ ကောင်းပြီ ” ဟု ပြောရင်း အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောလိုက်သည်...။

“ အားလုံး နားထောင်ကြပါ...”

အခန်းထဲဝယ် အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ ဟာသများ အဆက်မပြတ်ပြောနေသော ဖရက်နှင့် ဂျော့ပင် တိတ်ဆိတ်သွားကာ အားလုံး၏ မျက်နှာများတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရ၏...။

“ ငါတို့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှာဖွေလိုတယ်... မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ဖြုတ်ချဖို့ အတွက် အဲဒီပစ္စည်းလိုအပ်တယ်... အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဟော့ဝင်မှာ ရှိနေတယ်... ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာလဲ ငါတို့ မသိဘူး... ဒါပေမယ့် ရေဗင်ကလော ပိုင်တဲ့ပစ္စည်း... အဲဒီလိုပစ္စည်းမျိုး ဘယ်သူကြားဖူးသလဲ... သူ့ရဲ့ စွန့်ရဲတံဆိပ်နဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု တွေ့ဖူးကြသလား...”

www.burmeseclassic.com

ရေဗင်ကလောအဖွဲ့သားများကို သူ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပတ်ဒ်မာ... မိုက်ကယ်... တယ်ရီနှင့် ချိုချမ်းတို့မှာ ငြိမ်သက်နေ၏...။ အဖြေပေးလိုက်သူမှာ လူနာဖြစ်နေ၏...။

“ ဒါ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သရဖူပဲ... ငါပြောဖူးသားပဲ ဟယ်ရီ... မှတ်မိရဲ့လား... ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရေဗင်ကလော သရဖူလေ... ဖေဖေတောင် ပုံတူပွားဖို့ လုပ်သေးတယ်...”

မိုက်ကယ်ကော်နာက...

“ ဒါပေမယ့် သရဖူက ပျောက်သွားပြီ လူနာ... ဒါက ပြဿနာပဲ...”
ဟယ်ရီက...

“ ဘယ်တုန်းက ပျောက်သွားတာလဲ...”

ချိုချမ်းက...

“ နှစ်ပေါင်း ရာနဲ့ချီနေပြီလို့ ပြောတာပဲ... ပရော်ဖက်ဆာဖလစ်ဝစ်က ပြောတော့ ရေဗင်ကလောနဲ့အတူတူပဲ သရဖူက ပျောက်သွားတာတဲ့... လူတွေက လိုက်ရှာကြတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ တွေ့တယ်လို့ မကြားမိဘူး...”

ဟယ်ရီ အတော်စိတ်ပျက်သွား၏...။ ရွန်က...

“ သရဖူက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ...”

တယ်ရီက...

“ သရဖူတိုင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ... ဝတ်ဆင်တဲ့သူကို ဉာဏ်ပညာ ရှိ ထက်မြက်လာစေတယ်လို့ ဆိုတယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘယ်သူမှ ဒါမျိုး ခပ်ဆင်ဆင် မမြင်ဖူးကြဘူးလား...”

အားလုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြသည်။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ကြည့်လိုက်၏...။ သူ၏ စိတ်ပျက်နေသောမျက်နှာကို သူပြန်မြင်လိုက်ရသလိုပင်...။ သူတို့လည်း စိတ်ပျက်နေကြ၏...။ ထိုမျှ နှစ်ကာလကြာကတည်းက ပျောက်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းတစ်ခုမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားဖြစ်ဖို့ရာ အခွင့်အလမ်း နည်းပါးလှသည်။ သူ ဘာမှ ထပ်မေးခွန်းမထုတ်နိုင်ခင်မှာပင် ချိုချမ်းက...

“ သရဖူက ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ငါတို့နားနေခန်းထဲ

လိုက်ကြည့်ပါလား ဟယ်ရီ... အဲဒီမှာ သရဖူဆောင်းထားတဲ့ ရှေ့ပင်ကလောရဲ့ ရုပ်တု ရှိတယ်...”

ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ လောင်ကျွမ်းလုမတတ် နာကျင်လာပြန်၏...။ လိုတရ အခန်းမှာ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားပြီး နက်မှောင်နေသော မြေပြင်ကို သူ့အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရပြီး မြေတစ်ကောင်က သူ့ကို ရစ်ပတ်ထား၏...။ ဗိုဒီမော့မှာ လေထဲတွင် ပျံသန်းနေ၏...။ မြေအောက်ရေကန်ဆီသို့လား ဤရဲတိုက်ဆီသို့လား သူ မသေချာပေ...။ သို့ရာတွင် သေချာသည်က အချိန်မရှိတော့ခြင်းပင်...။

“ သူ နေရာရွှေ့ပြီး သွားနေပြီ...”

ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရင်း ချိုချမ်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ သိပ်ပြီးတော့ အထောက်အကူ မရနိုင်မှန်း ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ငါသွားကြည့်ချင်တယ်... အနည်းဆုံးတော့ သရဖူရဲ့ပုံစံကို သေချာသိရတာပေါ့... မင်းတို့ ဒီမှာ စောင့်နေကြ... ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုကိုလည်း မင်းတို့ သိပါတယ်... သေချာသိမ်းထားကြ...”

ချိုချမ်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ချိန်မှာပင် ဂျင်းနီက ခပ်တင်းတင်း လေသံဖြင့်...

“ လူနာ... ဟယ်ရီကို လိုက်ပို့လိုက်... လိုက်ပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား လူနာ...”

လူနာက ပျော်ရွှင်စွာပင်...

“ အိုး... ပို့ပေးရမှာပေါ့...”

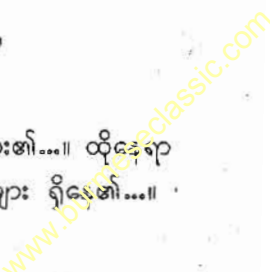
ချိုချမ်းမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ထိုင်လိုက်၏...။

ဟယ်ရီက နဗီးလ်အား...

“ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် အပြင်ကို ထွက်ရမှာလဲ...”

“ ဒီနေရာကိုလား...”

သူက ဟယ်ရီနှင့်လူနာကို အခန်းထောင့်သို့ ခေါ်သွား၏...။ ထိုနေရာပယ် ဘီရိုလေးတစ်ခု ရှိနေပြီး အတွင်းဝယ် လှေကားထစ်များ ရှိ၏...။



“ နေ့တိုင်း မတူတဲ့ နေရာတစ်နေရာရာကို ရောက်သွားလေ့ ရှိတယ်... ဒီတော့ သူတို့ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး... တစ်ခုပဲ ပြဿနာရှိတယ်... အပြင်ထွက်လိုက်ရင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း ငါတို့ မသိနိုင်ဘူး... သတိထား ဟယ်ရီ... သူတို့ ညတိုင်း ကော်ရစ်ဒါတွေမှာ ကင်းလှည့်နေကျ...”

ဟယ်ရီက...

“ စိတ်မပူပါနဲ့... ငါတို့ မကြာပါဘူး...”

သူနှင့် လူနာတို့ လှေကားအတိုင်း အမြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်...။ လှေကား မှာ ရှည်လျားကာ မီးတိုင်များ ထွန်းညှိထားပြီး အချိုးအကွေ့များ ရှိနေ၏...။ နောက်ဆုံးတွင် နံရံတစ်ခုခံနေသော နေရာသို့ ရောက်လာ၏...။

“ အထဲကိုဝင်...”

ဟယ်ရီက ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဆွဲထုတ်ရင်း လူနာကို ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံဖြင့်လိုက်ရင်း နံရံကို တွန်းကြည့်လိုက်သည်...။

သူ့လက်နှင့်ထိသည်နှင့် နံရံမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူတို့ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်...။ ဟယ်ရီ အနောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ နံရံမှာ ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်သွား၏...။ သူတို့ မှောင်မည်းနေသော ကော်ရစ်ဒါတစ်ခုသို့ ရောက်နေ၏...။

ဟယ်ရီ သူ့လည်ပင်းရှိ အိတ်ထဲမှ မရူဒါမြေပုံကို ထုတ်ယူကာ နှာခေါင်း နားထိ ကပ်၍ ကြည့်လိုက်၏...။ နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် လူနာ၏ နေရာကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားသည်...။

သူက လေသံမျှဖြင့်...

“ ငါတို့ ပဉ္စမထပ်ကို ရောက်နေတယ်... ဒီဘက်ကို လာခဲ့...”

ဟယ်ရီ ညအချိန် ရဲတိုက်ထဲဝယ် အကြိမ်များစွာ လှည့်လည် သွားလာ ဖူး၏...။ ယခုလောက် တစ်ခါမှ ရင်မခုန်ဖူးချေ...။ လရောင်အရိပ်များ ထိုးကျနေသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူတို့၏ ခြေသံများကြောင့် သံချပ်ကလ ဝတ်စုံများမှာ ခေါင်းစောင်းကာ လိုက်ကြည့်နေကြ၏...။

ဟယ်ရီနှင့် လူနာမှာ အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရသည့် နေရာတိုင်း မရူဒါမြေပုံကို ထုတ်၍ စစ်ဆေးကာ သရဲများ သတိမပြုမိစေရန် နှစ်ကြိမ်တိတိ ရုပ်နားခဲ့ရသည်။ အချိန်တိုင်းတွင် အနှောင့်အယှက်နှင့် တွေ့နိုင်ပေသည်။

သူ့အလန်ဆုံးမှာ တစ္ဆေပီးဗက်နှင့် ဝင်တိုးမည်ကိုပင်...။ ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် နားကို အစွမ်းကုန် စွင့်ထားရ၏...။

လူနာက...

“ ဒီဘက်ကို ဟယ်ရီ...”

သူ့လက်ကဲ့သို့က ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်သွား၏...။ ဟယ်ရီ ဤအပေါ်သို့ တစ်ခါမှ မတက်ဖူးချေ...။ နောက်ဆုံးတွင် တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။ တံခါးမှာ လက်ကိုင်မရှိသလို သော့ပေါက်လည်း မရှိချေ...။ သစ်သားချပ်သပ်သပ်ဖြစ်ပြီး စွန်တစ်ကောင်ပုံ ကြေးပြားကို ထွင်းထည့် ထား၏...။

လူနာက တံခါးခေါက်လိုက်ချိန်ဝယ် စွန်နှုတ်သီးမှာ ပွင့်လာပြီး ငှက်သံ အစား ခပ်တိုးတိုးနှင့် သာယာသော အသံတစ်သံက...

“ ဘယ်ဟာက အရင်ဖြစ်လာသလဲ... ဖီးနစ်ငှက်လား... မီးတောက် လား...”

လူနာက စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်...

“ အင်း... နင်ဘယ်လိုထင်သလဲ ဟယ်ရီ...”

“ ဟင်... ဘာလဲ... ဒီမှာ စကားပုဂံ မရှိဘူးလား...”

“ မရှိဘူး... အထဲကိုဝင်ဖို့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေရတယ်...”

“ မှားသွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ...”

“ မှန်အောင်ဖြေနိုင်မယ့်လူ လာတဲ့အထိ စောင့်ရုံပေါ့... ဒီနည်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဉာဏ်ရည်တက်လာတာပေါ့...”

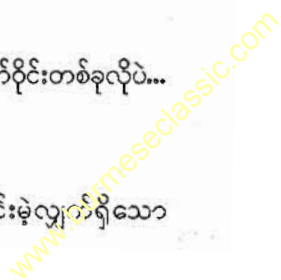
“ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ပြဿနာက ငါတို့ ဘယ်သူ့ အလားကိုမှ စောင့်လို့မဖြစ်ဘူးလူနာ...”

လူနာက...

“ နေပါဦး... ငါ့စဉ်းစားလို့ရပြီ... အဖြေက ဒါဟာ စက်ဝိုင်းတစ်ခုလိုပဲ... အဆုံးအစ မရှိဘူး...”

“ ဒီအဖြေမှန်တယ်...”

ထိုအသံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွား၏...။ လူသူကင်းမဲ့လျက်ရှိသော



ရေဗင်ကလောနားနေခန်းမှာ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ရှိပြီး ဟယ်ရီ မြင်ဖူးသမျှ အခန်းများ ထဲဝယ် လေဝင်လေထွက်အကောင်းဆုံးပင်...။ ပြတင်းပေါက်များစွာ နံရံတွင်ရှိနေပြီး အပြာရောင် ခန်းဆီးများနှင့် ကာထား၏...။

မျက်နှာကျက်မှာ အခုံးသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး ကြယ်များ ထည့်ဆွဲထားသဖြင့် အပြာရင့်ရောင်ကော်စောနှင့် အရောင်ဟပ်လျက် ရှိသည်။ စားပွဲများ ကုလားထိုင်များ စာအုပ်စင်များကို တွေ့ရပြီး တံခါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အဖြူရောင်ကျောက်သားရုပ်တုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူနာအိမ်တွင် မြင်ခဲ့ရသဖြင့် ရိုဝမ်နာရေဗင်ကလော၏ ရုပ်တုမှန်ဟယ်ရီ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်...။ အိပ်ခန်းများဆီသွားရာတံခါးဟု သူယူဆသည့်တံခါးဘေးတွင် ရုပ်တုရှိနေ၏...။ ဟယ်ရီ ရုပ်တုအနီးသို့ သွားကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်တုမှာ သူ့ကိုကြည့်ကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးပြနေသလိုပင်...။

ရုပ်တု၏ ခေါင်းပေါ်မှ သရဖူပုံတူမှာ အလွန်ပင်လှပကာ ဖလူရာမင်္ဂလာပွဲတွင် ဝတ်ခဲ့သည့် သရဖူနှင့်လည်း လုံးဝမတူချေ...။ သရဖူပုံတူတွင် စာလုံးလေးများ ထွင်းထား၏...။ ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှ ထွက်ကာ ရုပ်တုပေါ်တက်၍ စာကို ဖတ်လိုက်သည်။

“ ဉာဏ်ပညာဆိုသည်မှာ လူသားတို့အတွက် အမြတ်ဆုံးရတနာပင်...။ ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်အက်အက် အသံတစ်ခုက...”

“ မင်းကတော့ တကယ့်ကို အကြံတုံးဉာဏ်တုံးပဲ...”

ဟယ်ရီ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရပ်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီက သူ့မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်ချိန်ဝယ် အလက်တိုကာရီးကလက်မောင်းပေါ်မှ အရိုးခေါင်းနှင့်မြွေသဏ္ဍာန်အမှတ်အသားကို အခြားလက်တစ်ဘက်နှင့် ဖိနှိပ်ချလိုက်သည်။





၃၀။ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်အား ဖြုတ်ချခြင်း

သူမ၏ လက်ချောင်းများက မိစ္ဆာအမှတ်အသားကို ထိတွေ့လိုက်သည် နှင့် ဟယ်ရီအမာရွတ်မှာ ဆိုးဝါးစွာ နာကျင်လာပြီး သူ့ရှေ့ရှိ မြင်ကွင်းများ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွား၏ * * *

ဗိုဒီမော့မှာ ပင်လယ်အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်အပေါ်ဝယ် ရပ်လျှက် ရှိသည်...။ သူ့ရင်ထဲဝယ် ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏...။
“ ကောင်လေးကို မိထားပြီပဲ...”

ကျယ်လောင်လှသော ‘ဒိုင်း’ ကနဲ အသံက ဟယ်ရီ အာရုံများကို ပြန်၍ စုစည်းပေးလိုက်သည်။ မူးဝေနေလျက်က သူ မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက် ထားဆဲပင်...။ သို့ရာတွင် သူ့ရှေ့ရှိ အလက်တိုကာရီးမှာ လွင့်စင်ထွက်သွားပြီး နံရံနှင့် ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်မိသဖြင့် စာအုပ်စင်မှ မှန်များ ကွဲကြေကျလာ၏...။ လူနာက စိတ်ဝင်တစားဖြင့်...

“ ငါတို့ရဲ့ ဒီအလေ့ကျင့်ခန်းမှာကလွဲလို့ ငါ မေ့မော့ကျန်စာကို

မသုံးဖူးဘူး... ငါထင်တာထက်ပိုပြီး အသံဆူတာပဲ...”

ထိုအချိန်မှာပင် မျက်နှာကျက်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားမတတ် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူနာ၏ လက်ချက်ဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော ရေဗင်ကလေးများ နိုးလာကြပေပြီ...။

“ လူနာ... နင်ဘယ်မှာလဲ... ငါလည်း ဝတ်ရုံအောက်ကို ပြန်ဝင်မှ ဖြစ်မယ် ”

လူနာ၏ခြေထောက် ပေါ်လာသည်နှင့် သူ ဘေးသို့ အမြန်ဆုံး သွားရပ်လိုက်သည်...။ သူမက ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ပြန်ခြုံလိုက်သည့် ခဏမှာပင် တံခါးပွင့်သွားပြီး ရေဗင်ကလေးကျောင်းသားများ ညဝတ်အင်္ကျီများနှင့် ခန်းမထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ မေ့မျောကာ လဲကျနေသော အလက်တိုအား မြင်လိုက်ရသည်တွင် အားလုံး အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်...။

အားလုံး မရွံ့မရဲနှင့် သူမအနားသို့ တိုးကပ်သွားကြသည်...။ သူတို့ကို ရုတ်တရက် ထ၍ တိုက်ခိုက်မည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြဟန် တူသည်။ အတန်ကြာမှ ရဲရင့်ဟန်ရှိသော ပထမနှစ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ရွှေသို့တက်လာပြီး သူမ၏ကျောကို ခြေထောက်နှင့် တို့ကြည့်လိုက်သည်...။

“ သူသေပြီ ထင်တယ်...”

သူက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လူနာက အလက်တိုအနီးမှ ရေဗင်ကလေးများကို ကြည့်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ကြည့်စမ်း.. သူတို့ ပျော်နေကြတယ်...”

“ အင်း... ကောင်းတာပေါ့...”

ဟယ်ရီ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့အမာရွတ်မှာ နာကျင်နေဆဲပင်...။ ဗိုဒီမော့၏စိတ်ထဲ ဝင်သွားကြည့်ရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဗိုဒီမော့မှာ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုအတိုင်း လျှောက်သွားနေ၏...။ သူ့ဤနေရာကို မလာခင် လော့ကတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပင်...။ သို့ရာတွင် သိပ်၍ အချိန်ကြာမည် မဟုတ်ပေ...။

ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ရေဗင်ကလေးအားလုံး

တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ တံခါးတစ်ဘက်ရှိ စွန်ရုပ်သဏ္ဍာန်ဆီမှ သာယာသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ ပျောက်ပျက်သွားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...”

“ ငါမသိဘူး... ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း...”

ထိုအသံမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ အမိကပ်စ်မှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်။

“ အလက်တို... အလက်တို... နင် အထဲမှာလား... ဟိုကောင်ကို မိပြီလား... တံခါးဖွင့်စမ်းပါ...”

ရေငင်ကလောများမှာ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် တီးတိုးဆွေးနွေးနေကြ၏...။ ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးဆီမှ တဝုန်းဝုန်းတဒိုင်းဒိုင်း ထုနက်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ အလက်တို... သူ့ရောက်လာတဲ့အချိန်ထိ ပေါ်တာကို မမိရင်... နင်... နင် မယ်လ်ဖျိုင်းတို့နောက် လိုက်ချင်လို့လား... ပြန်ဖြေစမ်းပါ...”

အမိကပ်စ်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။ တံခါးတစ်ချပ်လုံးမှာ သူ့လက်ချက်ဖြင့် တုန်ခါနေသော်လည်း လုံးဝမပွင့်ချေ...။ ရေငင်ကလောများမှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားကြ၏...။ ကြောက်တတ်သူအချို့မှာ အိပ်ခန်းများဆီသို့ ပြန်တက်ပြေးကြသည်။

ဟယ်ရီမှာ အမိကပ်စ်ကိုပါ တံခါးဖွင့်၍ မေ့အောင်လုပ်ဖတ်ရန် စဉ်းစားလိုက်ချိန်မှာပင် သူ့အလွန်ရင်းနှီးသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

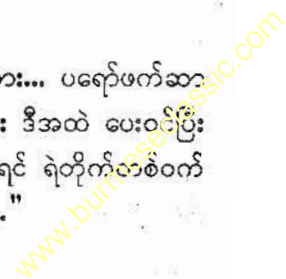
“ ပရော်ဖက်ဆာကာရိုး... ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

အမိကပ်စ်က ပြန်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ ဒီတံခါးစုတ်ကို ပွင့်အောင် ဖွင့်နေတာ... ဖလစ်ဝစ်ကို သွားခေါ်... သူ့ကိုဖွင့်ခိုင်း... သွား... အခုသွား...”

ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက်...

“ ဒါပေမယ့် ရှင်ရဲ့ညီမက ဒီအထဲမှာ မဟုတ်လား... ပရော်ဖက်ဆာ ဖလစ်ဝစ်က ရှင်တို့ရဲ့ အရေးတကြီးတောင်းဆိုချက်အတိုင်း ဒီအထဲ ပေးဝင်ပြီး ပြီမဟုတ်လား... သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးခိုင်းပါလား... ဒါဆိုရင် ရဲတိုက်သံစက်လောက် နှိုးအောင် အော်ဟစ်နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့...”



“ သူက ပြန်မထူးဘူး အဘွားကြီးရဲ့... ခင်ဗျားပဲ ဒီတံခါးကို ဖွင့်... အခု ချက်ချင်းဖွင့်...”

ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက အေးစက်စွာပင်...

“ ကောင်းပြီလေ... ရှင့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲပေါ့...”

တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် သာယာသော အသံတစ်သံက...

“ ပျောက်ပျက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ဘာမှမဟုတ်တော့တဲ့အဖြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားတယ်... တစ်နည်းပြောရရင်တော့ အရာအားလုံးနဲ့ ပြန်ပြီး သက်ဆိုင်သွားတယ်...”

“ တကယ်ကောင်းတဲ့ အဖြေပဲ...”

ထိုအသံနှင့်အတူ တံခါးမှာ ချက်ချင်း ပွင့်သွား၏...။ အနည်းငယ် ကျန်ရှိနေသော ရေဗင်ကလောများမှာ အမိကပ်စ်မှော်တောင်ဌေးကိုင်ကာ အထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်နှင့် လှေကားဆီသို့ ပြေးကြတော့သည်...။ သူ့ညီမလိုပင် သူ့မျက်နှာမှာ ကြမ်းတမ်းပြီး မျက်လုံးများမှာ သေးငယ်လှသည်...။ သူ့ချက်ချင်းပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် လဲကျနေသော အလက်တိုကို မြင်သွားကာ ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ဒေါသတို့ ပေါင်းစပ်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ သူတို့ ဘာလုပ်လိုက်ကြတာလဲ... အားလုံးကို နှိပ်စက်ပြီး မေးပစ်မယ်... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ဘာပြောမလဲ...”

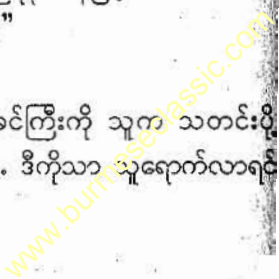
သူ့ညီမအနီးတွင် ရပ်ကာ သူ့နဖူးသူထုနှက်ရင်း အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေ၏...။

“ ငါတို့ သူ့ကို မမိလိုက်ဘူး... သူတို့က သူ့ကို သတ်သွားကြပြီ... ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...”

“ သူမေ့နေတာပါ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...”

အမိကပ်စ်က ပြန်အော်လိုက်သည်...။

“ ဘာကိစ္စ ဘာမှမဖြစ်ရမှာလဲ... မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို သူက သတင်းပို့လိုက်တယ်... ငါတို့ ပေါ်တာကို မိပြီလို့ သူထင်မှာပဲ... ဒီကိုသာ သူ့ရောက်လာရင် ပြဿနာတက်ပြီ...”



ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ပေါ်တာကိုမိပြီ... ဘာလို့ ဒီလိုထင်ရတာလဲ...”

“ သူက ပေါ်တာ ရေဗင်ကလောအဆောင်ထဲကို ဝင်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားတယ်... မိတာနဲ့ သူ့ဆီ သတင်းပို့ရမယ်တဲ့...”

“ ဘာကိစ္စ ပေါ်တာက ရေဗင်ကလောအဆောင်ထဲကို ဝင်လာရမှာလဲ... ပေါ်တာက ငါ့အဆောင်ကပဲ...”

မယုံကြည်နိုင်ခြင်းနှင့် ဒေါသသံများကြားတွင် ဂုဏ်ယူမှုပါသော လေသံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။ မက်ဂွန်နာဂေါ၏ ခံစားချက်မှာ သူ့ဆီသို့ပါ ကူးစက်လာ၏။

ကာရိုးက...

“ ကျုပ်တို့ကို သူ ဒီကိုလာမယ်လို့ပဲ ပြောတာ... ဘာကိစ္စလဲ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ...”

ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့်လူနာရပ်နေသောနေရာကို နှစ်ကြိမ်ခန့် ကြည့်သွား၏...။

အမိကပ်စ်က...

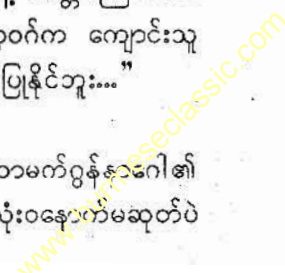
“ ကလေးတွေပဲ လွဲချရမှာပဲ... ဟုတ်တယ်... ဒီအကြံအကောင်းဆုံးပဲ... အလက်တို့ကို ကလေးတွေက ချောင်းပြီးတိုက်ခိုက်တယ်လို့ ပြောရမယ်... နောက်ပြီး သူတို့က အတင်း မိစ္ဆာအမှတ်အသားကို ကိုင်ခိုင်းတယ်... ဒါကြောင့်မို့လို့ မှားပြီး သတင်းပို့မိတာပါလို့ ပြောရမယ်... ဒါဆိုရင် သူ ကလေးတွေကိုပဲ အပြစ်ပေးတော့မယ်... ကလေးတွေ ဘယ်လောက်များများ အရေးမကြီးဘူး...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ အရေးကြီးတာက အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်တာနဲ့ သတ္တိကြောင်တာပဲ... ရှင့်ကို တစ်ခု ရှင်းအောင် ပြောလိုက်မယ်... ဟော့ဝင်က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး... ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး...”

“ ဘာပြောတယ်...”

အမိကပ်စ်မှာ ရှေ့သို့တိုးသွားရင်း ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါ၏ မျက်နှာနှင့် ထိလှနီးပါးတွင် ရပ်တန့်သွား၏။ သူမမှာ လုံးဝနှော့က်မဆုတ်ပဲ



သူ့ကို စက်ဆုတ်ဖွယ် သတ္တဝါတစ်ကောင်ပမာ ပြန်ကြည့်နေ၏...။

“ ခင်ဗျားခွင့်ပြုချက်လိုတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး မက်ဂွန်နာဂေါ... ခင်ဗျားရဲ့ အချိန်က ကုန်သွားပြီ... အခု တာဝန်ယူထားတာ ကျုပ်တို့ပဲ... ကျုပ်တို့ကို ကူညီချင်ရင် ကူညီ... ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်...”

သူက မက်ဂွန်နာဂေါ၏ မျက်နှာဆီသို့ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်၏။

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ကာ မှော်တောင်မှေးကို မြှောက်လိုက်ရင်း...

“ ခင်ဗျား ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး...”

အဓိကပ်စ် နောက်သို့လှည့်လိုက်ချိန်မှာပင် ဟယ်ရီအော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ ခရူစီယို...”

ဒက်အိတာမှာ ခြေထောက်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မြောက်တက်သွား၏...။ လေထဲတွင် ရေနစ်နေသူပမာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေပြီး နာကျင်မှုဖြင့် အသည်းအသန် အော်ဟစ်နေ၏...။ ထို့နောက် စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ လွင့်စင်သွားပြီး မှန်ကွဲများနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျကာ ငြိမ်သက်သွား၏...။

ဟယ်ရီက အလွန်အမင်း စိတ်ဆိုးနေရင်းမှ...

“ ဘဲလ်ထရစ်ပြောတာ ငါသဘောပေါက်ပြီ... တကယ် နှိပ်စက်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိဖို့ လိုတယ်...”

ပဲရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း...

“ ပေါ်တာ... ပေါ်တာ... မင်း ဒီမှာ ရှိနေပါလား... ဘာ... ဘယ်လို...”

သူမမှာ စိတ်အာရုံကို အတော်စုစည်းယူပြီးမှ...

“ ပေါ်တာ... ဒါမိုက်မဲတာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

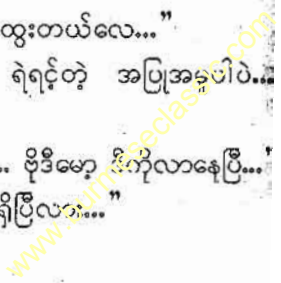
“ သူက ပဲရော်ဖက်ဆာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတယ်လေ...”

“ ပေါ်တာ... ဒါ... ဒါ တကယ့်ကို ရဲရင့်တဲ့ အပြုအမူပါပဲ...”

ဒါပေမယ့် မင်းမသိဘူးလား...”

“ ကျွန်တော် သိပါတယ်... ပဲရော်ဖက်ဆာ... မိုဒီမော့ ဒီကိုလာနေပြီ...”

“ အိုး... ငါတို့ အဲဒီနာမည်ကို ပြောခွင့်ရှိပြီလား...”



လူနာက စိတ်ဝင်တစားမေးရင်း ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဆွဲချလိုက်သည်...။ နောက်ထပ် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးနေသူ တစ်ယောက်ကိုပါ ထပ်မြင်လိုက်ရသောအခါ ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါခမျာ မည်သို့မျှ တောင့်မခံနိုင်တော့ပဲ အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ရင်ဘတ်ကိုမူ လက်နှင့် ဖိထားရဆဲပင်...။

ဟယ်ရီက လူနာအား...

“ သူ့ကို ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် အရေးမကြီးတော့ဘူး... ငါဘယ်မှာလဲဆိုတာ သူသိသွားပြီပဲ...”

ဟယ်ရီ အမာရွတ်နှင့် ဆက်စပ်နေသော ဦးနှောက်အစိတ်အပိုင်းထဲတွင် ပိုဒီမော့တစ်ယောက် အစိမ်းရောင်လှေပေါ်မှ ရေကန်မည်းကြီးကို ဖြတ်ကျော် ရွက်လွင့်သွားနေ၏...။ သူ ရေကန်အလည်ရှိ ကျောက်ရေခွက်တည်ရှိရာ ကျွန်းလေး ဆီသို့ ရောက်ပေတော့မည်...။

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ မင်း ပြေးမှ ဖြစ်မယ် ပေါ်တာ... မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြေးပေတော့...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ပရော်ဖက်ဆာ... ကျွန်တော် လုပ်စရာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်... ရေဗင်ကလောရဲ့ သရဖူ ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ သိသလား ပရော်ဖက်ဆာ...”

သူမက ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခပ်မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ရင်း...

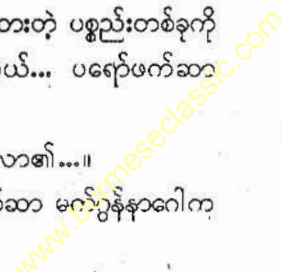
“ ရေဗင်ကလောရဲ့ သရဖူ... ဘယ်သိပါ့မလဲ... ပျောက်နေတာ ရာစုနှစ်နဲ့ ချီနေပြီပဲ... ပေါ်တာ... ဒီရဲတိုက်ထဲကို မင်းပြန်ဝင်လာတာ တကယ်ရူးတာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော် ပြန်မလာလို့ မဖြစ်ဘူး... ဒီမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရှာရမယ်... အဲဒီပစ္စည်းဟာ သရဖူဖြစ်နိုင်တယ်... ပရော်ဖက်ဆာ... လှစ်ဝစ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရရင်...”

လှုပ်ရှားသံနှင့်အတူ အမိကပ်စ်မှာ သတိပြန်ရလာ၏...။

ဟယ်ရီနှင့်လူနာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင်မှာပင် ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက



နေရာမှထကာ သူမ၏ မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် ချိန်လိုက်ပြီး...

“ အင်ပါရီယို...”

အမိကပ်စ်မှာ နေရာမှထလာကာ သူ့ညီမ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ကောက်ယူရင်း သူ့မှော်တောင်ဝှေးနှင့်အတူ ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါထံ အပ်နှံလိုက်၏...။ ထို့နောက် အလက်တို၏ ဘေးတွင်သွားကာ လဲလျောင်း နေတော့သည်...။

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက သူမ၏မှော်တောင်ဝှေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ငွေရောင်ကြိုးတစ်ခု လေထဲတွင် ဘွားကနဲ ပေါ်လာပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို တင်းကျပ်စွာ ပူးချည်ထားလိုက်တော့သည်။

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း...

“ ပေါ်တာ... မိစ္ဆာကောင်ကြီးက မင်း ဒီမှာရှိတာကို တကယ်ပဲ သိတယ်ဆိုရင်...”

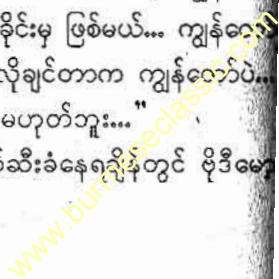
သူမ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဟယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံးသို့ အမာရွတ်ဆီမှ နာကျင်မှုက ပြင်းထန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားပြီးနောက် ဆေးရည်များ ထည့်ထားသော ကျောက်သားရေခွက်လေးကို မြင်လိုက်ရသည်...။ ကြည်လင်နေပြီဖြစ်သော ဆေးရည်များ၏ အောက်ခြေတွင် မည်သည့်ရွေလော့ကတ်ကိုမှ မတွေ့ရချေ။

“ ပေါ်တာ... မင်းနေကောင်းရဲ့လား...”

ဟယ်ရီ ထိုစကားသံနှင့်အတူ သတိပြန်ဝင်လာချိန်ဝယ် လဲပြိုကျမသွားစေရန် လူနာပခုံးကို ကိုင်ထားရ၏...

“ အချိန်မရှိတော့ဘူး... ဗိုဒီမော့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာနေပြီ... ပရော်ဖက်ဆာ ကျွန်တော် ဒဗ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေတာပါ... သူ ကျွန်တော့်ကို ရှာခိုင်းခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကို ရှာနေတာ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအားလုံးကို ထွက်ခွာခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်... ကျွန်တော့်ကတော့ ရဲတိုက်ထဲမှာ လိုက်ရှာရဦးမယ်... ဗိုဒီမော့လိုချင်တာက ကျွန်တော်ပဲ... ဒါပေမယ့် သူက လူပိုသတ်ရလည်း ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

သူ၏ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခံနေရချိန်တွင် ဗိုဒီမော့ဘာကိုမျှ ဂရုစိုက်မည် မထင်ပေ...။



“ မင်းက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်နေတယ်... ဟုတ်လား...”
ထို့နောက် သူမက ရုတ်တရက်ပင် မားမားမတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ မင်းဒီပစ္စည်းကိုရှာနေတုန်း ကျောင်းထဲကို မိစ္ဆာကောင်ကြီး ဝင်မလာနိုင်အောင် ငါတို့ တားပေးထားမယ်...”

“ အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်သလား...”

“ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်... ငါတို့ ဒီကဆရာတွေအားလုံး မှော်ပညာ သိပ်ကောင်းကြတယ်... ငါတို့အားလုံး စုပေါင်းပြီး ကြိုးစားရင် သူ့ကို ဧကတော့ ထိန်းထားနိုင်မှာပါ... ဒါပေမယ့် အရင်ဆုံး ပရော်ဖက်ဆာစနိပ်ကို ရှင်းရမယ်...”

“ ကျွန်တော်တာဝန်ယူ...”

“ ပြီးတော့ ဟော့ဝက်က မိစ္ဆာသခင်ကြီးကို ခုခံတော့မယ်ဆိုရင် အပြစ်မဲ့ တဲ့လူတွေ တတ်နိုင်သမျှ အပြင်ကို ထုတ်နိုင်ဖို့လိုတယ်... ဖလူကွန်ယက်တွေ ကလည်း စောင့်ကြည့်ခံနေရတယ်... ဒီနေရာကလည်း ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လို့ မရဘူး...”

“ နည်းလမ်းရှိပါတယ်...”

ဟယ်ရီ အမြန်ဆုံးပင် ဟော့မိဒ်ကို ရောက်နိုင်သည့် လမ်းကြောင်း အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်...။

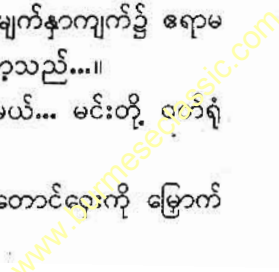
“ ပေါ်တာ... ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက ရာနဲ့ချီနေတာနော်...”

“ ကျွန်တော်သိပါတယ် ပရော်ဖက်ဆာ... ဒါပေမယ့် ဗိုဒီမော့နဲ့ ဒက်အိတာတွေက ကျောင်းကိုပဲ အာရုံစိုက်ကြမှာပါ... ဟော့မိဒ်ကနေ ကိုယ်ယောင် ဖျောက်သွားတဲ့သူတွေကို စိတ်ဝင်စားမယ် မထင်ပါဘူး...”

သူမက သဘောတူလိုက်ရင်း မှော်တောင်ရိုးဖြင့် ကာရိုးတို့ကို ချိန်ရွယ် လိုက်သည်။ ငွေရောင်ပိုက်ကွန်တစ်ခု ပြုတ်ကျလာကာ သူတို့ကို ချည်နှောင်ပြီး အပေါ်သို့ မတင်သွား၏...။ ထို့နောက်တွင် အပြာရောင်မျက်နှာကျက်၌ ဧရာမ ငါးကြီးနှစ်ကောင်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည့်နှယ် ဖြစ်နေတော့သည်...။

“ လာကြ... ငါတို့ ဆရာတွေကို သတင်းပို့ရမယ်... မင်းတို့ လုတ်ရုံ ပြန်ခြံထားရင် ကောင်းမယ်...”

သူမက တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်ရင်း မှော်တောင်ရိုးကို မြှောက်



လိုက်၏...။ တောင်စောင်းထိပ်ဖျားမှ ငွေရောင်ကြောင်သုံးကောင် ခုန်ပေါက်ထွက်လာ၏။ အစောင့်အရှောက်များမှာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြေးသွားကြရာ ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ခုလုံး ငွေရောင်အလင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်သွား၏...။ ဟယ်ရီနှင့် လူနာတို့မှာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံလျှက် သူမ၏နောက်မှ အပြေးလိုက်ကြရသည်။

သူတို့ အောက်ဘက်သို့ နှစ်ထပ်တိတိ ဆင်းပြီးချိန်ဝယ် နောက်ထပ်ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ဟယ်ရီက ထိုခြေသံကို အရင်ကြားလိုက်သဖြင့် လည်ပင်းရှိ အိတ်ထဲမှ မရူဒါမြေပုံကို ထုတ်ကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် သူ မြေပုံကို မထုတ်နိုင်ခင်မှာပင် မက်ဂွန်နာဂေါလည်း သတိပြုမိသွားကာ သူမ၏ မှော်တောင်စောင်းကို အသင့်ပြင်ရင်း...

“ ဘယ်သူလဲ...”

“ ငါပါ...”

သံချပ်ကာရုပ်တစ်ခုနောက်မှ ထွက်လာသော ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဟယ်ရီရင်ထဲမှအမုန်းမှာ မီးတောင်တစ်ခုလို ပေါက်ကွဲလာ၏...။ စနိပ်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် မဟုတ်ပေ...။ သူဝတ်နေကျ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မှော်တောင်စောင်းကို အသင့် အနေအထားနှင့် ကိုင်ထား၏...။ သူက...

“ ကာရိုးမောင်နှမ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ...”

“ ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ရောက်နေကြမှာပေါ့...”

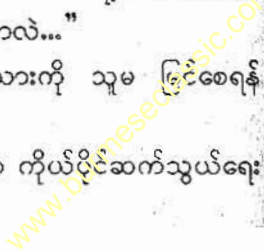
စနိပ်က အနီးသို့ လျှောက်လာရင်း... ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ ထိုနေရာတွင် ရှိနေသည်ဟု သိနေသလိုပင်...။ ဟယ်ရီ မှော်တောင်စောင်းကို မြှောက်ရင်း တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်...။ စနိပ်က...

“ အလက်တိုက ခိုးဝင်လာတဲ့သူကို ဖမ်းမိထားတယ်လို့ ထင်တယ်...”

“ ဟုတ်လား... ဘာလို့ အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ...”

စနိပ်က သူ့ဘယ်လက်မှ မိစ္ဆာအမှတ်အသားကို သူမ ဖြင့်စေရန် ပြလိုက်သည်...။ ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ဟုတ်သားပဲ... ရှင်တို့ ဒက်အိတာတွေမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆက်သွယ်ရေး



စနစ်တွေရှိတာ ကျွန်မမေ့သွားတယ်...”

စနိပ်က သူမ၏ စကားကို မကြားဟန်ဆောင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အနီးသို့ ပို၍ တိုးကပ်လာ၏...။

“ မိနာဗာ ဒီညက ခင်ဗျား ကင်းလှည့်ရမယ့်ည ဟုတ်ပုံမရဘူး...”

“ ရှင်က ကန့်ကွက်ချင်လို့လား...”

“ ဒီလိုအချိန်မတော်ကြီး ဘာကိစ္စ အိပ်ရာက ထလာရတာလဲ...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ဆူဆူညံညတွေ ကြားမိသလားလို့ပါ...”

“ ဟုတ်လား... ကြည့်ရတာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ...”

စနိပ်က သူမ၏မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း...

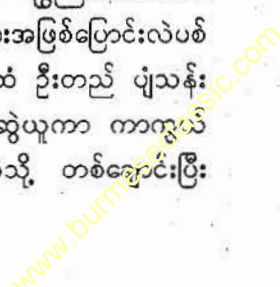
“ ဟယ်ရီပေါ်တာကို မြင်လိုက်မိသလား မိနာဗာ... မြင်မိတယ်ဆို

ရင်လည်း...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါမှာ ဟယ်ရီ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပင် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏...။ သူမ၏ မှော်တောင်ဌေး လှုပ်ရှားသွားပြီး နောက် စနိပ်တစ်ယောက် လဲကျမေ့မျောသွားလိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်လိုက် သည်...။ သို့ရာတွင် စနိပ်၏ အလွန်လျင်မြန်လှသော ဒိုင်းအကာအကွယ် ကြောင့် ထိခိုက်မှု မရှိခဲ့ချေ...။ မက်ဂွန်နာဂေါက မှော်တောင်ဌေးဖြင့် နံရံမှ မီးတိုင်တစ်ခုကို ဆွဲယူပစ်လွှတ်လိုက်သည်...။

စနိပ်အား ကျိန်စာတိုက်ရန် ပြင်နေသော ဟယ်ရီမှာ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျလာသော မီးများကြောင့် လူနာကို ဆွဲဖယ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်...။ မီးတောက်များမှာ မီးကွင်းတစ်ခုပမာ ဖြစ်သွားကာ စနိပ်ထံ ပျံသန်းသွား၏...။

သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် မီးကွင်းမှာ အနက်ရောင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သွား၏...။ မက်ဂွန်နာဂေါက မြွေကြီးကို မီးခိုးငွေ့များအဖြစ်ပြောင်းလဲပစ် ကာ ချက်ချင်းပင် ဓားပျံအုပ်လိုက်ကြီး ပြန်ဖြစ်၍ စနိပ်ထံ ဦးတည် ပျံသန်း သွားကြသည်။ စနိပ်က အနီးရှိ သံချပ်ကာရုပ်ကြီးကို ဆွဲယူကာ ကာကွယ် လိုက်၏...။ ဓားများမှာ သံချပ်ကာရုပ်၏ ရင်ဘတ်ထဲသို့ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း နစ်မြုပ်ဝင်သွား၏။



“ မိနာဗာ...”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပရော်ဖက်ဆာ ဖလစ်ဝစ်နှင့် စပရောက်တို့ ညဝတ်အင်္ကျီများနှင့် အပြေးအလွှား လာနေကြသည်...။ ဝဗိုင့်လှသော ပရော်ဖက်ဆာ စလပ်ဟွန်းမှာမူ နောက်မှ ဟောဟဲလိုက်လျှက် ပါလာ၏...။

“ မင်း ဟော့ဝဂ်မှာ နောက်ထပ် လူသတ်ဦးမလို့လား...”

ဖလစ်ဝစ်၏ဂါထာမှာ စနိပ်အကာအကွယ်ယူထားသော သံချပ်ကာကို ထိမှန်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် အသက်ဝင်လာ၏...။ စနိပ်က သူ့ကိုချုပ်ကိုင်ထားသော သံချပ်ကာရုပ်၏လက်များကို လွတ်အောင်ရုန်းရင်း သူ့ကို တိုက်ခိုက်သူများထံ ပြန်ပစ်လိုက်၏...။

ဟယ်ရီနှင့်လူနာတို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရပြီး သံချပ်ကာမှာ နံရံနှင့်ထိကာ တစ်စစ ဖြစ်သွား၏...။ ဟယ်ရီ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ချိန်ဝယ် စနိပ် သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရပြီး မက်ဂွန်နာဂေါ... ဖလစ်ဝစ်နှင့် စပရောက်တို့က နောက်မှ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လျှက်ရှိသည်။ စနိပ်က စာသင်ခန်းတစ်ခုအတွင်း ဝင်ပြေးသွားပြီး မကြာခင်မှာပင် မက်ဂွန်နာဂေါ၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ ငကြောက်... သတ္တိမရှိဘူးလား...”

လူနာက...

“ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ...”

ဟယ်ရီ သူမကို တွဲထူရင်း အပြေးအလွှားပင် စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်...။ မက်ဂွန်နာဂေါ... ဖလစ်ဝစ်နှင့် စပရောက်တို့မှာ ကျိုးပဲ့နေသော ပြတင်းပေါက်အနားတွင် ရှိနေကြသည်...။

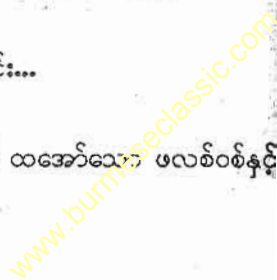
ဟယ်ရီနှင့် လူနာတို့ အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်နှင့် မက်ဂွန်နာဂေါက...

“ သူခုန်ချသွားပြီ...”

ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြေးသွားရင်း...

“ သူသေပြီလား...”

သူ ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၍ အလန့်တကြား ထအော်သော ဖလစ်ဝစ်နှင့် စပရောက်တို့ကို သူ ခဏမေ့ထားလိုက်၏...။



မက်ဂွန်နာဂေါက ရွံ့မုန်းစွာဖြင့်...

“ သူ သေမှာမဟုတ်ဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးလို မဟုတ်ဘူး... သူနဲ့အတူ မှော်တောင်ဝှေးပါသွားတယ်... သူ့ရဲ့ သခင်ကြီးဆီက မှော်ပညာအသစ်တွေ လည်း ရထားပုံပဲ...”

ဟယ်ရီ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်ရာ ခပ်ဝေးဝေးဝယ် ဧရာမ လင်းနို့သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု နံရံကိုကျော်၍ ပျံသန်းသွားသည်ကို ထိတ်လန့်စဖွယ် တွေ့ရ၏...။

သူတို့နောက်မှ လေးလံသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး အလွန် မောဟိုက်စွာဖြင့် စလပ်ဟွန်း သူတို့ကို မိလာ၏...။

သူက မောပန်းနေရင်းမှ...

“ ဟယ်ရီပါလား... တကယ်အံ့ဩစရာပဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မိနာဗာ... ရှင်းပြစမ်းပါဦး... ဆီးဗားရပ်စ်ရော...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက ပြတင်းပေါက်မှအပေါက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း...

“ ကျွန်မတို့ရဲ့ကျောင်းအုပ်ကြီး ခဏခွင့်ယူသွားတယ်...”

“ ပရော်ဖက်ဆာ...”

ဟယ်ရီ သူ့နဖူးကို လက်နှင့်အုပ်ရင်း အော်ဟစ်လိုက်သည် . . .

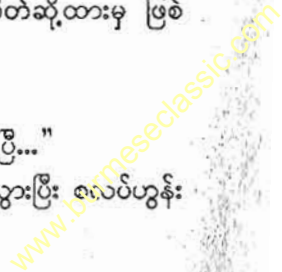
သူ့ အောက်ဘက်တွင် အင်ဖာရီ အလောင်းကောင်များနှင့် ပြည့်နှက် နေသော ရေကန်ကို မြင်နေရ၏...။ အစိမ်းရောင်လှေ ကမ်းသို့ ဆိုက်မိသည်နှင့် လူသတ်ချင်စိတ်တို့နှင့် ပြည့်နေသော မိုဒီမော့ ကမ်းပေါ်သို့ စုန်တက်လိုက်၏...။

“ ပရော်ဖက်ဆာ... အခုချက်ချင်း ကျောင်းကို ပိတ်ဆို့ထားမှ ဖြစ် မယ်... သူလာနေပြီ...”

မက်ဂွန်နာဂေါက အခြားဆရာများအား...

“ ကောင်းပြီ... အခု မိစ္ဆာသခင်ကြီး ဒီကိုလာနေပြီ...”

စပရောက်နှင့် ဖလစ်ဝစ်တို့မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး စလပ်ဟွန်း



မှာ ညည်းညူလိုက်၏...။

“ ပေါ်တာမှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့အမိန့်နဲ့ ရဲတိုက်ထဲမှာ လုပ်စရာ ကိစ္စရှိတယ်... သူ့ အဲဒီကိစ္စလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်သမျှ အကာအကွယ်တွေ လုပ်ထားရလိမ့်မယ် ...”

ပရော်ဖက်ဆာဖလစ်ဝစ်က...

“ ငါတို့လုပ်သမျှက မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို လုံးဝကြီးတော့ တားထားနိုင် မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်...”

ပရော်ဖက်ဆာစပရောက်က...

“ ဒါပေမယ့် ငါတို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ ထိန်းထားနိုင် ပါတယ်...”

“ ကျေးဇူးပဲ ပိုမိုနာ...”

ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂ္ဂန်နာဂေါက ပြန်ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား နာ လည် သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်...။

“ ငါတို့ အရင်ဆုံး အကာအကွယ်တွေ လုပ်ကြမယ်... ပြီးတော့ ကျောင်းသားတွေကိုစုပြီး ခန်းမကြီးထဲမှာ ဆုံကြမယ်... အများစုကို လွှတ်အောင် အပြင်ကို ထွက်ခိုင်းရမယ်... ဒါပေမယ့် အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့သူတွေက နေခဲ့ချင် တယ် တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့ကို အခွင့်အရေးပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ...”

“ သဘောတူတယ်...”

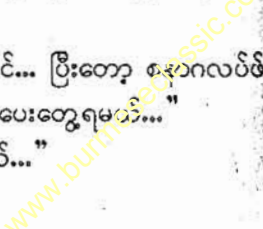
ပရော်ဖက်ဆာစပရောက်က တံခါးဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားရင်းမှ...

“ ငါ့ရဲ့ကျောင်းသားတွေနဲ့အတူတူ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ခန်းမကြီး ထဲမှာ ဆုံမယ်...”

သူမ အခန်းထဲမှ အပြေးအလွှားထွက်သွားရင်း ရေရွတ်သွားသော စကားသံများကို ကြားနေရ၏...။

“ တန်တာကူလာ... မိစ္ဆာထောင်ချောက်ပင်... ပြီးတော့ စတုဂံလုပ်ဖို့... ကောင်းတယ်... အဲဒါတွေနဲ့ ဒက်အိတာတွေကို ပေးတွေ့ရမယ်...”

“ ငါကတော့ ဒီကပဲ အလုပ်စတော့မယ်...”



ဖလစ်ဝစ်က သူ၏ မှော်တောင်စုကို ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ညွှန်ရင်း ရှုပ်ထွေးလှသော ဂါထာများကို ရေရွတ်နေ၏။ ထူးခြားသော ဆူညံလှသော အသံများကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရ၏...။ ဖလစ်ဝစ် သူ၏ မှော်ပညာဖြင့် မြေပြင်ကို ကာကွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်...။

“ ပရော်ဖက်ဆာ...”

ဟယ်ရီက ဂါထာမန္တန်ဆရာအနီး ချဉ်းကပ်ရင်း...

“ ပရော်ဖက်ဆာ... နှောင့်ယှက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဒါပေမယ့် အရေးကြီးလို့ပါ... ရေဗင်ကလော့ရဲ့သရဖူ ဘယ်မှာရှိသလဲ သိသလား မသိဘူး...”

“ ပရိုတိုဟို ဟော်ရစ်ဘီလစ်... ရေဗင်ကလော့ သရဖူဟုတ်လား... ဤပညာပိုကောင်းလာတာကတော့ ကောင်းပါတယ် ပေါ်တာ... ဒါပေမယ့် ဒီအခြေအနေမှာ သိပ်ပြီး အသုံးဝင်မယ် မထင်ဘူး...”

“ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက မြင်ဖူးသလားလို့ပါ...”

“ မြင်ဖူးသလား... ဟုတ်လား... ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးဘူး... ပျောက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ကောင်လေးရဲ့...”

ဟယ်ရီ စိတ်ပျက်မှုနှင့် ကြောက်ရွံ့မှုကို ရောထွေးခံစားလိုက်ရသည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူမသိတော့ပေ...။

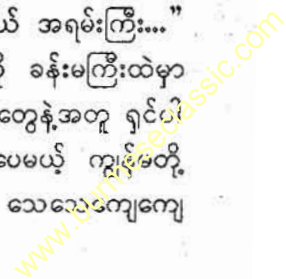
ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက ဟယ်ရီနှင့် လူနာတို့ကို သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြရင်း...

“ ရေဗင်ကလော့အဖွဲ့တွေနဲ့ ခန်းမကြီးမှာ ဆုံမယ် ဖိလီယပ်စ်...”

သူတို့ အခန်းဝရောက်ချိန်မှာပင် စလပ်ဟွန်းက...

“ ငါ... ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ဒီလိုလုပ်တာ သိပ်ပြီး မိုက်မဲရာ မကျလွန်းဘူးလား မိနာဗာ... သူ အထဲကိုဝင်ဖို့ လမ်းရှာလို့ တွေ့မှာပဲ... သူ့ကို နှောင့်နှေးအောင် တားဆီးတဲ့ လူတွေမှန်သမျှ အန္တရာယ် အရမ်းကြီး...”

“ ရှင်နဲ့ စလေသရင်အဖွဲ့သားတွေ အကုန်လုံးကို ခန်းမကြီးထဲမှာ မှီရစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း တွေ့ချင်တယ်... ရှင်ရဲ့ ကျောင်းသားတွေနဲ့အတူ ရှင်ပိုင် ထွက်ခွာသွားချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့မတားပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ မှီရစ်တာကို တားဆီးဖို့ ရဲတိုက်ထဲမှာ ကြံစည်ရင်တော့ သေသေကျကျ



ယှဉ်ရလိမ့်မယ်...”

“ မိနာဗာ...”

“ စလေသရင်တွေ ဘယ်ဘက်ကို သစ္စာရှိမလဲ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကာလပဲ... ရင့်ရဲ့ ကျောင်းသားတွေကို သွားနှိုးပေးတော့ ဟိုရေစံ...”

ဟယ်ရီနှင့် လူနာတို့ မက်ဂွန်နာဂေါနောက် အပြေးလိုက်ခဲ့ကြသည်... ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက ကော်ရစ်ဒါအလယ်တွင် ရပ်ရင်း မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်၍...

“ မိရာကိုတစ်... အိုး... ဒုက္ခပါပဲ... ဖေ့ချီ...”

ကျောင်းစောင့်ကြီးမှာ အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလာနေ၏...။

“ ကျောင်းသားတွေ အပြင်ရောက်ကုန်ကြပြီ... အပြင်ထွက်ကုန်ကြပြီ... မက်ဂွန်နာဂေါက...”

“ သူတို့ အပြင်ကို ထွက်သင့်လို့ ထွက်ကြတာ... အခုချက်ချင်း တစ်ခုခု အကျိုးရှိတာ သွားလုပ်စမ်း... ပီးဗက်ကို သွားရှာ...”

“ ပီး... ပီးဗက်... ဟုတ်လား...”

ဖေ့ချီက ထိုနာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးသလို ထိတ်လန့်သွား၏...

“ ဟုတ်တယ်... ပီးဗက်ပဲ... မြန်မြန်သွားခေါ်လာခဲ့စမ်းပါ...”

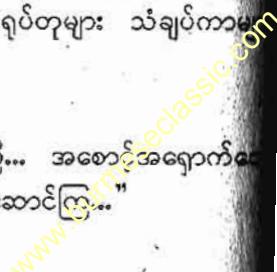
ဖေ့ချီမှာ ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါနှင့် ဝေးရာသို့ အမြန်ပြေးတော့သည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်မှမူ မကျေမနပ်နှင့် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်သွားသေး၏...

“ ပီရာတိုတစ်လိုကိုမိတာ...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ကော်ရစ်ဒါ တစ်လျှောက်ရှိ ရုပ်တုများ သံချပ်ကာအင်္ကျီများမှာ သူတို့၏ စင်မြင့်များပေါ် ခုန်ချလာကြသည်...။ အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်များဆီမှလည်း ပဲ့တင်သံများ ကြားနေရ၏...။ ရဲတိုက်တစ်ခုလုံးတွင် ရှိသမျှ ရုပ်တုများ သံချပ်ကာမုန်းနိုးထလာပြီဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ဟော့ဝင်မှာ အန္တရာယ်ကျရောက်နေပြီ... အစောင့်အရှောက်တွေ အားလုံး ကာကွယ်ကြ... ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ထမ်းဆောင်ကြ...”



ရုပ်တုများနှင့် သံချပ်ကာဝတ်စုံများမှာ အော်ဟစ်ရင်း ဟယ်ရီတို့ကို ဖြတ်ကျော်ချီတက်သွား၏...။ တချို့မှာ ဧရာမ ရုပ်တုကြီးများဖြစ်ကာ အချို့မှာ ခပ်သေးသေးပင်...။ တိရစ္ဆာန်ရုပ်တုများလည်း ပါသလို သံချပ်ကာဝတ်စုံများမှာ လည်း ဓားများ တင်းပုတ်များ သံကြိုးများနှင့် ချီတက်သွားကြ၏...။

မက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ကဲ... ပေါ်တာ... မင်းနဲ့ မစွလဖ်ဂွဒ်တို့က မင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေ ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြ... * ငါက ဂရစ်ဖင်ဒေါအဆောင်ကို သွားနှိုးမယ်... ပြီးရင် ခန်းမကြီးမှာ ဆုံမယ်...”

နောက်ထပ်လှေကားတစ်ခုထိပ်ဝယ် သူတို့ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ ဟယ်ရီ နှင့်လူနာမှာ လိုတရ အခန်းတံခါးရှိရာသို့ ပြန်ပြေးကြသည်...။ လမ်းတစ်လျှောက် ဝယ် ကျောင်းသားများကို တွေ့ရပြီး အများစုမှာ ညဝတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ဝတ်ရုံရည် များ ထပ်ဝတ်ထားကြပြီး ခန်းမကြီးရှိရာသို့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ဆရာများ နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်နေကြ၏...။

“ အဲဒါ ပေါ်တာပဲ...”

“ ဟယ်ရီပေါ်တာ...”

“ အဲဒါ သူပဲ... ငါ ကျိန်ပြောရဲတယ်... ငါ ခုပဲမြင်လိုက်တယ်...”

စကားသံများ ကြားနေရသော်လည်း ဟယ်ရီ နောက်ပြန်မကြည့်ပဲ လိုတရ အခန်းတံခါးဝဆီသို့သာ ဦးတည်ပြေးလွှားလာခဲ့သည်။ ဟယ်ရီ တံခါးဝ ကို မှီလိုက်သည့်နှင့် တံခါးပွင့်သွားပြီး သူနှင့် လူနာတို့ မတ်စောက်လှသော လှေကားထစ်များအတိုင်း အပြေးဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ ဟ...”

အခန်းထဲရှိ မြင်ကွင်းကြောင့် ဟယ်ရီ လှေကားထစ်အတော်များများ ကို ကျော်လွှားကာ ဆင်းမိသွားလောက်အောင် အံ့ဩသွား၏...။ သူထွက်လာစဉ် ကထက် လူများ ပိုများနေ၏...။ ပြည့်ကျပ်နေသည်ဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့် မည်...။ ကင်းစလေနဲ့ လူပင်တို့မှာ သူ့ကို ကြည့်နေ၏...။ အိုလီဗာဂွဒ်... ကေတီဘဲလ်... အန်ဂျလီနာဂျွန်ဆင်နှင့် အလီရှာစပင်နက်... ဘီလ်နှင့် ဒုလူရာ... မစ္စတာနှင့် မစ္စမီစလေတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူပင်က...

“ဟယ်ရီ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...”

“မိဒီမော့ ဒီကိုလာနေပြီ... ဆရာတွေ ကျောင်းကို ပိတ်ဆို့ထားပို့လုပ်နေကြတယ်... စနိပ်က ပြေးပြီ... ဒီကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ...”

ဖရက်က...

“ငါတို့ ကျန်သမျှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အဖွဲ့ဝင်တွေဆီ သတင်းပို့လိုက်တယ်... ဒီလိုပွဲကြီးပွဲကောင်းမျိုး အလွတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... သူတို့လည်း ဘယ် အလွတ်ခံချင်ပါ့မလဲ... ပြီးတော့ ငါတို့ ဖီးနစ်အဖွဲ့ကိုပါ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်...”

ဂျော့က...

“ဘာကိုအရင်လုပ်ရမလဲ ဟယ်ရီ... ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...”

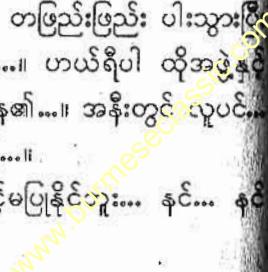
“သူတို့ကျောင်းသားငယ်လေးတွေကို အပြင်ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးနေကြတယ်... အားလုံး ခန်းမကြီးထဲမှာ ဆုံကြမယ်... ကျွန်တော်တို့ ပြန်တိုက်ကြမယ်...”

ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သံကြီး ခန်းမထဲဝယ် ဖြစ်ပေါ်သွား၏...။ သူတို့အားလုံး လှေကားဆီသို့ ပြေးသွားကြသဖြင့် ဟယ်ရီ နံရံသို့ ကပ်ပေးလိုက်ရ၏...။ ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်များ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဟယ်ရီ၏ ကွဲဒစ်ချ် အသင်းသားဟောင်းများ အားလုံး ရဲတိုက်ခန်းမကြီးဆီသို့ ဦးတည် ထွက်ခွာသွားကြ၏...။

“သွားကြစို့ လူနာ...”

ဒင်းနဲက လက်တစ်ဘက်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏...။ လူနာက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လိုက်ပါသွားတော့သည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပါးသွားပြီး အနည်းစုသာ လိုတရ အခန်းထဲဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏...။ ဟယ်ရီပါ ထိုအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။ မစွတ်စိစလေနှင့် ဂျင်းနီ ငြင်းခုံနေ၏...။ အနီးတွင် လူပင်... ဖရက်... ဂျော့... ဘီလ်နှင့် ဖလူရာတို့ ရှိကြသည်...။

“နင်က အသက်မပြည့်သေးဘူး... ငါ့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး... နင်... နင်



အိမ်ကို ပြန်သွားရမယ်...”

မစ္စစ်ဝိစလေက အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ ဂျင်းနီက သူမအမေ၏ လက်မှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်ရင်း...

“ မသွားနိုင်ဘူး... ကျွန်မက ဒါမ်ဘယ်လ်ဒိုးအဖွဲ့ဝင်လေ...”

“ ကလေးတွေရဲ့ အဖွဲ့ပဲ...”

ဖရက်က...

“ အဲဒီကလေးအဖွဲ့က ဘယ်သူမှ ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့သူကို အခုပဲ ရင်ဆိုင် တော့မယ်...”

“ သူက အခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်... နင်တို့နှစ်ယောက် ဘာတွေတွေးနေသလဲ... နင်တို့နဲ့ အတူတူ ခေါ်သွားချင်နေသလား...”

မစ္စစ်ဝိစလေက အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏...။

ဖရက်နှင့် ဂျော့မှာ အနည်းငယ် ရှိန်သွားကြ၏...။ တီလ်က...

“ အမေပြောတာ မှန်တယ် ဂျင်းနီ... ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး... အသက်မပြည့်သေးတဲ့လူတွေ မပါသင့်ဘူး... ဒါအမှန်ဆုံးပဲ...”

ဂျင်းနီက မျက်ရည်များ စီးကျလာရင်း ပြန်၍ အော်လိုက်၏...။

“ ကျွန်မ အိမ်မပြန်နိုင်ဘူး... မိသားစုတစ်ခုလုံးက ဒီမှာရှိနေတယ်... အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရပြီး ဘာ... ဘာမှမသိရပဲနဲ့ မနေနိုင်ဘူး...”

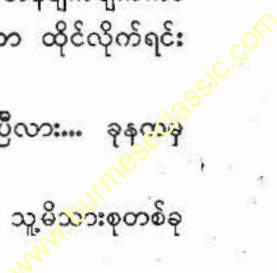
သူမနှင့်ဟယ်ရီ ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ သူ့ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်သော်လည်း ဟယ်ရီ ညင်သာစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“ ကောင်းပြီ... ကျွန်မ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်...”

ဂျင်းနီက လိုဏ်ခေါင်းဝဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ‘ပုန်း’ကနဲ အသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် အပေါက်ဝမှ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ပြုတ်ကျလာ၏...။ သူက အနီးဆုံး ကုလားထိုင်ကို ဆွဲကာ ထိုင်လိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ...

“ ငါ အရမ်းနောက်ကျသွားပြီလား... တိုက်ပွဲစပြီလား... ခုနကမှ သိရလို့ ငါ... ငါ...”

ပါစီမှာ စကားမဆက်နိုင်ပဲ တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ သူ့မိသားစုတစ်ခု



လုံးနှင့် ယခုလိုဝင်တိုးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံမရပေ။ အချိန်အတန်ကြာ အံ့သြခြင်းဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး ဖလူရာက အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန် လူပင်အား...

“ တက်ဒီလေးရော... ဘယ်လိုနေသလဲ...”

လူပင်က အခြေအနေကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်...

“ အိုး... ကောင်းပါတယ်... တွန့်ခွဲက သူနဲ့နေခဲ့တယ်... သူ့အမေ အိမ်မှာပဲလေ...”

ပါစီနှင့် ကျန်ဝိစလေများမှာ ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြဆဲပင်...။

“ ဒီမှာ ဓာတ်ပုံပါလာတယ်...”

လူပင်က အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူကာ ဖလူရာနှင့် ဟယ်ရီကို ပြလိုက်၏...။ ကလေးငယ်လေးကို တောက်ပသော ဆံပင်များနှင့် တွေ့လိုက်ရ သည်...။

“ ငါ အရူးပဲ...”

ပါစီအော်ဟစ်သံမှာ ကျယ်လောင်လှသဖြင့် လူပင်မှာ လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံ ပင် လွတ်ကျလုမတတ်ဖြစ်သွား၏...။

“ ငါ ငတုံးပဲ... အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ... ငါ... ငါ...”

“ ဝန်ကြီးဌာနကိုပဲချစ်တဲ့... မိသားစုကို မခင်တွယ်တဲ့ အာဏာမက်တဲ့ အလကားကောင်ပဲ...”

ဖရက်က ဆက်ပြောလိုက်၏...။ ပါစီက...

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... အဲဒီအတိုင်းပါပဲ...”

ဖရက်က သူ့လက်ကို ပျံ့စိထံ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ အင်း... ဒီထက်တော့ ပိုဆိုးအောင် ပြောလို့မရတော့ဘူး...”

မစွတ်ဝိစလေမှာ မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ ရှေ့သို့ ပြေးသွားရင်း ဖရက်ကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်၍ ပါစီကို အားပါးတရ ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူက သူမ၏ကျောကိုပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ရင်း သူ့အဖေကို ကြည့်ကာ...

“ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အဖေ...”

မစွတ်ဝိစလေမှာ မျက်တောင်ခပ်မြန်မြန်ခတ်ရင်း သူ့ပါ သူ့သားကို

ပြေးဖက်လိုက်၏...။

ဂျော့က...

“ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အသိတရားရသွားတာလဲ ပါစီ ”

ပါစီက သူ့မျက်လုံးများကို ဝတ်ရုံစနှင့် သုတ်ရင်း...

“ ငါလာချင်နေတာတော့ ကြာပြီ... ဒါပေမယ့် အပြင်ကို ထွက်ဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး... ဝန်ကြီးဌာနမှာက သစ္စာဖောက်တွေဆိုရင် ချက်ချင်း ထောင်ချပစ်နေတာ... ငါ အက်ဘာဖို့နဲ့ ဆက်သွယ်မိတော့ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်ကပဲ ဟော့ဝင်ကျောင်းက တိုက်ပွဲစဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်တဲ့... ဒါနဲ့ ငါလည်း ဒီကိုရောက်လာတာပဲ... ”

ဂျော့က...

“ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ငါတို့ရဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကြီးကို လို အပ်တာပေါ့... ကဲ အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး ချကြစို့... ”

ပါစီက ဖလူရာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

“ မင်းက ငါ့မရီးပေါ့ ဟုတ်လား... ”

ထို့နောက်တွင် သူတို့နှင့်အတူ ဘီလ်... ဖရက်နှင့် ဂျော့တို့ပါ လှေကား ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြသည်...။

“ ဂျင်းနီ... ”

မစ္စတာဝီစလေက အော်လိုက်၏...။ ဂျင်းနီမှာ သူမကို သတိမထားမိ ခင် လှေကားပေါ် ခိုးတက်ရန် ကြံနေ၏...။

လူပင်က...

“ မော်လီ... ဒီလိုလုပ်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား... ဂျင်းနီကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ပါလား... အနည်းဆုံးတော့ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ သိရတာပေါ့... ဒါဆို တိုက်ပွဲထဲလည်း ပါဖို့ မလိုတော့ဘူး ”

“ ကျွန်မ... ”

မစ္စတာဝီစလေက ပြတ်ပြတ်သားသားပင်...

“ ဒါ အကြံကောင်းပဲ... ဂျင်းနီ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေခဲ့ပေတော့... ဟုတ်ပြီလား... ”

www.burmeseclassic.com

ဂျင်းနီမှာ ထိုအကြံကို သိပ်သဘောကျပုံ မရသော်လည်း သူမဖခင်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့၍ လက်ခံလိုက်ရသည်။ မစ္စတာနှင့် မစ္စမိစလေ... လူပင်တို့ပါ လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားကြ၏...။

ဟယ်ရီက...

“ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...”

မစ္စတာစလေက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ သူတို့ ခန်းမကြီးထဲ ရောက်နှင့်လောက်ပြီ...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်သွားတာ မတွေ့မိပါဘူး...”

ဂျင်းနီက...

“ နင်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် သူတို့ အိမ်သာသွားမယ်လို့ ပြောသလိုပဲ...”

“ အိမ်သာ... ဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီ လိုတရ အခန်းထဲမှ အိမ်သာကို ကြည့်လိုက်သော်လည်း မည်သူမှ ရှိမနေပေ...။

“ သူတို့ အဲဒီလို ပြောတာ သေချာလား...”

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အမာရွတ်မှာ အလွန်နာကျင်လာပြီးနောက် လိုတရ အခန်းမှာ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏ * * *

သူက သံမဏိတံခါးကြီး ပိတ်ထားသည်ကို အပြင်ဘက်မှ ကြည့်နေ၏...။ မှောင်မည်းနေသော မြေပြင်ပေါ်ရှိ ရဲတိုက်တွင်မူ မီးချောင်းများ လင်းလျက် ရှိသည်။ နာဂီနီမှာ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ပတ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သတ်ချင် ဖြတ်ချင်စိတ်များနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည် * * *





၃၁။ ဟော့ဝင်ကျောင်းမှ တိုက်ပွဲ

ခန်းမကြီး၏ မှော်ပညာဖြင့် ဖန်တီးထားသော မျက်နှာကျက်မှာ မှောင်မဲည်း နေသော ကြယ်များဖြင့် လင်းလက်တောက်ပနေ၏...။ အဆောင်လေးခုကို ကိုယ်စားပြုသော စားပွဲလေးလုံးတွင် ယခုအခါ ကျောင်းသားကျောင်းသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေပေပြီ...။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာတွင် ဖြူပွေးနေသော ကျောင်းရို တစ္ဆေများ ကို တွေ့နေရ၏...။

အားလုံးမှာ ခန်းမကြီးထိပ်ဆုံးရှေ့ စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါကိုသာ ငေးကြည့်နေကြသည်...။ သူမ၏ နောက်ဝယ် ကျောင်းရို ဆရာများအားလုံး ရပ်လျှက်ရှိ၏...။ မြင်းတစ်ပိုင်းလူတစ်ပိုင်းဆန်တော် ဖီရန်ဒီ ကိုပါ တွေ့ရပြီး ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်များပါ ရှိနေ၏...။

“ ထွက်သွားရမယ့် လူတွေကို မစွတာဖေချိနဲ့ မဒမ်ပွန်ဖရေတို့က ဦးစီးပေးရမယ်... အတန်းခေါင်းဆောင်တွေက ငါအမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အဆောင်တွေကို ဦးစီးပြီး ထွက်ခွာရမယ့်နေရာကို အရောက်သွားရမယ်...”

ကျောင်းသားကျောင်းသူ အတော်များများမှာ ထိတ်လန့်နေကြပုံပင်...။ ဟယ်ရီမှာ ဂရစ်ဖင်ဒေါ့စားပွဲတစ်လျှောက် ပြေးလွှားရင်း ရွန်နှင့် ဟာဗီယွန်တို့ကို

ရှာဖွေနေသည်။ အာနီမက်ဗီလန်က ဟပ်ဖဲလ်ပတ်စားပွဲမှ ထရပ်ရင်း...

“ ကျွန်တော်တို့က နေခဲ့ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ချင်တယ် ဆိုရင်ရော...”

ခန်းမကြီးထဲဝယ် အားပေးသံများ ဆူညံသွား၏...။ ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက...

“ အသက်ပြည့်ပြီးပြီဆိုရင် နေချင်ရင် နေခဲ့နိုင်ပါတယ်...”

ရေဗင်ကလောစားပွဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

“ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ဇီးကွက်တွေ...”

အဝတ်အစားတွေ...”

“ ပစ္စည်းတွေကို သွယ်နေဖို့ အချိန်မရဘူး... အရေးအကြီးဆုံးက မင်းတို့အားလုံး ဒီက ဘေးကင်းကင်းနဲ့ ထွက်ခွာသွားနိုင်ဖို့ပဲ...”

စလေသရင်စားပွဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

“ ပရော်ဖက်ဆာစနိပ် ဘယ်ရောက်နေလဲ...”

“ သူ ထွက်ပြေးသွားပြီ...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါ၏ အဖြေစကားအဆုံးဝယ် ဂရစ်ဖင်ဒေါ ဟပ်ဖဲလ်ပတ်နှင့် ရေဗင်ကလောစားပွဲများဆီမှ ဧရာမ ကောင်းချီးပေးသံကြီး ဟိန်းထွက်လာ၏...။

ဟယ်ရီ ဂရစ်ဖင်ဒေါ စားပွဲအတိုင်း ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့ကို လိုက်ရှာနေ သည်...။ သူရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် ကျောင်းသားများ သူ့ကို ငေးကြည့်နေကြ ပြီး တီးတိုးပြောနေကြ၏....

ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ရဲတိုက်တစ်ဝိုက်မှာ အကာအကွယ်တွေ ချထားပြီးပြီ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ စစ်ကူဖြည့်မပေးနိုင်ရင် ကြာကြာခံမယ့်ပုံ မရှိဘူး... ဒါကြောင့်မို့လို့ မြန် နိုင်သမျှ မြန်မြန်နဲ့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ထွက်ခွာနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်...”

သူမစကားမဆုံးခင်မှာပင် ခန်းမကြီးထဲသို့ ပဲ့တင်ထပ် ထွက်ပေါ်လာ သော အသံတစ်သံ ပေါ်လာ၏...။ အသံမှာ အေးစက်ကာ ကြည်လင်ပြတ်သား ပြီး ကျယ်လောင်လှသည်...။ မည်သည့်နေရာမှ အသံထွက်လားမှန်း ခန့်မှန်းရ ခက်လှသည်။ နံရံအားလုံးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာနေသလိုပင်...။

“ မင်းတို့ တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာ ငါသိတယ်...”

ကျောင်းသားကျောင်းသူများကြားတွင် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အချို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းဖက်လိုက်ကြသည်...။ အချို့က အသံလာရာနေရာကို ကြောက်လန့်တကြား ရှာဖွေကြည့်ကြသည်...။

“ မင်းတို့ရဲ့ ကြိုးစားမှုက အလကားပဲ... ငါ့ကို မင်းတို့ မနိုင်နိုင်ဘူး... ငါ မင်းတို့ကို မသတ်ချင်ဘူး... ဟော့ဝင်က ဆရာတွေကို ကျုပ်က လေးစားမှု ရှိပါတယ်... ဒီလို မှော်ပညာရှင်တွေရဲ့ သွေးတွေ မစွန်းပေစေချင်ဘူး...”

ခန်းမကြီးထဲတွင် အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏...။

“ ဟယ်ရီပေါ်တာကို ငါ့လက်ထဲ အပ်ကြပါ... ဒါဆိုရင် ဘယ်သူမှ အန္တရာယ် မဖြစ်စေဘူး... ဟယ်ရီပေါ်တာကို အပ်ရင် ကျောင်းကို လုံးဝမထိဘူး... ဟယ်ရီပေါ်တာကို အပ်မယ်ဆိုရင် ဆုချီးမြှင့်ခံရမယ်...”

“ မင်းတို့အတွက် ညသန်းခေါင်ထိ အချိန်ပေးမယ်...”

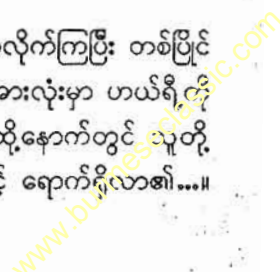
အသံများ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်...။ ခေါင်းအားလုံး လည်လာကြပြီးနောက် ရှိသမျှ မျက်လုံးအားလုံးမှာ ဟယ်ရီကို မြင်သွားကြကာ စူးစိုက် ကြည့်နေကြသဖြင့် သူ နေရာမှာပင် ရပ်နေမိသည်...။

စလေသရင်စားပွဲမှ လူရိပ်တစ်ရိပ်က ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။ ပန်စီပါကင်ဆန်မှန်း သူမှတ်မိလိုက်၏...။ သူမက လက်ကို ဆန့်တန်းကာ အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ သူ... သူက ဒီမှာပဲ... ပေါ်တာက ဒီမှာပဲ... ဖမ်း... ဖမ်းထားကြလေ...”

ဟယ်ရီ ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပင် ကြီးမားသော လှုပ်ရှားမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏...။ သူ့ရှေ့ရှိ ဂရစ်ဖင်ဒေါအားလုံးမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ စလေသရင်များဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်...။

ထို့နောက်တွင် ဟတ်ဖဲလပ်ပတ် စားပွဲမှလူများ ထလိုက်ကြပြီး တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုမှာပင် ရေဗင်ကလောမှလူများ ထရပ်လိုက်ကာ အားလုံးမှာ ဟယ်ရီတို့ ကျောခိုင်းထားပြီး ပန်စီကိုသာ မျက်နှာမူထားကြ၏...။ ထို့နောက်တွင် သူတို့ လက်ထဲသို့ မှော်တောင်ငွေများမှာ အသင့်အနေအထားဖြင့် ရောက်ရှိလာ၏...။



ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ကျေးဇူးပဲ မစွပါကင်ဆန်... မင်းပဲ အရင်ဆုံး ခန်းမကြီးထဲက မစွတာဖေချိနဲ့ ထွက်သွားပေတော့... မင်းတို့အဆောင်က လူတွေလည်း နောက်က လိုက်သွားပေတော့...”

ထိုင်ခုံရွှေသံများကို ရှုညံ့စွာ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် စလေသရင် များ ခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏...။

“ ရေဗင်ကလောက ဆက်လိုက်မယ်...”

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စားပွဲလေးခုစလုံး ရှင်းလင်းသွား၏...။ စလေသရင် စားပွဲမှာ လုံးဝ လူရှင်းသွား၏...။ ရေဗင်ကလောစားပွဲတွင်မူ အရွယ်ရောက်ပြီး သူ့ အချို့ ဆက်ထိုင်နေဆဲပင်...။ ဟပ်ဖဲလ်ပတ်စားပွဲတွင် ထို့ထက်ပိုများများ ကျန်နေပြီး ဂရစ်ဖင်ဒေါစားပွဲတွင်မူ လူတစ်ဝက်ခန့် ကျန်နေ၏...။ ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါ က စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ အသက်မပြည့်သေးသူ များကို မောင်းထုတ်နေရ၏...။

“ မင်း နေလို့မရဘူး ခရီဗီ... သွား.. သွား... မင်းရောပဲ ပီးကတ်စ်...”

ဂရစ်ဖင်ဒေါစားပွဲတွင် အတူတကွ ထိုင်နေသော ဝီစလေများဆီသို့ သူ ဦးတည်လိုက်သည်။

“ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန် ဘယ်ရောက်နေလဲ ”

“ မတွေ့သေးဘူးလား...”

မစွတာဝီစလေက စိတ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် မေး၏...။ သို့ရာတွင် ကင်းစလေမှာ စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ ကျန်ရစ်သူများကို စကားပြောလိုက်သဖြင့် သူတို့ စကားစပြတ်သွားကြသည်...။

“ ညသန်းခေါင်မရောက်ခင်အထိဆိုရင် နာရီဝက်ပဲ အချိန်ရပါတယ်... ဒီတော့ မြန်မြန်ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုပါတယ်... တိုက်ပွဲအစီအစဉ်ကို ဟော့ဝက်က ဆရာတွေနဲ့ ဖီးနစ်အဖွဲ့သားတွေ သဘောတူပြီးကြပြီ... ပရော်ဖက်ဆာဖလစ်ဝစ်... စပရောက်နဲ့ မက်ဂွန်နာဂေါတို့က တိုက်ခိုက်ရမယ့် အဖွဲ့တွေနဲ့အတူ အမြင့်ဆုံး မျှော်စင်သုံးခုမှာ နေရာယူကြလိမ့်မယ်... ရေဗင်ကလော... နက္ခတ်ဘရာမျှော်စင်...”

ဂရစ်ဖင်ဒေါတို့ပဲ... အဲဒီနေရာတွေကနေ အားလုံးကို အပေါ်စီးက မြင်နိုင်သလို ဂါထာမန္တန်တွေ စီရင်ဖို့လည်း အကောင်းဆုံးနေရာတွေပဲ... အဲဒီအချိန်မှာ ရေးမတ်စ်...”

သူက လူပင်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏...။

“ ... အာသာ...”

သူက ဂရစ်ဖင်ဒေါစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော မစ္စတာဝီစလေကို ညွှန်ပြ လိုက်၏။

“ ...နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့အတူ မြေပြင်မှာ ကာကွယ် ထားမယ်... ကျောင်းထဲကို ဝင်နိုင်တဲ့ လမ်းတွေမှာ ခုခံမယ့်လူတွေ စုစည်း ထားဖို့လည်း လိုအပ်တယ်...”

ဖရက်က...

“ ဒီအလုပ်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ အကိုက်ဆုံးပဲ...”

သူက ဂျော့ကိုပါ ညွှန်ပြရင်း ပြော၏...။ ကင်းစလေက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်သည်။

ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါက...

“ ပေါ်တာ... မင်း တစ်ခုခု ရှာစရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား...”

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှာ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် စုဝေး ကာ နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက်များကို နားထောင်နေကြသည်။

“ ဟင်... အော်... အင်း... ဟုတ်... ဟုတ်တယ်...”

ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားအကြောင်း သူ မေ့လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ ရှာဖွေနိုင်ရန် တိုက်ပွဲစတင်တော့မည်မှန်း သူ မေ့လုမတတ်ပင်...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းက သူ့ခေါင်းထဲမှ အခြား အတွေးများကို မောင်းထုတ်လိုက်သလိုပင်...။

“ ဒါဆို သွားတော့လေ... သွားတော့...”

“ အင်း ကောင်းပြီ...”

သူ ခန်းမကြီးထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်နှင့် သူ့နောက်ကို လိုက်ပါလာ သော မျက်လုံးများစွာကို သတိပြုမိလိုက်သည်...။ အဝင်ဝတွင် ထွက်ခွာကြမည့်

ကျောင်းသား ကျောင်းသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေဆဲပင်...။ သူ လူရှုပ်နေသော လှေကားတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် လူရှင်းနေသော ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ပြေးလာခဲ့သည်။

သူ့အတွေးထဲဝယ် ကြောက်လန့်မှုက ကြီးစိုးလာ၏...။ သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားအပေါ်တွင်သာ အာရုံစူးစိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်၏ အကူအညီမပါပဲ ဘာလုပ်ရမှန်း သူ တကယ်မသိချေ။ လူသူမရှိသော လမ်းတစ်ခုဝယ် သူရပ်တန့်ရင်း မရှုဒါမြေပုံကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်အမည်ကို မည်သည့်နေရာတွင်မှ ရှာမရချေ...။ လိုတရအခန်းဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသည့် လူအုပ်ကြီးကိုမူ မြေပုံပေါ်တွင် တွေ့နေရ၏...။

သူက မြေပုံကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ အာရုံစူးစိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

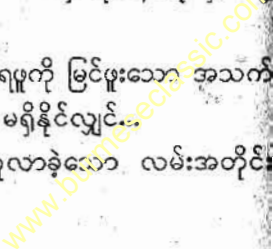
“ ဗိုဒီမော့က ငါ့ကို ရေဗင်ကလောအဆောင်ကို သွားမယ်လို့ ထင်တယ်...”

ထိုအချက်မှာ သေချာလှသည်...။ ဗိုဒီမော့က အလက်တိုကာရီးကို ရေဗင်ကလောနားနေခန်းတွင် အစောင့်ချထားခဲ့၏...။ ဗိုဒီမော့က သူ၏ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားမှာ ထိုအဆောင်နှင့် ဆက်စပ်နေမှန်း ဟယ်ရီ သိမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်...။

သို့ရာတွင် ရေဗင်ကလောနဲ့ ပတ်သက်သည်ဟု ထင်ရသည့် တစ်ခုတည်းသော ပစ္စည်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေသည့် သရဖူပင်...။ ထိုသရဖူမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...။ စလေသရင်ဖြစ်သော ဗိုဒီမော့က မည်သည့်နည်းနှင့် ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းရာချီနေပြီဖြစ်သော ရေဗင်ကလောမှ ရတနာကို ရှာတွေ့ခဲ့သလဲ...။

ဘယ်သူက သူ့ကို လမ်းညွှန်ခဲ့သလဲ...။ သရဖူကို မြင်ဖူးသော အသက်ရှင်နေသူ လုံးဝ မရှိနိုင်ပေ...။ အသက်ရှင်နေသူ မရှိနိုင်လျှင်...

ဟယ်ရီ မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာပြီး သူလာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း



ပြန်ပြေးသွားတော့သည်...။ သူ၏ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်နောက်သို့ သူ လိုက်နေခြင်းပင်...။ ကျောက်လှေကားနား သူရောက်လာသည်နှင့် ထွက်ခွာကြမည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ အသံများမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏...။

အတန်းခေါင်းဆောင်များမှာ အော်ဟစ်ရင်း လူတန်းကြီးကို ပုံစံမပျက်စေ ရန် ထိန်းသိမ်းနေ၏...။ ငယ်ရွယ်သော ကျောင်းသားကျောင်းသူများမှာ အချို့က ငိုကြွေးနေ၏...။ အတန်းကြီးများက သူငယ်ချင်းများ မောင်နှမများကို အော်ဟစ်ခေါ်နေကြ၏...။

ဟယ်ရီ ဖြူဖွေးနေသောအရာတစ်ခု ခန်းမကြီးထဲတွင် လွှင့်မျောနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် သူတတ်နိုင်သမျှ အကျယ်ဆုံး အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ နစ်နဲ... နစ်နဲ... ကျွန်တော်ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်...”

သူ ကျောင်းသားကျောင်းသူများကြားထဲမှ အတင်းဖြတ်ဝင်ကာ နောက်ဆုံး တွင် လှေကားအောက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာဝယ် ဂရစ်ဖင်ဒေါ့မျှော်စင်မှ သရဲဖြစ်သော ခေါင်းပြတ်ခါနီးနစ်နဲမှာ သူ့ကို စောင့်နေ၏။

“ ဟယ်ရီ...”

နစ်နဲက ဟယ်ရီလက်များကို သူ့လက်များနှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီလက်များ ရေခဲရေထဲနစ်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ နစ်နဲ... ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ... ရေဗင်ကလော မျှော်စင်က သရဲက ဘယ်သူလဲ...”

နစ်နဲက အနည်းငယ် အံ့ဩသွားဟန်ရှိပြီး...

“ မီးခိုးရောင် မိန်းမပျိုလေး... ဒါပေမယ့် မင်း သရဲတွေရဲ့ အကူအညီကို လိုတယ်ဆိုရင်...”

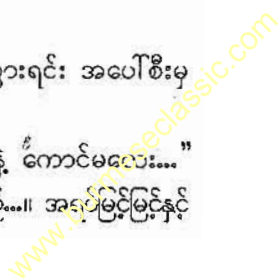
“ သူနဲ့မှ ဖြစ်မယ်... ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိလား...”

“ ခဏလေး...”

နစ်နဲက လေထဲသို့ ပိုမိုမြင့်မားစွာ မြောက်တက်သွားရင်း အပေါ်စီးမှ လိုတ်ရာကြည့်နေ၏...။

“ ဟိုနားက ကောင်မလေးပဲ ဟယ်ရီ... ဆံပင်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေး...”

နစ်နဲလက်ညှိုးညွှန်ရာအတိုင်း ဟယ်ရီ ကြည့်လိုက်သည်...။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်



တစ္ဆေမမှာ ဟယ်ရီ ကြည့်နေသည်ကို မြင်သည်နှင့် သူမက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ရင်း နံရံထဲ တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဟယ်ရီ သူမနောက်ကို အပြေးလိုက်၏။ သူမ ပျောက်ကွယ်သွားသော နံရံရှိ တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန်ဝယ် အဝေးရှိ လမ်းမပေါ်တွင် သူနှင့် ဝေးရာဆီသို့ လွင့်မျောသွားနေ၏။

“ဟေး... ခဏနေဦး... ပြန်လာခဲ့...”

သူမ လေထဲတွင် လွင့်မျောနေလျက် ရပ်တန့်သွား၏...။ ခါးလည်ခန့်ရှိ ဆံပင်ရှည်များ... ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိ ကျနေသောဝတ်ရုံရှည်ကြီးနှင့် သူမ လှပသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မာနကြီးပုံလည်း ရ၏...။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့် သူမကို ကော်ရစ်ဒါများတွင် အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဖူးပြီး စကားမပြောဖူးခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီ မှတ်မိလိုက်သည်...။

“ခင်ဗျားက မီးခိုးရောင် မိန်းမပျိုလား...”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ရေဗင်ကလောမျှော်စင်ရဲ့ တစ္ဆေပေါ့...”

“မှန်တယ်...”

သူ့စကားသံမှာ ယခုအခါ ပို၍ အားရှိလာ၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါဗျာ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီလိုအပ်နေတယ်... ခင်ဗျား ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရေဗင်ကလောသရဖူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသိသလဲ...”

သူမနှုတ်ခမ်းတွင် အေးစက်စက် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... ငါ မင်းကို မကူညီနိုင်ဘူး...”

သူမက လှည့်ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်ရန် မရည်ရွယ်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ဒေါသက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးထား၏။ သူမ သူ့ရှေ့တွင် လွင့်မျောနေစဉ်မှာပင် သူ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ညသန်းခေါင်ရောက်ရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ ကျန်တော့သည်...။



“ သရဖူကိုမေးတာ မင်းက ပထမဆုံးမဟုတ်ဘူး... ကျောင်းသားတွေ အစဉ်အဆက် ငါ့ကိုမေးနေကျပဲ...”

ဟယ်ရီက ပြန်၍ အော်လိုက်သည်...။

“ ဒါ အမှတ်ပိုကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး... မိုဒီမော့ကြောင့်... မိုဒီမော့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ဖို့... ခင်ဗျား အဲဒီကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား...”

သူမ ရှက်သွားပုံရ၏...။ သူမ၏ ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်သော ပါးများ မှာ ပို၍ ဖြူဖွေးသွားကာ...

“ ငါ... ငါစိတ်ဝင်စားတာပေါ့...”

“ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီလေ...”

သူမက...

“ မင်း... မင်းက ငါ့အမေရဲ့ သရဖူကို မေးနေတာ မဟုတ်လား...”

“ ခင်ဗျားရဲ့ အမေ...”

သူမက ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့်...

“ ငါ အသက်ရှင်နေတုန်းက ငါ့ကို ဟယ်လင်နာ ရေဗင်ကလောလို့ ခေါ်တယ် ”

“ ခင်ဗျားက သူ့သမီးဆိုရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲ သိရမှာပေါ့...”

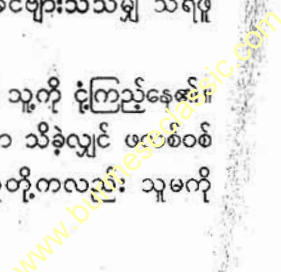
သူမက အားတင်းယူရင်း...

“ သရဖူက ဉာဏ်ပညာကို ထက်မြက်စေတယ်... ဒါပေမယ့် မင်း မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို နှိမ်နင်းဖို့အတွက်ကတော့ သိပ်အသုံးဝင်မယ် မထင်...”

ဟယ်ရီက အလောတကြီးပင်...

“ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ... ကျွန်တော် ဒီသရဖူကို ဝတ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး... ရှင်းပြနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး... ဒါပေမယ့် ဟော့ဝင်ကို ဂရုစိုက်တယ်ဆိုရင် မိုဒီမော့ ကျဆုံးတာကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားသိသမျှ သရဖူအကြောင်း ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်...”

သူမမှာ လေထဲတွင် လွင့်မျောရင်း ငြိမ်သက်စွာပင် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ဟယ်ရီ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သလို ခံစားနေရ၏...။ သူမသာ သိခဲ့လျှင် ဖလစ်ဝစ် သို့မဟုတ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ပြောပြီးလောက်ပေပြီ...။ သူတို့ကလည်း သူမကို



မေးခဲ့မှာ သေချာသလောက်ပင်...။ သူက ခေါင်းကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ခါယမိကာ နောက်သို့ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ပြင်ချိန်မှာပင် သူမက အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ငါ့အမေဆီကသရဖူကို ငါခိုးခဲ့တာပဲ...”

“ ဘာ... ဘာပြောတယ်...”

ဟယ်လင်နာ ရေဗင်ကလောက် 'လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်ပင်...

“ ငါ သရဖူကို ခိုးခဲ့တယ်... ငါ့အမေထက် ပိုအရေးပါပြီး ဉာဏ်ပညာထက်ချင်လို့ပေါ့... ငါ သရဖူကို ယူပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်...”

သူ့ကို ဘာကြောင့် သူမ ယုံကြည်လိုက်သလဲဟု ဟယ်ရီမသိသော်လည်း မမေးဖြစ်ချေ...။ သူမ ပြောသမျှကိုသာ သူ ဆက်၍ နားထောင်နေ၏။

“ ငါ့အမေက ကြားရသမျှကော့ သရဖူပျောက်သွားပြီလို့ တစ်ခါမှ ဝန်မခံခဲ့ဘူးတဲ့... သူ့မှာ ရှိနေသေးသလို ဟန်ဆောင်နေခဲ့တယ်... ငါ သစ္စာဖောက်သွားတာကို ကျောင်းကိုတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ တခြားသူတွေတောင် မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်...”

“ တစ်နေ့မှာ အမေဟာ အပြင်းအထန် ရောဂါရပြီး လဲတော့တာပဲ... သူက ငါ့ကို အရမ်းတွေ့ချင်တာနဲ့ အရင်ကတည်းက ငါ့ကိုချစ်နေတဲ့လူကို လွှတ်လိုက်တယ်... ငါက သူ မတွေ့အောင် ရှောင်ပေးမယ့် သူက ငါ့ကိုမတွေ့မချင်း ရှာမယ်ဆိုတာ အမေက ကြိုသိနေခဲ့တယ်...”

ဟယ်ရီ သူမပြောမည့်စကားကို စောင့်မျှော်နေလိုက်သည်။ သူမက အသက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ရင်း...

“ သူက ငါ ပုန်းနေတဲ့ တောအုပ်ဆီ ရောက်လာခဲ့တယ်... ငါက မလိုက်ဘူးလို့လည်း ငြင်းရော သောင်းကျန်းတော့တာပဲ... ဘာရွန်က အမြဲတမ်း စိတ်တိုနေတဲ့ လူမျိုးပဲ... ငါလည်း ငြင်းရော သူက စိတ်ဆိုးပြီး ငါ့ကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်...”

“ ဘာရွန်... ခင်ဗျားဆိုလိုတာက...”

“ ဟုတ်တယ်... သွေးဘာရွန်ပဲ...”

သူမက ပြောရင်းနှင့် သူမ၏ ဝတ်ရုံကို ဖယ်ကာ ရှင်ဘတ်ပေါ်ရှိ အနက်ရောင် ဒဏ်ရာကြီးကို ပြလိုက်သည်...။

“ သူလုပ်လိုက်မိပြီးတော့ အရမ်း နောင်တရသွားတယ်... ငါ့ရဲ့အသက်ကို နှုတ်ယူခဲ့တဲ့ လက်နက်နဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်...”

“ ဒါ... ဒါဆို သရဖူကရော...”

“ ဘာရွန်လာနေပြီလို့ ငါသိကတည်းက ဝှက်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာပဲပေါ့... သစ်ခေါင်းပေါက်ကြီးထဲမှာပဲ...”

“ သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲမှာ... ဘာသစ်ပင်လဲ... ဘယ်နေရာလဲ...”

“ အယ်လ်ဘေးနီးယားက တောအုပ်ထဲမှာ... ငါ့အမေ မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တဲ့နေရာပေါ့...”

“ အယ်လ်ဘေးနီးယား...”

ဟယ်ရီ စဉ်းစားလိုက်၏...။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ နားလည်စ ပြုလာချေပြီ...။ သူမ သူ့ကို ဘာကြောင့် ဤဇာတ်လမ်းကို ပြောပြနေမှန်း နားလည်လာ၏...။

“ ဒီဇာတ်လမ်းကို တခြားကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ပြောပြဖူးတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ”

သူမက မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားရင်းမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ ငါ... ငါ... သူ... သူ... သိပ်ပြီး သဘောကျဖို့ ကောင်းတယ်... ငါ့ကိုလည်း နားလည်တယ်...”

ဟုတ်ပြီဟု ဟယ်ရီ တွေးမိသည်။ တွမ်ရစ်ဒယ်လ်မှာ ဟယ်လင်နာ ရေဗင်ကလော၏ ထူးဆန်းသော ပစ္စည်းများ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကို ကောင်းကောင်း နားလည်ပေလိမ့်မည်။

ဟယ်ရီက...

“ ခင်ဗျားက ရစ်ဒယ်လ်လှည့်စားတာ ခံရတဲ့ သူတွေထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ... သူလုပ်ချင်ရင် ဒီလို အမြဲလုပ်နေကျပဲ...”

ထိုသို့ဆိုလျှင် မိုဒီမော့မှာ မီးခိုးရောင် မိန်းမပျိုထံမှ သရဖူရှိသည့် နေရာကို သိသွားခဲ့ပုံရသည်။ သူ ဟော့ဝင်မှ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ထိုသရဖူကို သွားယူခဲ့ပြီးပုံပင်...။

ထိုတောအုပ်ထဲတွင်ပဲ သူ့အင်အားနည်းနေစဉ် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာ ပုန်းခို

နေခဲ့သည်...။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားဖြစ်လာသော သရဖူကို သစ်ခေါင်းထဲတွင်တော့ ဆက်သိမ်းထားမည်မထင်ပေ...။ မိုဒီမော့မှာ သရဖူကို ကျောင်းသို့ ပြန်ယူလာမှာ သေချာ၏။

“ သူ အလုပ်လာတောင်းတဲ့ညကပဲ...”

ဟယ်ရီ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း သူ့အတွေးတို့ကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်...။

“ ဟင်... မင်းဘာပြောတာလဲ...”

“ သူက သရဖူကို ရဲတိုက်ထဲမှာ ဝှက်ခဲ့တယ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို အလုပ်လာတောင်းတဲ့ ညမှာပဲ ဝှက်ခဲ့တာပဲ...”

ဟယ်ရီ သူ့ကိုယ်သူ ပို၍ သေချာစေရန် ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်ကာ ပြောလိုက်သည်...။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ရုံးခန်းကို သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာပဲ ဝှက်ခဲ့မှာပဲ... အလုပ်လည်းတောင်းရင်း ဂရစ်ဖင်ဒေါ့စ်ကိုပါ ရှာကြည့်တာပဲ... ကျေးဇူးပဲ... ကျေးဇူးပဲ...”

ဟယ်ရီ အံ့သြနေသော မီးခိုးရောင်မိန်းမပျိုကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အဝင်ခန်းမကြီးဆီသို့ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။ သူ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ သန်းခေါင်ယံရောက်ရန် ငါးမိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်...။ နောက်ဆုံးဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို သူ သိရပေပြီ...။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာ ရောက်နေမှန်း သူမသိသေးပေ...။

အတွေးထဲတွင် နစ်မျောနေရင်း ဟယ်ရီ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့ကာ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ဘယ်ဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှာ ဝှန်းကနဲ ပွင့်ထွက်သွား၏။ သူ ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ချိန်မှာပင် ဧရာမ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခု ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဝင်ရောက်လာပြီး နံရံနှင့် ဝင်တိုက်မိတော့သည်...။

ဧရာမ လူထွားကြီးမှာ ညည်းညူရင်း ထရပ်လိုက်သလို အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် သတ္တဝါတစ်ကောင်မှာ ဟယ်ရီဆီ ပြေးဝင်လာ၏။

“ ဟက်ဂရစ် ”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်ရင်း သူ့ကို မတ်တတ်ရပ်ကာ ဖက်ဟွယ်ထားသည့်

ခွေးကြီးဖန်းဂ်ကို ဖယ်ထုတ်နေရ၏...။

“ ဘယ်လိုဖြစ်လာ...”

“ ဟယ်ရီ... မင်း ဒီမှာ ရှိနေတယ်...”

ဟက်ဂရစ်က သူ့ဆီ ပြေးလာကာ အားပါးတရ ဖက်လိုက်ပြီး ကျိုးပဲ့နေသော ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြန်ပြေးသွားရင်း...

“ ဂရပ်ပီ... ကောင်လေးရေး... မင်းနဲ့ ဓဏာနေမှ ပြန်ဆုံမယ်ဟေ့...”

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက် ညအမှောင်ထဲတွင် အလင်းရောင်များကို မြင်လိုက်ရပြီး အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဟယ်ရီ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏...။ သန်းခေါင်ယံကို ရောက်ပေပြီ။ တိုက်ပွဲကြီး စတင်ချေပြီ။

ဟက်ဂရစ်က အမောတကောနှင့်...

“ တကယ်ပါပဲ ဟယ်ရီရာ... ဒါ ငါတို့ ပြန်တိုက်ရမယ့် အချိန်ပဲ မဟုတ်လား...”

“ ဟက်ဂရစ် ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ...”

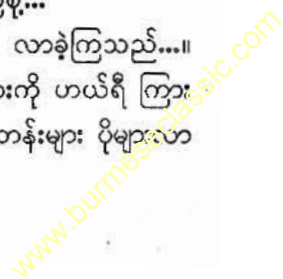
ဟက်ဂရစ်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ ကျောက်ဂူထဲကနေ ဟိုကောင်ကြီးအသံကို ကြားလိုက်ရတယ်လေ... အသံက အရမ်းကျယ်တာကိုး... ပေါ်တာကို အပ်ပါဆိုတာနဲ့ မင်း ဒီမှာရှိနေမှန်း သိလိုက်တယ်... ဘာဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာကိုလည်း သိလိုက်တယ်... ဒါနဲ့ ဂရပ်ပီနဲ့ ဖန်းဂ်တို့ကိုခေါ်ပြီး အတင်းဖောက်ဝင်လာတာ... ငါ့ကို ရဲတိုက်ထဲ ချပေးဖို့ ပြောတာကို သူက ပြတင်းပေါက်က ပစ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်လေ... ငါဆိုလိုတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး... နေပါဦး... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ရော...”

“ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရှာနေတာပဲ... သွားကြစို့...”

သူတို့ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် အပြေးအလွှား လာခဲ့ကြသည်...။ ကော်ရစ်ဒါများအတိုင်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေသော အသံများကို ဟယ်ရီ ကြားနေရသလို ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်တွင် အလင်းတန်းများ ပိုများလာသည်ကို မြင်နေရ၏...။

“ ငါတို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ...”



ဟက်ဂရစ်က ဟယ်ရီနောက်မှ မောကြီးပန်းကြီးပြေးလိုက်ရင်း မေး၏။
သူ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ကြမ်းပြင်မှာ တုန်ခါနေ၏။

ဟယ်ရီက နောက်ထပ် ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့လိုက်ရင်း...

“ ကျွန်တော်လည်း အတိအကျမပြောနိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန် ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်...”

တိုက်ပွဲကြီးကြောင့် အပျက်အစီး အဆုံးအရှုံးများ စတင်ဖြစ်ပေါ်နေ ချေပြီ။ ဆရာများအခန်းရှေ့မှ အစောင့်ကျောက်ရုပ်နှစ်ရုပ်မှာ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော ကျိန်စာထိကာ တစ်စစီ ဖြစ်နေ၏...။ ဟယ်ရီ သူတို့၏ တစ်စစီ ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်များပေါ် ခုန်ကျော်သွားစဉ်တွင် ကျိုးပဲ့နေသော ခေါင်းတစ်ခု က ဖျော့တော့စွာဖြင့်...

“ ငါတို့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့... ငါတို့ ဒီမှာလွဲနေလိုက်ဦးမယ်...”

ထိုကျောက်ရုပ်တု၏ မျက်နှာကြောင့် ဟယ်ရီအတွေးထဲဝယ် ချက်ချင်း ပင် ရေဗင်ကလော့မှောင်စင်မှ ရုပ်တုကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

လမ်းအဆုံးမှာပင် ဟယ်ရီမှတ်ဉာဏ်ထဲသို့ နောက်ထပ်ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်က ဝင်ရောက်လာ၏။ အရုပ်ဆိုးလှသော မှော်ဆရာရုပ်တစ်ရုပ်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဟယ်ရီကိုယ်တိုင်ပင် သရဖူတစ်ခုကို စွပ်ပေးခဲ့ဖူးသည့် ထို မှတ်ဉာဏ်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ဖိုင်းယားဝီစကီ သောက်လိုက်ရသလို ပူနွေး ကာ တုန်ရီလာ၏။

မည်သည့်နေရာတွင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား ရှိနေမှန်း သူသိသွားပေပြီ။

မည်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ပဲ တစ်ကိုယ်တော် အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသူ တွမ်ရစ်ဒယ်လ်မှာ သူတစ်ယောက်သာ ဟော့ဝင်ရဲတိုက်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အနက်ရှိုင်းဆုံး နားလည်သည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းလည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရော ဖလစ်ဝစ်ပါ ထိုနေရာသို့ ရောက်ဖူးပုံမရချေ...။ ဟယ်ရီ တစ်ယောက်မှာမူ ကျောင်းထဲတွင် လျှောက်သွားရင်း ဗိုဒီမော့ဒ်သိသမျှ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိလာခဲ့သည်။

ဟယ်ရီ ပရော်ဖက်ဆာစပရောက်ကို ကမန်းကတန်းပင် လမ်းဖယ်ပေး လိုက်ရသည်...။ နဗီးလ်နှင့် အခြားကျောင်းသား ဒါဇင်ငါးခန့်မှာ ဧရာမ

ပန်းအိုးကြီးများကို သယ်ဆောင်ရင်း နားရွက်များကို ပိတ်ကာထားကာ အပြေး လိုက်သွားကြ၏။

နမီးလ်က...

“ မန်းဒရိတ်ပင်တွေလေ... နံရံပေါ်မှာ သွားတင်ထားမလို့... သူတို့ကတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

အပြေးအလွှားသွားရင်းနှင့် ဟယ်ရီကို အော်ပြောသွား၏။ မည်သည့် နေရာကို သွားရမည်ကို သိသွားသော ဟယ်ရီမှာ အလျင်အမြန်ပင် ပြေးတော့၏။ ဟက်ဂရစ်နှင့် ဖန်းဂ်မှာ သူ့နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်ပါလာ၏။ နံရံပေါ်ရှိ ပန်းချီကားများမှ ရုပ်ပုံများမှာလည်း တစ်ခုမှ တစ်ခု အပြေးအလွှား သွားရင်း သတင်းပို့နေကြ၏။

ကော်ရစ်ဒါအဆုံးသို့ သူတို့အရောက်မှာပင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား၏။ ထိုဂါထာမန္တန်၏ ပေါက်ကွဲမှုစွမ်းအားမှာ ဟော့ဝက်ရှိ ဆရာများ ထက်ရော ဖီးနစ်အဖွဲ့ဝင်များထက်ပါ သာလွန်ကြောင်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖန်းဂ်... ပြန်လာခဲ့...”

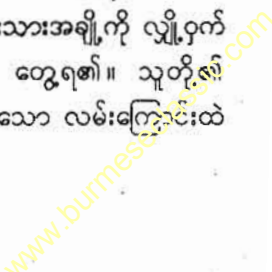
သို့ရာတွင် ကြောက်ရွံ့နေသော ခွေးကြီးမှာ အနောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် ပြေးသဖြင့် ဟက်ဂရစ်ပါ နောက်မှ အပြေးလိုက်ရင်း ဟယ်ရီ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်...။

တုန်ခါနေသော လမ်းအတိုင်း မှော်တောင်ဝှေးကို ထုတ်ကိုင်ထားရင်း ဟယ်ရီ ဆက်ပြေးလာခဲ့သည်။ ကော်ရစ်ဒါတစ်ခုအတိုင်း ပြေးလာစဉ် ဘေးဘက် နံရံရှိ ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ ဖြင်းပုလေးကို စီးထားသော ဆာကာဒိုဂ်နီမှာ သူ့ဘေးမှ လိုက်ပါလာရင်း အားပေးစကားများ အော်ဟစ်ပြောကြားနေ၏။

“ ဒီခွေးကောင်တွေကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ဟယ်ရီပေါ့တာ...”

နောက်ထပ်အကွေ့တစ်ခုတွင် ဖရက်နှင့် ကျောင်းသားအချို့ကို လျှို့ဝှက် လမ်းအား ပိတ်ဆို့ထားသည့် ရုပ်တုနားတွင် ဟယ်ရီ တွေ့ရ၏။ သူတို့၏ မှော်တောင်ဝှေးများကို အသင့်ကိုင်ထားရင်း ပိတ်ဆို့ထားသော လမ်းကြောင်းထဲ မှ အသံများကို နားစွင့်နေကြ၏။

“ တကယ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ညပဲ...”



ရဲတိုက်ကြီး နောက်တစ်ခါ တုန်ခါသွားချိန်ဝယ် ဖရက်က အော်ဟစ်လိုက်
၏။ ဟယ်ရီ သူတို့ကို အပြေးအလွှား ဖြတ်ကျော်ရင်း နောက်ထပ် ကော်ရစ်ဒါ
တစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုကော်ရစ်ဒါတစ်ခုလုံး ဇီးကွက်များနှင့် ပြည့်နေ
ပြီး မစွမ်းနောရစ်မှာ လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ မာန်ဖီလျှက်ရှိ၏...။ ဇီးကွက်များကို
မူလနေရာသို့ ပြန်ထည့်ရန် ကြိုးပမ်းနေပုံပင်...။

“ ပေါ်တာ...”

အက်ဘာဖို့ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ကော်ရစ်ဒါတစ်ခုကို ပိတ်ဆို့ထားရင်း မှော်
တောင်စွေးကို အသင့်ကိုင်ထား၏။

“ ငါ့ရဲ့ဆိုင်ထဲကနေ ကလေးတွေ ရာနဲ့ချီပြီး ထွက်သွားကြတယ်
ပေါ်တာ...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်သိပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကို ထွက်ခွာ
ခိုင်းထားတယ်... ဗိုဒီမော့က...”

“ မင်းကို မအပ်လို့ တိုက်တော့မယ် မဟုတ်လား... ငါသိပါတယ်...
ငါနားမလေးပါဘူး... ဟော့မိဒ်ရွာတစ်ရွာလုံး သူ့အသံကို ကြားရတယ်... မင်းတို့က
ဘာဖြစ်လို့ စလေသရင်တချို့ကို သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းမထားသလဲ... မင်းတို့
ထွက်ပြေးခိုင်းလိုက်တဲ့ ကလေးတွေထဲမှာ အချို့က ဒက်အိတာတွေရဲ့ သားသမီး
တွေ... ဒီမှာခေါ်ထားရင် ပိုပြီး အသုံးမဝင်ဘူးလား...”

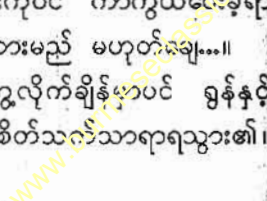
ဟယ်ရီက...

“ ဒီလိုလုပ်ရုံနဲ့ ဗိုဒီမော့က ရပ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကို
ဆိုလည်း ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

အက်ဘာဖို့မှာ မကျေမနပ်နှင့် တခြားတစ်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

ထိုစကားမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဟယ်ရီ ပြန်၍ ပြေးလွှားရင်း
တွေးနေမိ၏။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ စနိပ်လို လူမျိုးကိုပင် ကာကွယ်ပေးခဲ့ရာ
ကျောင်းသားများကို ဘယ်တော့မှ ဓားစာခံ ခေါ်ထားမည် မဟုတ်ချေ...။

သူ နောက်ထပ်ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့လိုက်ချိန်မှာပင် ရွန်နှင့်
ဟာမီယွန်တို့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။



သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်ထဲဝယ် အဝါရောင် သမ်းနေသော ခပ်ကွေးကွေး အရာကြီးများကို ကိုင်ထားပြီး ရွန်လက်ထဲဝယ် တံမြက်စည်းပျံကိုပါ တွေ့ရ၏...။

“ မင်းတို့ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ...”

ရွန်က...

“ လျှို့ဝှက်ခန်းဆောင်ထဲကို ဝင်နေတာ...”

“ လျှို့ဝှက်... ဘာ... ပြောတယ်...”

ဟာမီယွန်က အသက်ပင် မရှူအားသေးပဲ...

“ အဲဒါ ရွန်ရဲ့ အကြံပဲ... တကယ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ...

နှင့်ထွက်သွားပြီးတော့ ငါက ရွန်ကို ပြောတယ်... ငါတို့ နောက်တစ်ခုကို ရှာတွေ့ရင်တောင်မှ ဘယ်လိုလုပ်ဖျက်ဆီးရမလဲလို့ပေါ့... ငါတို့ ရွှေစွက်ကို မရှင်းနိုင်သေးဘူး... ဒါနဲ့ သူက အဲဒီအကြံကိုရတာပဲ... ဘတ်ဆဲလစ် သတ္တဝါကြီးလေ...”

“ ဘာပြောတယ်...”

ရွန်က...

“ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ရှင်းပစ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းလေ...”

ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်လက်ထဲမှ ကောက်ကောက်ကွေးကွေး အစွယ်များကို ကြည့်လိုက်၏...။ သေဆုံးနေသော ဘတ်ဆဲလစ် သတ္တဝါကြီး၏ ခေါင်းခွံမှ ချိုးဖဲ့ယူလာကြပုံပင်...။

သူက ရွန်ကို ကြည့်ရင်း...

“ အထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ဝင်ကြတာလဲ... မင်းတို့ မြေစကားပြောတတ်ဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား...”

ရွန်က ထူးဆန်းသော မြေတွန်သံတစ်မျိုးကို လုပ်ပြလိုက်၏...။ ပြီးမှ

သူက...

“ ဒါ မင်း လောကတ်ကို ဖွင့်ခိုင်းတဲ့ အသံမျိုးပဲ... ငါ နည်းနည်းတော့ ကြိုးစားလိုက်ရတယ်... ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး အထဲကို ဝင်လို့ရသွားတယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ သူက တကယ်ကို အံ့သြလောက်အောင် တော်တာပဲ... တကယ်ပဲ...”

www.burmeseclassic.com

“ ဒါ... ဒါဆို...”

“ ဒီတော့ နောက်ထပ်ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတစ်ခု ပျက်သွားတာပေါ့ကွ...
ရွန်က သူ့အင်္ကျီထဲမှ ဟပ်ဖဲလ်ပတ်၏ ရွှေခွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ ဟာဒီယွန် ထိုးချလိုက်တာလေ... သူလည်း အဲဒီပျော်ရွှင်မှုမျိုး
ခံစားဖူးသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်လေ...”

“ ဟုတ်ပြီကွ...”

ဟယ်ရီက အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ ရွန်က ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်...

“ မင်းရော အခြေအနေ ဘာထူးသေးလဲ...”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ခေါင်းပေါ်မှ ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက်
ကြားလိုက်ရပြီး မျက်နှာကျက်မှ ဖုန်မှုန့်များ ကျလာ၏...။

ဟယ်ရီက...

“ သရဖူက ဘယ်လိုပုံစံလဲ ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ ငါသိပြီ... ငါ့ရဲ့
ဆေးရည်ဗေဒစာအုပ်ကို ဝှက်တဲ့နေရာမှာပဲ သူလည်း ဝှက်ခဲ့တာပဲ... အဲဒီနေရာ
မှာ လူတွေအားလုံး ပစ္စည်းတွေဝှက်ခဲ့တာ ရာစုနှစ်နဲ့ ချီနေပြီ... သူက သူ
တစ်ယောက်ပဲ သိတယ် ထင်ပုံပဲ... လာကြ...”

နံရံများ နောက်တစ်ကြိမ် တုန်ခါလာစဉ်မှာပင် သူတို့အားလုံး ပိတ်ဆို့
ထားသော နံရံကို ဖြတ်ဝင်ကာ လှေကားထစ်များအတိုင်း လိုတရ အခန်းထဲ
သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်...။ အခန်းထဲဝယ် အမျိုးသမီးသုံးယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏...။ ဂျင်းနီ... တွန့်ခဲနှင့် ပိုးစားထားသော ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား
သည့် အသက်ကြီးကြီး စုန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်...။ နဖီးလ်၏
အဘွားမှန်း ဟယ်ရီ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်...။

သူမက ကမန်းကတန်းပင်...

“ အား... ပေါ်တာပါလား... ပြောစမ်းပါဦး... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...”

ဂျင်းနီနှင့် တွန့်ခဲတို့က ပြိုင်တူပင်...

“ အားလုံး အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား...”

“ သိသလောက်ကတော့ မဆိုးလှပါဘူး... ဟောမိဒ်ကို သွားတဲ့လမ်းမှာ
လူကျန်သေးလား...”



အခန်းထဲတွင် အသုံးပြုသူများရှိနေသရွေ့ အခန်းမှာ ပုံစံ မပြောင်းနိုင်ကြောင်း ဟယ်ရီ သိထားသည်...။

မစွစ်လောင်းဘော့တွန်က...

“ ငါက နောက်ဆုံးဖြတ်လာတဲ့ လူပဲ... ငါမိတ်ပစ်ခဲ့ပြီ... အက်ဘာဖို့လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဒီအတိုင်းကြီး ဖွင့်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလေ... ဒါနဲ့... ငါရဲ့မြေးလေးရော... ဘယ်မှာလဲ...”

“ သူ တိုက်ပွဲဝင်နေတယ်...”

အဘွားအိုကြီးက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်...

“ သူ့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့... ကဲ... ငါလည်း သူ့ကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်...”

သူမမှာ အံ့သြဖွယ်ရာ လျင်မြန်မှုဖြင့် လှေကားထစ်များ အပေါ်သို့ တက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

ဟယ်ရီက တွန့်ခဲကို ကြည့်ရင်း...

“ တက်ဒီနဲ့ အတူတူ အမေ့အိမ်မှာ မနေဘူးလား...”

“ ဘာမှမသိရပဲ ငါ ဒီလိုကြီး မနေနိုင်ဘူး... အမေက သူ့ကို ဂရုစိုက်မှာပါ... ရေးမတ်စ်ကို တွေ့မိသလား...”

“ သူက မြေပြင်ပေါ်က တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်နေတယ်...”

ဘာစကားမှ မပြောပဲ တွန့်ခဲတစ်ယောက် အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွား၏...။ ဟယ်ရီက...

“ ဂျင်းနီ... နင်ပါ ခဏလောက် အခန်းထဲက ထွက်ပေးပါလား... ခဏလေးပါ... ပြီးရင် ပြန်ဝင်နေပေါ့...”

ဂျင်းနီမှာ ဤနေရာမှ ထွက်ခွာရမည့်အတွက် ဝမ်းသာနေပုံပင်...။

“ ပြီးရင် နင်ပြန်ဝင်နေရမယ်နော်...”

ဟယ်ရီက တွန့်ခဲနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားသော ဂျင်းနီကို ထပ်အော်ပြောလိုက်၏...။

“ ပြီးရင် နင် အထဲကို ပြန်ဝင်နေရမှာနော်...”

ရွန်က...

“ ခဏနေဦး... ငါတို့ မေ့နေတဲ့သူတွေ ရှိသေးတယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဘယ်သူတွေလဲ...”

“ အိမ်စေ့မှင်စာလေးတွေလေ... သူတို့ အကုန် မီးဖိုခန်းထဲမှာ မဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘာလဲ... ငါတို့က သူတို့ကိုပါ တိုက်ပွဲဝင်ခိုင်းရမှာလား...”

ရွန်က ပြတ်သားစွာပင်...

“ မဟုတ်ဘူး... သူတို့ကို အပြင်ထွက်ခိုင်းရမယ်... ငါတို့ နောက်ထပ် ဒေါ်ဘီလိုအဖြစ်မျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး... ငါတို့အတွက် အသေခံပေးဖို့ အမိန့် မပေးနိုင်ဘူး...”

ဟာမီယွန်မှာ သူမလက်ထဲမှ ဘတ်ဆဲလစ် အစွယ်ကြီးကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ရွန်ဆီ ပြေးဖက်ကာ အားပါးတရ နမ်းလိုက်၏...။ ရွန်ကလည်း သူမလက်ထဲမှ အစွယ်ကြီးကို လွှတ်ချကာ ပြန်၍ ပွေဖက်ထားလိုက်သည်...။

“ ဒါ ဒီအချိန်လား...”

ဟယ်ရီ မေးခွန်းထုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်မှာ ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားကြ၏...။

“ ဟေး... အပြင်မှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေပြီ...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်မှာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြပြီး ရွန်က...

“ ငါသိပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်... အခုမှ မဖက်ထားရင် နောက်ဆို အခွင့်အရေး မရတော့မှာ စိုးလို့ပါ...”

“ ထားလိုက်ပါတော့... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကိစ္စကို ရှင်းရဦးမယ်... မင်းတို့ အဲဒီဟာတွေကိုတော့ ဆက်ကိုင်ထားသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

“ အင်း ဟုတ်သားပဲ... ဆောရီး...”

ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ မျက်နှာများ နိမြန်းလျက် ဘတ်ဆဲလစ် အစွယ်ကြီးများကို ပြန်၍ ကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်...။

သူတို့ ကော်ရစ်ဒါဆီသို့ ပြန်တက်လာချိန်ဝယ် လူသူ ကင်းရှင်းလျက်

ရှိ၏...။ သူတို့ လိုတရအခန်းထဲ ဝင်နေခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရဲတိုက်အတွင်းမှ အခြေအနေမှာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွား၏...။

နံရံများနှင့် မျက်နှာကျက်များမှာ အဆိုးဝါးဆုံး တုန်ခါနေပြီး ဖုန်မှုန့်များ မှာ လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေ၏...။ အနီးဆုံး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အစိမ်းရောင် နှင့် အနီရောင် အလင်းတန်းများကို ရဲတိုက်အောက်ခြေတွင် နီးကပ်စွာ မြင်လိုက် ရသည်...။ ဒက်အိတာများမှာ ရဲတိုက်အနီးထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာပေပြီ...။

ဂရပ်မှာ ခေါင်မိုးထိပ်မှ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားရင်း မကျေမနပ် အော်ဟစ်ငွေ့ယမ်းနေ၏...။

ရွန်က...

“ သူ ဟိုကောင်တွေပေါ် တက်နင်းမိပါစေလို့ မျှော်လင့်ရမှာပဲ...”

“ ငါတို့လူတွေ မဟုတ်ရင်ပေါ့...”

ထိုစကားသံနှင့်အတူ ဂျင်းနီနှင့်တွန့်ခဲတို့ကို မှော်တောင်စွေးများ ကိုယ်စီ ဖြင့် မှန်များအားလုံးကွဲကျနေသော ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် တွေ့ရ၏... သူ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဂျင်းနီက အောက်ဘက်ရှိ လူစုထဲသို့ သေချာစွာ ဖျိန်ရွယ် ဖျင်း ကျိန်စာတစ်ခု ပစ်လွှတ်လိုက်၏...။

“ ကောင်းတယ်ဟေ့...”

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သူတို့ဆီ ပြေးလာနေသော အက်ဘာဖို့ကို ဟယ်ရီ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူက ကျောင်းသားအမျိုးကို ဦးဆောင် လာ၏...။

“ မြောက်ဘက်က ဖောက်ဝင်ကြမယ့်ပုံပဲ... သူတို့နဲ့အတူတူ သူတို့ရဲ့ ဘီလူးတွေပါ ပါလာတယ်...”

တွန့်ခဲက...

“ ရေးမတ်စ်ကို တွေ့မိသလား...”

အက်ဘာဖို့က ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်...။

“ ဒိုလိုဟော့နဲ့ ယှဉ်တိုက်နေတာတော့ တွေ့လိုက်တယ်... ပြီးတော့

ပဲတွေတော့ဘူး...”

ဂျင်းနီက...



“ တွန့်ခမ်း... သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... သေချာပါတယ်...”

သို့ရာတွင် တွန့်ခမ်းမှာ အက်ဘာဖို့နောက်ပြေးလိုက်ကာ ဖုန်လုံးကြီးများ ကြားဝယ် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ဂျင်းနီက ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ကို ကြည့်လိုက်၏...။ ဟယ်ရီက...

“ သူတို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဂျင်းနီ... ငါတို့ ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့မယ် ဒီနားမှာပဲနေ...”

သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်ကို ဦးဆောင်ကာ လိုတရ အခန်းတံခါးဆီသို့ နောက်ထပ် ဆုအသစ်တောင်းရန် ပြေးလွှားခဲ့သည်...။

အားလုံး ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ကြတဲ့ နေရာကို သွားချင်တယ်ဟု ဟယ်ရီ အတွေးထဲမှ တောင်းဆိုရင်း တံတိယအကြိမ်မြောက် ဖြတ်ပြေးချိန်ဝယ် အခန်းတံခါးတစ်ခု ပေါ်လာ၏...။ သူတို့ တံခါးကိုဖွင့်၍ အထဲဝင်လိုက်ချိန်ဝယ် တိုက်ပွဲသံများမှာ လုံးဝ တိတ်ဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

ဘုရားကျောင်းခန်းမကြီးတစ်ခုနီးပါး ကျယ်ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျောင်းသားများ ဝှက်ထားသော ပစ္စည်းများ တောင်လိုပုံနေသော နေရာတစ်ခုသို့ သူတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။ ရွန်က...

“ ဘယ်သူမဆို ဒီအထဲကို ဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူမသိဘူးလား...”

“ သူတစ်ယောက်ပဲ သိတယ် ထင်တာကိုး... သူ့အတွက် ဆိုးသွားတာက ငါလည်း ပစ္စည်းဝှက်စရာကိစ္စ ပေါ်လာခဲ့တာပဲ... ဒီဘက်ကိုလာ... ဒီဘက်မှာလို့ ငါထင်တယ်...”

ပစ္စည်းပုံများကို ကြည့်ရင်း မညှိသည့်နေရာသို့ သွားရမည်ကို ဟယ်ရီ စဉ်းစား မရတော့ပေ...။

“ အက်ဆီယို ဒိုင်ယာဒမ်...”

ဟာမီယွန်က မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဂါထာရွတ်လိုက်သော်လည်း မည်သည့်အရာမှ သူတို့ဆီ ပျံ့ဝဲမလာချေ...။ ဤအခန်းမှာ ဂရင်းဂေါ့ဘဏ်ရို ငွေတိုက်ကဲ့သို့ ပင် အထဲရှိ ပစ္စည်းများကို လွယ်လွယ်နှင့် ထုတ်ပေးမည့်ပုံ မရှိပေ...။ ဟယ်ရီက...

“ လူခွဲရှာကြစို့... အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောက်ရုပ်ပေါ်မှာ အဲဒီသရဖူ ဆောင်းထားတယ်... ဘီရိုတစ်ခုပေါ်မှာ ရုပ်တုက ရှိတယ်... ဒီနေရာ

တဝိုက်မှာပဲ ရှိရမယ်...”

ပစ္စည်းပုံများကြားဝယ် သူတို့ လူစုခွဲလိုက်၏...။ ကျန်နှစ်ယောက် ခြေသံများကို ကြားနေရသော်လည်း မြင့်မားလှသည့် ပစ္စည်းပုံကြီးများကြောင့် မမြင်ရချေ...။ ပစ္စည်းများမှာ စုံလင်လှ၏...။ ပုလင်းများ... ဦးထုပ်များ... ပုံးများ... ကုလားထိုင်များ... စာအုပ်များ... လက်နက်များ... တံမြက်စည်းပုံများ အစုံပင်...။

“ ဒီနေရာတဝိုက်မှာပဲ...”

ဟယ်ရီ ရေရွတ်ရင်းလျှောက်လာခဲ့သည်...။ အခန်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်ခဲ့ရင်း အရင်တစ်ခါက သူမြင်ဖူးခဲ့သော ပစ္စည်းကို ပြန်ရှာဖွေနေရ၏...။

သူ့အသက်ရှူသံကို သူ ကျယ်လောင်စွာ ပြန်ကြားနေရပြီးနောက်တွင် သူ့စိတ်ထဲဝယ် အေးစိမ့်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ အရှေ့တွင် သူ ဆေးရည် စာအုပ်ဝှက်ခဲ့သော ဘီရိုရိုနေမှန်း မှတ်မိလိုက်သည်...။ ထိုဘီရိုပေါ်ဝယ် မှော် ဆရာအိုကြီး၏ ခေါင်းပေါ်၌ ဖုန်များ ထူထပ်စွာ တက်နေသော ရေဗင်ကလော သရဖူ ရှိနေ၏...။

ပေအနည်းငယ်အကွာသို့ သူ့အရောက်မှာပင် အနောက်ဘက်ဆီမှ...

“ ရပ်လိုက်စမ်း ပေါ်တာ...”

သူ့ရပ်တန့်ရင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏...။ ဓရက်ဘီနှင့် ပြိုင်လီတို့မှာ ရင်ဘောင်တန်းကာ ရပ်ရင်း မှော်တောင်ဌေးများဖြင့် သူ့ကို ချိန်ရွယ်ထား၏...။ သူတို့နှစ်ယောက် အနောက်ဝယ် ဒရာကိုမယ်လ်ဖွိုင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မယ်လ်ဖွိုင်းက...

“ မင်းကိုိုင်ထားတာ ငါ့ရဲ့မှော်တောင်ဌေးပဲ ပေါ်တာ...”

ဟယ်ရီက...

“ မဟုတ်တော့ဘူး... အနိုင်ရတဲ့သူက ပိုင်ရှင်ပဲ မယ်လ်ဖွိုင်း... ဒါနဲ့ ဘယ်သူက မင်းကို မှော်တောင်ဌေး ငှားလိုက်သလဲ...”

“ ငါ့အမေပေါ့...”

ဟယ်ရီ ရယ်လိုက်၏...။ သို့ရာတွင် အခြေအနေမှာ ထင်သလောက် ရယ်စရာ မကောင်းချေ...။ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့၏အသံကို သူမကြားရတော့

ချေ...။ သူတို့မှာ သရဖူကို ရှာရင်း အဝေးရောက်သွားပုံပင်...။

“ မင်းတို့သုံးယောက်က ဘာလို့ ဗိုဒီမော့နဲ့ အတူရှိမနေရတာလဲ...”

“ ငါတို့က ဆုချီးမြှင့်ခံရတော့မှာ...”

ခရက်ဘီက ပြောလိုက်၏...။ ခရက်ဘီ၏ အသံမှာ ကလေးတစ်ယောက် သကြားလုံးထုပ်ကြီး ကောက်ရသလိုပင်...။

“ ငါတို့ တမင်နေခဲ့တာ မင်းကိုဖမ်းဖို့ပဲ ပေါ်တာ...”

“ အကြံကောင်းပဲ...”

ထိုမျှနီးသော နေရာရောက်ကာမှ ဤသုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ သည့်အတွက် ဟယ်ရီ စိတ်ပျက်မိသည်။ ဟယ်ရီ တတ်နိုင်သရွေ့ နောက်သို့ ကဖြည်းဖြည်း ဆုတ်လာခဲ့သည်...။ ကိုက်ပွဲမဖြစ်ခင် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ရအောင် ယူနိုင်လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွက်ဆနေမိသည်...။

ဟယ်ရီက တတ်နိုင်သရွေ့ အာရုံလွှဲရန်...

“ မင်းတို့ ဒီအထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ...”

မယ်လ်ဖွိုင်းက...

“ မနှစ်က တစ်နှစ်လုံး ငါ ဒီအခန်းထဲမှာ နေခဲ့တာပဲ... ဘယ်လိုဝင်ရ မလဲ ငါသိတာပေါ့...”

ဂျိုင်လီက...

“ ငါတို့ အပြင်က ကော်ရစ်ဒါမှာ ပုန်းနေတာ... ငါတို့ အခုဆိုရင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဂါထာကို သုံးတတ်နေပြီ... ပြီးတော့ မင်းက ငါတို့ရှေ့မှာပဲ သရဖူကို ရှာရမယ်လို့ပြောတယ်... ဘာသရဖူလဲ...”

“ ဟယ်ရီ မင်း ဘယ်သူတွေနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ...”

ပစ္စည်းပုံကြီးတစ်ဘက်ဆီမှ ရွန်အသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။ မရက်ဘီ က ပေါင်းဆယ်နီးပါးမြင့်သည့် ပစ္စည်းပုံကြီးကို မှော်တောင်ပေးဖြင့် ချိန်လိုက်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ဒစ်ဇန်ဒို...”

ပစ္စည်းပုံကြီးမှာ လှုပ်ခါလာပြီး အပေါ်ပိုင်း သုံးပုံတစ်ပုံခန့်မှာ အခြား တစ်ဘက် ရွန်ရပ်နေသည့်နေရာသို့ ပြိုကျသွား၏...။

“ ရွန်...”

ဟယ်ရီအော်ခေါလိုက်ချိန်မှာပင် အဝေးတစ်နေရာမှ ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ အခြားဘက်တွင် ပစ္စည်းများစွာ ဝရန်း သုန်းကား ပြုကျနေသံကို ဟယ်ရီကြားလိုက်ရသည်...။ သူက ပစ္စည်းပုံကြီးကို မှော်တောင်ငှေးဖြင့် ချိန်ရင်း...

“ ဖိုင်းနိုက်...”

ပြုကျမှုများ ရပ်ဆိုင်းသွား၏...။

မယ်လ်ဖွိုင်းက နောက်ထပ် ဂါထာရွတ်ရန် ကြံနေသည့် ဓရက်ဘီ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း...

“ မလုပ်နဲ့... မင်း ဒီအခန်းကိုဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ရင် သရဖူ မြုပ်သွား လိမ့်မယ်...”

ခရက်ဘီက မယ်လ်ဖွိုင်းလက်ကို လွှတ်အောင်ရုန်းရင်း...

“ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ... မိစ္ဆာသခင်ကြီးလိုချင်တာက ပေါ်တာပဲ... ဘယ်သူက သရဖူကို ဂရုစိုက်မှာလဲ...”

မယ်လ်ဖွိုင်းက စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ပေါ်တာ ဒီကိုလာပြီး သရဖူကို လာယူတာ... ဒါ ဘာကို ဆိုလို သလဲဆိုတော့...”

“ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ...”

ခရက်ဘီက မယ်လ်ဖွိုင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း...

“ မင်းဘာထင်ထင် ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ... မင်းအမိန့်ကို ငါတို့ မနာခံနိုင်ဘူး ဒရာကို... မင်းနဲ့မင်းအဖေက ဘာမှ သုံးမရတော့ဘူး...”

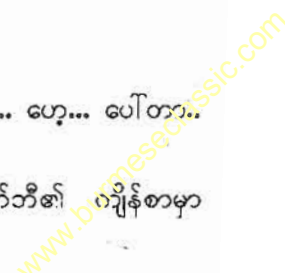
ရွန်က အခြားတစ်ဘက်မှ...

“ ဟယ်ရီ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ...”

ခရက်ဘီက...

“ ဟယ်ရီ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ... ဟုတ်လား... ဟေ့... ပေါ်တာ... ခရစ်ယို...”

ဟယ်ရီ သရဖူကို ခုန်ယူလိုက်သည်...။ ခရက်ဘီ၏ ဝါချိန်စာမှာ



သူ့ကို မထိသော်လည်း ကျောက်ရုပ်ကို ထိကာ ပေါက်ကွဲသွားပြီး သရဖူမှာ လွင့်စင်သွားကာ အပျက်အစီးများကြားထဲတွင် ရောနှောပျောက်ကွယ်သွား၏...

“ ရုပ်လိုက်... သခင်ကြီးက သူ့ကို အရှင်လိုချင်တာ...”

မယ်လ်ဖွိုင်းက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ခရက်ဘီက မယ်လ်ဖွိုင်းကို တွန်းပစ်လိုက်ရင်း...

“ ဘာလဲ... ငါက ဒါနဲ့ပဲ သူ့ကို မသတ်ရတော့ဘူးလား... ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးကလည်း သူ့ကို သတ်ချင်နေတာပဲ... ငါသတ်လိုက်လည်း ဘာဖြစ်လဲ...”

ကြက်သွေးရောင် အလင်းတန်းတစ်ခုက ဟယ်ရီအနီးမှ လက်မခန့်သာ ကပ်လွှဲသွား၏...။ ဟာမီယွန်မှာ သူ့နောက် ထောင့်ချိုးမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မေ့မျောကျိန်စာကို ခရက်ဘီခေါင်းတည့်တည့်ချိန်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်၏...။ မယ်လ်ဖွိုင်းဆွဲဖယ်လိုက်သောကြောင့် လွှဲသွားရသည်။

“ မျိုးမစစ်တဲ့ဟာမလေးပဲ... အာဇဒါကာဒါဗရာ...”

ဟာမီယွန် ဒိုင်ဗင်ထိုးကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ခရက်ဘီဆီသို့ မေ့မျောကျိန်စာတစ်ခုကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ခရက်ဘီမှာ ရှောင်တိမ်းရင်းနှင့် မယ်လ်ဖွိုင်းကို ဝင်တိုက်မိကာ မယ်လ်ဖွိုင်း၏ မှော်တောင်ဓားမှာ လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားပြီး ကျိုးပဲ့နေသော ပရိဘောဂပစ္စည်းပုံကြီးအောက်သို့ လိမ့်ဝင်သွား၏...။

“ မသတ်နဲ့... သူ့ကိုမသတ်နဲ့...”

မယ်လ်ဖွိုင်းက ဟယ်ရီကို ချိန်ရွယ်ထားကြသော ခရက်ဘီနှင့် ဂျိုင်လီတိုအား အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်သည်။ သူတို့ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တုန်ဆိုင်းသွားချိန်ကလေးတွင် ဟယ်ရီအတွက် လိုအပ်သော အခွင့်အရေးကို ရလိုက်သည်။

“ အိပ်စစ်ပဲလီယာမတ်စ်...”

ဂျိုင်လီမှော်တောင်ဓားမှာ လက်ထဲမှ လွင့်စင်သွားကာ နောက်ဘက်ရှိ ပစ္စည်းပုံကြီးထဲဝယ် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ဂျိုင်လီက ထိုပစ္စည်းပုံကြီးဆီပြေးကာ သူ့မှော်တောင်ဓားကို ပြန်ရှာနေ၏...။ မယ်လ်ဖွိုင်းက ဟာမီယွန် ဒုတိယအကြိမ် ပစ်လွှတ်လိုက်သော မေ့မျောကျိန်စာမှ လွတ်အောင် ခုန်ရှောင်လိုက်၏...။

ရွန်မှာ ရုတ်တရက်ပင် အကွယ်အစစ်နေရာမှ ထွက်လာကာ ခရက်ဘီ ထံသို့ ခြေချုပ်ကျိန်စာကို ပစ်လွှတ်လိုက်သော်လည်း ပွတ်ကာသီကာလေး လွဲသွား၏...။ ခရက်ဘီက နောက်သို့လှည့်လိုက်ရင်း...

“ အာဗဒါကာဒါဗရာ...” ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏...။ ရွန်မှာ အစိမ်း ရောင်အလင်းတန်းမှ လွတ်အောင် ရှောင်ထွက်သွား၏...။ မှော်တောင်ငှေး မရှိ တော့သော မယ်လ်ဖွိုင်းမှာ ဘီရိုတစ်ခုနောက်ဝယ် ပုန်းကွယ်နေသည်။

ဟာမီယွန်က ရှေ့သို့ ပြေးတက်လာရင်း မေ့မောကျိန်စာဖြင့် ပြိုင်လီကို ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီက ပစ္စည်းပုံကြီးကို ညွှန်ပြရင်း...

“ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ... ရှာထားလိုက်... ငါ ရွန်ကို သွားကူ...”

“ ဟယ်ရီ...”

ဟာမီယွန်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားလိုက်ရသည်...။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်၏...။ ရွန်နှင့် ခရက်ဘီမှာ ပစ္စည်းပုံ ကြီးပေါ်သို့ အပြေးတက်လာကြ၏...။ ခရက်ဘီက ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့်...

“ ဘယ်လိုလဲ... ကြိုက်ကြရဲ့လား...”

သူ့ရာတွင် သူလုပ်လိုက်သည့်အရာကို သူထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိပုံမရပေ...။ ပုံမှန်မဟုတ်ပဲ ကြီးမားလှသည့် မီးတောက်ကြီးများမှာ သူတို့နောက်လိုက်လာကာ ဘေးဘက်တွင်ရှိသည့် ပစ္စည်းပုံကြီးများကိုပါ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းတော့သည်...။

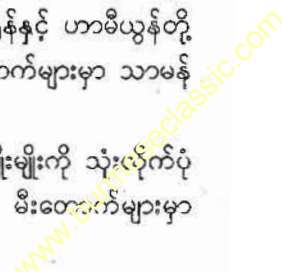
“ အက်ဂျါမန်တီ...”

ဟယ်ရီအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သူ့မှော်တောင်ငှေးထိပ်မှ ရေများ ပန်းထွက် လာသော်လည်း ချက်ချင်းပင် အငွေ့ပျံကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

“ ပြေး...”

မယ်လ်ဖွိုင်းက မေ့မောနေသော ပြိုင်လီကို ဆွဲကာ ပြေး၏...။ ခရက်ဘီမှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးနေ၏...။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ ပြေးရာနောက်သို့ မီးတောက်များ လိုက်ပါလာ၏...။ မီးတောက်များမှာ သာမန် မီးတောက် မဟုတ်ပေ...။

ခရက်ဘီက ဟယ်ရီ လုံးဝမသိသော ကျိန်စာတစ်မျိုးမျိုးကို သုံးလိုက်ပုံ ပင်...။ သူတို့ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေ့လိုက်သည့်တိုင် မီးတောက်များမှာ



အသက်ရှိသည့်ပမာ သူတို့နောက်မှ လိုက်မြဲလိုက်ပါလာ၏...။

ယခုအခါတွင် မီးတောက်များမှာ ပုံစံပြောင်းသွားကာ ဧရာမ မီးတောက် သတ္တဝါကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏...။ မီးတောက်မြွေကြီးများ ခြင်္သေ့ကြီးများ နဂါးကြီးများမှာ နောက်မှ လိုက်ပါလာရင်း ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက ပစ္စည်း ဟောင်းများကို စားသောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာကြသည်။

မယ်လ်ဖျိုင်း ခရက်ဘီနှင့် ဂျိုင်လီတို့ကို မတွေ့ရတော့ချေ...။ ဟယ်ရီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ရပ်တန့်နေရပြီး ဧရာမ မီးတောက်သတ္တဝါကြီးများ မှာ သူတို့ကို ဝန်းရံလျက် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာကြသည်။ အပူရှိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာ၏...။

ဟာမီယွန်က ကြောက်မက်ဖွယ် မီးတောက်သံများကြားမှ...

“ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

“ ဒီမှာ...”

ဟယ်ရီ အနီးရှိ ပစ္စည်းပုံထဲမှ ခပ်ကြီးကြီး တံမြက်စည်းပျံများကို ယူကာ ရွန်ထံ တစ်ခုပေးလိုက်၏...။ ရွန်က ဟာမီယွန်ကို နောက်ဘက်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်...။ ဒုတိယတံမြက်စည်းပေါ်သို့ ဟယ်ရီ တက်လိုက်ကာ ကြမ်းပြင်ကိုကန်၍ လေထဲသို့ ပျံတက်လိုက်သည်။

သူတို့ကို ပါးစပ်ဖြင့် ဖမ်းကိုက်လိုက်သော ဧရာမ မီးတောက်သတ္တဝါကြီး လက်မှ ပွတ်ကာသိကာ လွတ်သွား၏...။ အပူဒဏ်နှင့် မီးခိုးများမှာ အလွန်ဆိုးဝါး လာ၏...။ သူတို့အောက်ဝယ် မီးတောက်များမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျောင်း သားများ ဝှက်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ဝါးမျိုးနေကြသည်။ မယ်လ်ဖျိုင်း ခရက်ဘီနှင့် ဂျိုင်လီတို့ကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ...။

သူ တတ်နိုင်သမျှ နိမ့်နိုင်သမျှ နိမ့်ပျံရင်း သူတို့ကို ရှာကြည့်သော်လည်း မီးတောက်များမှတစ်ပါး ဘာကိုမှ မတွေ့ရချေ...။ ဤကဲ့သို့ သေနည်းမျိုးနှင့် ဆိုးဝါးလွန်းလှသည်...။ သူတို့ကို ဤကဲ့သို့ မသေစေချင်ပေ...။ ရွန်က...

“ ဟယ်ရီ... အပြင်ကို ထွက်ကြစို့...”

သူ အော်သာအော်နေရသော်လည်း မီးခိုးလုံးများကြောင့် ဘာခါးပေါက်ကို ပင် မမြင်ရတော့ပေ...။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တောက်လောင်နေသော မီးတောက်သံ

များကြားထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ အော်သံသဲ့သဲ့ကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်။

“ မသွားနဲ့... အန္တရာယ်များလွန်းတယ်...”

ရွန်က အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း ဟယ်ရီ လေထဲတွင် တံမြက်စည်းပျံကို ဆွဲကွေ့လိုက်၏...။ သူ့မျက်မှန်က သူ့မျက်လုံးများကို အနည်းနှင့်အများတော့ မီးခိုးဒဏ်မှ အကာအကွယ်ပေးထား၏...။ သူ မီးတောက်များအပေါ်မှ ပျံသန်းရင်း သက်ရှိတစ်ယောက်ယောက်၏ လက္ခဏာကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်...။

ရုတ်တရက် သူမြင်လိုက်ရသည်။ မေ့မျောနေသော ဂြိုဟ်လီကို ပွေဖက်ထားသည့် မယ်လ်ဖွိုင်းကို စားပွဲများ စုပုံထားသည့် အပုံကြီးထိပ်တွင် တွေ့ရ၏...။ ဟယ်ရီ အောက်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ မယ်လ်ဖွိုင်းက သူ့ကို မြင်သွားပြီး လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်ပေး၏...။ ဟယ်ရီ သူ့လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သည်...။

ဂြိုဟ်လီမှာ အလွန်လေးလံသည့်အပြင် မယ်လ်ဖွိုင်း၏လက်မှာ ချွေးများနှင့်မို့ ဟယ်ရီလက်ထဲမှ ချော်ထွက်နေ၏...။

“ သူတို့အတွက်နဲ့ ငါတို့သေရမယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ သတ်ပစ်မယ် ဟယ်ရီ ”

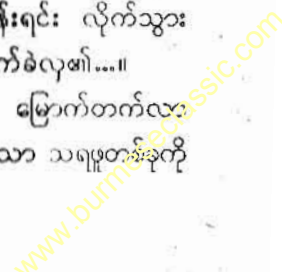
ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သော ရွန်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့အောက်မှ ဧရာမ မီးတောက်သတ္တဝါကြီးက သူတို့ကို ခုန်ဖမ်းရန် ကြိုးစားနေ၏...။

ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့က ဂြိုဟ်လီကို သူတို့ တံမြက်စည်းပေါ် ဆွဲတင်ကာ လေထဲသို့ ပျံ့တက်သွား၏...။ မယ်လ်ဖွိုင်းမှာ သူ့နောက်သို့ တက်လာ၏...။

“ တံခါးဆီကိုသွား... တံခါးဆီကို...”

မယ်လ်ဖွိုင်းက ဟယ်ရီနားနားကပ်ကာ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့နောက်မှ အမြန်ပျံသန်းရင်း လိုက်သွားလိုက်သည်။ မီးခိုးများကြောင့် အသက်ရှူရသည်မှာပင် ခက်ခဲလှ၏...။

မီးတောက်များအထက်သို့ ပစ္စည်းအချို့ လွင့်စင် မြောက်တက်လာ၏...။ ရေခွက်များ ဒိုင်းများ... လည်ဆွဲများနှင့် ဟောင်းနွမ်းနေသော သရဖူတစ်ခုကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်။



“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ... ဘာလုပ်တာလဲ... တံခါးက ဟိုဘက်မှာလေ...”

မယ်လ်ဖွိုင်းက အလန့်တကြားအော်၏...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ လေထဲမှာ ပင် တစ်ပတ်လှည့်ရင်း ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်သည်။ သရဖူမှာ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ ပြုတ်ကျနေပြီး အောက်တွင် မီးတောက်မြွေကြီးတစ်ကောင်က အသင့်စောင့်နေ၏...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီက အရင်ဖမ်းမိလိုက်၏...။

မီးတောက်မြွေကြီးက လှမ်းပေါက်လိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ ရှောင်ပေးလိုက်ရင်း အပေါ်သို့ပျံတက်ကာ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်...။ ရွန်... ဟာမီယွန်နှင့် ဂျိုင်လီတို့ကို မတွေ့ရတော့ပေ...။ မယ်လ်ဖွိုင်းမှာ အော်ဟစ်ရင်း ဟယ်ရီကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား၏...။

ထို့နောက်တွင် မီးခိုးများကြားမှ လေးထောင့်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို နံရံပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရ၍ ထိုနေရာဆီသို့ တံမြက်စည်းကို ဦးလှည့်လိုက်သည်...။ မကြာခင်မှာပင် သန့်ရှင်းသောလေကို ရှူရှိုက်လိုက်ရပြီး ကော်ရစ်ဒါတစ်ဘက်ရှိ နံရံနှင့် သူတို့ ဝင်တိုက်မိတော့သည်။

မယ်လ်ဖွိုင်းမှာ တံမြက်စည်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျကာ မှောက်ခုံလဲလျက် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေ၏...။ ဟယ်ရီကမူ လူးလိမ့်ကာ ထရပ်လိုက်သည်...။ လိုတရအခန်းတံခါးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်မှာ မောဟိုက်စွာ ထိုင်နေပြီး ဂျိုင်လီမှာ သူတို့ဘေးဝယ် မေ့မျောလျှက်ပင် ရှိသေး၏...။

အသက်ရှူကျပ်နေသော မယ်လ်ဖွိုင်းက စကားပြောနိုင်သည်နှင့်...

“ ခ... ခရက်ဘီ... ခရက်ဘီ...”

ရွန်က...

“ သူသေပြီ...”

မောဟိုက်သံ ချောင်းဆိုးသံများမှအပ အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ တိုက်ပွဲများမှာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပွားနေဆဲပင်...။ အော်ဟစ်သံများကို သူကြားနေရ၏...။ သူ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားရင်း...

“ ဂျင်းနီ ဘယ်ရောက်သွားလဲ... သူ့ကို ဒီမှာ စောင့်ခိုင်းခဲ့တာပဲ... သူ လိုတရအခန်းထဲကို ပြန်ဝင်နေရမယ်...”

ရွန်က...

“ ဒီလောက်မီးတွေလောင်ပြီးမှတော့ အဲဒီအခန်းက အလုပ်ရော လုပ်ပါ တော့မလား...”

သို့ရာတွင် သူလည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ ငါတို့ လူစုခွဲပြီး ရှာကြည့်မလား...”

ဟာမီယွန်ကပါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ မဖြစ်ဘူး...”

မယ်လ်ဖျိုင်းနှင့် ဝိုင်လီမှာ ကော်ရစ်ဒါကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် စိတ်ပျက်စွာ လဲလျောင်းနေကြ၏...။ နှစ်ယောက်စလုံးတွင် မှော်တောင်ဝေး မရှိတော့ပေ...။

“ ငါတို့ အတူတူရှိနေမှဖြစ်မယ်... ဟယ်ရီ... နင့်လက်ထဲက ဘာလဲ...”

“ ဟင်... အိုး... ဟုတ်သားပဲ...”

ဟယ်ရီ သူ့လက်ထဲမှ သရဖူကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ သရဖူမှာ ယခုထက်ထိ ပူနေပြီး မီးကျွမ်းကာ မည်းနက်နေ၏။ သူ အနီးကပ်ကြည့်လိုက် ရာ သရဖူပေါ်ရှိ စာလုံးများကို ဖတ်လိုက်နိုင်၏...။

‘ဉာဏ်ပညာဆိုသည်မှာ လူသားတို့အတွက် အမြတ်ဆုံးရဟနာပင်...’

သရဖူထဲမှ သွေးကဲ့သို့ မည်းနက်နက် ပျစ်စေးစေးအရာများ ထွက်ကျ နေ၏...။ သရဖူမှာ သူ့လက်ထဲ၌ ရုတ်တရက် တုန်ခါပြီးနောက် တစ်စစီ ကွဲကျသွား၏...။ ထိုအခိုက်မှာပင် တိုးညှင်းလှသော နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက် သည့်အသံကို သူ့လက်ထဲရှိ သရဖူအပိုင်းအစများထံမှ သူ ကြားလိုက်ရ၏...။ ဟာမီယွန်က ပျက်စီးကွဲပျက်နေသော အစိတ်အပိုင်းများကို ကြည့်ရင်း...

“ ဒါ ဖင်းဒ်ဖိုင်းယားပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

“ ဟင်... ဘာ...”

“ ဖင်းဒ်ဖိုင်းယား ကျိန်စာမီးလေ... ဒါက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ငါသာဆိုရင် လုံးဝမသုံးရဲဘူး... အရမ်းအန္တရာယ် များလွန်းတယ်... ခရက်ဘီက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိ...”

ဟယ်ရီက...

“ ကာရိုးတွေဆီက သင်လာတာဖြစ်မှာပေါ့...”

ရွန်က...

“ ဘယ်လိုရပ်တန့်ရမယ်ဆိုတာကို သေချာနားထောင်မိပုံမရဘူး... သူ့
သာ ငါတို့အားလုံးကိုသတ်ဖို့မကြိုးစားခဲ့ဘူးဆိုရင် သူ့သေသွားတဲ့အတွက် ငါ
ဝမ်းနည်းမိမလားပဲ...”

“ အခု ငါတို့သာ မြွေကို သတ်နိုင်ရင်...”

ဟာမီယွန် သူ့မ စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်ခင်မှာပင် စီးချင်းယှဉ်တိုက်
ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အော်ဟစ်သံများမှာ ကော်ရစ်ဒါကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏...။
ဒက်အိတာများမှာ ဟော့ဝင်ကျောင်းထဲထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာပေပြီ...။ ဖရက်
နှင့် ပါစီတို့ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ကိုယ်စီပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောသူများနှင့်
တိုက်ခိုက်နေ၏...။

ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ကူညီရန် ရှေ့သို့ ပြေးတက်သွားကြ၏...။
အလင်းတန်းများ နေရာအနှံ့ ပျံ့ဝဲနေပြီး ပါစီနှင့် ရင်ဆိုင်နေသူမှာ နောက်သို့
လျင်မြန်စွာ ဆုတ်သွား၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ခေါင်းစွပ်ကွာကျသွားသဖြင့်
နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် ကျိုးတိုးကျုတ် ဆံပင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်လို... ဝန်ကြီးပါလား...”

ပါစီက အော်ဟစ်ရင်း နောက်ထပ်ကျိန်စာတစ်ခုကို သစ်က်နက်စိထံ
ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ သစ်က်နက်စိမှာ လက်ထဲမှ မှော်တောင်စွေး လွတ်ကျသွားပြီး
သူ့ရင်ဘတ်ကို နာကျင်စွာ ဖိထား၏...။

“ ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုက်တာ ပြောမိရဲ့လား...”

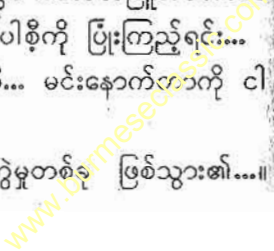
“ မင်းက နောက်တတ်နေပြီလား ပါစီ...”

ဖရက်က အော်ပြောလိုက်သည်။ သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ဒက်အိတာ
မှာ မေ့မျောကျိန်စာသုံးခု အထိခံရကာ လဲကျသွား၏...။

သစ်က်နက်စိမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားရင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
မီးပွင့်ကလေးများ လင်းလက်လာ၏...။ ထို့နောက်တွင် ပင်လယ်ဖြူတစ်ကောင်
အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်...။ ဖရက်က ပါစီကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“ မင်း တကယ့်ကို နောက်နေတာပဲ ပါစီ... မင်းနောက်တာကို ငါ
မကြားရတာ...”

ထိုအချိန်မှာပင် လေထုထဲတွင် ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်သွား၏...။



သူတို့အားလုံးမှာ အတူတကွ စုဝေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်...။ ဟယ်ရီ ရွန် ဟာမီယွန် ဖရက်နှင့် ပါစီတို့မှာ အန္တရာယ် ခေတ္တကင်းနေ၍ စုစည်းနေကြစဉ်မှာပင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး တစ်စစီဖြစ်သွားသလို ပေါက်ကွဲသွား၏...။

ဟယ်ရီ လေထဲတွင် လွင့်ထွက်သွားသည်ကို သိသော်လည်း သူ လုပ်နိုင်သောအရာမှာ လျက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ခေါင်းကို ကာကွယ်ထားရင်း အခြားလက်တစ်ဖက်က သူ၏တစ်ခုတည်းသော လက်နက်ဖြစ်သည့် မှော် တောင်စောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်...။ သူ့အဖော်များ၏ အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရသော်လည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်း သူ မသိပေ...။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပို၍မှောင်မည်းသွားကာ နာကျင်မှုက ပိစီးလာ ၏...။ ကော်ရစ်ဒါအပျက်အစီးများကြားဝယ် သူ့ကိုယ်မှာ တစ်ဝက်ခန့် မြုပ်နေ ၏...။ လေအေးများ တိုက်ခတ်နေခြင်းက သူ့ကို ရဲတိုက်ဘေးနံရံကြီး ပွင့် ထွက်သွားကြောင်း ပြောနေသလိုပင်...။

သူ့ပါးပေါ်မှ ပူရွေးသော စေးပျစ်ပျစ်အရာများကြောင့် သွေးထွက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်သံတစ်သံ ကို ကြားလိုက်ရ၍ ဟယ်ရီ ထရပ်လိုက်သည်။ ဟာမီယွန်မှာလည်း အပျက်အစီး ပုံများကြားထဲမှ ကြိုးစားကာ ထရပ်နေရ၏။ ဆံပင်နီနှင့် ကောင်လေးသုံးယောက် မှာမူ နံရံပွင့်ထွက်သွားသောနေရာတွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရှိနေကြ၏...။

ဟယ်ရီက ဟာမီယွန်လက်ကိုဆွဲကာ အပျက်အစီးများပေါ်မှ ခက်ခက် ခဲခဲ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်...။

“ ဖရက်... ဖရက်...”

ပါစီမှာ အော်ဟစ်ရင်း သူ့ညီကို လှုပ်နှိုးနေ၏...။ ရွန်က သူတို့ဘေး ဝယ် ဒူးထောက်ထိုင်လျက်ရှိသည်...။ ဖရက်၏မျက်လုံးများ ပွင့်နေသော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်နိုင်တော့ဟန် မတူပေ...။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်မူ နောက်ဆုံးပြုံးခဲ့သော အပြုံးက ထင်ဟပ်နေဆဲပင်...။





၃၂။ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေး

ဟယ်ရီစိတ်ထဲဝယ် ဖရက်ဝီစလေသေပြီဆိုသည်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ပင်...။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ အသံဗလံများကိုလည်း သူ မကြားတော့ချေ...။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြိုကျနေသော နံရံနေရာမှ လူရိပ်များ ခုန်တက်လာကာ သူတို့ရှိရာသို့ ကျိန်စာအချို့ လွင့်ပျံလာပြီး နောက်ဘက်ရှိ နံရံများကို လာရောက် ထိမှန်၏...။

“ ဝပ်နေကြ...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်ချိန်မှာပင် နောက်ထပ်ကျိန်စာများ ပျံသန်း လာပြန်၏...။ သူ့ရော့ ရွန်ပါ ဟာမီယွန်ကိုဆွဲကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝပ်ချလိုက်ရ သည်...။ ပါစီက ဖရက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ချကာ ထပ်၍မထိခိုက် အောင် ကာကွယ်ပေးထား၏...။ ဟယ်ရီက...

“ ပါစီ... ဒီဘက်ကိုလာ... နေရာရွှေ့မှဖြစ်မယ်...”

သို့ရာတွင် ပါစီက ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြ၏...။

“ ပါစီ...”

ရွန်မှာ မျက်ရည်များစီးကျနေလျက်က ပါစီပခုံးကို ဆွဲခေါ်နေသော်

လည်း ပါမလာချေ...။

“ ပါစီ... မင်း သူ့အတွက် ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရတော့ဘူး... ကျွန်တော် တို့...”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏...။ ဟယ်ရီ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဘာကြောင့်မှန်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ စကားသေးသေးတစ်စီးစာခန့်ရှိမည့် ပင့်ကူကြီးတစ်ကောင်မှာ ပြိုကျနေသောနံရံအပေါက်မှ အတွင်းသို့ဝင်ရန် ကြိုးစားနေ၏...။

ရွန်နှင့်ဟယ်ရီတို့ ပြိုင်တူပစ်ခတ်လိုက်သော ဂါထာမှာ ပင့်ကူကြီးကို တည့်တည့်ထိမှန်ကာ အနောက်သို့လွင့်စင်သွားပြီး အမှောင်ထုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

“ သူ့အဖော်တွေပါ ပါလာတယ်...”

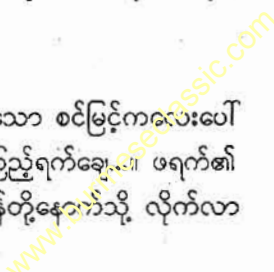
ဟယ်ရီ ရဲတိုက်အစွန်းရှိ နံရံပေါက်မှ ကြည့်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်...။ နံရံကိုတွယ်ကာ ဧရာမပင့်ကူကြီးများ တက်လာနေကြသည်...။ ဟယ်ရီ မေ့မျောကျိန်စာကို အောက်ဘက်သို့ချိန်ကာ ပစ်ခတ်လိုက်သည်...။ ထိပ်ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်လာသော ပင့်ကူကြီးကိုထိကာ အခြားအကောင်များပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်...။ ထို့ကြောင့် နောက်မှပင့်ကူများပါ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းပြေးသွားကြ၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျိန်စာအများအပြား ဟယ်ရီခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားသဖြင့် အရှိန်ဟပ်ကာ သူ့ဆံပင်များပင် လှုပ်ခါသွားကြ၏...။

“ ဒီနေရာက ခွာကြစို့...”

ဟာမီယွန်နှင့် ရွန်တို့ကို ရွှေသို့တွန်းလွှတ်ရင်း ဟယ်ရီ ဖရက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား မယူရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။ ပါစီကပါ ကူညီသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကုန်းကုန်းကွကွနှင့်ပင် ကျိန်စာများမထိအောင် ရှောင်တိမ်းရင်း ဖရက်အား သယ်ထုတ်လာခဲ့ကြသည်...။

“ ဒီမှာ...”

ဟယ်ရီ ဖရက်အား မူလက သံချပ်ကာရုပ်ရှိခဲ့သော စင်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်...။ သူ ဖရက်ကို ကြာကြာမကြည့်ရက်ချေ...။ ဖရက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝှက်ထားပြီးသည်နှင့် သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့နောက်သို့ လိုက်လာ



ခဲ့သည်...။ မယ်လ်ဖွိုင်းနှင့် ဂွိုင်လီတို့မှာ မူလနေရာများဝယ် မရှိကြတော့ပေ...။

ကော်ရစ်ဒါ၏အဆုံးဝယ် ဖုန်လုံးကြီးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပြီး လူများစွာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြ၏...။ ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား ခွဲခြားမရနိုင်ပေ...။

ပါစီက “ ရွတ်ခိဝုဒ် ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်နောက်သို့ အပြေးလိုက်သွား၏...။

“ ဟယ်ရီ... ဒီဘက်ကိုလာ...”

ဟာမီယွန်က အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်နှင့် ရွန်တို့ ပူးကပ်လုံးထွေးနေကြ၏...။ ဟာမီယွန်က ရွန်အား ပါစီနောက် ပြေးမလိုက်စေရန် တားထားခြင်းပင်...။

“ ရွန်... ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ...”

“ ငါ သူ့ကိုသွားကူမယ်... ငါ ဒက်အိတာတွေကို သတ်ချင်တယ်...”

ရွန်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းမှုတို့ ပေါင်းကာ တုန်ခါနေပြီး မရပ်မနား အော်ဟစ်နေ၏...။ ဟာမီယွန်က...

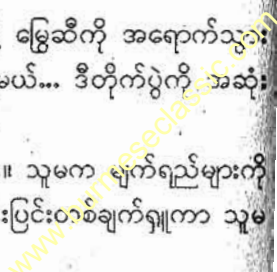
“ ရွန်... ဒီတိုက်ပွဲကို အဆုံးသတ်နိုင်တာ ငါတို့ပဲ... ရွန်... ငါတို့ မြွေကို ရှင်းပစ်ဖို့ လိုလာပြီ... ငါတို့ မြွေကို သွားသတ်ကြစို့...”

သို့ရာတွင် ရွန် မည်ကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်ကို ဟယ်ရီ သိပေသည်...။ နောက်ထပ် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတစ်ခုနောက်လိုက်ခြင်းမှာ လက်စားချေချင်သည့် စိတ်ကို မလျော့ပါးစေနိုင်ပေ...။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖရက်ကို သတ်ခဲ့သူများ နောက်သို့လိုက်ကာ သေသေကျေကျ တိုက်ခိုက်ပစ်ချင်နေ၏...။ ထို့အပြင် အခြားဝီစလေမိသားစုဝင်များ... အထူးသဖြင့် ဂျင်းနီကို ရှာဖွေကြည့်ချင်နေမိသည်...။ သို့ရာတွင် ထိုအတွေးကို သူ့ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ထားလိုက်၏...။

ဟာမီယွန်က...

“ ငါတို့ ဆက်တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမယ်... ငါတို့ မြွေဆီကို အရောက်သွားရမယ်... ငါတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ရမယ်... ဒီတိုက်ပွဲကို အဆုံးသတ်နိုင်တာ ငါတို့ပဲ...”

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ငိုကြွေးလျှက်ရှိသည်...။ သူမက မျက်ရည်များကို စုတ်ပြနေသော အင်္ကျီလက်ဖြင့်သုတ်ရင်း အသက်ပြင်းပြင်းဝင်စုံချက်ရှူကာ သူမ



ကိုယ်သူမ ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်...။ သူမက ရွန်ကို မလွတ်တမ်း ကိုင်ထားရင်းမှ ဟယ်ရီအား...

“ ဗိုဒီမော့ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ရှာကြည့်ပေတော့... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြွေက သူနဲ့အတူတူရှိနေမှာပဲ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား... ဟယ်ရီ... သူ့စိတ်ထဲ ဝင်ကြည့်ပေတော့...”

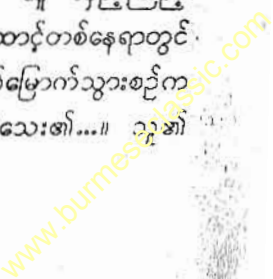
သူ့အတွက် ထိုကိစ္စမှာ အလွန်လွယ်ကူလှသည်...။ သူ့အမာရွတ်မှာ နာကျင်နေပြီး သူ့ကို ဗိုဒီမော့၏အတွေးများ ပြသချင်နေသည်မှာ နာရီနှင့်ချီနေပေပြီ...။ သူ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်နှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ တိုက်ပွဲသံများမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသည် . . .

သူ့ရုပ်နေသော အခန်းမှာ ဟယ်ရီအတွက် စိမ်းမနေပေ...။ နံရံကပ် စက္ကူများ ကွာကျနေပြီး ပြတင်းပေါက်အားလုံးကို အသေပိတ်ဆိုထား၏...။ ရဲတိုက်ရိုက် တိုက်ပွဲသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့သာ ကြားနေရ၏...။ တစ်ခုတည်းသော ပိတ်မထားသည့် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ရဲတိုက်ဆီမှ အလင်းရောင်တန်းများကို မြင်နေရသည်...။ သို့ရာတွင် အခန်းထဲတွင်မူ မီးအိမ်တစ်လုံး၏ အလင်းရောင်မှ အပ မှောင်မည်းနေ၏...။

သူက မှော်တောင်ငူကို လက်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေ၏...။ သူ့အတွေးမှာ ရဲတိုက်ထဲရှိ သူတစ်ယောက်တည်းသာသိသော လျှို့ဝှက်ခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိနေ၏...။ ကောင်လေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သရဖူကို ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့နိုင်ဟု သူ ယုံကြည်ပေသည်...။ သို့သော် ဒုမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ရုပ်သေးရုပ်ကလေးမှာ သူထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ခရီးရောက်လာခဲ့သည်...။

“ သခင်...”

ခြောက်ကပ်အက်ကွဲနေသော အသံတစ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏...။ လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖွိုင်းမှာ အမှောင်မှိုက်ဆုံး ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဟယ်ရီ လွတ်မြောက်သွားစဉ်က ရုခဲသော အပြစ်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ယခုထိ မြင်နိုင်သေး၏...။ သူ့၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ဖူးယောင်ကာ ပိတ်လျက်ရှိ၏...။



“ သခင်ကြီး... ကျွန်... ကျွန်တော့်ရဲ့သား...”

“ မင်းရဲ့သားသေသွားရင် ငါ့အမှားမဟုတ်ဘူး လူးစီးယပ်စ်... သူက ငါနဲ့လာပြီး မပူးပေါင်းဘူး... ကျန်တဲ့ စလေသရင်တွေ အကုန်ရောက်လာ တယ်... သူက ဟယ်ရီပေါ်တာနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပဲ...”

“ မ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...”

“ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေပေါ့...”

“ ပေါ်တာ အခြားတစ်ယောက်ယောက်လက်ချက်နဲ့ သေသွားမှာကို မပူဘူးလား သခင်...”

လူးစီးယပ်စ်၏အသံမှာ တုန်ရီနေ၏...။

“ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ... ဒါပေမယ့် တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့သူတွေကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပြီး သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရဲတိုက်ထဲဝင်ရှာတာ မကောင်းဘူးလား...”

“ မင်း ဟန်ဆောင်နေတာပဲ လူးစီးယပ်စ်... မင်းက တိုက်ပွဲကို ရုပ်စေချင်တယ်... ဒါမှ မင်းသား ဘာဖြစ်သွားလဲ မင်းသိမှာပေါ့... ပြီးတော့ ငါ ပေါ်တာကို သွားရှာဖို့မလိုဘူး... သူက ငါ့ကို လာရှာလိမ့်မယ်...”

ဗိုဒီမော့ သူ့လက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေးကို ပြန်၍ ငေးကြည့်လိုက်ပြန် သည်...။ သူ့ကို ထိုအရာက ဒုက္ခပေးနေ၏...။ သခင်ကြီး ဗိုဒီမော့ကို ဒုက္ခပေး သမျှ အရာအားလုံးကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် ပြန်၍ ရှင်းလင်းရပေမည်...။

“ သွား... စနီပ်ကို ခေါ်လာခဲ...”

“ စနီပ်...”

“ အခုချက်ချင်း စနီပ်ကိုသွားခေါ်... ငါ သူ့ကို ခိုင်းစရာရှိတယ်... သွား...”

လူးစီးယပ်စ်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက် ခွာသွား၏...။ ဗိုဒီမော့မှာ ထိုနေရာ၌ပင်ရပ်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝှေး ကို ငေးကြည့်နေ၏...။

“ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ် နာဂီနီ...”

သူက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း မြွေကြီးကို ကြည့်လိုက်၏...။ ယခုအခါ မြွေကြီးမှာ လေထဲတွင်ရောက်နေကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂါထာမန္တန်ဖြင့် ကာကွယ်

ထား၏...။ ထိုအရာမှာ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သော အကာအရံ တစ်ခုပင် * * *

တအံ့တဩအသံတစ်ခုကိုပြုရင်း ဟယ်ရီ မျက်လုံးတို့ကို ပြန်ဖွင့်လိုက် သည်...။ သူ့နားထဲသို့ ဆူညံလှသော တိုက်ပွဲသံများ ပြန်၍ တိုးဝင်လာ၏...။

“ သူက သရဲခြောက်တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာ... မြွေက သူ့အနားမှာ... ပြီး တော့ မြွေကိုလည်း မှော်ပညာနဲ့ ကာကွယ်ထားသေးတယ်... သူက လူးစီးယပ်စ်ကိုလွှတ်ပြီး စနိပ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်...”

ဟာမီယွန်က ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“ ဗိုဒီမော့က သရဲခြောက်တဲ့အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်... တိုက်ပွဲတောင် မဝင်ဘူး... ဟုတ်လား...”

“ သူက တိုက်ပွဲဝင်စရာမလိုဘူးလို့ ထင်နေတယ်... ငါက သူ့ဆီကို ဟောရမှာပဲလို့ တွေးနေတယ်...”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ သူက ငါ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေနောက် လိုက်နေတာ သိသွားပြီ... သူက နာဂီနီကို သူ့နားမှာပဲ ထားတော့တယ်... ဒီတော့ မြွေဆီကိုသွားရင် သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးမှာပဲ...”

ရွန်က...

“ မှန်တယ်... ဒါဆို မင်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး... သူက ဒီလိုမျိုး ဖြစ်စေ မျင်နေတာ... ဒီလိုမျှော်လင့်နေတာ... ဒီတော့ မင်း ဒီမှာနေပြီး ဟာမီယွန်ကို စောင့်ရှောက်ထားလိုက်... ငါသွားလိုက်မယ်...”

ဟယ်ရီက ရွန်စကားကိုဖြတ်ကာ...

“ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာနေခဲ့ကြ... ငါ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြံပြီး သွားမယ်... ငါ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြန်လာ...”

ဟာမီယွန်က...

“ မဖြစ်ဘူး... ငါပဲ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြံသွားတာက ပိုကောင်းမယ်...”

ရွန်က...



“ လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့...”

“ ရွန်... ငါတတ်နိုင်ပါတယ်...”

ဟာမီယွန်စကားမဆုံးခင်မှာပင် သူတို့ရပ်နေသော လှေကားထိပ်မှ ခန်းဆီး ပွင့်ထွက်သွားပြီး...

“ ပေါ်တာ...”

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် ဒက်အိတာနှစ်ယောက်မှာ ထိုနေရာတွင် ရပ်နေ၏...။ သို့ရာတွင် သူတို့ မှော်တောင်ဝှေးများကို မြှောက်ပင် မမြှောက်နိုင်ခင် ဟာမီယွန်က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ ဂလစ်ဆီယို...”

ဟယ်ရီတို့ခြေထောက်အောက်ရှိ လှေကားထစ်များမှာ ပြားသွားပြီး လျှောတစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်ကာ သုံးယောက်စလုံး ကိုယ့်အရှိန် ကိုယ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ လျှောကျသွားကြသည်...။ အလွန်လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် ဒက်အိတာများ၏ မေ့မျော ကျိန်စာများမှာ သူတို့ခေါင်းများပေါ်မှ ပေများစွာမြင့်ကာ လွဲချော်သွားတော့သည်...။ သူတို့အားလုံး လှေကားရင်းမှခန်းဆီးစကို ဖောက်ထွက်ကာ တစ်ဘက်ရှိ နံရံနှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး ရပ်တန့်သွား၏...။

“ ဂျီရီ...”

ဟာမီယွန်က သူမ၏မှော်တောင်ဝှေးဖြင့် ခန်းဆီးစကို ချိန်ကာ အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ဝုန်းကန် ဆောင့်မိသံ နှစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏...။ ခန်းဆီးစမှာ ကျောက်သားအသွင်သို့ ပြောင်းသွားပြီး သူတို့နောက်သို့ လျှောချကာ လိုက်ပါလာသော ဒက်အိတာနှစ်ယောက်မှာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ပဲ ဝင်တိုက်မိသွားကြ၏...။

“ နောက်ကို ဆုတ်ကြ...”

ရွန်က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သူရော ဟယ်ရီနှင့် ဟာမီယွန်တို့ပါ တံခါးနှင့်ကပ်နေအောင် ရပ်နေကြရ၏...။ ကဆုန်စိုင်းကာ ပြေးချလာသော စားပွဲအုပ်ကြီးမှာ ပရော်ဖက်ဆာမက်ဂွန်နာဂေါ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် သူတို့ကို ဖြတ်ကျော်သွား၏...။ သူမ၏ဆံပင်များမှာ ပြေကျနေပြီး ပါးပေါ်တွင် ရှာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏...။ သူမ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ကွေဝင်သွားပြီးသည်နှင့်

အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ တက်ကြ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ဟယ်ရီ... နင် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံထား... ငါတို့က အရေးမကြီးဘူး...”

သို့ရာတွင် ဟယ်ရီက သုံးယောက်စလုံးအပေါ်သို့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို လွှမ်းခြုံလိုက်သည်...။ သူတို့၏ခြေထောက်များ ပေါ်နေသော်လည်း ဤမျှ ဖုန်မှုန့်များ အပျက်အစီးများ ကျိန်စာများ ပလူပျံနေသော နေရာတွင် မည်သူမျှ သတိထားမိမည် မထင်ချေ...။

သူတို့ နောက်ထပ်လှေကားတစ်ခုကို အပြေးဆင်းပြီးချိန်ဝယ် စီးချင်း ထိုးသူများ ပြည့်နက်နေသည့် ကော်ရစ်ဒါတစ်ခုသို့ ရောက်သွား၏...။ တိုက်ခိုက်နေသူများအား ဘေးရှိ ပန်းချီကားချပ်များမှ အော်ဟစ်ကာ အားပေးနေကြသလို အကြံဉာဏ်များလည်းပေးနေကြ၏...။

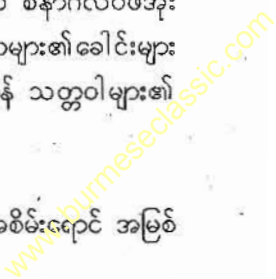
ဒက်အိတာများနှင့် ဆရာများ ကျောင်းသားများမှာ သဲကြီးမဲကြီး ရင်ဆိုင်နေကြ၏...။ ဒင်းနဲက မှော်တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ရထားပြီး ဒိုလိုဟောနှင့် ရင်ဆိုင်နေ၏...။ ပါဗာတီက ထရေဗာနှင့် ရင်ဆိုင်နေ၏...။ ဟယ်ရီ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ တိုက်ခိုက်ရန် မှော်တောင်ဝှေးများကို မြှောက်လိုက်ကြသော်လည်း တိုက်ခိုက်နေသူများမှာ လုံးထွေးနေသဖြင့် ကိုယ့်လူကိုယ်ထိမည်စိုးကာ မပစ်ရဲတော့ချေ...။

သူတို့ ရုပ်တန်ကာ အခွင့်အရေးစောင့်နေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် ‘ဝိုး.....’ ဟူသော အသံကြောင့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်...။

ဟယ်ရီ ပီးဗက်ကို သူတို့အပေါ်တွင် တွေ့ရပြီး သူက စနာဂလပ်ဖ်အိုးများကို ဒက်အိတာများခေါင်းပေါ်သို့ ပစ်ချနေ၏...။ ဒက်အိတာများ၏ခေါင်းများမှာ ချက်ချင်းပင် ရှုံ့တွနေသော အစိမ်းရောင် သခွားသီးသဏ္ဍာန် သတ္တဝါများ၏ မှစ်ပတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်...။

“ အား...”

အစိမ်းရောင်အရာတချို့ ရွန်ခေါင်းပေါ်သို့ကျလာပြီး အစိမ်းရောင် အမြစ်



များ လေထဲတွင် ချက်ချင်းတွယ်ကပ်လာသဖြင့် ရွန်က ခါချပစ်ရန် ကြိုးစားနေရ၏...။ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် ဒက်အိတာတစ်ယောက်က...

“ ကိုယ်ယောင်ပျောက်နေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ဒီနားမှာ ရှိတယ်...”

ဒင်းနံက ထိုသူ၏ အာရုံပြောင်းသွားမှုအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူကာ ထိုသူ့ကို မေ့မျောကျိန်စာနှင့် ပစ်ချလိုက်သည်...။ ဒိုလိုဟော့က ထိုသူ့ကို ပြန်သတိရစေရန်ကြိုးစားစဉ်မှာပင် ပါဗာတီ၏ ခြေချုပ်မန္တန် ထိမှန်ခံလိုက်ရ၏...။

“ သွားကြစို့...”

ဟယ်ရီ အော်ပြောလိုက်၏...။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ တိုက်ပွဲကြားမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်...။ ကြမ်းပြင်များမှာ စနာဂလပ်ဖိအပင်မှ အရည်များနှင့် ချော်နေ၏...။ အဝင်ဝကျောက်လှေကားဆီသို့ သူတို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်...။

“ ကျွန်တော်က ဒရာကိုမယ်လ်ဖွိုင်းပါ... ခင်ဗျားတို့ဘက်ကပါ...”

ဒရာကိုမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော ဒက်အိတာတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်နေ၏...။ ဟယ်ရီ ဖြတ်သွားရင်းနှင့် ထိုဒက်အိတာကို မေ့မျောကျိန်စာနှင့် ပစ်ချခဲ့၏...။ မယ်လ်ဖွိုင်းက သူ့ကိုကယ်လိုက်သူကို လိုက်ရှာနေ၏...။

ရွန်က ကိုယ့်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှပင် မယ်လ်ဖွိုင်းကို လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်၏...။ မယ်လ်ဖွိုင်းမှာ မေ့မျောနေသော ဒက်အိတာပေါ် ပစ်လဲကျသွားရင်း ပါးစပ်မှ သွေးများ ထွက်ကျလာ၏...။ ရွန်က...

“ ဒါ မင်းအသက်ကို ဒုတိယအကြိမ် ကယ်လိုက်တာပဲကွ... နှစ်ဖက်ချွန်ကောင်... အလကားကောင်...”

လှေကားကြီးတစ်ခုလုံးတွင်ရော ခန်းမထဲတွင်ပါ စီးချင်းထိုးနေသူများကို ပို၍ များပြားစွာ တွေ့နေရ၏...။ တံခါးမကြီးနားတွင် ရက်ဇီလေနှင့် ဖလစ်ဝစ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်နေကြပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ် ဒက်အိတာတစ်ယောက်နှင့် ကင်းစလေတို့မှာ သူတို့အနောက်တွင် တိုက်ခိုက်နေကြ၏...။ ကျောင်းသားများမှာ နေရာအနှံ့တွင် ပြေးလွှားလျှက်ရှိပြီး အချို့မှာ ဒဏ်ရာရထားသူများကို ဖေးမလာကြ၏...။

ဟယ်ရီ မေ့မျောကျိန်စာတစ်ခုကို ဒက်အိတာတစ်ယောက်ထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်...။ သို့သော် လွဲသွားပြီး မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်လာမှန်းမသိသေး

နဗီးလ်ကို ထိမှန်လုလု ဖြစ်သွား၏...။ သူ့လက်ထဲတွင် အဆိပ်ပြင်းသော တန်တာကူလာများကို သယ်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ထိုအပင်များမှာ အနီးဆုံး ဒက်အိတာတစ်ယောက်ကို ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားတော့သည်...။

ဟာမီယွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ စလေသရင်တို့၏ အမှတ်ပေး ဖန်နာရီကြီးမှာ ကွဲကျေကာ အတွင်းမှ အမှတ်ပေး မြေကျောက်လုံးများ နေရာအနှံ့ပျံ့ကျနေသဖြင့် လူများ ချော်လဲကျလျှက်ရှိသည်...။

သူတို့ မြေပြင်ပေါ် အရောက်မှာပင် လူရိပ်နှစ်ရိပ် လွင့်စင်ကာ မြေပြင်ပေါ် ကျလာ၏...။ ခြေလေးချောင်းနှင့် သတ္တဝါတစ်ကောင်က ပြေးသွားရင်း ပြုတ်ကျ လာသူတစ်ယောက်ကို သွားစွယ်များဖြင့် ကိုက်ခဲလိုက်၏...။

“ မလုပ်နဲ့...”

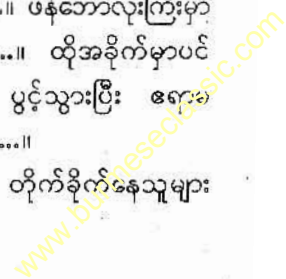
ဟာမီယွန်၏ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သူမ၏ မှော်တောင်ငူထိပ်မှ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သမန်းဝံပုလွေ ဂရေဘက်ခံမှာ အားနည်းစွာ ရုန်းကန်နေသော လာဗန်ဒါဘရောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ လွင့်စင် ထွက်သွား၏...။ ဂရေဘက်ခံ ကျောက်တုံးနံရံတစ်ခုနှင့် ဝင်ဆောင့်မိပြီး ပြန်ထ နိုင်ရန် ကြိုးစားနေ၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် အဖြူရောင် အလင်းတန်းတစ်ခုနှင့် အတူ ဖန်လုံးတစ်လုံးက သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်လဲကျ သွားပြီး လုံးဝ မလှုပ်ရှားတော့ချေ...။

ပရော်ဖက်ဆာ ထရီလော်နီက လှေကားလက်ရန်းပေါ်တွင် မတ်တတ် ရပ်ရင်း...

“ ငါ့မှာ အများကြီးကျန်သေးတယ်... လိုချင်တဲ့သူတွေအကုန် ရရစေ့ မယ်... ဟောဒီမှာ...”

တင်းနစ်ရိုက်လိုက်သလိုပင် သူမက နောက်ထပ် ဧရာမဖန်ဘောလုံးကြီးကို အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ မှော်တောင်ငူဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏...။ ဖန်ဘောလုံးကြီးမှာ ပြတင်းပေါက်မှန်ကိုခွဲကာ ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်သွား၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် အရွှေဘက်ရှိ ဧရာမသစ်သားတံခါးကြီးမှာ ‘ဝုန်း’ကနဲ ပွင့်သွားပြီး ဧရာမ ပင့်ကူကြီးများ ခန်းမကြီးထဲသို့ အတင်းဝင်ရောက်လာ၏...။

ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်နေသူများ



တကွတပြားစီ ဖြစ်သွားကြသည်...။ ဒက်အိတာများရော ဟော့ဝင် ကျောင်းတော် သားများပါ ဝင်ရောက်လာသည့် သတ္တဝါကြီးများကို အစိမ်းရောင် အနီရောင် အလင်းတန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်...။ ထိုအခါ ပင့်ကူအုပ်ကြီး မှာ တကွတပြားစီဖြစ်ကာ ပို၍ရှုပ်ထွေးကုန်တော့သည်...။

“ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ် အပြင်ကို ထွက်မလဲ...”

ရွန်က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ ဟယ်ရီရော ဟာမီယွန်ပါ ပြန်မဖြေနိုင် ခင်မှာပင် သူတို့ကိုတိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်း သွား၏...။ ဟက်ဂရစ်မှာ သူ၏ ပန်းရောင်ထီးကို ကိုင်ထားရင်း အော်ဟစ်နေ၏...။

“ သူတို့ကို အန္တရာယ်မပေးကြပါနဲ့...”

“ ဟက်ဂရစ်... မသွားနဲ့...”

ဟယ်ရီ အားလုံးကိုမေ့ကာ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှ ထွက်၍ ဟက်ဂရစ်ဆီသို့ ပြေးတော့သည်...။ ပြေးလွှားရင်း လွင့်ပျံလာသော ကျိန်စာများကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငုံ့ရှောင်လိုက်ရ၏...။

“ ဟက်ဂရစ်... ပြန်လာခဲ့...”

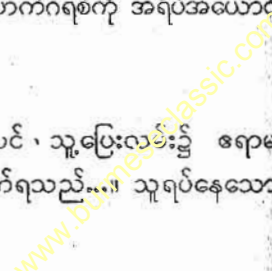
သို့ရာတွင် သူ ဟက်ဂရစ်ဆီသို့ မရောက်ခင် ခရီးတစ်ဝက်ခန့်အလိုမှာပင် ဟက်ဂရစ်မှာ ပင့်ကူများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ထို့နောက်တွင် ပင့်ကူများမှာ ဟက်ဂရစ်ကို သူတို့ကြားတွင် သယ်ဆောင်ရင်း ဂါထာများနှင့် ဝေးရာသို့ ဆုတ်ခွာသွားကြ၏...။

“ ဟက်ဂရစ်...”

ဟယ်ရီ သူ့နာမည်ကို အော်ဟစ်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသော်လည်း ရန်သူဖြစ်ဖြစ် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖြစ် သူ ဂရုမစိုက်ချေ...။ သူ လှေကားထစ်များအတိုင်း ပြေးဆင်းရင်း မြေပြင်ပေါ်ရောက်ချိန်ဝယ် ပင့်ကူများမှာ သူတို့၏သားကောင်ကို သယ်ဆောင်ကာ အဝေးသို့ ရောက်သွားကြချေပြီ...။ ဟက်ဂရစ်ကို အရိပ်အယောင် မျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ...။

“ ဟက်ဂရစ်...”

သူ ပင့်ကူများနောက် ပြေးလိုက်ချိန်မှာပင် သူ့ပြေးလမ်း၌ ဧရာမ ခြေထောက်ကြီးတစ်ဘက်၏ ပိတ်ဆို့ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်...။ သူရပ်နေသော



မြေပြင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား၏...။ သူ မော့ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရှေ့တွင် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သည့် ဘီလူးတစ်ကောင် ရပ်နေ၏...။ ခေါင်းအထိမမြင်ရပဲ ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်ဖြင့် ချစ်ပင်ကဲ့သို့ တုတ်ခိုင်ကာ အမွှေးအမျှင်တူလှသော ခြေသလုံးကိုသာ မြင်ရ၏...။

ဘီလူးကြီးက ကြမ်းတမ်းစွာပင် လက်သီးဖြင့် အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကို ထိုးခွဲလိုက်ရာ မှန်ကွဲစများ ဟယ်ရီအပေါ် မိုးရွာသလို ကျလာသဖြင့် အနောက်ဘက် တံခါးဝဆီသို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်ရသည်...။

“ အိုး... ဒုက္ခပါပဲ...”

ဟာမီယွန်က ညည်းညူလိုက်၏...။ သူတို့ ဟယ်ရီကို မှီလာချိန်ဝယ် ဘီလူးကြီးမှာ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှတဆင့် လူများကို ဖမ်းရန် ကြိုးစားနေ၏...။

“ မလုပ်နဲ့...”

ရွှန်က အလန့်တကြားအော်ရင်း ဟာမီယွန်၏လက်ကို မမြှောက်နိုင်ရန် ဟားထားလိုက်သည်...။

“ သူ့ကို မေ့အောင်လုပ်လိုက်ရင် ရဲတိုက်တစ်ဝက်လောက် ပြိုကျသွားနိုင်တယ်...”

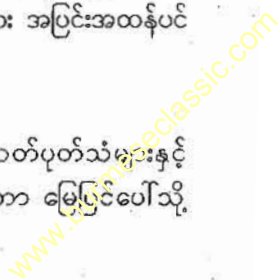
“ ဟက်ဂါ...”

ဂရပ်က ရဲတိုက်ထောင့်မှ ထွက်လာ၏...။ ယခုမှပင် ဂရပ်မှာ ခပ်သေးသေး ဘီလူးတစ်ကောင်သာဖြစ်မှန်း ဟယ်ရီ သဘောပေါက်နားလည်သွား၏...။ အပေါ်ထပ်ရှိ လူများကို ဖမ်းရန် ကြိုးစားနေသော ဧရာမ ဘီလူးကြီးက လှည့်ကြည့်ကာ အော်ဟစ်လိုက်၏...။

သူ ပြေးထွက်သွားချိန်ဝယ် ကျောက်လှေကားထစ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား၏...။ ဂရပ်ကလည်း ပါးစပ်ဖြိုကာ အော်ဟစ်ရင်း နှစ်ကောင်သား အပြင်းအထန်ပင် ကိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ကြတော့သည်...။

“ ပြေး...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ဘီလူးနှစ်ကောင် သတ်ပုတ်သံများနှင့် အော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေ၏...။ သူ ဟာမီယွန်လက်ကိုဆွဲကာ မြေပြင်ပေါ်သို့



ဆင်းပြေးခဲ့သည်...။ ရွန်က သူတို့နောက်မှ အပြေးလိုက်လာ၏...။ ဟယ်ရီ ဟက်ဂရစ်ကို ရှာဖွေရန် မျှော်လင့်ချက်ကို လုံးဝ မစွန့်လွှတ်သေးပေ...။ သူတို့ အသည်းအသန်ပြေးရင်း တောအုပ်ဆီရောက်ကာနီး လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ရပ်တန့် လိုက်ရပြန်၏...။

သူတို့အနီးတဝိုက်ရှိ လေထုမှာ ချက်ချင်းပင် အေးခဲသွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်...။ ဟယ်ရီ အသက်ရှူရင်း ရင်ဘတ်ထဲရှိလေများပင် အေးခဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ အမှောင်ထုထဲမှ အရိပ်မည်းမည်း သဏ္ဍာန်များမှာ ရဲတိုက်ဆီ သို့ ဦးတည်လာနေပြီး မျက်နှာများမှာ ခေါင်းစွပ်အောက်တွင် လုံးဝ မမြင်ရချေ...။

သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆူညံနေသော တိုက်ပွဲသံများမှာ လုံးဝ တိတ်ဆိတ် သွား၏...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများမှာ အသံအားလုံးကို တိတ်ဆိတ်သွားစေပြီး ချဉ်းကပ်လာနေကြသည်...။ ဟယ်ရီခေါင်းထဲသို့ စိတ်ညစ်စရာအတွေးများက တိုးဝင်လာနေ၏...။ ဖရက် မရှိတော့သလို ဟက်ဂရစ်မှာလည်း သေလုနီးပါး အခြေအနေသို့ ရောက်နေ၏...။ သေပင်သေနေပြီလား မပြောနိုင်ပေ...။

“ ဟယ်ရီ... မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ...”

ဟာမီယွန်၏အသံမှာ အလွန်ပေးကွာသော နေရာမှ လာနေသလိုပင်...။

“ ဟယ်ရီ... အစောင့်အရှောက်ဂါထာ မြန်မြန် ရွတ်စမ်းပါ...”

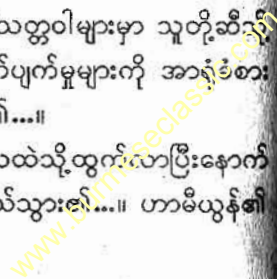
သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက် လုံးဝ ကင်းမဲ့နေသလို ခံစားရ၏...။ သူမသိသေးပဲ လူ ဘယ်လောက် များများ သေနေကြပြီလဲ...။ သူ့ဝိညာဉ်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ တစ်ဝက်ခန့် ထွက်ခွာသွားသလို ထင်မိ၏...။

“ ဟယ်ရီ... မြန်မြန်...”

ဟာမီယွန်က အော်ဟစ်လိုက်၏...။

အကောင်ရေ တစ်ရာခန့်ရှိမည့် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများမှာ သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြသည်...။ ဟယ်ရီ၏ စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်မှုများကို အာရုံခံစား ရင်း သူတို့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် လာနေ၏...။

ရွန်၏ ငွေရောင်တယ်ရီယာခွေးပုလေး လေထဲသို့ထွက်လာပြီးနောက် တစ်ချက်မျှ အားနည်းစွာ တောက်ပကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ ဟာမီယွန်၏



ဖုံမှာလည်း လေထဲတွင် တစ်ချက်မျှ တုန်ခါကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏...။

သူ၏လက်များ တုန်ရီနေသည်ကို ဟယ်ရီ မြင်နေရသည်...။ ဖြစ်ပျက်လာမည့်အရာကိုလည်း သူ မကြောက်စိန်ရီနေ၏...။ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့လျှင် သူ ပို၍ စိတ်သက်သာရာရမည်ဟု ထင်မိ၏...။

ထိုအချိန်မှာပင် ငွေရောင်ယုန် တောဝက်နှင့် မြေခွေးတစ်ကောင်တို့မှာ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှကျော်ကာ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများထံသို့ ဦးတည်ပြေးသွားကြသည်...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးကြသည်...။

လူသုံးယောက်မှာ အမှောင်ထုထဲမှ သူတို့ဘေးသို့ ရောက်လာကြသည်...။ လူနာ အာနီနှင့် ရှေးမတ်စ်တို့မှာ အစောင့်အရှောက်ဂါထာများကို ဆက်တိုက်ရွတ်ကာ အစောင့်အရှောက်သတ္တဝါများ ဖန်ဆင်းလျှက်ရှိကြသည်...။

လူနာက အားပေးသည့်လေသံဖြင့်...

“ ဟယ်ရီ... လုပ်စမ်းပါ... ပျော်စရာတစ်ခုခုကို စဉ်းစားလိုက်စမ်းပါ...”

“ ပျော်စရာ... ဟုတ်လား...”

သူ့အသံမှာ အက်ကွဲ ခြောက်ကပ်နေ၏...။ သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ငါတို့အားလုံး ဒီမှာရှိနေတယ်... ငါတို့ ဆက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတုန်းပဲ... လုပ်စမ်းပါ... ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ...”

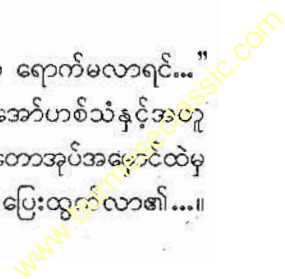
ငွေရောင်မီးပွားကလေးများ သူ့တောင်ငှားထိပ်ဖျားမှ လွင့်ပျံလာပြီးနောက် အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာကာ သူ့တစ်သက်တွင် အကြီးမားဆုံး အားထုတ်မှုဖြင့် ငွေရောင်သမင်ဖိုကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏...။

သမင်ဖိုကြီး ရှေ့သို့ ဒုန်းစိုင်းထွက်သွားပြီးနောက် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်ကုန်၏...။ ညမှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး တိုက်ပွဲသံများကို ဆူညံစွာ ပြန်လည်ကြားလာရသည်...။

ရွန်က လူနာတို့ဘက်သို့လှည့်ရင်း...

“ မင်းတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ... မင်းတို့သာ ရောက်မလာရင်...”

ရွန်စကားမဆုံးခင်မှာပင် ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ မြေကြီးများ တုန်ခါသွားပြီး နောက်ထပ် ဘီလူးတစ်ကောင် တောအုပ်အမှောင်ထဲမှ သူတို့အရပ်ထက်မြင့်မည့် တင်းပုတ်ကြီးကို ငွေယမ်းရင်း ပြေးထွက်လာ၏...။



“ ပြေးကြ...”

ဟယ်ရီ အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း တကယ်တော့ တခြားလူများကို သတိပေးစရာပင် မလိုချေ...။ သူတို့အားလုံး တကွတပြား ထွက်ပြေးကြပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူတို့ ခုနကရပ်နေသောနေရာသို့ ခြေထောက်ကြီး တစ်ဘက် နင်းချလာ၏...။ ဟယ်ရီ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်မှာ သူ့နောက်မှ လိုက်လာနေ၏...။ ကျန်သုံးယောက်မှာမူ တိုက်ပွဲထဲ တွင် ရောထွေးပျောက်ကွယ်သွားကြ၏...။ ရွန်က...

“ ဝေးဝေးကို ပြေးကြစို့...”

ဘီလူးကြီးက သူ၏တင်းပုတ်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေ၏...။ အမှောင်ထုထဲဝယ် အနီရောင်နှင့် အစိမ်းရောင် အလင်းတန်း များကို မြင်နေရဆဲပင်...။

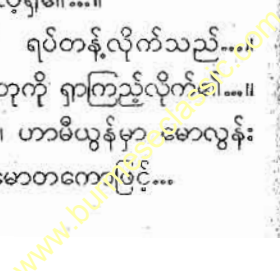
“ မိုးမခပင်ကြီးဆီ ပြေးကြစို့...”

ဟယ်ရီက အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်...။

သူ့စိတ်ထဲမှ ဖရက်နှင့် ဟက်ဂရစ်အတွက် ဝမ်းနည်းမှုများ... အခြား တိုက်ခိုက်နေသူများအားလုံးအတွက် ပူပန်မှုများကို ခေတ္တ ဖယ်ထုတ်ထား လိုက်သည်...။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုးမခနှင့် သူ၏မြေရှိရာသို့ အရောက် သွားရန်က ပို၍ အရေးကြီးနေသောကြောင့်ပင်...။ ဟာမီယွန်ပြောသလိုပင် ဤ တစ်နည်းဖြင့်သာ တိုက်ပွဲကို ရပ်တန့်ပစ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်...။

သူ အားသွန်ကာ ပြေးလာခဲ့သည်...။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံဝဲနေသော အလင်းတန်းများကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့ပေ...။ သူ့တစ်သက်တာတွင် အမြန်ဆုံး နှုန်းဖြင့် ပြေးလာခဲ့သဖြင့် မိုးမခပင်ကြီးဆီသို့ အရင်ဆုံး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်...။ မိုးမခပင်ကြီးမှာ သူ့အမြစ်များကြားရှိ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကာကွယ်ရန် အနီး ကပ်လာသူမှန်သမျှကို သစ်ကိုင်းများဖြင့် ရိုက်ခတ်လေ့ရှိ၏...။

အသက်ကို အလှူအယက်ရှုရင်း ဟယ်ရီ ရပ်တန့်လိုက်သည်...။ အမှောင်ထုကို ဖြတ်ကျော်ကာ ပင်စည်ပေါ်ရှိ သစ်ခေါက်ဘုကို ရှာကြည့်လိုက်၏...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏...။ ဟာမီယွန်မှာ မောလွန်း အားကြီး၍ စကားပင် မပြောနိုင်ချေ...။ ရွန်က အမောတကော့ဖြင့်...



“ ငါ... ငါတို့ အထဲကို ဟယ်လိုလုပ်ဝင်ကြမလဲ... သစ်ခေါက်ဘုကြီးကို တော့ မြင်နေရတယ်... ခရွတ်ရှန်သားပါလာရင် ကောင်း...”

“ ခရွတ်ရှန်... ဟုတ်လား...”

ဟာမီယွန်က မောလွန်းသဖြင့် ခါးကိုင်းကာ အသက်ရှူနေရင်းမှ အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ နင်... စုန်းမဟုတ်ဘူးလား...”

“ ဪ... အေး... ဟုတ်သား...”

ရွန်က သစ်ခေါက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရင်း မြေပြင်ပေါ်ရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို မှော်တောင်ဝှေးဖြင့်ချိန်ကာ...

“ ဝင်ဂါးဒီးယမ်းလဗီယိုစာ...”

သစ်ကိုင်းမှာ မြေပြင်ပေါ်မှ ချာလည်လည်၍ မြောက်တက်လာပြီး လှုပ်ရမ်းနေသော သစ်ကိုင်းများကြားမှ ဖြတ်၍ အမြစ်များအနီးရှိ နေရာကို တည့်တည့်ထိမှန်ကာ လှုပ်ရမ်းနေသော သစ်ပင်ကြီး ချက်ချင်း ငြိမ်သက်သွား၏...။

“ ဟုတ်ပြီ...”

ဟာမီယွန်က အမောတကောနှင့် ပြောလိုက်၏...။

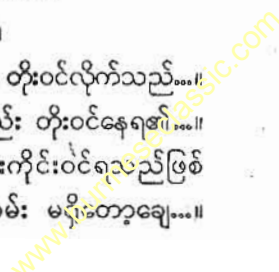
“ ခဏနေဦး...”

ဟယ်ရီ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းသွားမိသည်...။ ဗိုဒီမော့မှာ သူ့ကို ဤနေရာသို့ လာစေချင်နေသည်...။ သူ့ကြောင့် ရွန်ရော ဟာမီယွန်ပါ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်သွားနိုင်၏...။ သို့ရာတွင် ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ရောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ပေ...။ မြွေကိုသတ်ရန်မှာ ရွှေသို့သွားရန် တစ်လမ်းသာရှိပြီး ထိုနေရာဝယ် ဗိုဒီမော့က အသင့်စောင့်လျက်ရှိသည်...။

“ ဟယ်ရီ... ဒီကို ရောက်လာပြီးတော့မှ ဝင်စမ်းပါ...”

ရွန်က သူ့ကို ရွှေသို့တွန်းရင်း ပြောလိုက်၏...။

ဟယ်ရီ သစ်မြစ်ကြားရှိ အပေါက်မှတစ်ဆင့် အထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်...။ သူတို့ ပထမအကြိမ်ဝင်စဉ်ကထက် ပို၍ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း တိုးဝင်နေရ၏...။ လိုဏ်ခေါင်းမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်အခါကပင် ခါးကိုင်းဝင်ရသည်ဖြစ်ရာ ယခုအခါတွင် တွားသွားဝင်ရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ...။



ဟယ်ရီ ရှေ့ဆုံးမှ မှော်တောင်ဝေးအလင်းရောင်အားကိုးဖြင့် ဝင်ခဲ့၏...။ အတားအဆီးတစ်ခုခုနှင့် တိုးမည် ထင်ထားခဲ့သော်လည်း ဘာမှ မတွေ့ရချေ...။ သူတို့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် အထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်...။ နောက်ဆုံးတွင် လိုဏ်ခေါင်းမှာ အပေါ်သို့တက်လာပြီးနောက် အရှေ့ဘက်တွင် အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်...။ ဟာမီယွန်က သူ့ခြေထောက်ကိုတို့ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြုံထားတော့...”

သူ အနောက်သို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်...။ သူမက သူ့လက်ထဲသို့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ထည့်ပေးလိုက်၏...။ ဟယ်ရီ ခက်ခက်ခဲခဲပင် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ခြုံလိုက်ရင်း သူ့မှော်တောင်ဝေးမှ အလင်းရောင်ကိုငြိမ်းကာ ရှေ့သို့ တတ်နိုင်သမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ တိုးလာခဲ့သည်...။ သူ့စိတ်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်လေးလံနေ၏...။ အချိန်မရွေး သူတို့ကို တွေ့သွားနိုင်သလို အချိန်မရွေး အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းကြီးကို မြင်တွေ့ရနိုင်သည်...။

ထို့နောက် သူတို့ရှေ့ရှိအခန်းမှ လာနေသောအသံများကို သူ ကြားလာရသည်...။ လိုဏ်ခေါင်းအဝတွင် ခြင်းတောင်းအဟောင်းကြီးတစ်ခုက ပိတ်ဆို့ထား၏...။ ဟယ်ရီ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရဲပဲ ရှေ့သို့တိုးရင်း ခြင်းတောင်းနှင့် နံရံကြားရှိ လွတ်နေသောကြားလေးထဲမှ အသာချောင်းလိုက်သည်...။

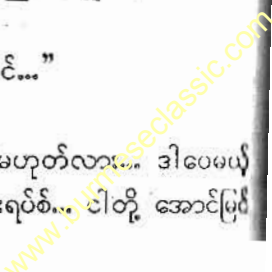
အခန်းထဲဝယ် မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန်သာရှိ၏...။ သို့ရာတွင် သူ နာဂီနီကို မြင်လိုက်ရသည်...။ နာဂီနီမှာ မှော်ပညာဖြင့် ဖန်တီးထားသော လှောင်ချိုင့်ထဲတွင် ခွေနေပြီး လေထဲတွင် လွင့်မျောနေ၏...။ စားပွဲအစွန်းတစ်ခုနှင့်အတူ မှော်တောင်ဝေးကို ကိုင်ဆောင်ထားသော အဖြူရောင် လက်ချောင်းရှည်များကို မြင်နေရသည်...။

ထိုအချိန်မှာပင် စနိပ်၏စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ စနိပ်မှာ ဟယ်ရီ ပုန်းကွယ်နေသော လိုဏ်ခေါင်းနှင့် လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ဝေးသော နေရာ၌ ရှိနေပုံပင်...။

“ သူတို့ရဲ့ ခုခံအား လျော့သွားပါပြီ သခင်...”

ဗိုဒီမော့က...

“ မင်းရဲ့အကူအညီတစ်ခုမှ မပါလိုက်ဘူး မဟုတ်လား... ဒါပေမယ့် မင်းက တကယ်တော်တဲ့ စုန်းတစ်ယောက်ပါပဲ ဆီးဗားရပ်စ်... ငါတို့ အောင်မြင်



ခါနီးနေပြီ...”

“ ကျွန်တော့်ကို သွားရှာခွင့်ပြုပါ... ပေါ်တာကို ဖမ်းခေါ်လာပါရစေ... ကျွန်တော် သူ့ကို ရှာနိုင်ပါတယ် သခင်...”

ဟယ်ရီ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ရင်း နာဂီနီကိုသာ မျက်တောင် မခတ်စတမ်း ကြည့်နေမိသည်...။ မြွေကို ကာကွယ်ထားသော အကာအရံကို ဖောက်ထွင်းနိုင်မည့် ဂါထာမန္တန်များကို စဉ်းစားမိနေ၏...။ သို့ရာတွင် သူ တစ်ခုမှ စဉ်းစားမရပေ...။ သူ့လှုပ်ရှားမှု တစ်ချက်လွဲချော်သွားသည်နှင့် အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်၏...။

ဗိုဒီမော့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏...။ ယခုအခါတွင် သူ၏ အနီရောင် မျက်လုံးများကို သေချာမြင်လာရသည်...။

“ ငါ့မှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေတယ် ဆီးဗားရပ်စ်...”

“ သခင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

ဗိုဒီမော့က သူ၏ သေမင်းမှော်တောင်ငူကို မြှောက်လိုက်ရင်း...

“ ဒီပစ္စည်းက ဘာကိစ္စ ငါ့အတွက် အလုပ်မလုပ်တာလဲ ဆီးဗားရပ်စ်...”

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲဝယ် မြွေတွန်သံတစ်ချက်ကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။ စနိပ်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ ဒီမှော်တောင်ငူနဲ့ သခင် အရမ်းအစွမ်းထက်တဲ့ မှော်ပညာတွေ ဖန်တီးခဲ့တာပဲ... ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး...”

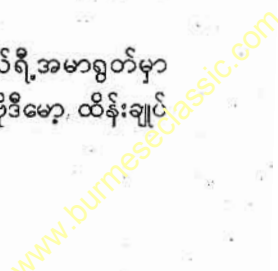
ဗိုဒီမော့က...

“ မဟုတ်သေးဘူး... ဒါ ငါ့စွမ်းဆောင်နေကျ ပုံမှန် မှော်ပညာပဲ...”

ငါ့ရဲ့ နဂိုမူလ အစွမ်းပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီမှော်တောင်ငူက ထင်သလို အစွမ်းမပြဘူး... ဒီမှော်တောင်ငူက အိုလီဗန်ဒါလုပ်ပေးတဲ့ မှော်တောင်ငူထက် ဘာမှ ပို မထူးခြားသလိုပဲ...”

ဗိုဒီမော့၏အသံမှာ တည်ငြိမ်နေသော်လည်း ဟယ်ရီ့အမာရွတ်မှာ စတင်ကာ နာကျင်လာ၏...။ သူ့ခေါင်းထဲဝယ် နာကျင်လာပြီး ဗိုဒီမော့ ထိန်းချုပ် ထားသော ဒေါသကို ခံစားလိုက်မိသည်...။

“ ဘာမှ ပိုမထူးခြားဘူး...”



ဗိုဒီမော့က ထပ်ပြောပြန်၏...။ စနိပ်ဆီမှ စကားသံ မကြားရချေ...။ ဟယ်ရီ စနိပ်၏မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ရပေ...။ စနိပ်တစ်ယောက် အန္တရာယ်ကို အာရုံခံမိ၍ စကားတစ်ခုခုဖြင့် ဖြေသိမ့်ရန် စဉ်းစားနေသလားဟု ဟယ်ရီ တွေးမိသည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ အခန်းထဲဝယ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် ဟယ်ရီ သူ့ကို မမြင်ရတော့ချေ...။ သူ၏စကားသံမှာ ပြောင်းလဲမှုမရှိသော်လည်း ဟယ်ရီ့ခေါင်းထဲတွင်မူ နာကျင်မှုက ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏...။

“ ငါ အကြာကြီး စဉ်းစားကြည့်နေတာ ဆီးဗားရပ်စ်... မင်းကို ဘာကိစ္စ တိုက်ပွဲထဲက ပြန်ခေါ်သလဲ သိလား...”

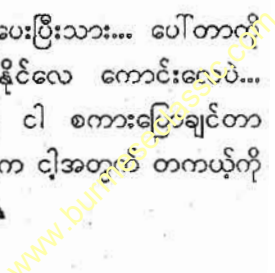
ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ဟယ်ရီ စနိပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်...။ စနိပ်၏ မျက်လုံးများက မှော်ပညာဖြင့် ကာကွယ်ထားသော လှောင်ချိုင့်ထဲမှ မြွေကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေ၏...။

“ မသိပါဘူးသခင်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ပွဲထဲ ပြန်သွားခွင့် ပေးပါ... ပေါ်တာကို ရှာပါရစေ...”

“ မင်းရဲ့လေသံက လူးစီးယပ်စ်နဲ့ တထေရာတည်းပဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် လုံး ငါ့လောက် ပေါ်တာကို နားမလည်ကြဘူး... သူ့ကို ရှာဖို့မလိုဘူး... သူ ကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီလာလိမ့်မယ်... ပေါ်တာရဲ့အားနည်းချက်ကို ငါသိတယ်... သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ သေကျေကုန်မှာကို သူမကြည့်ရက်ဘူး... သူ့အတွက် ဒီလိုဖြစ်ရတာလို့ သူထင်တယ်... ဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုက်ပွဲကို ရပ်တန့် ပစ်ဖို့ သူ ဒီကို လာလိမ့်မယ်...”

“ ဒါပေမယ့် သခင်... သူ တခြားသူတွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေချင် သေသွားနိုင်တယ်...”

“ ငါ ဒက်အိတာတွေအကုန်လုံးကို အမိန့်ပေးပြီးသား... ပေါ်တာကို ဖမ်းရမယ်... သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို များများသတ်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲ... ဒါပေမယ့် သူ့ကို မသတ်ရဘူး... ဒါပေမယ့် အခု ငါ စကားပြောချင်တာ မင်းပဲ ဆီးဗားရပ်စ်... ဟယ်ရီပေါ်တာမဟုတ်ဘူး... မင်းက ငါ့အတွက် တကယ့်ကို တန်ဖိုးရှိခဲ့ပါတယ်... တကယ်ပါ...”



“ ကျွန်တော်လုပ်သမျှ သခင်အတွက်ချည်းပါပဲ သခင်... ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော် ကောင်လေးကို သွားရှာပါရစေ... ကျွန်တော် ရှာနိုင်ပါတယ်...”

“ မသွားရဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်...”

ဗိုဒီမော့၏မျက်လုံးများ နီရဲတက်လာသည်ကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်...။ သူ့အမာရွတ်မှတစ်ဆင့် ဗိုဒီမော့ စိတ်မရှည်တော့မှန်း ဟယ်ရီ ခံစားလိုက်ရသည်...။

“ ဒီအချိန်မှာ ငါစိတ်ပူတာက ကောင်လေးနဲ့တွေ့ရင် ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာပဲ ဆီးဗားရပ်စ်...”

“ သခင်... ဒီမေးခွန်းက လုံးဝ မလိုအပ်ပါဘူး...”

“ ဒါပေမယ့် အဲဒီမေးခွန်းက လိုအပ်နေတယ် ဆီးဗားရပ်စ်... လိုအပ်နေတယ်...”

ဗိုဒီမော့ ရပ်တန့်နေပြန်သဖြင့် ဟယ်ရီ သူ့ကို ပြန်မြင်ရပြန်သည်...။

“ ငါသုံးသမျှ မှော်တောင်စားတွေက ပေါ်တာနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှုံးနိုင်ကုန်ရတာလဲ...”

“ ကျွန်... ကျွန်တော်မသိပါဘူး သခင်...”

“ မသိဘူး... ဟုတ်လား...”

ဗိုဒီမော့၏ဒေါသမှာ ဟယ်ရီခေါင်းထဲသို့ ဆူးချွန်တစ်ခုပမာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာ၏...။ ဟယ်ရီ မအော်မိစေရန် ပါးစပ်ကို လက်နှင့် အတင်း ပိတ်ထားရ၏...။ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်နှင့် သူ ဗိုဒီမော့ဖြစ်သွားကာ စနိပ်၏ ဖြူဖွေးနေသောမျက်နှာကို ကြည့်လျက်ရှိသည်...။

“ ငါ့ရဲ့ ထင်းရှူးသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မှော်တောင်စားက ငါခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးခဲ့တယ် ဆီးဗားရပ်စ်... ဒါပေမယ့် ဟယ်ရီပေါ်တာကို မသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး... နှစ်ခါတိတိ ရှုံးနိုင်ခဲ့တယ်... အိုလီဗန်ဒါက အူတိုင်နှစ်ခု တူနေလို့ဆိုပြီး အခြား မှော်တောင်စား ပြောင်းသုံးဖို့ပြောတယ်... ဒါပေမယ့် လူးစီးယပ်စ်ရဲ့ မှော် တောင်စားလည်း ပေါ်တာနဲ့တွေ့တော့ တစ်စစ ဖြစ်သွားပြန်ရော...”

“ ကျွန်... ကျွန်တော် ရှင်းမပြတတ်ပါဘူး သခင်...”

စနိပ်မှာ ဗိုဒီမော့ကို ကြည့်မနေပေ...။ အကာအကွယ် လှောင်ချိုင့်ထဲမှ မြွေကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏...။



“ ငါ တတိယမြောက် မှော်တောင်ဝေးကို ရှာခဲ့တယ် ဆီးဗားရပ်စ်... မှော်တောင်ဝေးအားလုံးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးပဲ... ငါ သူ့ရဲ့သခင်ဟောင်းဆီက ယူလာခဲ့တာပဲ... ငါ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ အုတ်ဂူထဲက ယူလာခဲ့တာ...”

စနိပ်က ဗိုဒီမော့ကို ကြည့်လိုက်၏...။ သူ့မျက်နှာမှာ လူသေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျှက်ရှိပြီး မျက်လုံးများမှာ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသလို ဖြစ်နေ၏...။

“ သခင်... ကျွန်တော့်ကို ကောင်လေးဆီ သွားခွင့်ပြုပါ...”

ဗိုဒီမော့က လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ တစ်ညလုံး ငါ ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေခဲ့တယ်... ပြီးတော့ ဘာကိစ္စ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးက သူ့ရဲ့အစွမ်းကို မပြတာလဲလို့ စဉ်းစားနေခဲ့တယ်... ရာဇဝင်တွေထဲက ပြောသလို ပိုင်ရှင်အတွက် အစွမ်းပြသလို ငါ့လက်ထဲမှာ အစွမ်းမရှိဘူး... ငါ့မှာ အဖြေရှိပြီလို့ ငါထင်တယ်...”

စနိပ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုချေ...။

“ မင်းသိပြီးသားလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ... မင်းက တကယ် လိမ္မာပါးနပ်သူပဲဟာ... မင်းက ငါ့အတွက် သစ္စာရှိတဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ပါပဲ... ဒီလိုဖြစ်လာတာကို ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး...”

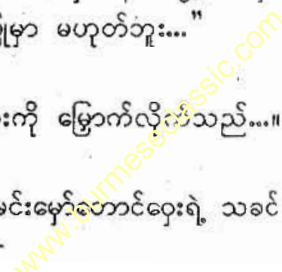
“ သခင်...”

“ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးက ငါ့လက်ထဲမှာ အစွမ်းမပြဘူး ဆီးဗားရပ်စ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက သူ့ပိုင်ရှင် သခင်အစစ် မဟုတ်လို့ပဲ... သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး ပိုင်ရှင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့သူကသာ ဒီမှော်တောင်ဝေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ပဲ... မင်း အဲဗက်စ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သတ်ခဲ့တယ်... ဒီတော့ မင်းအသက်ရှင်နေသရွေ့ ဒီမှော်တောင်ဝေးက ငါ့ကို ပိုင်ရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ သခင်...”

စနိပ်က ငြင်းရန်ပြင်၍ သူ့မှော်တောင်ဝေးကို မြှောက်လိုက်သည်...။ ဗိုဒီမော့က...

“ တခြားနည်းလမ်းမရှိနိုင်ဘူး... ငါ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးရဲ့ သခင်



ဖြစ်ရမယ် ဆီးဗားရပ်စ်... ဒါမှ ပေါ်တုကို အနိုင်ယူနိုင်မယ်...”

ဗိုဒီမော့က လေထဲတွင် မှော်တောင်ငူကို ရွှေယမ်းလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် စနိပ်မှာ ဘာမှ ဖြစ်မသွားချေ...။ ဗိုဒီမော့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ချက်ချင်းပင် ထင်ရှားလာ၏...။ မြွေလှောင်အိမ်မှာ ရုတ်တရက် လည်သွားပြီး စနိပ်မှာ အော်ဟစ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခင်မှာပင် သူ့ခေါင်းနှင့်လည်ပင်းကိုပါ လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်သွားစေ၏...။ ဗိုဒီမော့က မြွေဘာသာစကားဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ သတ်ပစ်လိုက်...”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ စနိပ်မျက်နှာပေါ်ရှိ လက်ကျန် သွေးရောင်အနည်းငယ် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာ၏...။ မြွေစွယ်များက သူ့လည်ပင်းကို ခဲလျက်ရှိပြီး မှော်ပညာဖြင့် ဖန်တီးထားသော လှောင်အိမ်ကို သူ ဖယ်၍မရချေ...။ နောက်ဆုံးတွင် သူ လဲကျသွားတော့သည်...။

ဗိုဒီမော့က အေးစက်စွာပင်...

“ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး...” ဟုပြောရင်း လှည့်ထွက်သွားတော့သည်...။

သူ့တွင် စိတ်ဆင်းရဲမှု ဝမ်းနည်းမှု နောင်တရမှု လုံးဝ မရှိချေ...။ ဤနေရာမှခွာကာ သူခိုင်းသမျှ လုပ်တော့မည့် မှော်တောင်ငူနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရမည့်အချိန်ပင်...။ သူက မြွေလှောင်အိမ်ကို မှော်တောင်ငူဖြင့် ညွှန်လိုက်သည်နှင့် အပေါ်သို့ မြောက်တက်လာ၏...။

စနိပ်မှာ လဲကျနေပြီး လည်ပင်းမှ သွေးများ ဒလဟောထွက်လျက် ရှိသည်...။ ဗိုဒီမော့ နောက်သို့ တစ်ချက်မှ ပြန်လှည့်မကြည့်ပဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး မြွေကြီးမှာ လှောင်အိမ်နှင့်အတူ သူ့နောက်မှ လွင့်မျောရင်း ပါသွား၏...။

သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ် ပြန်ရောက်လာကာ ဟယ်ရီ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်...။ သူ မအော်ဟစ်မိစေရန် သူ့လက်သူ ကိုက်ထားရသဖြင့် လက်ခုံတွင် သွေးများ စီးကျနေ၏...။ သူ နံရံနှင့် ခြင်းကြား အပေါက်ကလေးမှ ကြည့်ရင်း အနက်ရောင် ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် တုန်ရီနေသော ခြေထောက်များကို မြင်နေရ၏...။

“ ဟယ်ရီ...”

www.burmeseclassic.com

ဟာမီယွန်က ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း ဟယ်ရီ သူ့မှော်တောင်ရှေး
ဖြင့် အပေါက်ဝကို ပိတ်ထားသော ခြင်းကြီးကို မယူကာ ဘေးသို့ တိတ်ဆိတ်
စွာ ရွှေ့လိုက်၏...။ အသံတိတ်နိုင်သမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ သူ အခန်းတွင်းသို့
ဝင်လိုက်သည်...။

သူ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ လုပ်မိမှန်း သူ့ကိုယ်သူပင် မသိချေ...။
သူ ဘာကြောင့် သေခါနီးလူတစ်ယောက်အနား ရောက်လာမိမှန်း သူမသိပေ...။
စနိပ်၏ ဖြူဖွေးနေသောမျက်နှာနှင့် လည်ပင်းမှ သွေးများကို တားဆီးရန်
ကြိုးစားနေသော လက်ချောင်းများကို အမြင်တွင် သူ ဘာကို ခံစားလိုက်ရမှန်း
နားမလည်ချေ...။

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူ မှန်းတီးခဲ့သူကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်...။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် စနိပ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန်
ကြိုးစားလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ ခါးကိုင်းလိုက်သည်နှင့် စနိပ်က ဟယ်ရီဝတ်ရုံစ
ကိုဆွဲကာ သူ့အနားသို့ ဆွဲလိုက်ရင်း... လည်ပင်းဆီမှ ဆိုးဝါးလှသော လေသံ
တချို့ ထွက်ကျလာ၏...။

“ ယူ... ယူ... လိုက်...”

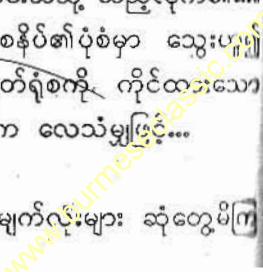
စနိပ်ထံမှ သွေးထက်ထူးဆန်းသော အရာများ စီးကျလာ၏...။ ငွေရောင်
ပြာလဲ့လဲ့ တောက်ပနေကာ အရည်မဟုတ် အငွေ့မဟုတ်သော အရာများပင်...။
သူ၏ ပါးစပ် နားရွက်နှင့် မျက်လုံးများမှ စီးကျလာနေ၏...။ ထိုအရာများကို
ဘာမှန်း ဟယ်ရီ သိသော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပေ...။

ဟာမီယွန်က ဖန်ပုလင်းတစ်လုံးကို လေထဲမှ ဖန်ဆင်းယူလိုက်ရင်း
သူ၏တုန်ရီနေသော လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏...။ ဟယ်ရီ သူ၏ မှော်
တောင်ရှေးဖြင့် ငွေရောင်အရာများကို မယူကာ ဖန်ပုလင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်၏...။

ဖန်ပုလင်း လည်ပင်းထိ ပြည့်ချိန်ဝယ် စနိပ်၏ပုံစံမှာ သွေးဟူ၍
မကျန်တော့သကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျှက်ရှိပြီး ဟယ်ရီဝတ်ရုံစကို ကိုင်ထားသော
သူ့လက်များမှာ အားအင်လျော့နည်းလာ၏...။ သူ့က လေသံမျှဖြင့်...

“ ငါ့... ကို... ကြည့်စမ်း... ပါ...”

အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများနှင့် အနက်ရောင်မျက်လုံးများ ဆုံတွေ့ပါကြ



သည်...။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အနက်ရောင်မျက်လုံးတစ်စုံအတွင်းရှိ အလင်း
 ရောင်မှာ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး သူ့ကို ငေးကြောင်ကာ ကြည့်လျှက်ရှိသည်...။
 ဟယ်ရီကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီးနောက်
 စနိပ် လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်...။





၃၃။ စနိပ်ပြောသောဇာတ်လမ်း

ဟယ်ရီ စနိပ်ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် သူ့ကို ငဲ့ကြည့်နေ၏...။ ထိုအခိုက်မှာပင် အေးစက်စက်လေသံကို အနားမှ ကပ်၍ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ ခုန်ထကာ ဖန်ဘူးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဗိုဒီမော့များ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသလားဟု တွေးလိုက်မိသည်...။

ဗိုဒီမော့၏အသံမှာ နံရံများ ကြမ်းပြင်များဆီမှ တုန်ခါ၍ ထွက်ပေါ်လာ နေခြင်းဖြစ်သည်...။ ဗိုဒီမော့မှာ ဟော့ဝင်နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်နေရာများကို စကားပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ ဟော့မိဒ်ရွာနှင့် ရဲတိုက် ထဲဝယ် တိုက်ခိုက်နေသူများအားလုံး သူ့အသံကို ဘေးနားတွင် ကပ်ပြောနေ သလို ကြားရပေလိမ့်မည်...။ ဗိုဒီမော့၏ အေးစက်တင်းမာလှသော အသံက...

“ မင်းတို့အားလုံး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်... သခင်ကြီးဗိုဒီမော့က ရဲဝံ့သူတွေကို တန်ဖိုးထားတယ်... အခုဆိုရင် မင်းတို့အားလုံး အထိနာနေကြပြီ... ဆက်ပြီး ခုခံနေမယ်ဆိုရင် အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်... ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီလိုဖြစ်တာကို မမြင်လိုဘူး... မှော်ပညာရှင်တွေရဲ့ သွေးတစ်စက် မြေကျတာဟာ အစားထိုးမရတဲ့ ဆိုးရှုံးမှုပဲ...”

“ သခင်ကြီးဗိုဒီမော့က ကြင်နာသနားတတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့တပ်တွေအားလုံးကို ချက်ချင်း ဆုတ်ခွာခိုင်းလိုက်မယ်...”

“ မင်းတို့ကို အချိန်တစ်နာရီ ပေးမယ်... သေတဲ့လူတွေကို ကောက်ယူဖို့နဲ့ ဒဏ်ရာရသူတွေကို ပြုစုဖို့အတွက်ပဲ...”

“ ငါ အခု ဟယ်ရီပေါ်တာကို တိုက်ရိုက်ပြောချင်တယ်... မင်းက မင်းသူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ သေခိုင်းပြီး ငါ့ဆီတော့ ကိုယ်တိုင် လာရင်မဆိုင်ဘူး... ငါ တားမြစ်တော့အုပ်ထဲမှာ တစ်နာရီတိတိစောင့်နေမယ်... အဲဒီအချိန်ကုန်တဲ့အထိ မင်း ငါ့ဆီကို ရောက်မလာဘူးဆိုရင် တိုက်ပွဲ ပြန်စတင်မိမယ်... အဲဒီအချိန် ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကို လိုက်ရှာရလိမ့်မယ် ဟယ်ရီပေါ်တာ... မင်းကို ကာကွယ်ပေးထားသမျှ လူအားလုံးကိုလည်း အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်... မင်းစဉ်းစားဖို့ တစ်နာရီ အချိန်ပေးမယ်...”

ရွန်ရော ဟာမီယွန်ပါ ခေါင်းများကို ပြိုင်တူ ခါယမ်းရင်း ဟယ်ရီ တက်သို့ကြည့်ကာ... ရွန်က...

“ သူ့စကားကို နားမယောင်နဲ့...”

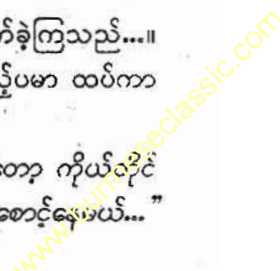
ဟာမီယွန်က...

“ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ... ငါတို့ ရဲတိုက်ဆီ သွားရအောင်... သူက တောအုပ်ထဲမှာဆိုရင် ငါတို့ အစီအစဉ်အသစ် ဆွဲရမယ်...”

သူမက စနိပ်၏အလောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ အပေါက်ဝဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်...။ ရွန်က သူမနောက်မှ လိုက်ပါသွား၏...။ ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်ရင်း စနိပ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်...။ ဇာကို ခံစားမိမှန်း သူမသိချေ...။ သို့ရာတွင် စနိပ်သေဆုံးပုံနှင့် သေဆုံးရသည့် အကြောင်းပြချက်ကိုမူ ထိတ်လန့်မိ၏...။

သူတို့ လိုက်ခေါင်းအတိုင်း တွားသွားကာ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်...။ ဟယ်ရီခေါင်းထဲဝယ် ဗိုဒီမော့၏စကားသံများကို ပဲ့တင်ထပ်သည့်ပမာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြားနေရသည်...။

“ မင်းက မင်းသူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ သေခိုင်းပြီး ငါ့ဆီတော့ ကိုယ်တိုင် လာရင်မဆိုင်ဘူး... ငါ တားမြစ်တော့အုပ်ထဲမှာ တစ်နာရီတိတိ စောင့်နေမယ်...”



အရုဏ်တက်ရန် တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်သာ လိုတော့မည်ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေဆဲပင်...။ သူတို့ အဝင်ဝရံ ကျောက်သား လှေကားထစ်များဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်...။ သူတို့ရှေ့နားဝယ် လှေတစ်စင်း ပမာဏခန့်ရှိမည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင် လှဲလျောင်းနေ၏...။ ဂရပ်နှင့် အခြား ဘီလူးများကိုမူ မတွေ့ရပေ...။

ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး ထူးဆန်းစွာပင် တိတ်ဆိတ်နေ၏...။ အလင်းတန်းများ ကို မမြင်ရတော့သလို ပေါက်ကွဲသံ အော်ဟစ်သံများကိုလည်း မကြားရတော့ချေ...။ အဝင်ဝရံ ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် သွေးများ စွန်းထင်းနေ၏...။ မြကျောက်လုံးလေးများမှာ ယခုထိ ပြန်ကျလျက်ရှိပြီး ကျောက်တုံးအပိုင်းအစများ သစ်သားစများကိုပါ တွေ့ရ၏...။ လှေကားလက်ရန်းတစ်ဝက်နီးပါးမှာ ပြိုကျနေ၏...။ ဟာမီယွန်က လေသံမျှဖြင့်...

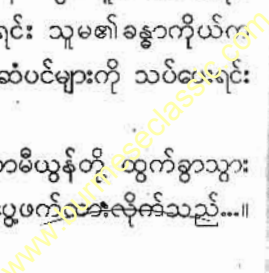
“ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ...”

ရွန်က ခန်းမကြီးဆီသို့ ဆက်ဝင်သွား၏...။ ဟယ်ရီက တံခါးဝတွင် ရပ်လျှက် ကျန်ရစ်သည်...။ အဆောင်အလိုက်ထားသော စားပွဲကြီးများ မရှိတော့ပဲ အခန်းမှာ လူများ ပြည့်ကျပ်နေ၏...။ အသက်ရှင်ကျန်နေသူများမှာ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ်ရပ်ရင်း တစ်ယောက်ပဲခုံးကို တစ်ယောက် ဖက်ထားကြ၏...။

ဒဏ်ရာရသူများကို စင်မြင့်ပေါ်တွင်ထားကာ မဒမ်ပွန်ဖရေနှင့် အကူအညီပေးသူအချို့က ကုသပေးနေကြ၏...။ ဖီရန်ဖီကို ဒဏ်ရာရသူများအကြားတွင် တွေ့ရပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးများထွက်နေကာ လဲကျနေ၏...။

သေဆုံးသူများကို ခန်းမကြီးအလယ်တွင် စီတန်းချထား၏...။ ဖရက်၏ အလောင်းကို ဟယ်ရီ မတွေ့ရချေ...။ အကြောင်းမှာ သူ့မိသားစုတစ်ခုလုံးက ဝန်းရံထား၍ဖြစ်သည်...။ ဂျောက ဖရက်၏ခေါင်းရင်းနားတွင် ဒူးထောက်ထိုင်နေပြီး မစွတ်ဝီစလေမှာ ရင်ဘတ်ပေါ်ဝယ် မှောက်အိပ်ရင်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်က တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါနေ၏...။ မစွတာဝီစလေက သူမ၏ဆံပင်များကို သပ်ပေးရင်း မျက်ရည်များ တိတ်ဆိတ်စွာ စီးကျနေ၏...။

ဟယ်ရီကို စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုပဲ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏...။ ဟာမီယွန်က ဂျင်းနီအနီးသွားကာ သူမကို ပွေဖက်လာအလိုက်သည်...။



ဂျင်းနီမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်နေ၏...။ ရွန်က ဘီလ် ဖလူရာနှင့် ပါစီတို့အနားသို့သွားကာ သူတို့ကို ဖက်ထားလိုက်၏...။ ဂျင်းနီနှင့် ဟာမီယွန် တို့ပါ အခြားသူများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားစဉ် ဖရက်၏အနီးရှိ နောက်ထပ် အလောင်းများကို ဟယ်ရီ သေချာမြင်လိုက်ရသည်...။

ရေးမတ်စ်နှင့် တွန့်ခဲတို့မှာ အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေကြသည့်ပုံစံမျိုး ဖြင့် လှဲလျောင်းလျှက်ရှိသည်...။

ဟယ်ရီ တံခါးဝမှ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာခဲ့စဉ် ခန်းမကြီးမှာ သူ့ မြင်ကွင်းထဲ၌ သေးငယ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ သူ အသက်ပင် မရှုနိုင်သလို ဖြစ်လာသည်...။ သူ နောက်ထပ်အလောင်းများကို မကြည့်ရဲတော့ပေ...။ 'သူ့အတွက် သေဆုံးသွားရသူများကို မကြည့်ရက်တော့ချေ...။ ဟယ်ရီ ဝီစလေမိသားစုများ ကြားသို့လည်း မသွားဝံ့ချေ...။ သူတို့မျက်လုံးများနှင့်လည်း ရင်မဆိုင်ရဲချေ...။ သူသာ အစကတည်းက ဗိုဒီမော့ထံ သွားလိုက်လျှင် ဖရက် သေစရာမလိုပေ...။

သူ နောက်သို့လှည့်ကာ ကျောက်တုံးလှေကားထစ်များအတိုင်း ပြေး တက်လာခဲ့သည်...။ သူ လုံးဝ မခံစားနိုင်တော့ပေ...။

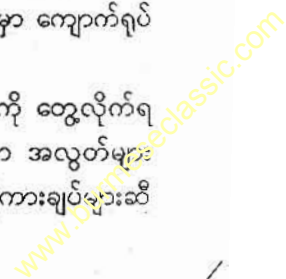
ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေ၏...။ တစ္ဆေများ ပင် ခန်းမကြီးထဲ၌ စုဝေးနေကြပုံရသည်...။ ဟယ်ရီ လက်ထဲတွင် စနိပ်၏ နောက်ဆုံး မှတ်ဉာဏ်များပါသည့် ဖန်ဘူးကို ကိုင်ထားရင်း မရပ်မနား ပြေးလာခဲ့သည်...။ နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်ရုပ်စောင့်ကြပ်နေသည့် ကျောင်းအုပ် ကြီးရုံးခန်းရွှေသို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်...။

“ စကားဝှက်ပြောပါ...”

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး...”

ဟယ်ရီ လုံးဝ မစဉ်းစားပဲ ပြောချလိုက်၏...။ သူ အတွေ့ချင်ဆုံးလူ ၏နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောမိခြင်းပင်...။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကျောက်ရုပ် ကြီးက သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးခြင်းပင်...။

ဟယ်ရီ အခန်းထဲသို့အရောက်တွင် ထူးခြားချက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ သည်...။ နံရံများတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်များမှာ အလွတ်များ ချည်းသာ ဖြစ်နေ၏...။ သူတို့အားလုံး ရဲတိုက်နံရံများရှိ ပန်းချီကားချပ်များဆီ



ကူးသန်းကာ တိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်နေကြပုံပင်...။

ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ထိုင်ခုံအပေါ်တည့်တည့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ရုပ်ပုံမရှိသော ပန်းချီကားဘောင်ကြီးအား စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်...။ သူ နောက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း ဗီရိုထဲမှ ကျောက်ရေခွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ စားပွဲပေါ်သို့ မတင်လိုက်ပြီး ကျောက်သားခွက်ထဲသို့ စနိပ်၏မှတ်ဉာဏ်များကို လောင်းထည့်လိုက်သည်...။

ယခုအချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲ သွားနေရမည်မှာ စိတ်သက်သာစရာ ကောင်းလှသည်...။ စနိပ်ချန်ထားခဲ့သော အတွေးများမှာ ယခု သူ့အတွေးများလောက် ဆိုးမည်မထင်ပေ...။ မှတ်ဉာဏ်များမှာ ငွေရောင်ဖြူလှလှဖြစ်ပြီး ကျောက်သားခွက်ထဲတွင် လည်ပတ်ပျော်ဝင်သွား၏...။

ဟယ်ရီ လုံးဝ တုံ့နှေးမနေပဲ မှတ်ဉာဏ်များထဲသို့ ငုပ်ဝင်လိုက်သည်...။ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ မြေပြင်ပေါ်သို့ သူ ခြေချလိုက်မိသည်...။ သူ့ရောက်နေသောနေရာမှာ လူသူကင်းရှင်းနေသည့် ကစားကွင်းတစ်ခုဖြစ်သည်...။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ ဒါန်းစီးလျှက်ရှိပြီး ခပ်ပိန်ပိန်ကောင်လေးတစ်ယောက်က ချုံပုတ်အကွယ်မှ ငေးကြည့်နေ၏...။ သူ၏ ဆံပင်အနက်ရောင်များမှာ အလွန်ရှည်လျားနေပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီ တိုနဲ့နို့ကို လူကြီးတစ်ယောက်၏ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် တွဲဝတ်ထား၏...။ ဟယ်ရီ ကောင်လေးအနီးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်...။

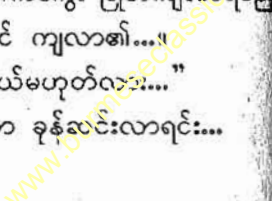
စနိပ်မှာ ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်ထက် ပိုအသက်ကြီးမည့်ပုံ မရှိချေ...။ သူက ညီမအငယ်ကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏...။ အငယ်မမှာ ဒါန်းကို အစ်မဖြစ်သူထက်ပို၍ မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင် လွှဲနေ၏...။ အကြီးမက...

“ လီလီ... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ...”

ကောင်မလေးက နားမထောင်ပဲ အလွန်မြင့်သောနေရာတွင် လက်ကို လွှတ်လိုက်၏...။ သူမ လေထဲသို့ လွင့်စင်သွားပြီး လေထဲတွင် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောနေ၏...။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျလာရမည့် အစား လေထီးနှင့်ဆင်းလာသလို ဖြည်းညင်းစွာပင် ကျလာ၏...။

“ အမေက မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား...”

ပီကျူးနီးယားက ဒါန်းကို အရှိန်သတ်ကာ ခုန်ဆင်းလာရင်း...



“ အမေက ဒီလိုလုပ်ခွင့်မပြုဘူး လီလီ...”

လီလီက ပြုံးရင်းနှင့်...

“ ဒါပေမယ့် ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ... အစ်မ... ဒီမှာလာကြည့်စမ်း... ငါ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ ပြမယ်...”

ပီကျူးနီးယားက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏...။ ကစားကွင်းတစ်ခု လုံးဝယ် သူတို့ချည်းသာ ရှိနေ၏...။ သို့ရာတွင် စနိပ်ရှိနေသည်ကို နှစ်ယောက် လုံး မသိကြချေ...။ လီလီက စနိပ်ပုန်းနေသော ချုံပုတ်အနီးမှ ကြွေကျနေသော ပန်းတစ်ပွင့်ကို ကောက်လိုက်သည်...။

ပီကျူးနီးယားက သိချင်စိတ်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးကပ်လာ၏...။ လီလီက ပီကျူးနီးယား အနီးသို့ ရောက်လာသည်အထိ စောင့်နေလိုက်ပြီး သူမ၏ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်...။ လက်ဖဝါးပေါ်ရှိ ပန်းပွင့်လေး၏ ပွင့်ချပ်များ မှာ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေ၏...။

“ ရုပ်စမ်း...”

ပီကျူးနီးယားက အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ နင့်ကို ဘာအန္တရာယ်မှ ပေးတာမှ မဟုတ်ပဲ...”

လီလီက ပြောရင်း ပန်းပွင့်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်...။

ပီကျူးနီးယားက ပန်းပွင့်ကို ကြည့်ရင်း...

“ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ... ဒါပေမယ့် နင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ...”

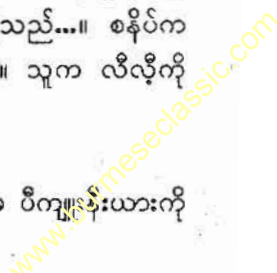
သူမအသံထဲတွင် သိချင်စိတ်တို့ ပြည့်နှက်နေ၏...။ စနိပ်က ဆက်၍ ပုန်းမနေနိုင်တော့ပဲ ချုံပုတ်နောက်မှ ခုန်ထွက်လာရင်း...

“ အရမ်းထူးဆန်းတယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား...”

ပီကျူးနီးယားမှာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ရင်း ဒါန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့် ပြေး၏...။ လီလီမှာမူ မူလနေရာတွင်ပင် ရပ်တန့်လျှက်ရှိသည်...။ စနိပ်က သူ့ အပြင်သို့ ထွက်လာမိသည်ကို နောင်တရနေဟန်ပင်...။ သူက လီလီကို ရက်သလို ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေ၏...။ လီလီက...

“ ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲ...”

စနိပ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်တူ၏...။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ပီကျူးနီးယားကို



တစ်ချက်ကြည့်ရင်း သူ့အသံကို နှိမ့်လိုက်ကာ...

“ နင်ဘာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်...”

“ နင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...”

စနိပ်က လေသံမျှဖြင့်...

“ နင်က... နင်က... စုန်းပဲ...”

သူမက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့်...

“ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောစရာ စကားလား...”

သူမက နောက်သို့လှည့်ကာ သူ့အစ်မရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်...။

ယခုအခါတွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဒါန်းနားတွင် ရုပ်နေရင်း သူ့ကို မနှစ်သက်သလို ကြည့်နေကြ၏...။

စနိပ်က လီလီအား...

“ နင်က တကယ့်ကို စုန်းပဲ... ငါ နင့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ

ကြာပြီ... ဒါပေမယ့် ဒါ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး... ငါ့အမေလည်း စုန်းပဲ... ငါလည်း စုန်းပဲ...”

ပီကျူးနီးယားက ရယ်လိုက်ရင်း...

“ စုန်း... ဟုတ်လား...”

သူမ သတ္တိပြန်ရှိလာပုံပေါ်သည်...။

“ နင့်ကို ငါသိပါတယ်... နင်က စနိပ်ပါ... နင်က မြစ်ကမ်းနား

နားမှာ နေတယ် မဟုတ်လား... ဘာကိစ္စ ငါတို့ကို လာချောင်းရတာလဲ...”

စနိပ်က မကျေမနပ်ဖြင့်...

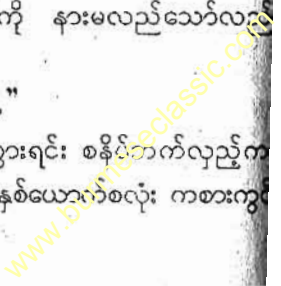
“ ငါ ချောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... အနည်းဆုံး နင့်ကို မချောင်းဘူး...

နင်က မက်ဂယ်ပဲ...”

ပီကျူးနီးယားမှာ ထိုစကား၏အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်သော်လည်း စနိပ်၏လေသံကိုမူ ကြိုက်ပုံမရပေ...။

“ လီလီ... လာခဲ့... ငါတို့ပြန်ကြမယ်...”

လီလီက သူမ၏အစ်မနောက်သို့ လိုက်သွားရင်း စနိပ်ဘက်လှည့်ကာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးသွား၏...။ သူက ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ကစားကွဲ



တံခါးဝဆီ ထွက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏...။ စန်ပဲက အလွန်ပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန်တူ၏...။ သူက ဤအခြေအနေကိုရအောင် အတော် ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း တလွဲဖြစ်သွားမှန်း ဟယ်ရီ နားလည်လိုက်သည်...။

မြင်ကွင်းများက ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ပေါ်လာ ပြန်သည်...။ ယခုအခါ သစ်ပင်များကြားသို့ သူ ရောက်နေပြီး နေရောင်ခြည်က သစ်ရွက်များကြားမှ ဖြာကျနေ၏...။ ကလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက်ရှိသည်...။ စန်ပဲက ယခုတော့ သူ၏ ပွယောင်းယောင်း ကုတ်အင်္ကျီ ကြီးကို ချွတ်ထား၏...။

“ ဝန်ကြီးဌာနက ကျောင်းပြင်ပမှာ မှော်ပညာသုံးရင် အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်... နင် စာရပြီးပြီ မဟုတ်လား...”

“ ငါ ကျောင်းပြင်ပမှာ မှော်ပညာသုံးနေကျပဲ...”

“ ငါတို့အတွက်က ပြဿနာမရှိသေးဘူး... ငါတို့မှာ မှော်တောင်ပေး မရှိသေးဘူး... ကလေးဘဝမှာ မထိန်းနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ထားတယ်... ဒါပေမယ့် နင့်အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ သူတို့က နင့်ကို စပြီး လေ့ကျင့်ပေးလိမ့် မယ်... အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ သတိထားရတော့မယ်...”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် လီလီက သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ လေထဲတွင် ငွေ့ယမ်းကြည့်နေ၏...။ မီးပွင့်ကလေးများ ထွက်လာ မလားဟု သူမမျှော်လင့်နေမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ ထို့နောက် သူမက သစ်ကိုင်းကို လွှတ်ချလိုက်ရင်း...

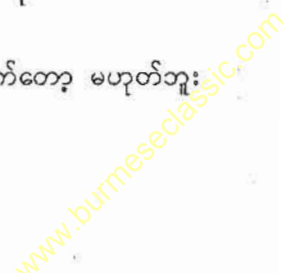
“ ဒါ တကယ်ပဲ မဟုတ်လား... ငါ့ကို နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား... ပီကျူးနီးယားက နင် ငါ့ကို ညာနေတာတဲ့... ဟော့ဝင်ကျောင်း ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့... ဒါ တကယ်ပါနော်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား...”

စန်ပဲက...

“ ငါတို့အတွက်ကတော့ တကယ်ပဲ... သူ့အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့... နင်နဲ့ငါ အကြောင်းကြားစာ ရလိမ့်မယ်...”

လီလီက လေသံမျှဖြင့်...

“ တကယ်ပဲလား...”



“ တကယ်ပေါ့...”

စနိပ်၏မျက်နှာတွင် ယုံကြည်ချက်တို့ကို အထင်းသား တွေ့ရ၏...။

“ တကယ်ပဲ စာကို စီးကွက်နဲ့ ပို့မှာပေါ့...”

စနိပ်က...

“ ပုံမှန်ကတော့ ဒီနည်းအတိုင်းပဲ... ဒါပေမယ့် နင်က မက်ဂယ်တွေက မွေးတာ ဆိုတော့ ကျောင်းက တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး နင့်မိဘတွေကို ရှင်းပြလိမ့်မယ်ထင်တယ်...”

“ မက်ဂယ်မွေးဖြစ်ရတာ ဘာတွေ ကွဲပြားခြားနားလို့လဲဟင်...”

စနိပ်က ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“ ဘာ... ဘာမှ မကွဲပြားပါဘူး...”

လီလီက စိတ်သက်သာရာရသွားပုံဖြင့်...

“ ကောင်းတာပေါ့...”

သူမ စိတ်ပူနေသည်မှာ သိသာလှသည်...။ စနိပ်က...

“ နင့်ဆီမှာ မှော်ပညာအစွမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်... ငါ မြင်ရတယ်... နင့်ကို ငါ စောင့်ကြည့်နေတိုင်းပဲ...”

သူ့စကားမှာ မဆုံးခင်ပင် ရုပ်တန့်သွား၏...။ သူမက သူ့စကားကို နားထောင်မနေပဲ နေရာမှ ထလိုက်ရင်း...

“ နင့်အိမ်မှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ...”

စနိပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း...

“ ကောင်းပါတယ်... အဆင်ပြေပါတယ်...”

“ ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘူးလား...”

“ ရန်တော့ ဖြစ်နေကြတုန်းပဲ...”

စနိပ်က သစ်ရွက်များကို လက်တစ်ဆုပ်စာမျှ ခူးယူကာ ခြေမွှပစ်ရင်း...

“ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာခင် ငါ သွားတော့မှာပဲ...”

“ နင့်ရဲ့အဖေက မှော်ပညာကို မကြိုက်ဘူးလား...”

“ သူက ဘာကိုမှ မကြိုက်တာပါ...”

“ ဆီးဗားရပ်စ်...”

စနိပ်၏မျက်နှာတွင် သူမက နာမည်ခေါ်လိုက်သဖြင့် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာ၏...။

“ ဟင်... ဘာလဲ...”

“ ငါ့ကို ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေအကြောင်း ထပ်ပြောပြစမ်းပါ...”

“ သူတို့ကို ဘာကိစ္စ သိချင်တာလဲ...”

“ ငါ ကျောင်းအပြင်မှာ မှော်ပညာ သုံးမိရင်...”

“ အဲဒီအတွက်လောက်နဲ့ နင့်ကို ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါတွေလက် မအပ်ပါဘူးဟာ... သူတို့က တကယ့်လူဆိုးကြီးတွေအတွက်ပါ... သူတို့က စုန်းကဝေ အကျဉ်းထောင် အက်ဇကာဘန်က အစောင့်တွေပေါ့... နင်က ဘယ်လိုမှ အက်ဇကာဘန်ကို ရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... နင်က အရမ်း...”

စနိပ်၏မျက်နှာ နီရဲသွားပြီး သစ်ရွက်များကိုသာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ခြေမွနေ၏...။ ဟယ်ရီနောက်မှ အသံတစ်သံကြားရ၍ သူ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်...။ ပီကျူးနီးယားက သစ်ပင်နောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေ၏...။

“ ကျူနီး...”

လီလီက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သော်လည်း ‘စနိပ်က ထိုင်နေရာ မှ ခုန်ထရင်း...’

“ အခု ဘယ်သူက ချောင်းနေသလဲ... ဘာလိုချင်လို့လဲ...”

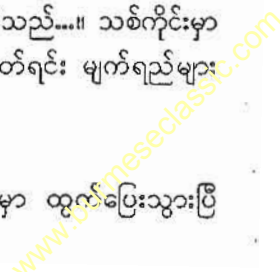
ပီကျူးနီးယားမှာ လူမိသွားသဖြင့် လန့်နေပုံရသည်...။ သူမက တစ်ခုခု ကို ဆင်ခြေပေးရန် ကြိုးစားနေ၏...။

“ နင်ဝတ်ထားတာက ဘာလဲ... နင့်အမေရဲ့ အင်္ကျီလား...”

သူမက စနိပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ပြောလိုက်၏...။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပျွတ်ကနဲ အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ပီကျူးနီးယား၏ခေါင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းမှာ ကျိုးကျလာ၏...။ လီလီက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သစ်ကိုင်းမှာ ပီကျူးနီးယား၏ပခုံးပေါ် ကျသွားပြီး သူမက နောက်ဆုတ်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏...။

“ ကျူနီး...”

လီလီက ခေါ်လိုက်သော်လည်း ပီကျူးနီးယားမှာ ထွက်ပြေးသွားပြီ



ဖြစ်သည်...။

“ နင် လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား...”

“ မဟုတ်ဘူး...”

စနိပ်မှာ မလုံမလဲနှင့် ကြောက်လန့်နေပုံရ၏...။ လီလီက နောက်သို့ ဆုတ်သွားရင်း...

“ နင်လုပ်တာပါ... နင် သူ့ကို နာအောင် လုပ်လိုက်တာ...”

“ မဟုတ်ဘူး... ငါ ဘာမှ မလုပ်ဘူး...”

သို့ရာတွင် စနိပ်၏လိမ်ညာမှုမှာ လီလီအတွက် မလုံလောက်ပေ...။ သူမက နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏အစ်မနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားတော့သည်...။ စနိပ်တစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်...။

ထို့နောက်တွင် မြင်ကွင်းများမှာ ပြောင်းလဲသွားပြန်၏...။ ဟယ်ရီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ သူ့ရောက်နေသောနေရာမှာ စင်္ကြံအမှတ် ကိုးလေးပိုင်းသုံးပိုင်း ဖြစ်သည်...။

စနိပ်မှာ သူ့အနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေပြီး သူနှင့်အတူ ခပ်ပိန်ပိန် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏...။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကိုမူ သူတို့မိဘများနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့ရ၏...။ လီလီမှာ သူ့အစ်မကို တောင်းပန်နေဟန်တူသည်...။ ဟယ်ရီ အသံကြားရစေရန် အနီးသို့ တိုးလာခဲ့သည်...။

“ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကျူးနီး... တကယ်ပါ...”

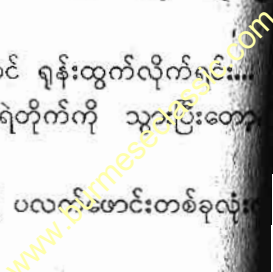
သူမက အစ်မဖြစ်သူ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း ပီကျူးနီးယားက ဆွဲဖယ်ရန် ကြိုးစားနေ၏...။

“ ငါ အဲဒီကို ရောက်သွားရင် ပရော်ဖက်ဆာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဆီသွား သူ့ကို စိတ်ပြောင်းလာအောင် ပြောပေးပါ့မယ်...”

ပီကျူးနီးယားက သူ့လက်ကို လွှတ်အောင် ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း...

“ ငါ... မသွားချင်ဘူး... ငါ အဲဒီလိုရဲတိုက်ကို သွားပြီးတော့ သင်ချင်တယ်များ ထင်...”

သူမ စကားမဆုံးမီမှာပင် ရပ်တန့်သွား၍ ပလက်ဖောင်းတစ်ခုလုံး



ကြည့်လိုက်မိ၏...။ ကြောင်များမှာ ပိုင်ရှင်များ၏လက်ထဲဝယ် တညောင်ညောင် အော်ဟစ်နေ၏...။ အချို့ကျောင်းသားများလက်ထဲရှိ ငှက်လှောင်အိမ်များအတွင်း မှ ဇီးကွက်များမှာ တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေကြ၏...။

ကျောင်းသားအချို့မှာ သူတို့၏အနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး အချို့က ပစ္စည်းများကို ကြက်သွေးရောင် ရထားကြီးပေါ်သို့ သယ်တင်လျက် ရှိကြသည်...။

“ ငါ အဲဒီလို အစုတ်အပြတ် မဖြစ်ချင်ဘူး...”

လီလီက စတင်ငိုကြွေးတော့သည်...။

“ ငါ့ကို နင် ဒီလိုပြောစရာလား...”

ပီကျူးနီးယားက...

“ နင်သွားမယ့်ကျောင်းက အဲဒီလိုနေရာပဲ... နင်ရော စနိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရော အတူတူပဲ... သုံးမရဘူး... နင်တို့ ငါတို့လို ပုံမှန်လူတွေနဲ့ ဝေးနေတာ ကောင်းတယ်... ဒါ ငါတို့အတွက် လုံခြုံတာပဲ...”

လီလီ သူ့မိဘများဆီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏...။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း သဘောတကျ ဖြစ်နေကြပုံပင်...။ သူမက အစ်မ ဖြစ်သူဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ လေသံကို နှိမ့်ချရင်း...

“ နင် ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ စာရေးပြီး နင့်ကိုလက်ခံဖို့ တောင်းပန် တုန်းကတော့ အစုတ်အပြတ်တွေနေတဲ့ကျောင်းလို့ မထင်ဘူး မဟုတ်လား...”

ပီကျူးနီးယား၏မျက်နှာ နီရဲသွားပြီး...

“ ငါ တစ်ခါမှ မတောင်းပန်ဖူးပါဘူး...”

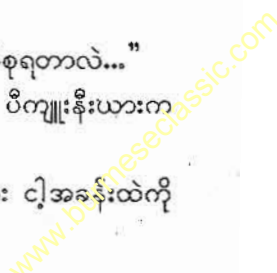
“ သူ့ရဲ့ပြန်စာကို ငါ ဖတ်ရပါတယ်... တကယ့်ကို ကြင်နာတတ်မယ့် ပုံပျိုးပဲ...”

ပီကျူးနီးယားက...

“ နင် ဘာလို့ သူများ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုရတာလဲ...”

လီလီက စနိပ်ထံသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်...။ ပီကျူးနီးယားက လန့်တကြားဖြင့်...

“ ဒီကောင်လေး တွေတာလား... နင်နဲ့ဒီကောင်လေး ငါ့အနီးထဲကို



ခိုးဝင်ကြသလား...”

“ မဟုတ်ဘူး... ခိုးဝင်တာမဟုတ်ဘူး... ဆီးဗားရပ်စ်က စာအိတ်ကို မြင်တော့ မက်ဂယ်တစ်ယောက်က ဟော့ဝင်နဲ့ ဆက်သွယ်တာကို မယုံနိုင်ဘူး... ကြည့်ရတာ စာတိုက်မှာ အယောင်ဆောင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စုန်း တစ်ယောက် ယောက်က နင့်စာကို မှားပို့ပေးလိုက်တာလို့ သူက ထင်တယ်...”

ပီကျူနီးယားက...

“ နေရာတကာကို စုန်းတွေက ဝင်ပါနေတော့တာပဲ... အလကား ဟာတွေ...”

ထို့နောက် သူမက အဖေနှင့်အမေ အနားသို့ ပြန်ကပ်သွား၏...။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်ကွင်းများက ပြောင်းလဲသွားပြန်၏...။ စနိပ်မှာ ဟော့ဝင်ရထား၏ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် အပြေးအလွှား လျှောက်လျှက်ရှိ သည်...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ကျောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်...။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ရပ်လိုက်၏...။ ထောင့်ဆုံးရှိထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် လီလီ ထိုင်လျက် ရှိပြီး ပြတင်းပေါက်မှန်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ကြည့်နေ၏...။

စနိပ် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ လီလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်...။ သူမက တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ကိုသာ ပြန်လှည့်ကြည့်နေလိုက်သည်...။ သူမ၏မျက်နှာမှာ ငိုထားပုံပေါ်သည်...။ သူမက...

“ ငါ နင်နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး...”

“ ဘာလို့လဲ...”

“ ကျူနီးက ငါ့ကို မုန်းသွားပြီ... ငါတို့ ဒမ်ဘယ်လ်ခိုးဆီက စာကို တွေ့သွားလို့...”

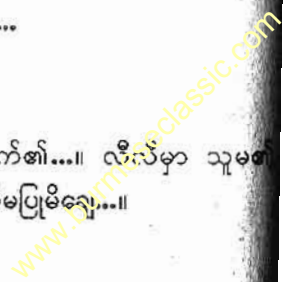
“ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ...”

သူမက စနိပ်အား မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း...

“ သူက ငါ့အစ်မပဲ...”

“ သူက...”

စနိပ် သူ့စကားကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်၏...။ လီလီမှာ သူမ၏ မျက်ရည်များကို သုတ်နေရ၍ သူ့စကားကို သတိမပြုမိချေ...။



“ ငါတို့ အခု ဟော့ဝင်ကို သွားနေရပြီပဲ...”

သူမက ခေါင်းညှိတ်ရင်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးလိုက်၏...။

“ နင် စလေသရင်အဆောင်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ...”

“ စလေသရင်... ဟုတ်လား...”

အခန်းထဲဝယ် ထိုင်နေသော အခြားကောင်လေးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ဝင်မေးလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ အခုမှပင် အခန်းထဲရှိ ကျန်နှစ်ယောက်ကို အာရုံစိုက်လိုက်မိသည်...။ သူ့ဖခင်ဖြစ်သူကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။

“ စလေသရင်မှာ ဘယ်သူ နေချင်မှာလဲ... ငါသာဆို ချက်ချင်း ကျောင်းထွက်ပစ်မှာပဲ... မင်းရော...”

ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာက သူ့ရှေ့မှကောင်လေးကို မေးလိုက်၏...။ ထိုသူမှာ ဆီးရီးယပ်စ်မှန်း ဟယ်ရီ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်၏...။ ဆီးရီးယပ်စ်က မပြုံးပဲ...

“ ငါ့တစ်မိသားစုလုံး စလေသရင်တွေချည်းပဲ...”

ဂျိမ်းစ်က...

“ ကောင်းရော... ဒါဆို မင်းအတွက် ပြဿနာမဟုတ်ဘူးပေါ့...”

ဆီးရီးယပ်စ်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ ငါကတော့ အစဉ်အလာကို ချိုးဖောက်ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ... ဒါနဲ့ မင်းရော... ရွေးချယ်ခွင့်ရှိမယ်ဆို ဘယ်သွားမလဲ...”

ဂျိမ်းစ်က လေထဲမှ မမြင်ရသော ဓားကို ဟန်ပါပါ မြှောက်လိုက်ရင်း...

“ ဂရစ်ဖင်ဒေါကိုပေါ့... ရဲရင့်တဲ့နှလုံးသားရှိတဲ့သူတွေအတွက် နေရာလေ... ငါ့အဖေလည်း ဂရစ်ဖင်ဒေါပဲ...”

စနိပ်က မကျေမနပ် အသံတစ်ချက်ပြုလိုက်၏...။ ဂျိမ်းစ်က သူ့ဘက် လှည့်ရင်း...

“ ဘာပြဿနာရှိလဲ သူငယ်ချင်း...”

“ မရှိပါဘူး...”

ဆီးရီးယပ်စ်က...

“ မင်းကရော ဘယ်ရောက်မယ်ထင်လဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကော့ ဘယ်အဆောင်ကမှ ရွေးမယ်မထင်ဘူး...”

ဂျိမ်းစ်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်...။ လီလီက မျက်နှာနီနီဖြင့် ထရပ်ရင်း ဂျိမ်းစ်နှင့် ဆီးရီးယပ်စ်အား မနှစ်သက်သလို ကြည့်ကာ...

“ လာစမ်းပါ ဆီးဗားရပ်စ်... တခြားအခန်းသွားရအောင်...”

“ အူး..... ”

ဂျိမ်းစ်နှင့် ဆီးရီးယပ်စ်တို့က ပြိုင်တူလှောင်လိုက်ကြပြီး ဂျိမ်းစ်က စနိပ်အား ခြေထိုးခံရန် ကြိုးစားလိုက်သည်...။

ထို့နောက်တွင် အခန်းတံခါးမှာ ဝုန်းကနဲ ဆောင်ပိတ်သွားပြီးနောက် ဟယ်ရီ၏မြင်ကွင်းများ ပြောင်းလဲသွားပြန်၏...။

ယခုတစ်ခါ၌ ဟယ်ရီမှာ စနိပ်နောက်တွင် ရပ်လျက်ရှိသည်...။ သူတို့ရှေ့တွင် အဆောင်လေးဆောင်မှ စားပွဲများ ရှိနေ၏...။ ထို့နောက်တွင် ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက...

“ အီဗန်... လီလီ...”

သူ့မိခင် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တုန်တုန်ရီရီတက်သွားကာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ ကြည့်နေမိသည်...။ ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါက အဆောင်ခွဲသည့် ဦးထုပ်ကို သူမ၏ခေါင်းပေါ် ဆောင်းပေးလိုက်သည်နှင့် စက္ကန့်ပိုင်းမျှအကြာတွင် ဦးထုပ်က...

“ ဂရစ်ဖင်ဒေါ...” ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏...။

စနိပ် တစ်ချက်မျှ ညည်းတွားလိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။ လီလီက ဦးထုပ်ကို မက်ဂွန်နာဂေါထံပြန်ပေးရင်း ဂရစ်ဖင်ဒေါစားပွဲဆီသို့ အမြန်ဆင်းလာခဲ့သည်...။ သူမက စနိပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်သလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်...။

ဆီးရီးယပ်စ်က သူမ ဝင်ထိုင်နိုင်စေရန် နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူမက ဆီးရီးယပ်စ်ကို မှတ်မိဟန်ဖြင့် လုံးဝမကြည့်ပဲ မျက်နှာလွှဲနေ၏...။

ဆက်လက်၍ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်နေသည်ကို ဟယ်ရီ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်...။ လူပင် ပက်တီဂူးနှင့် သူ့အဖေတို့မှာ လီလီနှင့် ဆီးရီးယပ်စ်တို့နားဝယ် သွားထိုင်ကြ၏...။ နောက်ဆုံး ကျောင်းသား တစ်ဒါဇင်ခန့်



ကျန်သောအချိန်မှ မက်ဂွန်နာဂေါက စနိပ်အား ခေါ်လိုက်သည်...။

ဟယ်ရီ သူနှင့်အတူ ထိုင်ခုံအနီးထိ လိုက်သွားလိုက်သည်...။ ဦးထုပ်က သူ့ခေါင်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် “ စလေသရင် ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

စနိပ်က ခန်းမကြီး၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ စလေသရင်စားပွဲရှိရာသို့ သွား၏...။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တံဆိပ်နှင့် လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖွိုင်းက စနိပ်ပခုံးကိုပုတ်ကာ သူ့အနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏...။

ထို့နောက်တွင် မြင်ကွင်းများမှာ ပြောင်းလဲသွားပြန်၏...။

လီလီနှင့် စနိပ်တို့မှာ ရဲတိုက်အပြင်တွင် ငြင်းခုံရင်း လမ်းလျှောက်နေကြ ၏...။ ဟယ်ရီ အမြန်ဆုံး သူတို့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်...။ သူ အနီး သို့ ရောက်ချိန်ဝယ် သူတို့အရပ်များ မြင့်လာကြကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်...။ အဆောင်ခွဲပြီးနောက် နှစ်အနည်းငယ် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပုံရသည်...။ စနိပ်က...

“ ငါတို့က သူငယ်ချင်းကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား...”

“ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့သူတွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး... အဆိုးဆုံးက အက်ဗရီနဲ့ မာလ်ဆစ်ဘာပဲ... အရမ်းဆိုးဝါးလွန်း တယ်... သူတို့ မယ်ရီ မက်ဒေါနယ်လ်ကို ကျန်ခဲ့တဲ့ရက်က ဘာလုပ်ဖို့ကြိုးစား သလဲ နင်သိရဲ့လား ဆက်မိ...”

လီလီက စနိပ်ကို ကြည့်လိုက်၏...။ စနိပ်က...

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ... သက်သက်မဲ့နောက်တာပါ... ရယ်စရာ လုပ်တာပါ...”

“ ဒါမိစ္ဆာမှော်ပညာပဲ... ဒါကို နင်က ရယ်နိုင်သလား...”

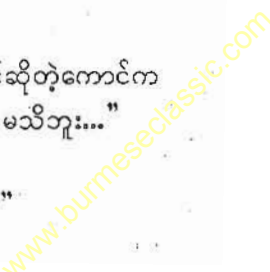
“ ပေါ်တာနဲ့သူ့အဖော်တွေ လုပ်တဲ့ဟာတွေကရော... ဘာထူးသလဲ...” စနိပ်မျက်နှာမှာ နီရဲစပြုလာ၏...။ လီလီက...

“ ပေါ်တာက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ...”

“ သူတို့ ညဆို အပြင်ကို ခိုးခိုးထွက်တယ်... လူပင်ဆိုတဲ့ကောင်က တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေတယ်... သူ ဘယ်ကို သွားသွားနေလဲ မသိဘူး...”

လီလီက...

“ သူနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ သူတို့ပြောတယ်...”



စနိပ်က...

“ လတိုင်း... လပြည့်ညတိုင်းပဲလား...”

လီလီက အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“ နင်ဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲ ငါသိတယ် ဆက်မိ... နင် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ညဘက် သူတို့လုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ...”

“ သူတို့က အခြားလူတွေထင်သလို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တော်တဲ့အဖွဲ့ မဟုတ်ဘူးလို့ သက်သေပြမလို့...”

လီလီက အသံကို နှိမ့်ချလိုက်ပြီး...

“ သူတို့က မိစ္ဆာမှော်ပညာ သုံးနေတာမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ နင်က အရမ်း ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့သူပဲ... ကျန်ခဲ့တဲ့ညက ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါ ကြားပြီးပြီ... နင် မိုးမခပင်အောက်က လိုဏ်ခေါင်းထဲကို ခိုးဝင်ခဲ့တယ်... အဲဒီမှာ ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာက နင့်ကို အန္တရာယ်ထဲကနေ ကယ်လိုက်ရတယ်...”

စနိပ်၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“ ကယ်တယ်... ဟုတ်လား... သူက ငါ့ကို ကယ်တာမဟုတ်ဘူး... သူ့ကိုယ်သူရယ် သူ့သူငယ်ချင်းတွေရယ်ကိုပဲ ကယ်တာ... နင် သူတို့နဲ့မပေါင်း ရဘူး... ငါ... ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး...”

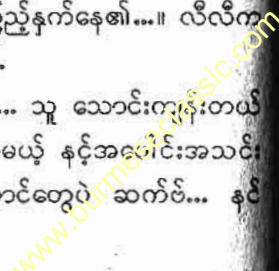
“ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး... ဟုတ်လား...”

လီလီ၏ စူးရှအကြည့်နှင့် အသံကြောင့် စနိပ် နောက်ဆုတ်လိုက်ရင်း...

“ ငါ ဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာက နင့်ကို သက်သက်မဲ့ အရူးလုပ်နေတာ ငါကြည့်မနေနိုင်ဘူး... သူက... အားလုံးထင်သလို ကွပ်ဒစ်ချ် သူရဲကောင်းကြီး မဟုတ်ဘူး...”

စနိပ်လေသံတွင် ခါးသီးနာကျင်မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏...။ လီလီက မျက်ခုံးများကို ပင့်တင်လိုက်ရင်း အံ့ဩနေဟန်ဖြင့်...

“ ငါ ဂျိမ်းစ်ပေါ်တာအကြောင်းကို သိတယ်... သူ သောင်းကျန်းတယ် ဆိုတာ ငါသိတယ်... နင်ပြောပြဖို့ မလိုဘူး... ဒါပေမယ့် နင့်အပေါင်းအသင်း အက်ဗရီနဲ့ မာလ်ဆစ်ဘာတို့ကမှ တကယ့်မိစ္ဆာကောင်တွေပဲ ဆက်မိ... နင်



သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလဲ ငါ နားမလည်နိုင်ဘူး...”

ထို့နောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် အဝေးသို့ လျှောက်ထွက်သွားရင်း မြင်ကွင်းများမှာ ပြောင်းလဲသွားပြန်၏...။

စနိပ်တစ်ယောက် သူ၏ မိစ္ဆာမှော်ပညာနှိမ်နင်းရေးဘာသာရပ် စာမေးပွဲဖြေပြီး ထွက်လာသည်ကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်...။ သစ်ပင်အောက်ဝယ် ဂျိမ်းစ် ဆီးရီးယပ်စ် လူပင်နှင့် ပက်တီဂရူးတို့ ထိုင်နေကြ၏...။

သို့ရာတွင် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဟယ်ရီ ခပ်ဝေးဝေးတွင် နေလိုက်၏...။ ဂျိမ်းစ်က စနိပ်ကို လေထဲတွင် ဇောက်ထိုးချိတ်ထားကာ ရန်စကားပြောပေလိမ့်မည်...။ ထိုစကားများကို သူ ထပ်၍ မကြားလိုတော့ပေ...။ လီလီက စနိပ်ဘက်မှ ကာကွယ်ရန် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်...။ စနိပ်က အရှက်တကွဲဖြစ်ကာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ မျိုးမစစ်မ! ”

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်ကွင်းများက ပြောင်းလဲသွားပြန်၏...။

“ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်...”

“ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး...”

“ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်...”

“ ပါးစပ်ပိတ်ထား...”

အချိန်မှာ ညအချိန်ဖြစ်၏...။ လီလီက ညဝတ်ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားပြီး လက်ပိုက်ကာ မိန်းမဝဝကြီး ပန်းချီကားချပ်ရွှေတွင် ရပ်နေ၏...။ ဂရစ်ဖင်ဒေါ မျှော်စင်အဝတွင် ဖြစ်သည်...။

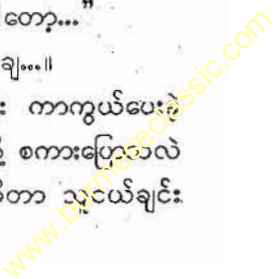
“ နင့်က ဒီမှာပဲအိပ်တော့မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေလို့ ငါထွက်လာတာ...”

“ ငါ နင့်ကို ဒီလိုခေါ်လိုက်ဖို့ လုံးဝ မရည်ရွယ်ပါဘူးဟာ... ငါ...”

“ ရုတ်တရက် လွှတ်ကနဲ့ ထွက်သွားတယ် ဆိုပါတော့...”

လီလီစကားသံတွင် သနားဟန် တစ်စက်မှ မပါချေ...။

“ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ... နင့်ကို ငါ နှစ်နဲ့ချိပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်... ငါ့သူငယ်ချင်းတော်တော်များများက နင့်ကို ငါ ဘာလို့ စကားပြောသလဲ ဆိုတာတောင် နားမလည်နိုင်ကြဘူး... နင်နဲ့ နင့်ရဲ့ ဒက်အိတာ သူငယ်ချင်း



တွေလေ... နင် တစ်ခါမှ နောင်တ မရဘူး မဟုတ်လား... နင် ဘာဖြစ်လာမလဲရော သိရဲ့လား... နင် မိစ္ဆာကောင်ကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းချင်လှပြီ မဟုတ်လား...”

စနိပ်က တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ် ထားလိုက်သည်...။

“ ငါ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး... နင်လည်း နင့်လမ်းနင်လျှောက်... ငါလည်း ငါ့လမ်းငါလျှောက်တော့မယ်...”

“ နေပါဦး... ငါ ဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး...”

“ ငါ့ကို မျိုးမစစ်မလို့ ခေါ်တာလား... နင် ငါ့လိုမွေးလာတဲ့ တခြားသူ တွေအားလုံးကိုလည်း ဒီလိုခေါ်နေတာပဲ ဆီးဗားရပ်စ်... ငါ့ရော ဘာထူးမှာလဲ...”

သူ နောက်ထပ်စကားပြောရန် ကြံနေစဉ်မှာပင် လီလီက ပန်းချီကား နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်...။

ကော်ရစ်ဒါ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ပြန်၍မြင်ရရန် အချိန် အနည်းငယ်ကြာကြာ စောင့်လိုက်ရသည်...။ ဟယ်ရီ ရွေ့လျားနေသောအရာများ အကြားတွင် ပျံသန်းနေသလို ခံစားလိုက်ရပြီး နောက်ဆုံးတွင် တောင်ကုန်း တစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။

အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းထားပြီး အအေးဓာတ်က ပြင်းထန်လှသည်...။ လေတိုက်ခတ်သံများမှာ တရံ့ရဲမြည်နေပြီး အရွက်ကင်းမဲ့နေသော သစ်ပင်အချို့ ကို တွေ့ရ၏...။

အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော စနိပ်မှာ အမောတကောနှင့် မှော်တောင်ဝှေး ကို ချိန်ရွယ်ထားရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေ၏...။ သူ၏ကြောက်ရွံ့ မှုမှာ ဟယ်ရီဆီသို့ပင် ကူးစက်လာ၏...။ သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ ဤနေရာ၌ မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပေ...။ ထို့နောက် စနိပ်စောင့်မျှော်နေသည့်သူကို ရှာဖွေ ကြည့်လိုက်သည်...။

ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် တောက်ပသော အဖြူရောင် အလင်းတန်းတစ်ခုက လေထဲတွင် ဖြတ်သန်းသွား၏...။ မိုးကြိုးပစ်သံကားဟုပင် ဟယ်ရီ ထင်လိုက်မိသည်...။ စနိပ်က ဒူးထောက်လိုက်ကာ မှော်တောင်ဝှေးကို လွှတ်ချလိုက်ရင်း...



“ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့...”

“ ဒါ ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်ပါဘူး...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏အသံမှာ လေသံနှင့်အတူ အဝေးသို့ လွင့်မျောသွားသလိုပင်...။ သူက စနိပ်ရွှေတွင် ရပ်နေ၏...။ သူ့ဝတ်ရုံများမှာ လေတိုးသဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ခါနေကြသည်...။ သူ့မျက်နှာအား မှော်တောင်ဝေးထိပ်မှ အလင်းရောင်က ရောင်ပြန်ဟပ်လျှက်ရှိသည်...။

“ ကောင်းပြီ ဆီးဗားရပ်စ်... ဗိုဒီမော့က ဘာများ အမှာစကား ပို့လိုက်သလဲ...”

“ ဘာမှ သတင်းမပို့ပါဘူး... ကျွန်တော့်ဘာသာ လာတာပါ...”

စနိပ်ပုံစံကို ကြည့်ရသည်မှာ ရူးသွပ်လှလှ လူတစ်ယောက်လိုပင်...။

“ ကျွန်... ကျွန်တော်... သ... သတိပေးဖို့... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... တောင်းပန်စရာရှိလို့ပါ... ကျေးဇူးပြုပြီး...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့မှော်တောင်ဝေးထိပ်မှ အလင်းရောင်ကို ငြိမ်းလိုက်၏။ လေသံများမှအပ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်...။

“ ဒက်အိတာတစ်ယောက်က ငါ့ဆီက ဘာများ တောင်းဆိုစရာရှိလို့လဲ...”

“ ဟောက်ဂိန်း... ဟောက်ဂိန်း... ထရီလော်နီရဲ့...”

“ ဪ... ဒါလား... မင်းတို့သခင်ကြီး ဗိုဒီမော့ကို ဘယ်လောက်များ ပြောပြလိုက်သလဲ...”

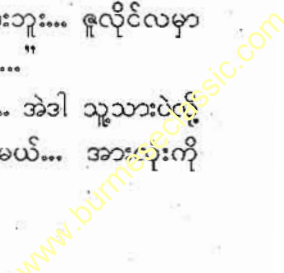
စနိပ်က...

“ ကျွန်တော်... ကြား... ကြားသမျှ အကုန်လုံးပဲ... အဲ... အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သူက လီလီအီဗန်လို့ ထင်သွားတယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဟောက်ဂိန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို မညွှန်းထားဘူး... ဇူလိုင်လမှာ မွေးလာမယ့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ရည်ရွယ်တယ်...”

“ ကျွန်တော် ဘာပြောချင်တာလဲ ခင်ဗျားသိပါတယ်... အဲဒါ သူ့သားပဲလို့ သူထင်သွားတယ်... သူက လီလီနောက်ကို လိုက်တော့မယ်... အားလုံးကို သတ်ပစ်တော့မယ်...”



ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ လီလီက တကယ်ပဲ မင်းအတွက် အရေးပါရင် ဗိုဒီမော့က ချမ်းသာခွင့် ပေးမှာပေါ့... မင်း ကလေးကိုပဲသတ်ပြီး အမေကို ချမ်းသာပေးဖို့ မပြောဘူးလား...”

“ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပြီးပြီ...”

“ မင်းက အင်မတန် ရှုံ့စရာကောင်းတာပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ထိုကဲ့သို့သောစကားသံမျိုးကို ဟယ်ရီတစ်သက် မကြားဖူးခဲ့ချေ...။ စနိပ် တစ်ချက်မျှ တုန်ခါသွား၏...။

“ မင်း သူ့ကလေးနဲ့ သူ့ယောက်ျား သေမသေကို ဂရုမစိုက်ဘူး မဟုတ်လား... မင်းလိုချင်တာရရင် သေချင်သေပစေပေါ့... ဟုတ်လား...”

စနိပ်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကိုကြည့်ရင်း ဘာစကားမှ မပြောတော့ပေ...။ အတန်ကြာမှ သူက...

“ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့အားလုံးကို ပုန်းခိုင်းထားပေတော့... ကျေးဇူးပြုပြီး လီလီကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ...”

“ အဲဒီလိုလုပ်ပေးရင် မင်းက ငါ့ကို ဘာပြန်ပေးမလဲ ဆီးဗားရပ်စ်...”

စနိပ်မှာ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ သူ ငြင်းဆန်လိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသော်လည်း...

“ အားလုံးရစေရမယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...”

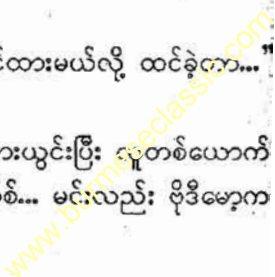
တောင်ကုန်းထိပ်ရှိမြင်ကွင်းများ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ဟယ်ရီ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာပြန်၏...။ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နယ် အော်ဟစ်နေ၏...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက စနိပ်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေ၏...။ ခေတ္တအကြာတွင် စနိပ်က ခေါင်းမော့လိုက်သည်...။ တောင်ကုန်းထိပ်ကစနိပ်ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အိုစာကျသွားသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေ၏...။

“ ခင်ဗျား... သူ့ကို... အန္တရာယ်ကင်းအောင်ထားမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ သူနဲ့ဂျိမ်းစ်တို့က သူတို့ရဲ့ကံကြမ္မာကို မှားယွင်းပြီး နှုတ်စာတစ်ယောက် လက်ကို အပ်နှံမိကြတယ်... မင်းလိုပဲပေါ့ ဆီးဗားရပ်စ်... မင်းလည်း ဗိုဒီမော့က



သူ့ကို ချမ်းသာပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

စနိပ်၏အသက်ရှူသံမှာ တိုးတိမ်လာ၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ သူ့ရဲ့ကလေး အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တယ်...”

စနိပ် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏...။

“ လီလို့ရဲ့သား အသက်ရှင်နေတယ်... လီလို့ရဲ့မျက်လုံးတွေအတိုင်းပဲ...

မင်း လီလို့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို သတိရဦးမယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

“ မသိတော့ဘူး... သူသေပြီ...”

စနိပ်က အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ ဒါ နောင်တရတာလား... ဆီးဗားရပ်စ်...”

“ ကျုပ်... ကျုပ်သေသွားရင်ကောင်းမယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက လေသံအေးအေးနှင့်ပင်...

“ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို အကျိုးပြုနိုင်သလဲ... မင်း လီလို့ကိုချစ်ရင်... တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်... မင်းရဲ့အနာဂတ်က ရှင်းနေတာပဲ ဆီးဗားရပ်စ်...”

စနိပ်မှာ အလွန်နာကျင်ခံစားနေရပုံ ပေါ်နေ၏...။

“ ဘာ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...”

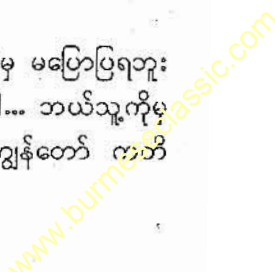
“ သူ ဘာလို့သေရသလဲ... ဘယ်လိုသေရသလဲ... မင်းသိပါတယ်... အဲဒါကို အလကားမဖြစ်စေနဲ့ပေါ့... လီလို့ရဲ့သားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့ကို ကူညီပါ...”

“ သူ့ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး... မိစ္ဆာသခင်ကြီး မရှိတော့ဘူး...”

“ မိစ္ဆာကောင်ကြီး ပြန်လာလိမ့်မယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ဟယ်ရီပေါ်တာ ဟာ အန္တရာယ်ကြီးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်...”

အချိန်အတန်ကြာသောအခါမှ စနိပ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ပုံမှန်နီးပါး ဖြစ်စေရန် ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်သည်...။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူက...

“ ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ... ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရဘူး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး... ဒါ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စပဲ... ကျိန်စမ်းပါ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့... အထူးသဖြင့် ပေါ်တာရဲ့သားကိုပေါ့... ကျွန်တော် ဇာဘီ လို့ချင်တယ်...”



ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက စနိပ်၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“ မင်းရဲ့ကောင်းတဲ့အချက်တွေကို ငါက မပြောပြရဘူးပေါ့... ငါကတိပေးပါတယ် ဆီးဗားရပ်စ်... ”

ရုံးခန်းမှာ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ပေါ်လာသည်...။ ယခုအခါတွင် စနိပ်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်လျှက်ရှိသည်...။

“ ခပ်ညံ့ညံ့ပဲ... သူ့အဖေလိုလည်း နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တတ်တယ်... စည်းကမ်းတွေကိုလည်း လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး... သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ကြီးတာကို ကျေနပ်နေပုံပဲ... ”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့လက်ထဲရှိ ‘ယနေ့ခေတ် ရုပ်သွင်ပြောင်းအတတ်ပညာ’ စာအုပ်မှ မျက်လုံးမခွာပဲ...

“ မင်းမျှော်လင့်ထားသလိုပဲ မဟုတ်လား ဆီးဗားရပ်စ်... တခြားဆရာတွေကတော့ ကောင်လေးကတော်တယ်... ခင်မင်ဖို့ကောင်းတယ်... ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ သတင်းပို့ကြတယ်... ”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက စာမျက်နှာတစ်ခုကို ထပ်လှန်ကာ အပေါ်ကို မော့မကြည့်ပဲ...

“ ကွီရယ်လ်ကို ကြည့်ထားတယ် မဟုတ်လား... ”

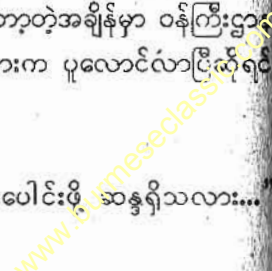
ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် အမှောင်ထုကြီးစိုးလာပြီး စနိပ်နှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ခန်းမကြီး၏အဝင်ဝတွင် ရပ်လျက်ရှိကြသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဆိုစမ်းပါဦး... ”

“ ကာကာရော့ဖ်ရဲ့ မိစ္ဆာအမှတ်အသားလည်း ပိုပြီး မည်းနက်လာတယ်... သူ့ကြောက်နေတယ်... မိစ္ဆာသခင်ကြီး မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ဝန်ကြီးဌာနကို သူ အရမ်းကူညီခဲ့တယ်လေ... မိစ္ဆာအမှတ်အသားက ပူလောင်လာပြီဆိုရင် ကာကာရော့ဖ် ပြေးဖို့ ကြံနေတယ်... ”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ သူက ဒီလိုလား... မင်းရော... သူနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ ဆန္ဒရှိသလား... ”



“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်က ဒီလို ငကြောက်မဟုတ်ဘူး...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းက အီဂေါကာကာရော့ဖ်ထက် အများကြီး ပိုရဲရင့်တဲ့သူပါ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အဝေးသို့ လျှောက်ထွက်သွား၏...။

နောက်တစ်ခါတွင်လည်း ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းအတွင်း၌ပင် ဟယ်ရီ ရုပ်လျှက်ရှိပြန်သည်...။ အချိန်မှာ ညအချိန်ဖြစ်ပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏...။ သူ၏ ညာလက်မှာ ဘေးတွင် တွဲလောင်းကျနေပြီး လောင်ကျွမ်းထားသဖြင့် မည်းချိတ်နေ၏...။

စနိပ်က ဂါထာများကို ရွတ်ရင်း သူ၏မှော်တောင်စေးဖြင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ချိန်ရွယ်ထား၏...။ အခြားလက်တစ်ဘက်ဖြင့် ရွှေရောင် ဆေးရည်ပျစ်ပျစ်များ ခွက်အပြည့်ကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအား တိုက်ကျွေးလိုက်၏...။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာ၏...။ စနိပ်က ဂျက်ချင်းပင်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလက်စွပ်ကို ဝတ်ရတာလဲ... ကျိန်စာ တိုက်ထားမယ်ဆိုတာ သိသင့်တာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့ သွားထိရတာလဲ...”

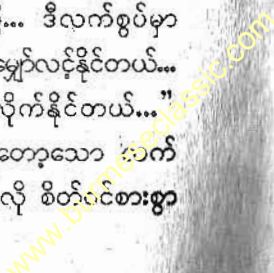
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ရွှေ စားပွဲပေါ်တွင် မာဗိုလိုဂေါင့်၏လက်စွပ်ရှိနေ၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ငါ နည်းနည်းရူးသွားတယ်... စိတ်မရှည်ဘူးဖြစ်သွားတယ်...”
“ဘာကို စိတ်မရှည်တာလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အဖြေမပေးချေ...။ စနိပ်က စိတ်ဆိုးနေဟန်ဖြင့်...
“ဒီကိုပြန်လာနိုင်တာကိုက အရမ်းကံကောင်းနေပြီ... ဒီလက်စွပ်မှာ

ပရမ်း အစွမ်းထက်တဲ့ ကျိန်စာပါတယ်... ဒါကို ထိန်းထားဖို့ပဲ မျှော်လင့်နိုင်တယ်... ကျွန်တော် လက်တစ်ဘက်ထဲမှာပဲ ဒီကျိန်စာကို ထိန်းထားလိုက်နိုင်တယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ၏မည်းချိတ်ကာ အသုံးမကျတော့သော ဘက် တစ်ဘက်ကိုမြှောက်ကာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြည့်သလို စိတ်ဝင်စားစွာ



ကြည့်နေ၏...။

“ မင်း တကယ်တော်တာပဲ ဆီးဗားရပ်စ်... ငါ့မှာ အချိန် ဘယ်လောက် ကျန်သေးလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ စကားသံမှာ ခပ်အေးအေးပင်...။ မိုးလေဝသခန့်မှန်းချက်ကို မေးနေသည့်ပုံမျိုးပင်...။ စနိပ်က ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ...

“ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး... တစ်နှစ်လောက်တော့ အချိန်ရမလားပဲ... ဒီလိုကျိန်စာမျိုးကို အမြဲကားထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... တဖြည်းဖြည်း ပျံ့နှံ့လာမှာပဲ... ဒါ အချိန်နဲ့အမျှ အင်အားကြီးကြီးလာမယ့် ကျိန်စာမျိုးပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြုံးလိုက်သည်...။ တစ်နှစ်ခန့်သာ အသက်ရှင်ရတော့ မည်ဆိုသော သတင်းမှာ သူ့အတွက် အနည်းငယ်မှ စိတ်ပူစရာ မရှိသလိုပင်...။

“ ငါ့အတွက် မင်းရှိနေတာ တကယ်ကို ကံကောင်းတာပဲ ဆီးဗားရပ်စ်... စနိပ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်...”

“ ကျွန်တော့်ကိုသာ နည်းနည်း စောစော ခေါ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီထက် ပိုလုပ်ပေးနိုင်မှာပဲ... အချိန်ပိုရသွားနိုင်တယ်...”

သူက ကွဲကြေနေသောလက်စွပ်နှင့် ဓားကိုကြည့်ရင်း...

“ လက်စွပ်ကို ဖျက်ပစ်ရုံနဲ့ ကျိန်စာ ပျယ်သွားမယ် ထင်လို့လား... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

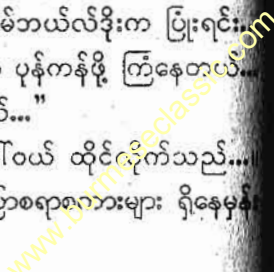
“ အဲဒီလိုဖြစ်မယ်ထင်တယ်... ကယောင်ကတန်းတွေ လုပ်မိတယ်နဲ့ တူပါရဲ့...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အားယူကာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တည့်တည့်မတ်မတ် ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ ကဲ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတာပေါ့...” စနိပ်မှာ ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံရ၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြုံးရင်း...

“ ငါပြောချင်တာက မိုဒီမော့က ငါ့အနားမှာ ပုန်ကန်ဖို့ ကြံနေတယ်... သူက မယ်လ်ဖွိုင်းကို ငါ့ကိုသတ်ခိုင်းဖို့ ကြံနေတယ်...”

စနိပ်က ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးစားပွဲရွှေ့၍ ထိုင်ခုံပေါ်ဝယ် ထိုင်လိုက်သည်...။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ကျိန်စာထက်ပို၍ ပြောစရာစကားများ ရှိနေမှန်



ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ စနိပ်က...

“ မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ဒရာကိုကို အောင်မြင်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာ မဟုတ်ဘူး... လူးစီးယပ်စ်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပဲ... သူ့မိဘတွေကို စိတ်ဒုက္ခပေးချင်လို့ပဲ... သူ မအောင်မြင်ပဲ အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရတာကို သူ့မိဘတွေကို မြင်စေချင်လို့ပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဒီကောင်လေးလည်း ငါ့လိုပဲ သေမိန့်ချခံရသလို ဖြစ်နေပြီပေါ့... အခုဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့သူကို ငါ ရွေးရတော့မယ်... ဒရာကို မအောင်မြင်ရင် မင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်...”

ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက်...

“ အင်း... မိစ္ဆာသခင်ကြီးက ဒီလိုပဲ စီစဉ်မယ် ထင်ရတာပဲ...”

“ သိပ်မကြာတဲ့ကာလမှာ ဗိုဒီမော့ဟာ ဟော့ဝဂ်မှာ သူ့လျှို့မလိုတော့ဘူးလို့ ယူဆလိမ့်မယ်ထင်တယ်...”

“ ဟုတ်တယ်... သူက မကြာခင် ကျောင်းကို ထိန်းနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပုံပဲ...”

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

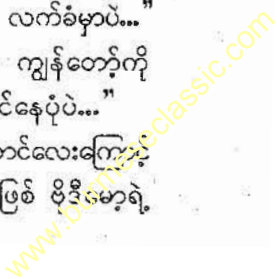
“ သူ့လက်ထဲကိုသာ ကျောင်းရောက်သွားရင် မင်းက ကျောင်းမှာရှိသမျှ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးမယ် မဟုတ်လား...”

စနိပ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်သည်...။

“ ကောင်းတယ်... အခုဆိုရင် မင်းရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်က ဒရာကို ဟာလုပ်နေသလဲဆိုတာ သိဖို့ပဲ... ကြောက်လန့်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အခြားသူတွေအတွက်ရော သူ့အတွက်ပါ အန္တရာယ်မဲ... သူ့ကို ကူညီမယ်လို့ သွားပြောချည်... သူက မင်းကိုနှစ်သက်တော့ မင်းရဲ့အကူအညီကို လက်ခံမှာပဲ...”

“ သူ့အဖေ နေရာပျောက်သွားကတည်းက ဒရာကိုက ကျွန်တော့်ကို သိပ်မကျေနပ်တော့ဘူး... သူ့အဖေရဲ့နေရာကို လုတယ်လို့ ထင်နေပုံပဲ...”

“ ကြီးစားစမ်းပါ... ငါ့ကိုယ်ငါထက် တခြားလူတွေ ဒီကောင်လေးကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်ကုန်မှာကို ပိုစိုးရိမ်မိတယ်... သူ့ကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုဒီမော့ရဲ့



လက်ကလွတ်အောင် ကူညီရမယ်...”

စန်ပိက မျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်ရင်း ခပ်လှောင်လှောင်လေသံဖြင့်...

“ ဘာလဲ... သူ့သတ်တာကို ခံချင်လို့လား...”

အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏...။ ဖော့ခစ်တစ်ကောင် အရိုးဝါးနေသည့်အသံသာ ကြားနေရ၏...။ စန်ပိက ခပ်လေးလေးလေသံဖြင့်...

“ အခုချက်ချင်း လုပ်ပေးရမှာလား... ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာကြီးကတော့စာတိုင်း ရေးဖို့ အချိန်စောင့်ပေးရဦးမလား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြုံးရင်း...

“ အိုး... အခုမလိုအပ်သေးပါဘူး... သူ့ဘာသာသူ အချိန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်... ဒီညအဖြစ်အပျက်အရတော့...”

သူက မည်းနက်နေသောလက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ရင်း...

“ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒီအစီအစဉ်ကို လုပ်ရမှာပဲ...”

စန်ပိက...

“ သေရမှာ ပြဿနာမရှိဘူးဆိုရင် ဘာကိစ္စ ဒရာကိုကို ပေးမလုပ်တာလဲ...”

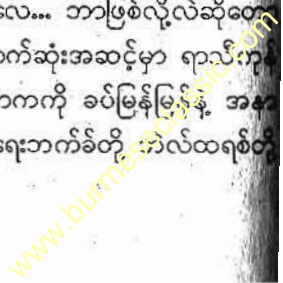
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဒီကောင်လေးရဲ့စိတ်ဓာတ်က ဒီလောက် မပျက်စီးသေးဘူး... ငါကြောင့် သူ့ကို လူ့သတ်သမား ဖြစ်မသွားစေချင်ဘူး...”

“ ဒါဆို ကျွန်တော်ကရော ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ မင်းရဲ့စိတ်ကျတော့ မင်းဟာ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် နာကျင်အရှက်ကွဲပြီး သေရမယ့်အဖြစ်ကို ကာကွယ်ပေးတာလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါသေရတော့မှာက ချက်ဒလေကန်နွန်အသင်း အောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ရာသီကုန်မှာ သေချာသလို သေချာနေတာပဲ... တမလွန်လောကကို ခပ်မြန်မြန်နဲ့ အခုအကျင့်မရှိပဲ သွားရမယ့်လမ်းကိုပဲ ငါရွေးမှာပေါ့... ဂရုစိုက်စိတ်ကို ဝါလ်ထရစ်တို့ လိုလူတွေကို ရွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...”



ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ အပြောရောင်မျက်လုံးများမှာ စနိပ်ကို ထွင်းဖောက်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏...။ အတန်ကြာသည်အထိ သူတို့နှစ်ယောက် အသံတိတ် စကားပြောနေကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် စနိပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျေနပ်သွားပုံရ၏...။

“ ကျေးဇူးပဲ ဆီးဗားရပ်စ်...”

ရုံးခန်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

ယခုအခါ၌ စနိပ်နှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ရဲတိုက်အပြင်ရှိ မြေပြင်ပေါ်ဝယ် ကြယ်ရောင်များအားကိုးဖြင့် လမ်းလျှောက်နေကြ၏...။ စနိပ်က...

“ ပေါ်တာနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ... ဒီညနေတစ်ခုလုံး သူနဲ့ အတူတူရှိနေတာ မဟုတ်လား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်း သူ့ကို ပိုပြီး အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ ကြံနေသလား ဆီးဗားရပ်စ်...”

“ သူက သူ့အဖေအတိုင်းပဲ...”

“ အပြင်ပန်းရုပ်အရတော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အတွင်းစိတ်က တော့ လီလီနဲ့ ပိုတူတယ်... ငါ ဟယ်ရီနဲ့ အတူရှိနေတာက သူနဲ့ ဆွေးနွေး စရာ ကိစ္စတွေရှိလို့ပါ... သူ့ကို သိပ်နောက်မကျခင် သတင်းအချက်အလက် တွေ ပေးခဲ့ရမယ်...”

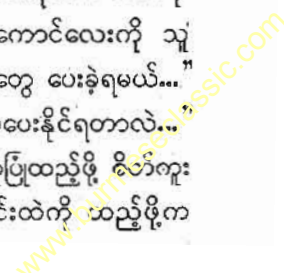
စနိပ်က...

“ သတင်း... ဟုတ်လား... သူ့ကိုတော့ယုံတယ်... ကျွန်တော့်ကိုတော့ မယုံဘူးပေါ့...”

“ ဒါ ယုံကြည်မှုနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး ဆီးဗားရပ်စ်... မင်းရော ငါရော သိပါတယ်... အချိန်က အရမ်းနည်းနေပြီ... ငါ ကောင်လေးကို သူ့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေ ပေးခဲ့ရမယ်...”

“ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘာကိစ္စ အဲဒီသတင်းတွေ မပေးနိုင်ရတာလဲ...”

“ ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တောင်းတစ်လုံးထဲကို စုပြုံထည့်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူး... ပြီးတော့ ဗီဒီမော့နားမှာ အမြဲလိုလိုရှိနေတဲ့ တောင်းထဲကို ထည့်ဖို့က



ပိုမဖြစ်နိုင်ဘူး...”

“ ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ အမိန့်အရ လုပ်နေတာလေ...”

“ ဟုတ်ပါတယ်... မင်း တကယ့်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့တာပဲ... မင်းကြုံရနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ကို ငါသိပါတယ်... ဗိုဒီမော့ကို တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ထင်ရနိုင်တဲ့သတင်းပေးရင်း တကယ်အရေးကြီးသမျှကို လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် အလုပ်ကို မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်နိုင်ဘူး...”

“ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကောင်လေးကို ပိုယုံတယ် မဟုတ်လား... ကောင်လေးက စိတ်တံခါးကိုလည်း မပိတ်နိုင်ဘူး... မှော်ပညာကလည်း သာမန်လောက်တောင် မစွမ်းဘူး... ပြီးတော့ မိစ္ဆာသံခင်ကြီးရဲ့စိတ်နဲ့လည်း တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်နေသေးတယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဗိုဒီမော့က ဒီဆက်သွယ်မှုကို ကြောက်တယ်... သိပ်မကြာခင်ကပဲ ဟယ်ရီစိတ်နဲ့ ဆက်သွယ်မိတဲ့ အရသာကို သူ ကောင်းကောင်းသိသွားတယ်... ဒီလို နာကျင်မှုမျိုးကို သူ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး... သူ ဟယ်ရီစိတ်ကို လွှမ်းမိုးဖို့ နောက်တစ်ခါ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါတော့ သေချာတယ်... ဒီနည်းလမ်းကို ထပ်သုံးမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ...”

“ ဗိုဒီမော့ရဲ့ ဝိညာဉ်က ဟယ်ရီဝိညာဉ်နားကို မကပ်နိုင်ဘူး... မီးတောက်ထဲကို အသားစ ထည့်မိသလိုပဲ... မခံနိုင်ဘူး...”

“ ဝိညာဉ်... ဟုတ်လား... ကျွန်တော်တို့က စိတ်ဓာတ်တွေအကြောင်း ပြောနေတာ...”

“ ဟယ်ရီနဲ့ ဗိုဒီမော့ကိစ္စမှာ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုပြောတာက နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဘယ်သူမှမရှိမှန်း သေချာစေရန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ သူတို့ လမ်းလျှောက်ရင်း တားမြစ်ထားအုပ်အုပ် သို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။ သူတို့အနီးတွင် မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရချေ...။

“ မင်း ငါ့ကိုသတ်ပြီးတာနဲ့...”



စနိပ်က ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးပြောပြဖို့ ငြင်းဆန်တယ်... ဒါတောင်မှ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းချင်သေးလား... ခင်ဗျား လွန်လာပြီ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး... ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို ပြောင်းရလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်...”

“ ဆီးဗားရပ်စ်... မင်း ကတိပေးပြီးပြီလေ... မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ် အတွက် ငါတို့ဆွေးနွေးကတည်းက မင်းရဲ့စလေသရင်ကောင်လေးကို စောင့်ရှောက် ပါ့မယ်လို့ မင်းသဘောတူခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

စနိပ်က စိတ်ဆိုးနေဟန်ရှိ၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ ငါ့ရုံးခန်းကို ဒီည ဆယ့်တစ်နာရီမှာ လာခဲ့ ဆီးဗားရပ်စ်... ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကို မင်းကိုမယုံကြည်ဘူးလို့ ပြောတော့မယ်မထင်ဘူး...”

မြင်ကွင်းများ ပြောင်းလဲသွားပြီးနောက် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။ စနိပ်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း စကားပြောနေ၏...။

“ ဟယ်ရီသီလို့ မဖြစ်ဘူး... နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်မှ သူသိရမယ်... အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် သူ့မှာ ဒီကိစ္စတွေကိုလုပ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အင်အား ရှိနိုင် ကော့မှာလဲ...”

“ ဒါပေမယ့် သူက ဘာလုပ်ရမှာလဲ...”

“ ဒါ ဟယ်ရီနဲ့ ငါ့ရဲ့အလုပ်ပဲ... သေချာနားထောင် ဆီးဗားရပ်စ်... ငါ သေပြီးတဲ့နောက်မှာ အချိန်တစ်ချိန်ရောက်လာလိမ့်မယ်... ငြင်းဖို့ စကားဖြတ် ပြောဖို့ မစဉ်းစားနဲ့... အဲချိန်တစ်ခု ရောက်လာရင် ဗိုဒီမော့ဟာ သူ့မြွေရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လာလိမ့်မယ်...”

စနိပ်က အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

“ နာဂီနီရဲ့အသက်ကိုလား...”

“ ဟုတ်တယ်... ဗိုဒီမော့က မြွေကို သူ့အလုပ်တွေ လွှတ်ပြီး မလုပ်ခိုင်း ဟော့ပဲ သူ့အနားမှာ မှော်ပညာနဲ့ ကာကွယ်ထားတဲ့အချိန် ရောက်ပြီဆိုရင် ဟယ်ရီကို ပြောလို့ရပြီ...”

“ ဘာကိုပြောရမှာလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အသက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ရင်း မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ကာ...

“ မိဒီမော့က ဟယ်ရီကိုသတ်ဖို့ကြံတဲ့ညမှာ လီလီဟာ သူ့အသက်ကို ခိုင်းအဖြစ်သုံးပြီး ဟယ်ရီကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်... သေမင်းတမန်ကျိန်စာဟာ ပြန်ကန်ထွက်သွားပြီး မိဒီမော့ကို ထိသွားတယ်... မိဒီမော့ရဲ့ ဝိညာဉ် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဟာ လွင့်စင်ထွက်သွားပြီး ပြိုကျနေတဲ့ အဆောက်အအုံထဲက တစ်ဦးတည်း သော သက်ရှိဆီမှာ ဝင်ခိုနေလိုက်တယ်... မိဒီမော့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟာ ဟယ်ရီ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်... ဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့ဆီမှာ မြေတွေနဲ့ စကားပြော နိုင်တာတို့ မိဒီမော့ရဲ့စိတ်နဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တာတို့ ဆိုတဲ့ အစွမ်းတွေ ရှိနေတာပဲ... သူကတော့ လုံးဝ နားမလည်ခဲ့ဘူး... အဲဒီအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ဟယ်ရီ ခန္ဓာကိုယ်က ကာကွယ်ပေးထားသရွေ့ မိဒီမော့ မသေနိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီမှာ လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို အလွန်ဝေးကွာသော နေရာမှ ကြည့်နေရသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ စကားသံများမှာ အလွန်ဝေးသော အရပ်မှ သူ့ထံသို့ ပဲ့တင်ထပ်လာနေသလိုပင်...။

စနိပ်က...

“ ဒါ... ဒါဆို... ကောင်လေးက သေကိုသေရမှာပေါ့...”

“ ပြီးတော့ မိဒီမော့ကိုယ်တိုင် သတ်ဖို့လိုတယ် ဆီးဗားရပ်စ်... ဒီကိစ္စ ကို မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ရမယ်...”

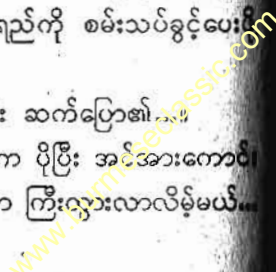
အချိန်အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြပြီးမှ စနိပ်က...

“ ကျွန်တော် ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ ထင်ခဲ့တာက ခင်ဗျားက သူ့ကို လီလီအတွက် စောင့်ရှောက်ပေးနေတာလို့ ထင်ခဲ့တာ...”

“ ငါတို့ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးထားတာက သူ့ကို သင်ကြား ပေးဖို့ရယ်... ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့ရယ်... သူ့ရဲ့စွမ်းရည်ကို စမ်းသပ်ခွင့်ပေးဖို့ ရယ်ကြောင့်ပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက မျက်လုံးများကို မှိတ်ရင်း ဆက်ပြော၏...

“ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ သူတို့ရဲ့ဆက်သွယ်မှုက ပိုပြီး အင်အားကောင်း လာလိမ့်မယ်... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကပ်ပါးဝိညာဉ်ဟာ ကြီးလွှားလာလိမ့်မယ်...”



တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုယ်သူတောင် သံသယရှိတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်... သူ့ကိုယ် သူ သေဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ဗိုဒီမော့ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်...။ စနိပ်က အလန့် တကြားဖြစ်နေပုံရ၏...။

“ ခင်ဗျား သူ့ကို အသက်ရှင်အောင် စောင့်ရှောက်ထားတာ သေသင့် တဲ့ အချိန်မှာ သေနိုင်အောင်လို့ပေါ့... ဟုတ်လား...”

“ လန့်မသွားပါနဲ့ ဆီးဗားရပ်စ်... လူတွေ သေကြတာကို မင်း မြင်ခဲ့ ဖူးပေါင်း များလှပါပြီ...”

စနိပ်က...

“ ကျွန်တော်ကယ်ဖို့ မမီလိုက်တဲ့လူတွေပဲ သေရတာလေ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အသုံးချနေတာပဲ...”

“ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ...”

“ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအတွက် သူ့လျှို့လုပ်ပေးရတယ်... ညာပေးရ တယ်... အန္တရာယ်တွင်းထဲ ဆင်းနေရတယ်... အားလုံးဟာ လီလို့ရဲ့သား ဘေးကင်းစေဖို့အတွက် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ... အခုတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကို မွေးမြူလာ ဟာ ဝက်တစ်ကောင်လို အချိန်တန်ရင် သတ်ဖို့ဆိုတော့...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

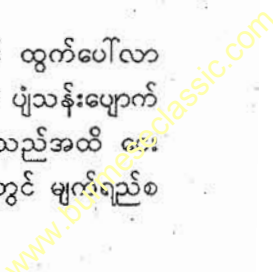
“ ဒါ ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူး ဆီးဗားရပ်စ်... မင်း ကောင်လေးကို ပိုပိုပြီး ဂရုစိုက်လာသလိုပဲ...”

“ ကောင်လေးအတွက်... ဟုတ်လား...”

စနိပ်က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ အိပ်စပက်တို့ ပက်ထရီနမ်...”

သူ့မှော်တောင်စေးထိပ်မှ ငွေရောင်သမင်မတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာ ၏...။ ရုံးခန်းကြမ်းပြင်မှတစ်ဆင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်ကာ ပျံသန်းပျောက် ကွယ်သွား၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သမင်မပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေး ကြည့်နေပြီးမှ စနိပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်...။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စ



များကို တွေ့ရ၏...။

“ ဒီလောက် အချိန်တွေ ကြာခဲ့တာတောင်မှပဲလား...”

စနိပ်က...

“ အမြဲတမ်း သတိရနေတုန်းပါပဲ...”

မြင်ကွင်းများမှာ ပြောင်းလဲသွားပြန်၏...။ ယခုအခါတွင် စနိပ်မှာ စားပွဲခုံနောက်ဘက်ရှိ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ပန်းချီကားနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ သည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

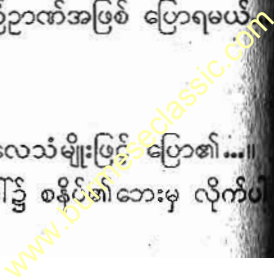
“ ဟယ်ရီ သူ့ဦးလေးနဲ့အဒေါ်အိမ်က ထွက်ခွာမယ့်ရက်စွဲကို တိတိကျကျ ပေးလိုက်... ဒီလိုမလုပ်ရင် သံသယတွေ ပိုများလာနိုင်တယ်... ဗိုဒီမော့က မင်းရဲ့သတင်းတွေကို ယုံ့နေတယ် မဟုတ်လား... ဒါပေမယ့် အာရုံလွှဲဖို့ အကြံတစ်ခု လုပ်ထားရမယ်... ဒါမှ ဟယ်ရီလုံခြုံရေးကို စိတ်ချရမယ်... မွန်ဒန်းဂတ်စ်ဖလက်ချာကို အယုံသွင်းပေးတော့... ပြီးတော့ လိုက်ဖမ်းတဲ့အထဲမှာ ပါရမယ်ဆိုရင် ပီပြင်အောင် သရုပ်ဆောင်ပါ... ကျုပ် မင်းကို ဗိုဒီမော့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို တတ်နိုင်သမျှ ကြာကြာ ရစေချင်တယ်... ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဟော့ဝက်က ကာရိုးတွေလက်ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်...”

ယခုအခါတွင် စနိပ်ကို မွန်ဒန်းဂတ်စ်ဖလက်ချာနှင့် ဟယ်ရီ မရင်းနှီးသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ မွန်ဒန်းဂတ်စ်၏ မျက်နှာတွင် ဘာခံစားချက်မှ မရှိချေ...။ စနိပ်က သူ့စကားများကို အာရုံစူးစိုက်စွာ ပြောနေ၏...။

“ မင်း ဖီးနစ်အဖွဲ့ကို အကြံပေးရမယ်... အတုတွေသုံးပြီး မျက်စိလှည့်ရမယ်... ရုပ်သွင်ပြောင်းဆေးရည်ကိုသုံးပြီး ခွဲမရအောင်တူတဲ့ ပေါ်တာတွေ ဖန်တီးရမယ်... ဒီနည်းနဲ့ပဲ အောင်မြင်နိုင်မယ်... မင်းကို ငါ အကြံပေးတယ် ဆိုတာကို မေ့ပစ်လိုက်ရမယ်... မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်အကြံဉာဏ်အဖြစ် ပြောရမယ်... သဘောပေါက်လား...”

“ သဘောပေါက်ပါတယ်...”

မွန်ဒန်းဂတ်စ်က အိပ်ရင်းယောင်နေသည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြော၏...။ ယခုအခါတွင် ဟယ်ရီမှာ တံမြက်စည်းပျံပေါ်၌ စနိပ်၏ဘေးမှ လိုက်ပါ



ပျံသန်းလျှက်ရှိသည်...။ သူ့ဘေးတွင် ခေါင်းစွပ်နှင့် အခြားဒက်အိတာများကိုပါ တွေ့ရပြီး ရှေ့တွင် လူပင်နှင့်ဟယ်ရီကို တွေ့ရ၏...။ အမှန်မှာမူ ဟယ်ရီအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော ဂျော့ဖြစ်သည်...။

ဒက်အိတာတစ်ယောက်က စနိပ်၏ရှေ့သို့ ကျော်တက်ကာ ထူပင်၏ ကျောသို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်...။

“ ဆက်တမ်းဆမ်းပရာ...”

စနိပ်က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သို့ရာတွင် ဒက်အိတာ၏ မှော်ကောင်စွေး ကိုင်ထားသော လက်ကို ချိန်ရွယ်ထားသော ဂါထာမှာ လွဲချော်သွားပြီး ဂျော့အား သွားထိတော့သည်...။

နောက်ထပ်မြင်ကွင်းတစ်ခုတွင် စနိပ်မှာ ဆီးရီးယပ်စ်၏ အိပ်ခန်းထဲဝယ် ပူးထောက်ထိုင်လျက်ရှိသည်...။ လီလီ၏စာကို ဖတ်နေချိန်ဝယ် သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏...။ ဒုတိယစာမျက်နှာတွင် စာအနည်းငယ်သာ ပါ၏...။

နဲ့ ဂဲလ်ဟက်ရီဒီပေါ်ကို သူ့ယံ့ခွင့်တွေ ဖြစ်ပြုတယ်... ပုံရာဟော့စ် ဒီပေါက်...။

သတိရနေမယ်...

ဇိဇိ...

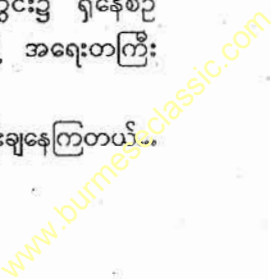
စနိပ်က လီလီလက်မှတ်ပါသော ဒုတိယစာရွက်အား ဖြဲလိုက်ပြီး သူ့ထက်ျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏...။ ထို့နောက် လီလီပုံပါသော ဓာတ်ပုံကို ဆုတ်ဖြဲကာ ယူထားလိုက်ပြီး ဂျိမ်းစ်နှင့် ဟယ်ရီပုံကို အံ့ဆွဲအောက်သို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်...။

ယခုအကြိမ်၌ စနိပ်မှာ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းအတွင်း၌ ရှိနေစဉ် ဖီးနီးယပ်စ် နစ်ဂဲလပ်စ်က သူ၏ပန်းချီကားဘောင်အတွင်းသို့ အရေးတကြီး ဝင်လာရင်း...

“ ကျောင်းအုပ်ကြီး... သူတို့ ဒင်းနံတောအုပ်ထဲမှာ စခန်းချနေကြတယ်...”

မျိုးဝစစ်မလေး...”

“ အဲဒီစကားလုံးကို မသုံးနဲ့...”



“ ဂရန်ဂျာကောင်မလေးလေ... သူ့ရဲ့အိတ်ကိုအဖွင့်မှာ အဲဒီနေရာကို ပြောတာ ကြားလိုက်ရတယ်...”

“ ကောင်းတယ်... အရမ်းကောင်းတယ်...”

ကျောင်းအုပ်ကြီးထိုင်ခုံနောက်ရှိ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ပန်းချီကားထဲမှ ရုပ်ပုံက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ အခုချက်ချင်း ဓားကို သွားပေးပေတော့ ဆီးဗားရပ်စ်... မင်းက သူ့ကို ပေးတယ်ဆိုတာ သိလို့ မဖြစ်ဘူး... မိဒီမော့သာ ဟယ်ရီစိတ်ကိုဖတ် ကြည့်ပြီး မင်း ဒီလိုလုပ်တာကို သိသွားရင်...”

“ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...”

သူက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ပန်းချီကားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဘေးသို့ ဆွဲဖယ်လိုက်၏...။ ပန်းချီကားချပ်မှာ ပွင့်သွားပြီး အနောက်ဘက်ရှိ အံ့ဂွက်ထဲ မှ ဂရစ်ဖင်ဒေါ်ဓားကို စနိပ် ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်...။

စနိပ်က ဝတ်ရုံရှည်ကို ခြုံလိုက်ရင်း...

“ ပေါ်တာကို ဒီဓားပေးဖို့ ဘာလို့ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို အခုထိ ပြောမပြသေးဘူးနော်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ပန်းချီကားချပ်က...

“ ပြောပြစရာမလိုပါဘူး... သူ့ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူသိပါတယ်... ဆီးဗားရပ်စ်... သတိထားပါ... မင်းကိုတွေ့တာနဲ့ သူတို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး... ဂျော့ရဲ့ကိစ္စကလည်း ထပ်ဖြစ်ထားသေးတယ်...”

စနိပ်က တံခါးဝမှ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ စိတ်မပူပါနဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး... ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်...”

ထို့နောက်တွင် စနိပ် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်...။ ဟွယ်ရီ မှတ်ဉာဏ်များထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်...။ ခေတ္တမျှအကြာတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းထဲရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင် သူ လဲလျောင်းလျှက်ရှိတော့သည်...။



၃၄။ တားမြစ်တောအုပ်ဆီသို့...။

နောက်ဆုံးတွင် အမှန်တရားကို သိရပေပြီ...။ သူ့မျက်နှာကို ဖုန်ထူလှသော ကော်ဇောပေါ်ဝယ်အပ်ရင်း လဲလျောင်းနေမိ၏...။ ဤနေရာဝယ် တစ်ချိန်က အောင်ပွဲအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်များကို သင်ယူခဲ့သည်ဟု သူ ထင်မိသည်...။

နောက်ဆုံးတွင် ဟယ်ရီ နားလည်မိသည်မှာ သူ အသက်ရှင်ရန် မဖြစ်နိုင်ခြင်းပင်...။ သူလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ သေမင်းထံသို့ အေးချမ်းစွာ အရောက်သွားရန်သာ ဖြစ်၏...။ ဗိုဒီမော့၏ နောက်ဆုံးဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားကို ဖျက်ဆီးပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန် လုံးဝမကြိုးစားတော့ပဲ ဗိုဒီမော့လက်သို့ ထိုးအပ်လိုက်ရုံသာ ရှိတော့၏...။

● အဆုံးသတ်မှာ ရှင်းလင်းပီပြင်လှပြီး ဂိုဒရစ်ဟောလိုးတွင် မပြီးစီးခဲ့သော အလုပ်ကို ယခု အဆုံးသတ်ရပေတော့မည်...။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ...။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲရှိ နှလုံးခုန်သံကို သူ ပြန်၍ ကြားနေရ၏...။ သေခါနီး...။ ချိန်ထိ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်နေဆဲပင်...။ သို့ရာတွင် ဤနှလုံးခုန်သံမှာ မကြာခင် ရပ်တန့်သွားရပေလိမ့်မည်...။ သူ့အတွက် အချိန် မည်မျှသာ

ကျန်ပါတော့သလဲ...။ ဤနေရာမှထကာ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရဲတိုက်ကို ဖြတ်လျှောက်၍ တောအုပ်ဆီသို့ သွားရမည့်ခရီးမှာ သိပ်မကြာနိုင်ပေ...။

သူ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရင်း ကြောက်ရွံ့မှုက တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းလာသလို အသုဘတေးသွားကို နားထဲဝယ် ကြားယောင်လာမိသည်...။ သေရမည်မှာ ဘယ်လောက် နာကျင်မှုရှိသလဲ...။ အချိန်တိုင်း သူ သေနိုင်သည် ဟု တွေးဖူးသော်လည်း လွတ်မြောက်နိုင်သည် ဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်ကလည်း ရှိနေခဲ့သည်...။

သူ့အတွက် အသက်ရှင်နေထိုင်လိုစိတ်က သေခြင်းကိုကြောက်သည့် စိတ်ထက် ပို၍ ပြင်းပြသော်လည်း ယခုအခါတွင် ဗိုဒီမော့ကို အနိုင်ယူ၍ သေမင်းလက်မှ လွတ်အောင်ပြေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ...။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီဟု သူ တွေးနေမိသည်...။ သေရန်တစ်လမ်းသာ ကျန်တော့သည်...။

သူ ပရီဗက်ဒရိုက်အိမ်မှ ထွက်ခွာလာစဉ်ညက သူ၏ ဖီးနစ်ငှက်မွှေး ထည့်ထားသော မှော်တောင်ဝေးက သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည်...။ သူ့သာ ဟက်ဝစ်လို ဘာမှမသိပဲ လျင်မြန်စွာ သေဆုံးသွားလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်...။ သို့မဟုတ်လျှင် သူ့ချစ်သောသူတစ်ယောက်ယောက်အတွက် ကိုယ်စား အသေခံ ပေးလိုက်ချင်၏...။

ဤကဲ့သို့ သေရမည့် ခရီးဆီသို့ သွေးအေးအေးနှင့် လျှောက်သွားရမည် မှာ ကွဲပြားခြားနားသော သတ္တိတစ်မျိုးလိုကြောင်း သူ သိလိုက်ရသည်...။ နံရံပေါ်ရှိ ပန်းချီကားချပ်များ အားလုံးမှာ ဗလာဖြစ်နေ၍ သူ့ကို မည်သူမျှ မမြင်ကြသော်လည်း သူ၏လက်ချောင်းလေးများ တုန်ခါနေခြင်းကို သူ ကြိုးစား ထိန်းချုပ်နေမိသည်...။

သူ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်...။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် သူ ကိုယ်သူ့ အသက်ရှင်နေသေးမှန်းကို ပို၍ပို၍ သိလာ၏...။ သူ၏ အသက်ရှင်သန်နေသေးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပို၍ သတိထားမိလာသည်...။ မကြာမီ အားလုံးကို သူ စွန့်ခွာသွားရပေတော့မည်...။ သူ့ အသက်ကို ဖြည်းညင်းစွာရှာရန် သူ့ပါးစပ်များ လည်ချောင်းများ ခြောက်ကပ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သည်မှာ ဇာကယ်တော့ ဘာ

မဟုတ်ချေ...။ ပို၍ကြီးမားသော အလုပ်များ ရှိနေ၏...။ ဟယ်ရီ တုံးလွန်းသဖြင့်သာ ထိုအရာများကို မမြင်ခဲ့ခြင်းပင်...။ သူ တစ်ခါမှ ဘာကြောင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သူ့ကို အသက်ရှင်စေချင်သလဲဟု မမေးမိခဲ့ချေ...။

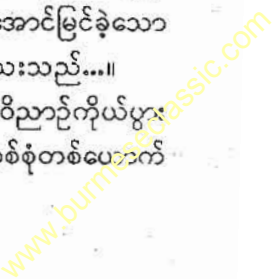
ယခုအခါတွင် သူ၏သက်တမ်းမှာ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများကို ဖျက်ဆီးရန် ကြာမည့်အချိန်ထိသာရှိကြောင်း သူ သိရပေပြီ...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများ ဖျက်ဆီးရန်အလုပ်ကို သူ့လက်သို့ အပ်ခဲ့၏...။ သူကလည်း ထိုအလုပ် တာဝန်ကို လက်ခံခဲ့ပြီး ဗိုဒီမော့ကို ရှင်းလင်းပစ်ကာ သူ့အသက်ရှင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ အစီအစဉ်များ နေရာကျလှပုံကို ဟယ်ရီ မြင်ယောင်လာ၏...။ နောက်ထပ်အသက်များကို အလကား ဖြုန်းတီးနေစရာ မလိုတော့ပေ...။ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးလှသော အလုပ်အား နောက်ဆုံးတွင် သေကိုသေရမည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ဗိုဒီမော့ကို ရင်ဆိုင်ရန် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပင်...။

ထို့အပြင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ လုံးဝ ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးသွားမည် မဟုတ်မှန်းလည်း ကြိုသိနေခဲ့သည်...။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ ဤကိစ္စကို အဆုံးသတ်ရပေလိမ့်မည်...။ သူ သေရမည်ဆိုလျှင်လည်း အဆုံးသတ်လိမ့်မည်ကို ကြိုသိခဲ့၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကလည်း ဗိုဒီမော့ကဲ့သို့ပင် သူ့ကို ကောင်းကောင်း ဖူးလည်၏...။ ဟယ်ရီတစ်ယောက် ဤကိစ္စများကို ရပ်တန့်နိုင်သော အစွမ်းရှိလျှင် မည်သူ့ကိုမှ အသေမခံပဲ ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ခဲ့ပုံ ပေါ်သည်...။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဖရက် လူပင်နှင့် တွန့်ခဲတို့၏ အလောင်းများ နီဟန်းထားပုံကို မြင်လာရသည်...။ သို့ရာတွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သူ့အား အထင်ကြီး လှန်းသွားသည့်အချက် တစ်ချက်ရှိသည်...။ သူ လုံးဝ မအောင်မြင်ခဲ့သော အရာတစ်ခုရှိနေ၏...။ မြွေကြီးမှာ ယခုထိ အသက်ရှင်နေသေးသည်...။

သူ့သေဆုံးပြီးလျှင်ပင် ဗိုဒီမော့အားသတ်ရန်အတွက် ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွား တစ်ခု ကျန်နေပေလိမ့်မည်...။ သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ပောက် အကွက် လုပ်ကိုင်ရန် လွယ်ကူသွားပေပြီ...။



မည်သူ့လက်ထဲ ထိုကိစ္စကို အပ်ခဲ့ရမည်ကို ဟယ်ရီ စဉ်းစားနေမိသည်...။
 ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့မှာ ဘာလုပ်ရမည်ကို ကောင်းကောင်းသိကြသည်...။
 ဤအကြောင်းကြောင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သူ့ကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အား
 ပြောပြခွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏...။ သူ တကယ်တမ်း ထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်ကို
 စော၍ ထမ်းဆောင်မိလျှင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က ကျန်တာဝန်များကို ဆက်
 လုပ်ပေးလိမ့်မည်...။

သူ့လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ရှင်းလင်းလှသည်...။ သူ မသေ၍ မဖြစ်ချေ...။
 ဤကိစ္စကို အဆုံးသတ်ရလိမ့်မည်...။

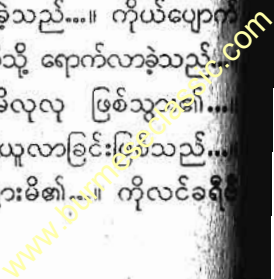
ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့ကို ရှင်းပြကာ နှုတ်ဆက်မနေတော့ဟု ဟယ်ရီ
 ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်...။ ဤခရီးကို သူတို့ အတူတကွ လိုက်ပါ၍ မဖြစ်နိုင်ပေ...။
 ထို့အပြင် သူ့ကို တားဆီးနေကြလျှင်လည်း အဖိုးတန်အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွား
 လိမ့်မည်...။ သူ့ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တွင် လက်ဆောင်ရခဲ့သော ရွှေရောင်
 လက်ပတ်နာရီကို သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်...။ ဗီဒီမော့ပေးထားသော အချိန်ထဲမှ
 နာရီဝက်ခန့် ကုန်ဆုံးသွားပေပြီ...။

သူ့နှလုံးခုန်သံမှာ အလွန် လျှင်မြန်နေ၏...။ နောက်ဆုံးအချိန် နီး၍ပဲ
 အစွမ်းကုန် ခုန်နေသလား ဟယ်ရီ မသိနိုင်ပေ...။ ထို့နောက်တွင် ရုံးခန်းတံခါးကို
 ပိတ်ကာ သူ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်...။

ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေ၏...။ သူတစ်ယောက်တည်း သေပြီး
 လမ်းလျှောက်လာသလို ခံစားနေရသည်...။ နံရံများရှိ ပန်းချီကားများမှာလည်း
 ဘောင်များချည်းသာ ကျန်၏...။ အားလုံးမှာ ခန်းမကြီးထဲဝယ် စုဝေးနေကြပုံ
 ရသည်...။

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဆွဲမြဲလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ
 ခဲ့သည်...။ နောက်ဆုံးတွင် ခန်းမကြီးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။ ကိုယ်ပျောက်
 ဝတ်ရုံကြောင့် သူ လွယ်ကူစွာပင် အရှေ့ဘက်တံခါးမကြီးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူနှင့် နဖီးလ် ဝင်တိုက်မိလှလှ ဖြစ်သွား၏...။
 နဖီးလ်က အလောင်းတစ်လောင်းကို မြေပြင်ပေါ်မှ ဆွဲယူလာခြင်းဖြစ်သည်...။
 တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ရင်း သူ အလွန် စိတ်ထိခိုက်သွားမိ၏...။ ကိုလင်ခရီး



မှာ အသက်ပင်မပြည့်သေးသော်လည်း ခိုး၍ ပြန်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်...။

“ ငါ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း သယ်သွားနိုင်တယ် နုဗီးလ်...”

အိုလီဗာဝုဒ်က ပြောရင်း အလောင်းကို ပခုံးပေါ်သို့ ထမ်းတင်ကာ ခန်းမကြီးဆီသို့ ဝင်သွားတော့သည်...။

နုဗီးလ်မှာ တံခါးဘောင်ကိုမှီရင်း လက်တစ်ဘက်ဖြင့် နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်...။ သူ့ပုံစံမှာ အိုစာကျသွားသလိုပင်...။ ထို့နောက် အောက်ဘက် သို့ ဆင်းသွားရင်း အလောင်းများကို ထပ်ရှာနေပြန်၏...။

ဟယ်ရီ ခန်းမကြီးဆီသို့ တစ်ချက် နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်...။ လူအများ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြပြီး အချို့မှာ သေသူများအနီးတွင် နူးထောက် ဟိုင်နေကြသည်...။ သို့ရာတွင် သူ ချစ်ခင်သောသူများကို လုံးဝ မတွေ့ရချေ...။ ဟာမီယွန် ရွန် ဂျင်းနီ အခြားဝိစလေများနှင့် လူနာတို့ကို အစအနဖင် မမြင်ရပေ...။

သူ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူတို့ကို မြင်သွားလို၏...။ သို့ရာတွင် သူတို့ကိုမြင်သွားလျှင် သူ ဤနေရာမှ ခွာနိုင်မည် မထင်ချေ...။ ယခုအခြေအနေ သည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်...။

ဟယ်ရီ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကာ အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ သည်...။ နံနက် လေးနာရီ ထိုးလုပေပြီ...။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ပေး၏...။ ဟယ်ရီ အလောင်းတစ်ခုကို ငုံ့ကြည့်စစ်ဆေးနေသော နုဗီးလ်အနားသို့ ပျောက်လာခဲ့သည်...။

“ နုဗီးလ်...”

“ အံမယ်လေး ဟယ်ရီရယ်... မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါတော့ နှလုံးရောဂါ ပျောက်မှာပဲ...”

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်၏...။ ထိုအကြံဉာဏ်မှာ ရုတ်ချည်း ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏...။ သူ ထိုကိစ္စကို လုံးဝ သေချာစေချင်သည်...။ နုဗီးလ်က သံသယမကင်းစွာဖြင့်...

“ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ ငါ့မှာ စီစဉ်စရာလေးတွေ ကျန်သေးလို့ပါ... ငါ လုပ်စရာတစ်ခုရှိတယ် နုဗီးလ်... သေချာ နားထောင်ထားစမ်းပါ...”



နဗီးလ်က ရုတ်တရက် အထိတ်တလန့်ဖြင့်...

“ ဟယ်ရီ... မင်းကိုယ်မင်းတော့ သူတို့လက်အပ်လိုက်ဖို့ မစဉ်းစားပါဘူးနော်...”

“ ဟင့်အင်း...”

ဟယ်ရီ လွယ်လွယ်ပင် ညာလိုက်၏...။

“ မစဉ်းစားပါဘူး... တခြားကိစ္စပါ... ဒါပေမယ့် ငါ ခဏ သွားစရာ ရှိတယ်... ဗိုဒီမော့မှာ နာဂီနီလို့ခေါ်တဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင်ရှိတာ သိသလား နဗီးလ်...”

“ အင်း... ငါကြားဖူးတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ အဲဒီမြွေကို မဖြစ်မနေသတ်ရမယ်... ရွန်နဲ့ဟာမီယွန်လည်း သိတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့...”

တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် ဟူသော အတွေးကြောင့် သူ စကား ဆက်မပြောနိုင်တော့ချေ...။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ အားဟင်းလိုက်၏...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးလိုပင် သူ ခေါင်းအေးအေးထားရမည်...။ လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အကူများ ထားခဲ့ရမည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သေသွားသော်လည်း ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားများအကြောင်းသိသူ သုံးယောက်ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်...။

ယခုအခါတွင် နဗီးလ်ကို သူ့အစား ထားရစ်ခဲ့ရပေမည်...။ သို့မှသာ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိသူ သုံးယောက် ကျန်ပေလိမ့်မည်...။

“ အကယ်၍ သူတို့ မသတ်နိုင်ခဲ့လို့ရှိရင်... ပြီးတော့ မင်းလည်အခွင့်အရေး ရခဲ့မယ်ဆိုရင်...”

“ မြွေကို သတ်ပေးရမယ်ပေါ့...”

“ ဟုတ်တယ်... မြွေကို သတ်ရမယ်...”

“ ကောင်းပြီ ဟယ်ရီ... ဒါနဲ့ မင်းနေကောင်းပါတယ်နော်...”

“ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး နဗီးလ်... ကျေးဇူးပဲ...”

ဟယ်ရီလှည့်ထွက်ရန်ပြင်ချိန်မှာပင် နဗီးလ်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ရင်း...

“ ငါတို့အားလုံး ဆက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ကြမှာပဲ ဟယ်ရီ... မင်းသိတယ်...”

မဟုတ်လား...”

“ အင်း... ငါ...”

သူ့ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် ဆို့တက်လာသဖြင့် စကားမဆက်နိုင်ချေ...။ နဖီးလ်ကမူ ထူးဆန်းသည်ဟု မယူဆပဲ ဟယ်ရီပုခုံးကိုပုတ်ကာ လက်လွှတ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်အလောင်းများကို ရှာဖွေရန် အစေးသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်...။

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ပြန်မြဲကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်...။ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာလည်း မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသူများကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေ၏...။ ပေအနည်းငယ်အကွာသို့ရောက်မှပင် ဂျင်းနီမှန်း သူ သတိပြုမိလိုက်သည်...။ သူ နေရာမှာပင် ရပ်တန့်နေမိသည်...။ ဂျင်းနီမှာ ဒဏ်ရာရထားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနားတွင် ထိုင်နေရင်း...

“ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး... ငါတို့ နင့်ကို အထဲပို့ပေးမယ်...”

“ ဒါပေမယ့် ငါ အိမ်ကိုပြန်ချင်တယ်... ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ချင်တော့ဘူး...”

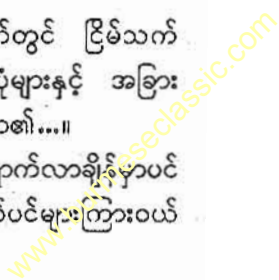
“ ငါသိပါပြီ... အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ...”

ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် ရုတ်ချည်း ဂျင်းနီကို အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ချင်မိသည်...။ သူ ဤနေရာတွင်ရှိနေမှန်း သူမကို သိစေချင်၏...။ သူ သွားရမည့်နေရာကို သိစေချင်၏...။ သူ့ကို တားဆီးစေချင်သည်...။ အိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးစေချင်သည်...။

ဂျင်းနီမှာ ဒဏ်ရာရထားသော မိန်းကလေး၏ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏...။ အလွန်အားတင်းကာ ဟယ်ရီ ခြေလှမ်းတို့ကို ပြန်စလိုက်သည်...။ သူ ဖြတ်ကျော်သွားချိန်တွင် ဂျင်းနီတစ်ယောက် လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ သို့သော် သူ စကားပြောရန်... နောက်လှည့်ကြည့်ရန် မကြိုးစားပဲ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်...။

ဟက်ဂရစ်၏တဲအိမ်ကလေးမှာ အမှောင်ထုအောက်တွင် ငြိမ်သက် ဟိတ်ဆိတ်နေ၏...။ ဤတဲအိမ်ကလေးသို့ အလည်လာခဲ့ပုံများနှင့် အခြားအဖြစ်အပျက်များကို သူ့ခေါင်းထဲဝယ် အစီအရီ ပြန်မြင်လာ၏...။

သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရင်း တောအုပ်အစပ်သို့ ရောက်လာချိန်မှာပင် ရုပ်တန့်လိုက်ရပြန်သည်...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများမှာ သစ်ပင်များကြားဝယ်



အုပ်စုလိုက် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ၏...။ သူတို့ထံမှ အေးစက်သော အငွေ အသက်ကို သူ ခံစားနေရသည်...။ ဤအတိုင်း အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဖြတ်သွား နိုင်မည်ဟု သူ မထင်ချေ...။

သို့ရာတွင် အစောင့်အရှောက်ဂါထာကိုရွတ်ရန် သူ့တွင် အင်အား မကျန်ချေ...။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေမှုကို သူ မထိန်းနိုင်ချေ...။ တကယ် တမ်း သေရမည်ဆိုသောအခါ ရင်ဆိုင်ရန် ခက်ခဲလှ၏...။ သူ ဆက်၍မသွားချင် မှန်း ပို၍ပို၍သိလာ၏...။ သို့သော် မဖြစ်မနေ သူ ဆက်သွားရပေမည်...။ ရွှေဘောလုံးကိုဖမ်းမိပြီးချိန်ကဲ့သို့ ကစားပွဲကို အဆုံးသတ်ရမည့်အချိန်ပင်...။

ရွှေဘောလုံးဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် တုန်ရီနေသောလက်များဖြင့် လည်ပင်း တွင် ဆွဲထားသော အိတ်ထဲမှ ရွှေဘောလုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်...။

“ အချိန်နီးရင် ပွင့်လိမ့်မည်...”

သူ အသက်ကို ပြင်းပြင်းနှင့်မြန်မြန်ရှုရှုရင်းမှ စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက် သည်...။ အချိန်များကို တဖြည်းဖြည်း အကုန်မြန်သည်ဟု သူ ထင်လာမိသည်...။ သူ သေဆုံးရန်အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာချေပြီ...။ သူ ရွှေဘောလုံးကို နှုတ်ခမ်းများနှင့် ထိလိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ ငါ သေရခါနီးပြီ...”

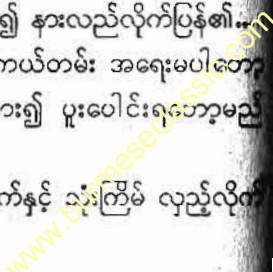
ရွှေဘောလုံးမှာ နှစ်ပိုင်းကွဲသွား၏...။ သူ မှော်တောင်စောင်းကိုမြှောက်ရင်း ဂါထာရွတ်လိုက်၏...။

“ လူးမို့စ်...”

အက်ကွဲနေသော အနက်ရောင်ကျောက်တုံးလေးမှာ ရွှေဘောလုံး အကွဲနှစ်ခုကြားဝယ် ရှိနေ၏...။ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးတွင်လည်း မှော်ဝင် ရတနာ အမှတ်အသားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်...။

ဟယ်ရီ နောက်ထပ်အချက်တစ်ချက်ကို ထပ်၍ နားလည်လိုက်ပြန်၏...။ သူတို့ကို ပြန်ခေါ်ခြင်း မခေါ်ခြင်းမှာ သူ့အတွက် တကယ်တမ်း အရေးမပါတော့ ချေ...။ အကြောင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် သူတို့နှင့် သွား၍ ပူးပေါင်းရတော့မည် ဖြစ်သည်...။

သူ မျက်စိမှိတ်လိုက်ရင်း ကျောက်တုံးကို လက်နှင့် သုံးကြိမ် လှည့်လိုက်



၏...။ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုရှိလာသည်ကို သူ သိလိုက်၏...။ သူ့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် ရွေ့လျားသံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။ သူ မျက်လုံးတို့ကို ဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏...။

သူတို့အားလုံးမှာ တစ္ဆေများ မဟုတ်ကြသလို လူသားစစ်စစ်လည်း မဟုတ်ကြချေ...။ ဒိုင်ယာရီထဲမှ ထွက်လာသော ရစ်ဒယ်၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏...။ လူသားအစစ်လောက် မထင်ရှားသော်လည်း တစ္ဆေထက် လည်း အများကြီး ပိုမိုထင်ရှား၏...။ အားလုံး သူ့ဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြကာ မျက်နှာများတွင် အပြုံးကိုယ်စီကို တွေ့ရ၏...။

ဂျိမ်းစ်မှာ ဟယ်ရီအရပ်လောက်ပင် မြင့်၏...။ သူ့သေဆုံးချိန်က ဝတ်ခဲ့သော အဝတ်အစားများနှင့်ပင်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆံပင်များမှာ ရှုပ်ပွကာ သပ်ရပ်မှုမရှိချေ...။ သူ့မျက်မှန်မှာ မစ္စတာဝီစလေ၏မျက်မှန်နှင့် ဆင်ဆင်တူ၏...။

ဆီးရီးယပ်စ်က အရပ်မြင့်မားကာ ခန့်ညားနေပြီး ဟယ်ရီဘဝတွင် မြင်ဖူးသည်ထက် များစွာ ငယ်ရွယ်နေ၏...။ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်ထားရင်း ပြုံးနေ၏...။

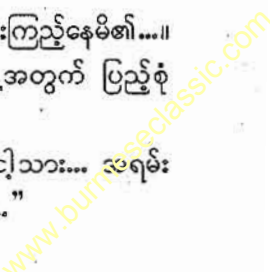
လူပင်မှာလည်း ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်ပင်ဖြစ်ကာ ပိုပိန်ပြီး ဆံပင်များမှာ ပို၍ နက်မှောင်နေ၏...။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သူ့ငယ်ချင်းများနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေပုံရသည်...။

လီလီအပြုံးမှာ အားလုံးထဲတွင် အတောက်ပဆုံးပင်...။ သူမက ဆံပင်များကို နောက်သို့ သပ်တင်ကာ သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာရင်း သူ့မျက်လုံးများနှင့် လွန်စွာဆင်တူသည့် အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများနှင့် သူ့မျက်နှာကို အငမ်းမရ ငေးကြည့်နေ၏...။

“ သား အရမ်းသတ္တိရှိတာပဲ...”

သူ စကားမပြောနိုင်ချေ...။ သူမ၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏...။ သူမ၏မျက်နှာကိုသာ တစ်သက်လုံး ငေးကြည့်နေရလျှင် သူ့အတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်ပြီဟု တွေးနေမိသည်...။ ဂျိမ်းစ်က...

“ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်ကာနီးပြီ ငါ့သား... ဒေရမ်းနီးနေပြီ... ငါတို့အားလုံး မင်းအတွက် အရမ်းဂုဏ်ယူတာပဲ...”



“ အဲဒါ အရမ်းနာမှာလားဟင်...”

ကလေးအလွန်ဆန်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို ဟယ်ရီ မေးလိုက်မိသည်...။

ဆီးရီးယပ်စ်က...

“ သေတာလား... လုံးဝပဲ... အိပ်ပျော်သွားတာထက်တောင်မှ မြန်ပြီး လွယ်ကူသေးတယ်...”

လူပင်က...

“ သူကလည်း ဒါကို မြန်မြန်ပဲ ပြီးစေချင်မှာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသေစေချင်ပါဘူး... တစ်ယောက်ကိုမှ မသေစေချင်ပါဘူး... ကျွန်တော် တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး...”

သူက အားလုံးထက်ပင် လူပင့်ကို ဦးတည်၍ ပြောလိုက်သည်...။

“ ရေးမတ်စ် ကလေးရပြီးပြီးချင်း အချိန်မှာမှ... ကျွန်တော် တကယ့် ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး...”

လူပင်က...

“ ငါလည်းပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး... ငါ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ သိခွင့် မရှိတော့ဘူး... ဒါပေမယ့် ငါ ဘာကြောင့်သေခဲ့သလဲဆိုတာ သူ နားလည်နိုင် ပါလိမ့်မယ်... သူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်ဖို့... လောကကို တည်ဆောက်ပေး ဖို့ ကြိုးစားပေးခဲ့တာပဲ...”

တောအုပ်ထဲမှ လေအေးတစ်ချက်က သူ့ကို ရွှေယမ်းတိုက်ခတ်သွား၏...။ သူတို့အားလုံး သူ့ကို သွားရန် တိုက်တွန်းမည်မဟုတ်မှန်း ဟယ်ရီ သိ၏...။ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်သာလျှင် အဓိကပင်...။

“ ကျွန်တော့်အနားမှာ နေကြမယ် မဟုတ်လား...”

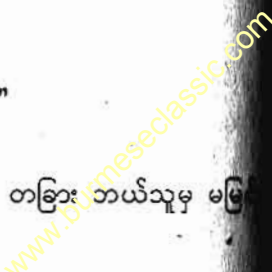
ဂျိမ်းစ်က...

“ နောက်ဆုံးအချိန်အထိပေါ့...”

“ သူတို့ အဖေတို့ကို မမြင်နိုင်ဘူးလား...”

ဆီးရီးယပ်စ်က...

“ ငါတို့က မင်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ... တခြား ဘယ်သူမှ မမြင်



နိုင်ဘူး...”

ဟယ်ရီ သူ့အမေကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ကျွန်တော့်အနားမှာ နေပါ...”

ထို့နောက် သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်...။ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများထံမှ အအေးဓာတ်မှာ သူ့ဆီ ရောက်မလာတော့ပေ...။ သူ့အဖော်များနှင့် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရာ သူတို့က သူ့အား အစောင့်အရှောက်များသဖွယ် ကာကွယ်ပေးကြ၏...။

အတူတကွပင် သူတို့ တောနက်ထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့ကြ၏...။ ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း တောအုပ်ထဲသို့ ပို၍နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်လာခဲ့သည်...။ ဗိုဒီမော့ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိမည်မှန်း သူ မသိသော်လည်း ရှာဖွေ၍တွေ့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေ၏...။ သူ့ဘေးတွင် ဂျိမ်းစ် ဆီးရီးယပ်စ် လူပင်နှင့် လီလီတို့ လိုက်ပါလာခြင်းက သူ့အတွက် အလွန်ပင် သတ္တိဖြစ်စေ၏...။

သူ့ဘေးတွင် လျှောက်၍ လိုက်ပါလာသော သေဆုံးပြီးသူများနှင့် သူ ပို၍ရင်းနှီးလာသလို ခံစားရ၏...။ ရဲတိုက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွန် ဟာမီယွန် ဂျင်းနီနှင့် အခြားသူများမှာ သူနှင့် ဘဝခြားသွားသလိုပင်...။ ဗိုဒီမော့ဆီ ရောက်သည်နှင့် သူ့သက်တမ်းမှာ ကုန်ဆုံးရပေတော့မည်...။

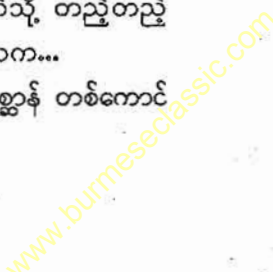
ရုတ်တရက် တီးတိုးစကားပြောသံနှင့် လှုပ်ရှားသံများကြားရ၍ ဟယ်ရီ ရပ်တန့်လိုက်သည်...။ သူ့အဖေ အမေ ဆီးရီးယပ်စ်နှင့် လူပင်တို့ပါ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏...။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံတိုးတိုးတစ်သံက...

“ တစ်ယောက်ယောက် ဒီနားမှာရှိတယ်... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံများ မြဲထားသလား မသိဘူး...”

အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အကွယ်မှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာ၏...။ သူတို့၏ မှော်တောင်ရွေးများဖြင့် အလင်းရောင်ကို ဖန်ဆင်းထားကြသဖြင့် ရက်ဇ်လေနှင့် ဟိုလိုဟော့မှန်း တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူတို့မှာ ဟယ်ရီတို့ဘက်သို့ တည့်တည့် ကြည့်နေသော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်နိုင်ပုံမရချေ...။ ရက်ဇ်လေက...

“ တစ်ခုခု ကြားလိုက်တာတော့ သေချာတယ်... တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင် မကောင်လို့ မင်းထင်သလား...”

ရက်ဇ်လေက နာရီကိုကြည့်ရင်း...



“ အချိန်စေ့တော့မယ်... ပေါ်တာလာမယ် မထင်တော့ဘူး...”

“ သူက လာမယ်လို့ သေချာ တွက်ထားတာ... သိပ်ပျော်နိုင်မယ် မထင်ဘူး...”

“ အမြန်ပြန်ကြစို့... နောက်ထပ် ဘယ်လိုစီစဉ်မယ် မသိဘူး...”

သူတို့နှစ်ယောက် တောနက်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားကြသည်...။ ဟယ်ရီ သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏...။ သူ ဘေးသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်...။ သူ့အဖေက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး အဖေက အားပေးသလို ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြ၏...။

မိနစ်ပိုင်းမျှ လျှောက်လာကြပြီးနောက် ရှေ့တွင် အလင်းရောင်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။ ထိုနေရာမှာ တစ်ချိန်က ပင့်ကူကြီး အာရာဂေါ့၏ နေရာမှန်း ဟယ်ရီ မှတ်မိလိုက်၏...။ သူတို့၏ အကြွင်းအကျန် ပင့်ကူအိမ်များကို တွေ့နေရသေးသော်လည်း ပင့်ကူမျိုးဆက်များကိုမူ ဒက်အိတာများက မောင်း ထုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်ပုံရသည်...။

မြေကွက်အလယ်တွင် မီးပုံတစ်ခုရှိပြီး မီးတောက်သံမှအပ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏...။ ဒက်အိတာအချို့မှာ ယခုထိ မျက်နှာဖုံးများ စွပ်ထားကြဆဲဖြစ်ပြီး အချို့မှာမူ မျက်နှာများကို ဖော်ထားကြသည်...။

ဘီလူးနှစ်ကောင်မှာ လူအုပ်စု၏အစွန်တွင် ထိုင်နေပြီး သူတို့၏မျက်နှာ များမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည်...။ လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖွိုင်းမှာ အလွန် စိတ်ပျက်ကာ ကြောက်ရွံ့နေပုံရပြီး နာဆစ်ဆာမှာ မျက်တွင်းများ ချိုင့်ဝင်နေ၏...။

အားလုံး ဗိုဒီမော့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြ၏...။ သူက ခေါင်းငိုက်စိုက် ချကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း လက်ထဲဝယ် သေမင်းမှော်တောင်စုကို ကိုင်ဆောင်ထား ၏...။ ဟယ်ရီ အစွန်အဖျားတွင်ရပ်ရင်း ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေမိ၏...။ ဗိုဒီမော့နောက်တွင် နာဂီနီမှာ မှော်ပညာဖြင့် ဖန်တီးထားသော လှောင်ချိုင့်ထဲတွင် ရှိနေဆဲပင်...။

ဒိုလိုဟော့နှင့် ရက်ဇ်လေတို့ လူအုပ်ထဲဝင်လိုက်ချိန်ဝယ် ဗိုဒီမော့က မော့ကြည့်လိုက်၏...။ ဒိုလိုဟော့က...

“ သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့ရပါဘူး သခင်...”

ဗိုဒီမော့၏အမူအရာမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲမသွားချေ...။ သူ့အနီရောင် မျက်လုံးများမှာ မီးရောင်အောက်ဝယ် လောင်ကျွမ်းနေကြသလိုပင်...။ သူက ဖြည်းညင်းစွာပင် သေမင်းမှော်တောင်ဝေးကို မြောက်လိုက်သည်...။

“ သခင်...”

ဘဲလ်ထရစ်က စကားစလိုက်သည်...။ သူမ၏မျက်နှာတွင် သွေးစသွေးနု များကို တွေ့ရသော်လည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဒဏ်ရာ ရှိပုံမရချေ...။

ဗိုဒီမော့က လက်တစ်ဘက်မြောက်ကာ သူမကို တိတ်တိတ်နေရန် တားဆီးလိုက်၏...။ သူမမှာ စကားမဆက်တော့သော်လည်း သူ့ကို အံ့သြသလို ကြည့်နေ၏...။ ဗိုဒီမော့က သူ၏ အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“ ငါ သူလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်... မျှော်လင့်ခဲ့တယ်...”

မည်သူမျှ စကားမဆိုဝံ့ချေ...။ သူတို့အားလုံးလည်း ဟယ်ရီလိုပင် ကြောက်ရွံ့နေကြဟန်တူ၏...။ ယခုအခါတွင် သူ့နှလုံးသားမှာ ထွက်ကျလှ မတတ် ခုန်နေ၏...။ သူ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကိုချွတ်ကာ သူ၏မှော်တောင်ဝေး နှင့်အတူ အကျီရင်ဘတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်...။ သူ လုံးဝ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်မရှိပေ...။ ဗိုဒီမော့က...

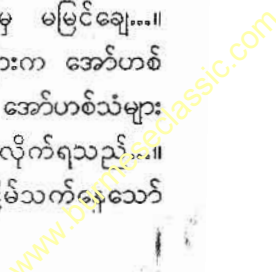
“ ကြည့်ရတာ... ငါ... မှားသွားပုံပဲ...”

“ ခင်ဗျား... မမှားပါဘူး...”

ဟယ်ရီ သူ့ထံတွင် ကျန်ရစ်သမျှ ခွန်အားကို စုစည်းကာ ကျယ်နိုင် သမျှ ကျယ်အောင် အော်ပြောလိုက်သည်...။ သူ့အသံတွင် ကြောက်ရွံ့သံ မပါ စေလိုပေ...။ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးမှာ သူ၏ထုံကျဉ်နေသောလက်များထဲမှ လျှောက်သွားပြီးနောက် သူ့အမေ အဖေ ဆီးရီးယပ်စ်နှင့် လူပင်တို့ ပျောက်ကွယ် သွားသည်ကို သူ့မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ မြင်လိုက်ရသည်...။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ ဗိုဒီမော့မှလွဲ၍ ဘာကိုမှ မမြင်ချေ...။ ပျက်စီးမှုမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်...။ ဘီလူးများက အော်ဟစ် ဖျက်ကြပြီး ဒက်အိတာများက နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြသည်...။ အော်ဟစ်သံများ မှားမေ့တတ်သံများသာမက လှောင်ရယ်ရယ်သံများကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ သူ မတ်တတ်ရပ်နေသော နေရာ၌ပင် ငြိမ်သက်နေသော်



လည်း သူ့ထံသို့ ဟယ်ရီလျှောက်လာသည်ကို ကြည့်နေ၏...။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားဝယ် အိပ်သာ ကျန်တော့၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် အော်ဟစ် သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်ရီ... မလုပ်နဲ့...”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ခံထား ရသော ဟက်ဂရစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏...။ ဟက်ဂရစ်က ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစား နေသောကြောင့် သစ်ကိုင်းများမှာ လှုပ်ခါနေ၏...။

“ မလာနဲ့ ဟယ်ရီ... မလာနဲ့... မင်းဘာလုပ်...”

“ တိတ်စမ်း...”

ရိုလီက အော်ဟစ်ရင်း သူ့မှော်တောင်စွေးကို တစ်ချက်ရွှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဟက်ဂရစ်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်...။

ဘဲလ်ထရစ်က ဟယ်ရီနှင့် ဗိုဒီမော့တို့အား စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေ ၏...။ လှုပ်ရှားနေသောအရာဟူ၍ မီးတောက်များနှင့် စက်လုံးသဏ္ဍာန်လှောင်ချိုင့် ထဲမှ မြေတို့သာ ရှိသည်...။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော မှော်တောင်စွေးကို ဟယ်ရီ သတိရ သော်လည်း ဆွဲထုတ်ရန် မကြိုးစားချေ...။ မြေကြီးမှာ ကောင်းစွာ ကာကွယ်ထား ပြီး သူသာ မှော်တောင်စွေးဖြင့် နာဂီနီကို ချိန်မိလျှင် ဒက်အိတာ အယောက် ငါးဆယ်ထံမှ ကျိန်စာ အခုငါးဆယ်က သူ့ကို အရင် ထိမှန်ပေလိမ့်မည်...။

ဗိုဒီမော့နှင့် ဟယ်ရီတို့မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြ ဆဲပင်...။ ဗိုဒီမော့မှာ ခေါင်းကို အနည်းငယ်စောင်းငဲ့ရင်း သူ့ရှေ့ရှိ ကောင်လေးကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏...။

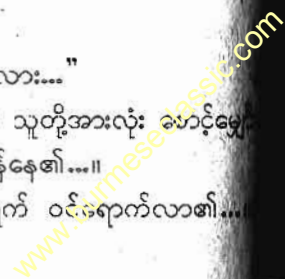
“ ဟယ်ရီပေါ်တာ...”

သူ့အသံမှာ အလွန်ပင် ညင်သာလှ၏...။

“ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်ကလေးတဲ့လား...”

ဒက်အိတာတစ်ယောက်မှ မလှုပ်ရှားကြချေ...။ သူတို့အားလုံး ခမာင့်မြေ နေကြ၏...။ ဟက်ဂရစ်က အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေ၏...။

ဟယ်ရီအတွေးထဲတွင် ဂျင်းနီက ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာ၏...



ဗိုဒီမော့က သူ၏မှော်တောင်ဝေးကို မြောက်လိုက်သည်...။ သူ့တွင် ဘာဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုသည်ကို သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေပုံပင်...။ ဟယ်ရီ အနီရောင် မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ လျင်မြန်စွာ ကိစ္စအားလုံးကို ပြီးသွား စေချင်မိသည်...။ အချိန်ကြာလာလျှင် ကြောက်ရွံ့မှုက သူ့သတ္တိကို အနိုင်ယူ သွားနိုင်၏...။

ဗိုဒီမော့၏ပါးစပ် လှုပ်သွားပြီး အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများကို မြင်လိုက်ရသည်...။ ထို့နောက်တွင် ဟယ်ရီအတွက် အရာအားလုံး မှောင်အတိ ကျသွားတော့သည်...။





၃၅။ ကင်းခရော့စ်ဘူတာရုံ

ဟယ်ရီ မှောက်လျှက်လဲကျရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်...။ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပြီး သူ့ကို မည်သူမျှ စောင့်ကြည့်မနေပေ...။ သူ့ကိုယ်သူပင် မည်သည့်နေရာရောက်နေမှန်း သေချာမသိပေ...။

အချိန်အလွန်ကြာသွားချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလာ၏...။ သူ ကြမ်းပြင်တစ်ခုပေါ်ဝယ် တကယ်ပင် လဲလျောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်...။ ထို့ကြောင့် သူထံတွင် ထိခြင်းကိုသိသည့်ခံစားချက် ရှိသည်မှာ သေချာသည်...။ သူနှင့် ထိနေသော ကြမ်းပြင် ရှိနေသည်မှာလည်း သေချာသည်...။

ထိုကဲ့သို့ သူ တွက်ချက်မိသည်နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဝတ်အစားလုံးဝမရှိမှန်း ဟယ်ရီ သတိထားလိုက်မိသည်...။ သူတစ်ယောက်တည်းရှိမှန်း သေချာသည့်အတွက် ထိုအချက်မှာ ပြဿနာမဟုတ်ပေ...။ သူ ဘယ်နေရာရောက်နေသလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်...။ သူ့တွင် ထိမှုကိုသိသော ခံစားချက် ရှိလျှင် သူ့တွင် မြင်နိုင်သော အစွမ်းလည်း ရှိပေမည်...။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏...။ သူ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်၏...။

www.burmeseclassic.com

လင်းလက်နေသော မြူနှင်းများကြားဝယ် သူ လဲလျောင်းလျှက်ရှိနေ၏...။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော မြူနှင်းမျိုးကို သူတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ချေ...။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌မူ မည်သည့်မြူနှင်းမှ မရှိချေ...။ သူ လဲလျောင်းနေသော ကြမ်းခင်းမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး ပူခြင်းအေးခြင်း ကင်းရှင်းနေသည်...။

သူ ထရပ်လိုက်သည်...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ခြစ်ရာရှုရာလေးပင် မရှိပေ...။ သူ့မျက်နှာကို သူ စမ်းကြည့်လိုက်၏...။ သူ့မျက်မှန်ကို မတွေ့ရပေ...။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆူညံသံတစ်ခုကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။

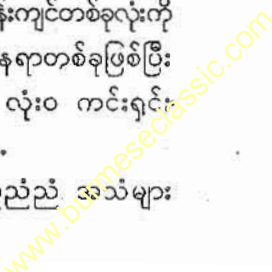
တစ်စုံတစ်ခုမှာ ရုန်းကန်ထွက်ရန် ကြံနေပုံရသည်...။ ထိုအသံများမှာ သနားစရာကောင်းနေသလိုပင်...။ သူ့ကိုယ်သူ ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်လိုက်မိကာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ အဝတ်အစားများကို တောင့်တလိုက်သည်...။

သူ့စိတ်ထဲမှ တောင့်တလိုက်သည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အဝတ်အစားများ ပေါ်လာ၏...။ သူ အဝတ်အစားများကို ယူဝတ်လိုက်သည်...။ အဝတ်အစားများမှာ သန့်ရှင်းနေပြီး နူးညံ့ကာ နွေးထွေးမှုရှိ၏...။ သူလိုချင်သောအချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ ပေါ်လာသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ဟယ်ရီ ထင်မိသည်...။

သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်...။ လိုတရ အခန်းထဲတွင် ရောက်နေသလားဟု သူ တွေးမိသည်...။ သူ သေချာကြည့်လေလေ အရာဝတ္ထုများကို ထပ်မြင်လေပင်ဖြစ်သည်...။ သူ့အပေါ်၌ အခုံးသဏ္ဍာန် ဖန်အမိုးကို နေရောင်အောက်တွင် တောက်ပနေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ နန်းတော်တစ်ခုအတွင်း ဂူလားဟု သူ တွေးမိပြန်၏...။ သို့ရာတွင် အနီးအနားမှာပင် ထုဖဲ့ရိုက်နှက်ကာ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားနေသော အသံများကို မြူနှင်းများကြား၌ ကြားနေရ၏...။

ဟယ်ရီ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပို၍ ရှင်းလင်းစွာ မြင်လာရသည်...။ အလွန်ကျယ်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ပျင်းလင်းကာ အလင်းရောင်များ တောက်ပနေ၏...။ လူသူ လုံးဝ ကင်းရှင်းနေ၏...။ သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိပြီး တခြားအရာဆို၍...

ဟယ်ရီ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်...။ ဆူဆူညံညံ အသံများ



ထွက်နေသောအရာကို သူ မြင်လိုက်ရသည်...။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်ဝယ် လဲကျနေ၏...။ သူ၏အရေပြားမှာ ကြမ်းတမ်း လှသည်...။ ထိုင်ခုံတစ်လုံးအောက်ဝယ် လဲကျနေပြီး စွန့်ပစ်ခံထားရခြင်း ဖြစ်ပုံ ကာ အသက်ကို ကြိုးစားပမ်းစားရှူနေ၏...။

သူ ထိုကလေးအား ကြောက်ရွံ့မိသလိုပင်...။ သေးငယ်ကာ ဒဏ်ရာ ရနေဟန်တူသော်လည်း သူ အနီးသို့ မကပ်ချင်ပေ...။ သို့ရာတွင် သူ တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ တိုးကပ်သွားမိ၏...။ အချိန်မရွေး နောက်ဆုတ်ပြေးနိုင်ရန် ပြင်ထား ၏...။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။ သို့ရာတွင် သူ မထိရဲမကိုင်ရဲသေးပေ...။ သူ ထိုအရာကို နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးစား ချင်သော်လည်း မအောင်မြင်ချေ...။

“ မင်း ကယ်လို့ မရနိုင်ဘူး...”

သူလှည့်ကြည့်လိုက်၏...။ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ့ဆီသို့ လျှောက် လှမ်းလာနေ၏...။ အပြာရောင်ရင့်ရင့် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်...။

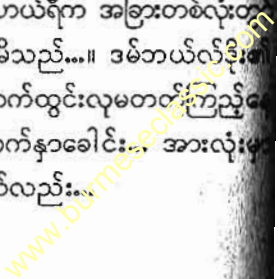
“ ဟယ်ရီ...”

သူက လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏...။ သူ၏လက်များမှာ ဖြူဖွေးနေပြီး လုံးဝ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရှိချေ...။

“ မင်းက တကယ်တော်တဲ့ကောင်လေးပဲ... အင်မတန်လည်း ရဲရင့်ပါ ပေရဲ့... ငါတို့ စကားပြောကြရအောင်လား...”

ဟယ်ရီ တအံ့တဲာ်သြနှင့်ပင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ အနောက်မှ လိုက်ခဲ့ရင် ညည်းညူနေသောကလေးနှင့် ဝေးကွာသွား၏...။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်ခုံနှစ်လုံး ရှိနေပြီး အလင်းရောင်ရသောနေရာ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသဖြင့် ယခင်က ဟယ်ရီ သတိမပြုမိခဲ့ချေ...။

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ ဟယ်ရီက အခြားတစ်လုံးတွင် ထိုင်ရင်း ကျောင်းအုပ်ကြီး၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်...။ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏ ငွေရောင်ဆံပင်ရှည်များနှင့်မှတ်ဆိတ်များ... သူ့ကိုဖောက်ထွင်းလှမတတ်ကြည့် သော အပြာရောင်မျက်လုံးများနှင့် ခပ်ကောက်ကောက်နှာခေါင်း... အားလုံးမှ သူမြင်ဖူး မှတ်မိခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်းပင်...။ သို့သော်လည်း...



“ ပရော်ဖက်ဆာက သေပြီ မဟုတ်လား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ အင်း... ဟုတ်တယ်လေ...”

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း သေပြီပေါ့!... ဟုတ်လား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေရမယ်ဆိုရင် ငါကတော့ မသေသေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ...”

“ မသေသေးဘူး? ”

“ ဟုတ်တယ်... မသေသေးဘူး...”

“ ဒါပေမယ့်...”

ဟယ်ရီ အမှတ်မထင် သူ့နဖူးမှ အမာရွတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း သူ့အမာရွတ်မှာ ပျောက်ကွယ်နေ၏...။

“ ကျွန်တော်က သေရမှာလေ... ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံးဝ မကာကွယ်ခဲ့ဘူး... သူ့ကို သတ်ခွင့်ပေးခဲ့တာပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဒါကြောင့်မို့လို့ပဲ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်လာတာပေါ့...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်...။ သူ့တစ်သက်တွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး ထိုမျှ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည်ကို မမြင်ဖူးခဲ့ချေ...။

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက လက်မနှစ်ဘက်ကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း...

“ ဒါပေမယ့် မင်းသိပြီးသားပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ ဟုတ်တယ်... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး...”

“ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်အစိတ်အပိုင်းက...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ခေါင်းကို ဆက်တိုက်ညှိတ်ရင်း ဟယ်ရီကို ဆက်ပြောရန် အားပေးသလို ပြုံးပြနေ၏...။

“ပျောက်ကွယ်သွားပြီလား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“အိုး... ဟုတ်တာပေါ့... သူ့ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီပဲ... အခုဆိုရင် မင်းရဲ့ဝိညာဉ်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ် ဟယ်ရီ...”

“ဒါဆိုရင်...”

ဟယ်ရီ အနောက်သို့လှည့်ကာ ကုလားထိုင်အောက်မှ တုန်ရီနေသော ခပ်သေးသေးသတ္တဝါလေးကို ကြည့်ရင်း...

“အဲဒါက ဘာလဲ ပရော်ဖက်ဆာ...”

“ငါတို့ ဘယ်လိုမှ ကူညီကယ်တင်လို့မရတော့တဲ့ သတ္တဝါပေါ့...”

“ဒါပေမယ့် ဗီဒီမော့က သေမင်းတမန်ကျိန်စာကို သုံးတယ်... ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်အတွက် သေမပေးဘူး... ကျွန်တော်က ဘယ်လို လုပ် အသက်ရှင်နေနိုင်တာလဲ...”

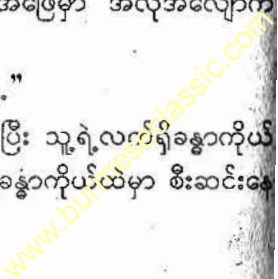
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“မင်းသိမယ်လို့ ငါထင်တယ်... ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ... သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ... ဘာတွေကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သလဲ... လောဘတကြီးနဲ့ ဘာတွေကို ရက်စက်ခဲ့သလဲ...”

ဟယ်ရီ စဉ်းစားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်...။ ဤနေရာ မှာ ထူးဆန်းလှသည်...။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာတွင် ရထားလမ်းများကို တွေ့နေရ သော်လည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သူနှင့် သတ္တဝါလေးတို့မှအပ အခြားသက်ရှိများကို မတွေ့ရပေ...။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ အဖြေမှာ အလိုအလျောက် ရောက်လာ၏...။

“သူ ကျွန်တော့်သွေးကို ယူထားတယ်...”

“အသေအချာပဲ... မင်းရဲ့သွေးကို ယူသုံးပြီး သူ့ရဲ့လက်ရှိခန္ဓာကိုယ် ကို ပြန်တည်ဆောက်ခဲ့တယ်... မင်းရဲ့သွေးတွေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စီးဆင်းနေ



တယ်... လီလီရဲ့အကာအကွယ်ဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်... သူ့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ မင်းအသက်ရှင်နေမှာပဲ...”

“သူ့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကျွန်တော်အသက်ရှင်နေမယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဒီလိုမထင်ဘူး... တစ်ဘက်ကပြန်ကြည့်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး သေရမှာပဲ မဟုတ်လား... ဒီနှစ်ခုက အတူတူပဲ မဟုတ်လား...”

ထိုအချိန်မှာမင် ထိုင်ခုံအောက်မှ သတ္တဝါ၏ ညည်းညူသံကိုကြားရ ၍ ဟယ်ရီ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်...။

“ကျွန်တော်တို့ တကယ်ပဲ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား...”

“ဘယ်လိုမှ ကူညီဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

“ဒီလိုဆို များများထပ်ပြီး ရှင်းပြပါဦး...”

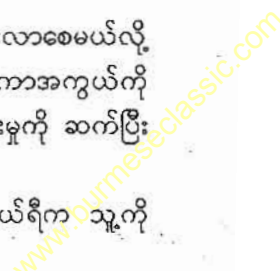
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မင်းဟာ ခုနှစ်ခုမြောက်ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားပဲ ဟယ်ရီ... သူ့ လုံးဝ မရည်ရွယ်ပဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားပေါ့... သူက တကယ် မကောင်း ဆိုးဝါးဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က လုံးဝ မခိုင်မြဲ တော့ဘူး... မင်းမိဘတွေကိုသတ်ပြီး မင်းကိုသတ်ဖို့ကြံတဲ့အခါမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တင်မကဘူး ဝိညာဉ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကိုပါ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ထားရစ် ခဲ့တယ်...”

“နောက်ပြီး သူ့ရဲ့အသိဉာဏ်ဟာ လုံးဝမပြည့်စုံဘူး ဟယ်ရီ... သူဟာ အိမ်စေ့စာလေးတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး... အချစ်မေတ္တာတို့ သစ္စာရှိမှုတို့ အပြစ်ကင်းစင်မှုတို့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး... ဗိုဒီမော့ဟာ တကယ်တော့ ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်ဘူး... ရှိသမျှ မှော်ပညာအားလုံးထက် ပိုအစွမ်းထက်တဲ့ အရာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သူ မသိခဲ့ဘူး...”

“သူက မင်းရဲ့သွေးကို ယူတာက ပိုပြီး သန်စွမ်းလာစေမယ်လို့ ထင်လို့ပဲ... သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို မင်းအမေသေစဉ်က အကာအကွယ်ကို ယူထည့်မိတယ်... ဒီတော့ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က မင်းအမေရဲ့စတေးမှုကို ဆက်ပြီး ထိန်းသိမ်းပေးထားသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီကို ပြုံးကြည့်နေ၏...။ ဟယ်ရီက သူ့ကို



ငေးကြည့်ရင်း...

“ ဒါတွေကို သိနေခဲ့တာ ကြာပြီပေါ့... ဟုတ်လား...”

“ ငါခန့်မှန်းကြည့်တာပါ... ဒါပေမယ့် ငါ့ခန့်မှန်းချက်တွေက မှန်တတ်တယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပျော်ရွှင်စွာပြော၏...။ သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်...။ ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်သိချင်တာ ရှိသေးတယ်... ကျွန်တော့်မှော်တောင်ဝေးက ဘာကိစ္စ သူငှားလာတဲ့ တောင်ဝေးကို ချိုးပစ်လိုက်တာလဲ...”

“ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကော့ ငါလည်း မသေချာလှဘူး...”

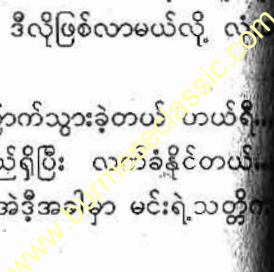
“ ဒါဆိုလည်း ခန့်မှန်းကြည့်လေ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ရယ်လိုက်ရင်း...

“ မင်းနားလည်ထားရမှာက မင်းနဲ့ဗိုဒီမော့တို့ရဲ့ မှော်ပညာနဲ့ ဆက်သွယ်ပတ်သက်မှုကို ဘယ်မှော်တောင်ဝေးလုပ်တဲ့သူကမှ ရှင်းပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဗိုဒီမော့ဟာ သူပြန်ရှင်သန်လာတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့ကြားထဲက ဆက်သွယ်မှုကို နှစ်ဆပွားအောင် လုပ်သလိုဖြစ်သွားတယ်... သူ့ရဲ့ပိညာဉ်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟာ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်... ဒါကို သူက ပိုပြီး စွမ်းရည်ထက်မယ်မှတ်ပြီး မင်းအမေရဲ့အကာအကွယ်တွေ ရှိနေတဲ့သွေးကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ထည့်ခဲ့တယ်... ဒီစတေးမှုရဲ့အစွမ်းကိုသာ သူတကယ်နားလည်ရင် မင်းရဲ့သွေးကို လုံးဝထိခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ဒီလိုနားလည်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိရင်လည်း လူတွေကို လိုက်သတ်နေတဲ့ သခင်ကြီးဗိုဒီမော့ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ ဒီဆက်သွယ်မှုနှစ်ခုကြောင့် ဗိုဒီမော့က မင်းရဲ့မှော်တောင်ဝေးနဲ့ တူညီတဲ့အူတိုင်ရှိတဲ့ မှော်တောင်ဝေးနဲ့တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ ဘယ်လို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်လာသလဲ မင်းအသိပဲ... သူက ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ လုံးဝထင်မထားခဲ့ဘူး...”

“ အဲဒီညမှာ သူဟာ မင်းထက်ပိုပြီး ကြောက်သွားခဲ့တယ် ဟယ်ရီ၊ မင်းဟာ သေခြင်းတရားကို သူထက် ပိုခံနိုင်ရည်ရှိပြီး လက်ခံနိုင်တယ်... ဗိုဒီမော့ဟာ သေခြင်းကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး... အဲဒီအခါမှာ မင်းရဲ့သတ္တိက



အနိုင်ရသွားတယ်... မင်းရဲ့ မှော်တောင်ဌေးက သူ့ရဲ့ မှော်တောင်ဌေးကို အနိုင်ယူ လိုက်တယ်... အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီမှော်တောင်ဌေးနှစ်ခုကြားမှာ မင်းတို့ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုလိုပဲ ဆက်သွယ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်...”

“ အဲဒီညမှာ မင်းရဲ့ မှော်တောင်ဌေးဟာ ဗိုဒီမော့ရဲ့ အစွမ်းနဲ့ သူ့ရဲ့ မှော်တောင်ဌေးကို မှတ်မိသွားပုံပဲ... ဒီတော့ သူလည်း မင်းနောက်လိုက်လာရာ မင်းရဲ့ မှော်တောင်ဌေးက သူ့ကို ဧရာမရန်သူကြီးမှန်း မှတ်မိလိုက်တယ်... ဒါကြောင့် မို့လို့ သူ့မှာရှိတဲ့ မှော်ပညာကို ထုတ်လွှတ်ပြီး တားဆီးလိုက်တယ်... လူးစီးယပ်စ်ရဲ့ မှော်တောင်ဌေး စွမ်းနိုင်တာထက် အဆအများကြီးပိုတဲ့ မှော်ပညာပေါ့... မင်းရဲ့ မှော်တောင်ဌေးဟာ အဲဒီမှာ မင်းရဲ့ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ သတ္တိစိတ်ရယ် ဗိုဒီမော့ ရဲ့ အစွမ်းရယ် ပေါင်းစပ်ပါဝင်ထားသလို ဖြစ်နေတော့ လူးစီးယပ်စ်မယ်လ်ဖျိုင်းလို လူရဲ့ မှော်တောင်ဌေးက ဘယ်နှယ် ခံနိုင်ရည်ရှိရှာမှာလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှော်တောင်ဌေးက တကယ်ပဲ အစွမ်းထက် တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟာမီယွန်က ချိုးပစ်လိုက်နိုင်တာလဲ...”

“ အဲဒီအစွမ်းက ဗိုဒီမော့နဲ့ရင်ဆိုင်ချိန်မှာပဲ အသုံးဝင်တယ်... သူ့အတွက် ပဲ မှော်တောင်ဌေးဟာ အစွမ်းပြတယ်... တခြားအချိန်တွေဆိုရင်တော့ သာမန် မှော်တောင်ဌေးတွေနဲ့ ဘာမှ မထူးခြားဘူး... ဒါပေမယ့် တကယ်ကောင်းတဲ့ မှော်တောင်ဌေးပါပဲ... ဒါတော့သေချာပါတယ်...”

ဟယ်ရီ အချိန်အတန်ကြာထိုင်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်...။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းမျှလည်း ဖြစ်နိုင်၏...။ ဤနေရာတွင် အချိန်ကို တွက်ဆ၍ မရပေ...။

“ သူက ကျွန်တော့်ကို ပရော်ဖက်ဆာရဲ့ မှော်တောင်ဌေးနဲ့ သတ်ခဲ့တာ...”

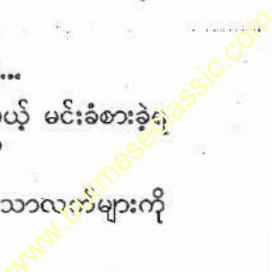
“ သူက ငါ့ရဲ့ မှော်တောင်ဌေးကိုသုံးပြီး မင်းကိုသေအောင် မသတ်နိုင် ခဲ့တာပါ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီစကားကို ပြင်ဆင်ပေးရင်း...

“ မင်းမသေသေးဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းခံစားခဲ့ရ

တာတွေကတော့ တကယ့်ကို ခက်ခဲပြင်းထန်တာ အမှန်ပဲ...”

ဟယ်ရီက သူ့၏ သန့်ရှင်းကာ ဒဏ်ရာကင်းစင်နေသောလက်များကို



ကြည့်ရင်း...

“ ဒါပေမယ့် အခု အရမ်း နေလို့ကောင်းတာပဲ... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ဒီမေးခွန်းကို မင်းကိုပဲ ပြန်မေးရမှာပဲ... ဘယ်ရောက်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မေးခွန်းမထုတ်မီအထိ ဟယ်ရီ မသိခဲ့ပေ...။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ သူ့တွင် အဖြေက အဆင်သင့်ရှိနေ၏...။

“ ကြည့်ရတာ ကင်းခရော့စ်ဘူတာရုံနဲ့တူတယ်... ဒါပေမယ့် လူတွေရော ရထားတွေပါ လုံးဝရှင်းနေတယ်...”

“ ကင်းခရော့စ်ဘူတာရုံလား... တကယ်ကျက်သရေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ နေရာပဲ... ကောင်းတာပေါ့... တကယ်ပဲလား...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေတယ် ထင်လို့လဲ...”

“ ငါဘယ်သိနိုင်မလဲ ကောင်လေး... ဒါ မင်းရဲ့စိတ်ကြိုက်ပဲ...”

ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ဟယ်ရီ နားမလည်ချေ...။ သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ငေးကြည့်ရင်း ဤနေရာထက် အရေးကြီးသည့်မေးခွန်းများကို သတိရလာ၏...။

“ မှော်ဝင်ရတနာတွေက...”

သူ့စကားကိုကြားသည်နှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမျက်နှာမှ အပြုံးမှာ ပျောက်ကွယ် သွားသည်...။

“ အင်း...”

သူ့မျက်နှာတွင် အနည်းငယ် စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံရ၏...။

“ ပြောပြပါဦး...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏မျက်နှာတွင် အမှားလုပ်မိသဖြင့် ထွက်ပြေးချင်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုး ပေါ်လာ၏...။

“ မင်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မလား... မင်းကို မယုံကြည်ခဲ့တဲ့အတွက် မပြောခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်နိုင်မလား... ဟယ်ရီ... ငါ့လိုပဲ မင်းလည်း ဒုက္ခ

ရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ... ငါမှားခဲ့သလို မင်းမှားမှာကို ငါ စိတ်ပူခဲ့မိတယ်... ဒါပေမယ့် ဟယ်ရီ... မင်းဟာ ပိုပြီးကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါသိရပြီ...”

“ ဘာတွေပြောနေတာလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စများကို တွေ့ရ၏...။

“ မှော်ဝင်ရတနာတွေလေ... မှော်ဝင်ရတနာတွေ... စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ သွေးပျက်နေတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပေါ့...”

“ ဒါပေမယ့် မှော်ဝင်ရတနာတွေက တကယ်ရှိတာပဲ...”

“ တကယ်ရှိတယ်... အန္တရာယ်များတယ်... ရူးရူးမိုက်မိုက်လူတွေကို ဆွဲဆောင်တယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဆက်ပြော၏...။

“ ငါလည်း အဲဒီလို ရူးမိုက်ခဲ့ဖူးတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းသိပါတယ်... ငါမင်းကို ဘာမှ လျှို့ဝှက်မကားပါဘူး... မင်းသိပါတယ်...”

“ ကျွန်တော်က ဘာကိုသိရမှာလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီဘက်သို့ တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်ကာ ကြည့်လိုက်၏...။ သူ၏ တောက်ပသော အပြာရောင်မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စများကို တွေ့ရ၏...။

“ သေမင်းရဲ့အရှင်သခင်ဖြစ်မယ်လေ ဟယ်ရီ... သေမင်းကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်မယ်... တကယ်တော့ ငါလည်း မိုဒီမော့ထက် ဘာမှ ပိုမထူးပါဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ထူးပါတယ်... ဘာလို့ဒီလိုပြောရတာလဲ... ပရော်ဖက်ဆာက ဘယ်တုန်းကမှ အလကားနေရင်း လူမသတ်ဘူး...”

“ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ငါလည်း သေမင်းကို အောင်နိုင်မယ့်နည်းကို ရှာခဲ့တာပဲ ဟယ်ရီ...”

“ သူလုပ်သလိုနည်းနဲ့မှ မဟုတ်တာပဲ...”

သူ၏ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအပေါ် ထားခဲ့မိသော ဒေါသများမှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်နေပြီး ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကိုယ်စားပင် ကာကွယ်ပေးနေမိသည်...။

“ မှော်ဝင်ရတနာတွေက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားမှ မဟုတ်တာ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ မှန်ပါတယ်... မှော်ဝင်ရတနာတွေက ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားနဲ့ မတူပါဘူး...”

သူတို့နှစ်ယောက် အသံတိတ်သွားချိန်ဝယ် သူတို့နောက်မှ သတ္တဝါလေး
၏ ညည်းညူသံကို ကြားနေရသော်လည်း ဟယ်ရီ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ချေ...။
သူက...

“ ဂရင်ဒီဝေါလည်း ရှာခဲ့တယ် မဟုတ်လား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်၏...။

“ အဲဒီပစ္စည်းတွေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ပူးပေါင်းစေခဲ့တယ်... အရမ်း
ဉာဏ်ကောင်းပြီး အနိုင်အထက်လုပ်တတ်တဲ့ လူငယ်လေးနှစ်ယောက်မှာ လိုချင်
စိတ်တွေ အရမ်းများခဲ့တယ်... သူက ဘာဖြစ်လို့ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးကို လာခဲ့
သလဲဆိုတာ မင်း ခန့်မှန်းမိမှာပါ ဟယ်ရီ... အစ်ဂ်နီးတပ်စ်ပက်ဗရယ်လ်ရဲ့
အုတ်ဂူကြောင့်ပဲပေါ့... သူက တတိယညီငယ်သေသွားတဲ့နေရာကို လာပြီး ရှာဖွေ
တာလေ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါဆို ဒါဟာ အမှန်တွေပဲပေါ့... ပက်ဗရယ်လ်ညီအစ်ကိုတွေဟာ...”

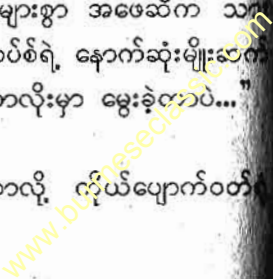
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ ပုံပြင်ထဲက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပဲ... ဒါပေမယ့် သူတို့ လမ်းပေါ်မှာ
သေမင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ပက်ဗရယ်လ်
ညီအစ်ကိုတွေဟာ ပါရမီထူးချွန်ပြီး အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းလို့သာ
ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးတွေကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တာပဲ... သေမင်းနဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာကတော့
နှစ်တွေကြာလာပြီး ဒဏ္ဍာရီလို ဖြစ်သွားပုံပဲ...”

“ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံဟာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ အဖေဆီက သက်
အမေဆီက သမီးကို လက်ဆင့်ကမ်းရင်း အစ်ဂ်နီးတပ်စ်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်
ဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်... သူလည်းပဲ ဂိုဒရစ်ဟောလိုးမှာ မွေးခဲ့တာပဲ...”

“ ကျွန်တော်ပဲ မဟုတ်လား...”

“ ဟုတ်တယ်... မင်းပဲ... ငါ့ဆီမှာ ဘာလို့ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်



ရောက်နေခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မင်းခန့်မှန်းနိုင်မှာပါ ဟယ်ရီ... ဂျိမ်းစ်က သူ
 မသေခင် ရက်အတော်ကြာကြာက ငါ့ကိုပြခဲ့တယ်... ငါ မြင်ရတာကို မယုံနိုင်
 ခဲ့ဘူး... ဒါနဲ့ပဲ ငှားလာပြီးစစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ မှော်ဝင်
 ရတနာတွေကို စုဆောင်းချင်တဲ့အိပ်မက်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ... ဒါပေ
 မဲယ့် ငါ သေချာ မကြည့်ပဲ မနေနိုင်ဘူး... ဒီလိုကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံမျိုး တစ်ခါမှ
 မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး... အရမ်းအိုဟောင်းနေပေမယ့် ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် အပြစ်အနာ
 အဆာ မရှိဘူး... အဲဒီနောက် မင်းအဖေသေသွားခဲ့တယ်... အဲဒီမှာ ငါ့လက်ထဲမှာ
 မှော်ဝင်ရတနာနှစ်ခု ရောက်နေခဲ့တော့တာပဲ...”

သူ့စကားသံမှာ နာကျင်နေပုံရ၏...။ ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံက သူတို့အသက်ကို မကယ်နိုင်ခဲ့ပါ
 ဘူး... ဗိုဒီမော့က သူတို့နေရာကို သိသွားတယ်... ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံက
 ကျိန်စာ မပြီးပါဘူး...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သက်ပြင်းချရင်း...

“ မှန်ပါတယ်...”

ဟယ်ရီ စောင့်နေသော်လည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ ဘာစကားမှ ထပ်
 မပြောတော့သဖြင့် သူကပင် စ၍...

“ ဒါဆို ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မှော်ဝင်ရတနာတွေရှာ
 ဖို့ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့...”

“ ဟုတ်တယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဖျော့တော့စွာပြောရင်း ဟယ်ရီ့မျက်လုံးများကို အား
 တင်းကာ ကြည့်လိုက်သည်...။

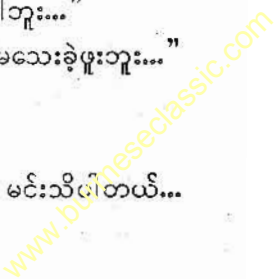
“ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား... ငါ့ကိုယ်ငါ
 အထင်သေးစက်ဆုပ်မိတာထက် မင်း ပိုပြီး မစက်ဆုပ်နိုင်ပါဘူး...”

“ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ပရော်ဖက်ဆာ့ကို အထင်မသေးခဲ့ဖူးဘူး...”

“ ဒီလိုဆိုရင် မင်း အခု အထင်သေးသင့်ပြီ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“ ငါ့ညီမရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ သူ့ဘာဖြစ်သွားသလဲ မင်းသိပါတယ်...”



ငါ့အဖေ အက်ကောဘန်မှာ ဘယ်လိုသေသွားသလဲဆိုတာလည်း မင်းသိပါတယ်... အာရီယာနာကို စောင့်ရှောက်ရင်း ငါ့အမေ ဘယ်လိုသေသွားတယ်ဆိုတာလည်း မင်းသိပါတယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော် ကြားပြီးပါပြီ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အေးစက်စွာပင်...

“ ငါဟာ သိပ်တော်တယ်... အောင်မြင်မှုကိုလိုချင်တယ်... အဲဒီအဖြစ်တွေက လွတ်မြောက်ချင်တယ်... ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့...”

သူ့မျက်နှာတွင် နာကျင်မှုတို့ ဖြတ်ပြေးသွားကြ၏...။

“ ငါ သူတို့ကို ချစ်တယ်... ငါ့မိဘ ငါ့ညီမနဲ့ ငါ့ညီကို ချစ်တယ်... ဒါပေမယ့် ငါ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိတယ် ဟယ်ရီ... မင်းလို အများအတွက် မကြည့်ခဲ့မိဘူး... မင်းလောက် အများအတွက်ကြည့်ပေးနိုင်တဲ့သူ ငါ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး...”

“ ဒီလိုနဲ့ ငါ့အမေသေတဲ့အချိန်မှာ ညီမနဲ့ညီရဲ့တာဝန်ကို ငါယူရတယ်... ငါ ရွာကို ဒေါသတွေနဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လာခဲ့တယ်... အဲဒီမှာပဲ ပိတ်မိနေပြီး အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ တွေးခဲ့တယ်... အဲဒီအချိန်မှာ သူ ရောက်လာတာပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ ဂရင်ဒီဝေါပေါ့... သူ့ရဲ့အကြံတွေက ငါ့ကို ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး ဟယ်ရီ... မက်ဂယ်တွေကို ဖယ်ရှားပစ်မယ်... ငါတို့စုန်းကဝေတွေက လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မယ်... ပုန်ကန်မှုကို ငါရယ် ဂရင်ဒီဝေါရယ်က ခေါင်းဆောင်မယ်...”

“ ဒါက အားလုံးကောင်းဖို့အတွက်ပဲလို့ ငါတွေးခဲ့တယ်... အထိအခိုက်အပျက်အစီး အဆုံးအရှုံးတွေရှိနိုင်ပေမယ့် စုန်းကဝေတွေအတွက် အများကြီး အကျိုးရှိမယ်... ဂရင်ဒီဝေါရဲ့နှလုံးသားက ဘယ်လိုဆိုတာ ငါမသိဘူးထင်သလား... ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် မျက်စိမှိတ်ထားခဲ့တယ်...”

“ ငါတို့ တကယ်လိုချင်ခဲ့တာကတော့ မှော်ဝင်ရတနာတွေပဲ... သူ့ရောငါပါ

အရမ်း လိုချင်ခဲ့တာပေါ့... ဘယ်တော့မှ မရှုံးနိုင်တဲ့ မှော်တောင်ဝေးကြောင့် ငါတို့ အာဏာရလာမယ်... သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးက သူ့အတွက်တော့ ငါ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ပေမယ့် အင်ဖာရီ ဖုတ်ကောင်တပ်ဖွဲ့ကြီးဖွဲ့ဖို့ အတွက်ပဲ... ငါ့အတွက်ကတော့ ငါ့မိဘတွေ ပြန်ရောက်လာမယ်... ငါ့ပန်းပေါက် တာဝန်တွေ အကုန်ပေါ့သွားမယ်ပေါ့...”

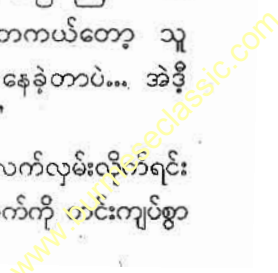
“ နောက်ပြီး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ တစ်ခါမှ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအကြောင်း သေချာမဆွေးနွေးဖြစ်ဘူး ဟယ်ရီ... ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံမပါပဲ ကောင်းကောင်း ကိုယ်ပျောက်နိုင် ကြတယ်... ဝတ်ရုံက ဝတ်တဲ့သူကို ဒိုင်းလို ကာကွယ်ပေးမှာကတော့ သေချာ တယ်... ငါ့အတွက်ကတော့ ရှာတွေ့ခဲ့ရင် အာရီယာနာကို ဝှက်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်... ပစ္စည်းသုံးခု ပြည့်ဖို့အတွက်လောက်ပဲ ငါတို့ ကိုယ်ပျောက် ဝတ်ရုံကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်... မှော်ဝင်ရတနာသုံးခုလုံးကို ပိုင်တဲ့သူဟာ သေမင်းရဲ့ အရှင်သခင်ပဲလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား... ငါတို့က ဒါကို မသေနိုင်တဲ့အစွမ်း ရမယ်လို့ တွက်ခဲ့တယ်...”

“ မသေနိုင်တဲ့စွမ်းအားရှင် ဂရင်ဒီဝေါ့နဲ့ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရယ်ပေါ့... နှစ်လနီးပါး ရက်စက်တဲ့အိပ်မက်တွေနဲ့ ရူးသွပ်ခဲ့မိတယ်... ငါ့မိသားစုရဲ့ လက်ကျန်မိသားစုဝင်နှစ်ယောက်ကို ငါ ဥပေက္ခာပြုမိခဲ့တယ်...”

“ အဲဒီနောက်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ မင်းသိပါတယ်... ငါ့ညီက ငါ့ကို အမှန်တွေပြောပြီး အော်ဟစ်သောင်းကျန်းတယ်... သူပြောတာကို ငါ မကြားချင်ခဲ့ဘူး... ငါ့ညီမကို စောင့်ရှောက်နေရလို့ မှော်ဝင်ရတနာတွေ မရှာ ရဘူးဆိုတာ ငါ မကြားလို့ခဲ့ဘူး...”

“ အဲဒီနောက်မှာ ငါတို့ ငြင်းခုံရာကနေ ရန်ထဖြစ်ကြတယ်... ဂရင်ဒီဝေါ့ဟာ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘူး... တကယ်တော့ သူ ဘယ်လိုလူဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါ... ငါ မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပဲ... အဲဒီ တိုက်ပွဲပြီးတဲ့အချိန်မှာ အာရီယာနာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ စတင်ငိုကြွေးတော့၏...။ ဟယ်ရီ လက်လှမ်းလောက်ရင်း သူ့ကိုထိကိုင်၍ရသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ် တွေ့ရသည်...။ သူ့လက်ကို ဘင်းကျပ်စွာ



ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ ထိန်းသိမ်းနိုင်လာ၏...။

“ အဲဒီနောက်မှာ အားလုံးထင်တာက ဂရင်ဒီဝေါ ထွက်ပြေးသွားတယ်ပေါ့... ဒါပေမယ့် ငါက ကြိုတွက်ပြီးသားပါ... သူ့ပျောက်သွားတာက သူ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ချင်လို့ပဲ... မက်ဂယ်တွေကို ဒုက္ခပေးမယ်... မှော်ဝင်ရတနာတွေကိုရှာမယ်... အဲဒီကိစ္စအားလုံးမှာ ငါက သူ့ကို ကူညီလိုက်မိတယ်... ငါ့ညီမလေးသေပြီးတဲ့နောက်မှာ ငါ့အဖြစ်နဲ့ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းပြီး ရှက်မိတယ်...”

“ နှစ်တွေအတော်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ကောလဟာလသတင်းတွေ ကြားလာရတယ်... သူက အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ မှော်တောင်ဌေးကို ပိုင်ဆိုင်သွားပြီတဲ့... အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငါ့ကို မှော်ဝန်ကြီးရာထူးအတွက် ကမ်းလှမ်းခဲ့ကြတယ်... တစ်ကြိမ်တောင်မကဘူး အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပဲ... ဒါပေမယ့် ငါ အမြဲ ငြင်းခဲ့တယ်... ငါ့ကိုယ်ငါ အာဏာနဲ့ပတ်သက်လာရင် ယုံစားလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရပြီလေ...”

ဟယ်ရီက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏...။

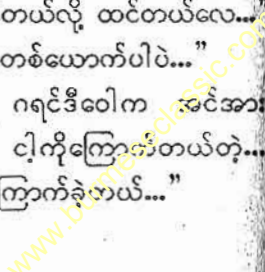
“ ဒါပေမယ့် ပရော်ဖက်ဆာသာဆိုရင် ဖေ့ချ်တို့ စကရင်ဂျီယော်တို့ထက် အများကြီးသာမှာပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ သာပျံ့မလား... ငါတော့ သိပ်မသေချာလှဘူး... ငါငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက တန်ခိုးအာဏာတွေဟာ ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်ဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်... တန်ခိုးစွမ်းအင်တွေနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးလူဟာ တစ်ခါမှ မတောင့်တတဲ့ လူပဲဖြစ်မယ် ဟယ်ရီ... မင်းလိုလူမျိုးပေါ့... အားလုံးက မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဦးဆောင်မှုကို ယုံကြည်ကြတယ်... ငါ့ကိုယ်ငါ ဟော့ဝင်မှာ မြှုပ်နှံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်... ငါဟာ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်လေ...”

“ ပရော်ဖက်ဆာက အကောင်းဆုံး ဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ...”

“ ဒါပေမယ့် ငါစာသင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဂရင်ဒီဝေါက အင်အားစုစည်းမိလာပြီလေ... သူတို့ကပြောတော့ သူက ငါ့ကိုကြောင့်တယ်တဲ့... ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ငါက ပိုကြောက်ခဲ့တယ်...”



ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီ၏ မေးခွန်းထုတ်ချင်ဟန်တူသော မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့်...

“ သေမှာကို ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး... သူ့ ငါ့ကို မှော်ပညာနဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့ဟာတွေကို ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး... ငါတို့နှစ်ယောက်က လက်ရည်သိပ်မကွာပါဘူး... ငါကတောင် ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်မှုနည်းနည်းသာမယ် ထင်တယ်... ငါကြောက်တာက ဒီတိုက်ပွဲမှာ ဘယ်သူက ငါ့ညီမလေးကို သေစေတဲ့ ကျိန်စာကို ထပ်သုံးမိမယ် မသိတာပဲ...”

“ သူလည်း ငါ ဘာကိုကြောက်နေမှန်း သိပုံပဲ... ငါ့ရဲ့ နောင်နေ့မူဟာ နောက်ဆုံးမှာ သိပ်ရှက်စရာကောင်းလာတယ်... လူတွေ သေနေကြတယ်... သူ့ကိုတားနိုင်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူး... ဒီတော့ ငါလုပ်သင့်တာကို လုပ်ရတော့မယ်... နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သွားခဲ့သလဲ မင်းသိပါတယ်... ငါ အနိုင်ရလိုက်ပြီး သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို ပိုင်လိုက်တယ်...”

နောက်တစ်ခါ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏...။ ဟယ်ရီ အာရီယာနာကို သေစေသော ကျိန်စာကို ဖန်တီးသူကို သိသလားဟု ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအား မမေး ဖြစ်ပေ...။ သူ မသိချင်သလို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကိုလည်း မပြောစေချင်ပေ...။

သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင် နေမိကြသည်...။ နောက်ဆုံးတွင် ဟယ်ရီက...

“ ဂရင်ဒီဝေါက ဗိုဒီမော့ကို မှော်တောင်ဝှေးနောက်မလိုက်အောင် တားဆီးခဲ့တယ်... သူ့မှာ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးသလို ညာခဲ့တယ်...”

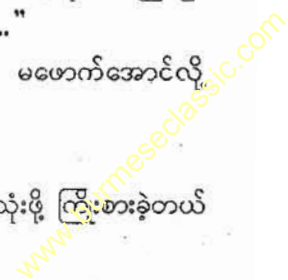
ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်...။

“ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ သူ့ နောင်တရနေခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ... မှန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတယ်... ဒါကြောင့် ဗိုဒီမော့ကို လိမ်ညာပြီး မှော်ဝင်ရတနာတွေမရနိုင်အောင် တားဆီးတာ ဖြစ်ရမယ်...”

“ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပရော်ဖက်ဆာရဲ့အုတ်ဂူကို မဖောက်အောင်လို့ ဖြစ်ရမယ်...”

အချိန်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ဟယ်ရီက...

“ ပရော်ဖက်ဆာက သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးကိုသုံးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်



မဟုတ်လား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။

“ ငါရှာတွေ့တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီမှော်ဝင်ရတနာဟာ ငယ်ငယ်တည်းက အရမ်းလိုချင်ခဲ့တဲ့အရာလေ... ငါ လုံးဝ အသိစိတ်ပျောက်သွားတယ်... အခု ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားဖြစ်နေပြီဆိုတာ မေ့သွားတယ်... ကျိန်စာ သေချာပါလာမှာပဲ ဆိုတာ မေ့သွားတယ်... ငါ လက်စွပ်ကို ဝတ်လိုက်မိတယ်... အဲဒီအချိန်ကလေး မှာ အာရီယာနာရယ် အမေနဲ့အဖေရယ်ကို တွေ့ရပြီး ငါ ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောခွင့်ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်...”

“ ငါက တကယ့်အရူးပဲ... ဟယ်ရီ... ဒီနှစ်တွေထဲမှာ ငါ ဘာမှ သိ မလာခဲ့ဘူး... ငါဟာ မှော်ဝင်ရတနာတွေကို စုစည်းဖို့ ထိုက်တန်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး... ဒါဟာ နောက်ဆုံး သက်သေပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒါသဘာဝပဲ... သူတို့ကို ပရော်ဖက်ဆာ ပြန် တွေ့ချင်တာ ဘာမှားလို့လဲ...”

“ လူတစ်သန်းမှာ တစ်ယောက်တောင် မှော်ဝင်ရတနာတွေကို စုစည်းဖို့ ခက်တယ် ဟယ်ရီ... ငါလည်း တစ်ခုပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်... ငါဟာ သေမင်းမှော် တောင်ဝှေးနဲ့ ထိုက်တန်ခဲ့တယ်... အသုံးပြုခွင့်ရခဲ့တယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် မဟုတ်ပဲ အခြားလူတွေကို ကာကွယ်ဖို့ ယူခဲ့တဲ့အတွက် ကြောင့်ပဲ...”

“ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကိုကျတော့ ငါက သိချင်စိတ်သက်သက်နဲ့ ယူလာ ခဲ့တယ်... အဲဒါက မင်းကို ကာကွယ်ပေးသလို ငါ့ကို ကာကွယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး... ငါက ပိုင်ရှင်အစစ်မှ မဟုတ်တာပဲ... သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံး ကျတော့လည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေတဲ့သူတွေကို ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပြန်ခေါ်မိတာပဲ... တကယ်တော့ မှော်ဝင်ရတနာတွေအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ မင်းပဲ ဟယ်ရီ... မင်းပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဟယ်ရီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်...။ ဟယ်ရီ မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်...။ ယခုအချိန်တွင် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သ

ဘယ်လိုမှ စိတ်ဆိုး၍ မရတော့ချေ...။

“ ဘာလို့ အရမ်းခက်ခဲအောင် လုပ်ပစ်ခဲ့တာလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သဘောတကျပြုံးလိုက်ရင်း...

“ မင်းကို နှေးအောင်လုပ်ဖို့ ငါ မစွဲဂရုန်ဂျာကို ယုံခဲ့တယ်... မင်းရဲ့

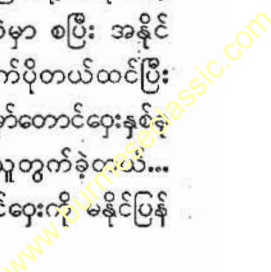
ခပ်လောလောစိတ်က မင်းရဲ့နှလုံးသားကို အနိုင်ယူသွားမှာ ကြောက်လို့ပဲ... မင်းသာ မှော်ဝင်ရတနာတွေကို စောစောသိခဲ့ရင် ငါ့လိုပဲ မှော်ဝင်ရတနာတွေကို မသင့်တော်တဲ့အချိန်မှာ မှားယွင်းတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ရယူမိမှာကို စိုးရိမ်မိတယ်... မင်းကို မှော်ဝင်ရတနာတွေကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ပိုင်ဆိုင်စေချင်တယ်... မင်းသာ တကယ့်သေမင်းကို အောင်နိုင်သူပဲ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ တကယ် အောင်နိုင်တဲ့သူဟာ သေမင်းလက်က ထွက်မပြေးဘူး... သေခြင်းတရားကို လက်ခံတယ်... သေတာထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်တွေ သက်ရှိလောကထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်တယ်...”

“ ဗိုဒီမော့က မှော်ဝင်ရတနာတွေအကြောင်း လုံးဝ မသိဘူးလား...”

“ မသိဘူးလို့ထင်တာပဲ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးကို သူ ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားအဖြစ် ပြောင်းပစ်တယ်... ဒါပေမယ့် သူ မှော်ဝင်ရတနာတွေအကြောင်း သိခဲ့ရင်လည်း ပထမဆုံးရတနာကလွဲလို့ စိတ်ဝင်စားမယ် မထင်ဘူးဟယ်ရီ... သူ့အတွက် ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံလိုတယ်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး... သေရွာပြန်မှော်ကျောက်တုံးကျတော့ရော... ဘယ်သူ့ကို သူ ပြန်ခေါ်ချင်မှာလဲ... သူက သေမှာကို အရမ်းကြောက်တာပဲ... လက်ခံနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ...”

“ ဒါပေမယ့် သူ မှော်တောင်ငှေးနောက် လိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ပရော်ဖက်ဆာ တွက်မိတယ် မဟုတ်လား...”

“ သူကြိုးစားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့မှော်တောင်ငှေးက ဗိုဒီမော့ကို ဟန်ဂလီတန် သင်္ချိုင်းထဲမှာ စပြီး အနိုင်ယူခဲ့တယ်လေ... ပထမတော့ သူက မင်းရဲ့အစွမ်းက သူ့ထက်ပိုတယ်ထင်ပြီး လန့်နေခဲ့ပုံပဲ... ဒါပေမယ့် အိုလီဗန်ဒါကို ဖမ်းပြီးတဲ့အချိန်မှာ မှော်တောင်ငှေးနှစ်ခု ရှုဆက်စပ်မှုကို သူသိသွားတယ်... ဒါဟာ အဖြေပဲလို့ သူတွက်ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ငှားလာတဲ့မှော်တောင်ငှေးကလည်း မင်းရဲ့မှော်တောင်ငှေးကို မနိုင်ပြန်



ဘူး... ဒီတော့ မင်းမှာရှိတဲ့အစွမ်းနဲ့ မင်းမှော်တောင်ဝှေးရဲ့အစွမ်းကို သူမစဉ်းစား
တော့ပဲ ဘယ်တော့မှ မရှုံးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးနောက်ကို လိုက်
တော့တာပဲ... သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးဟာ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်တွေကို ဖယ်ရှား
ပေးပြီး သူ့ကို မသေနိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှင်ဖြစ်စေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားပုံပဲ...
သနားစရာ ကောင်းတာက ဆီးဗားရပ်စ်ပဲ...”

“ စနိပ်ကို ပရော်ဖက်ဆာ့ကိုသတ်ခိုင်းတာ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို
အဆုံးသတ်စေချင်လို့ မဟုတ်လား...”

“ ဒါ ငါ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်... ဒါပေမယ့် ငါ
ရည်ရွယ်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး...”

ဟယ်ရီက...

“ ဟုတ်တယ်... အဲဒီတစ်ခုတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး...”

သူတို့နှောက်ရှိ သတ္တဝါမှာ ညည်းညူနေ၏...။ ဟယ်ရီနှင့် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး
လည်း စကားမပြောပဲ အကြာကြီး ထိုင်နေမိကြသည်...။ နောက်ထပ် ဘာ
ဆက်လုပ်ရမည်ကို ဟယ်ရီ တဖြည်းဖြည်းချင်း သဘောပေါက်လာ၏...။

“ ကျွန်တော် ပြန်သွားရမယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား...”

“ ဒါက မင်းအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်...”

“ ကျွန်တော့်မှာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသလား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ ရှိတာပေါ့... ကင်းခရော့စ်ဘူတာရုံမှာလို့ မင်းပြောတယ်နော်...
ပြန်မသွားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင် မင်း ရထားပေါ် တက်လိုက်သွားရုံပဲပေါ့...”

“ အဲဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်သွားမလဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အေးဆေးစွာပင်...

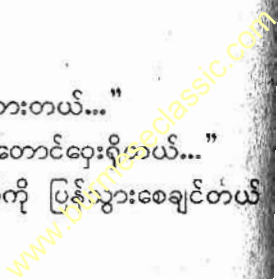
“ တမလွန်ခရီးကို ဆက်ရုံပေါ့...”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“ ဗိုဒီမော့ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို ရထားတယ်...”

“ မှန်တယ်... ဗိုဒီမော့ဆီမှာ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးရှိတယ်...”

“ ဒါပေမယ့် ပရော်ဖက်ဆာက ကျွန်တော့်ကို ပြန်သွားစေချင်တယ်”



မဟုတ်လား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...

“ ငါထင်တယ်... မင်းသာပြန်သွားရင် သူ့ကိုရှင်းပစ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိမယ် ထင်တယ်... ငါ အာမတော့ မခံနိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ ဒီနေရာကို ပြန်လာရမယ်ဆိုရင်လည်း မင်းက သူ့လောက် မကြောက်ပါဘူး...”

အဝေးရှိ ထိုင်ခုံအောက်ဝယ် တုန်ခါကာ အသက်ရှူကျပ်နေဟန်တူသော သတ္တဝါကို ဟယ်ရီ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိသည်...။

“ သေရမှာကို မကြောက်ပါနဲ့ဟယ်ရီ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာမရှိပဲ အသက်ရှင်နေရတာ ပိုကြောက်စရာကောင်းပါတယ်... မင်းပြန်သွားရင် ဒုက္ခရောက်မယ့် လူ နည်းသွားမယ်... တကွဲတပြားဖြစ်ရမယ့် မိသားစုတွေ နည်းသွားမယ်... ဒီလိုခရီးဟာ ထိုက်တန်တယ်လို့ မင်းထင်ရင် ငါတို့ အခု နှုတ်ဆက်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ...”

ဟယ်ရီ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်...။ ဤနေရာကို ခွဲခွာခြင်းမှာ တောအုပ်ထဲ ဝင်ရောက်ခြင်းကဲ့သို့ပင် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်...။ ဤနေရာတွင် နွေးထွေးလုံခြုံကာ အေးချမ်းလှ၏...။ သူပြန်သွားလျှင် အနည်းနှင့် အများတော့ နာကျင်မှု ကြောက်ရွံ့မှု ဝမ်းနည်းမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်...။

သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးပါ လိုက်၍ ရပ်လိုက်၏...။ သူတို့ နှစ်ယောက် အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်...။ ဟယ်ရီက...

“ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခု ဖြေပေးပါ... ဒါ တကယ်ပဲလား... ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဖြစ်နေတာလား...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်သည်...။ ထိုအချိန်မှာပင် တောက်ပလှသော မြူနင်းများက သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း ဖုံးလွှမ်းသွားသော်လည်း ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး၏စကားသံကို သူ့နားထဲတွင် ရှင်းလင်းပီသစွာ ကြားလိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်ရီ... ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းရဲ့ခေါင်းထဲမှာပဲ ဖြစ်ပျက်နေတာပါ... ဒါပေမယ့် ဒါကို တကယ်မဟုတ်ဘူးလို့ပြောဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”



၃၆။ လွဲချော်သွားသော အစီအမံ

သူ မြေပြင်နှင့် မျက်နှာအပ်ကာ လဲကျနေပြန်၏...။ ဒီတစ်ခါတော့ သစ်တောထဲမှ အနံ့အသက်များကို သူ ရလိုက်သည်...။ သူ့ပါးပြင်အောက်ဝယ် အေးစက်သောမြေကြီးရှိနေပြီး သူ့မျက်မှန်မှာ စောင်းနေ၏...။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နေရာမလှုပ်ကိုက်ခဲနေကာ သေမင်းတမန် ကျိန်စာထိသော နေရာတည့်တည့်တွင် သံလက်သီးနှင့် အထိုးခံရသလို နာကျင် ပူးယောင်နေ၏...။ သူ လုံးဝမလှုပ်ပဲ လဲကျနေသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်နေ လိုက်သည်...။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ကွေးကောက်လျှက်ရှိပြီး ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသား ပွင့်လျက်ရှိသည်...။

သူ သေသွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်အားပေး ချီးကျူး ကြလိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ မျှော်လင့်မိသည်...။ သို့ရာတွင် ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွား သော ခြေသံများ တီးတိုးရေရွတ်သံများကိုသာ ကြားနေရ၏...။

“ သခင်ကြီး... သခင်ကြီး...”

ဘဲလ်ထရစ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ဟယ်ရီ မျက်လုံး ပွင့် မကြည့်ရဲသော်လည်း အခြားအာရုံများကို အစွမ်းကုန်သုံးကာ ဘာဖြစ်နေသလဲကို

ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်သည်...။ သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးမှာ ယခုထိ သူ သိမ်းဆည်းထားသည့်အတိုင်း ရှိနေသေး၏...။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် မြေကြီးကြားတွင် ဖိမိနေသဖြင့် သိရခြင်းပင်...။ သူ့ဝမ်းဗိုက်နေရာတွင် နူးညံ့သော အရာတစ်ခု ခံနေခြင်းကလည်း ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံရှိနေသေးကြောင်း ပြခြင်းပင်...။

“ သခင်ကြီး...”

ဗိုဒီမော့က...

“ ပြဿနာတစ်ခု ရှင်းသွားပြီပဲ...”

ခြေသံများစွာ ထပ်ကြားရပြီး လူများစွာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြ၏...။ ဘာဖြစ်နေလဲ သိချင်စိတ်နှင့်အတူ ဟယ်ရီ မျက်လုံးကို အနည်းငယ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ လဲကျနေရာမှ ပြန်ထလာပုံရသည်...။ ဒက်အိတာအများစုမှာ အဝေးသို့ ပြန်ဆုတ်ပြေးရင်း တန်းစီရပ်နေကြ၏...။ ဘဲလ်ထရစ်မှာ ဗိုဒီမော့အနားဝယ် ခူးထောက်ထိုင်နေဆဲပင်...။

ဟယ်ရီ မျက်လုံးကိုပြန်ပိတ်ကာ သူမြင်ခဲ့သော မြင်ကွင်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်...။ ဒက်အိတာများမှာ မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားဟန်တူသည့် ဗိုဒီမော့ အနီးတွင် စုဝေးနေကြ၏...။ သူ ဟယ်ရီအား သေမင်းတမန်ကျိန်စာဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်စဉ် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားပုံပင်...။ ဗိုဒီမော့ပါ လဲကျသွားခဲ့သလား...။ ကြည့်ရသည်မှာ သူပါ လဲကျသွားခဲ့ပုံရသည်...။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လဲကျ မေ့မျောသွားပြီး ယခုအခါတွင် နှစ်ယောက်လုံး သတိပြန်ရလာပေပြီ...။

“ သခင်... ကျွန်မ ကူ...”

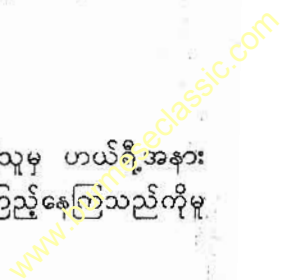
“ ငါ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး...”

သူ မမြင်ရသော်လည်း ဘဲလ်ထရစ်ခမျာ ကူညီမည့်လက်များကို အမြန် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရမည်မှာ သေချာ၏...။

ဗိုဒီမော့က...

“ ဟိုကောင်လေးရော... သေပြီလား...”

အသံဗလံအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ မည်သူမှ ဟယ်ရီအနားကပ်မလာချေ...။ သို့ရာတွင် အားလုံး သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်ကိုမူ



ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူ့လက်ချောင်းတစ်ချောင်း မျက်ခွံတစ်ခု လှုပ်သွားမည် ကိုပင် ဟယ်ရီ ကြောက်နေမိသည်...။

ရုတ်တရက် ဒိုင်းကနဲ အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပြီး ဗိုဒီမော့က...

“ သွားစစ်စမ်း... သေမသေ ငါ့ကိုပြော...”

သူ့ကိုစစ်ရန် မည်သူ့ကို လွှတ်လိုက်သလဲ ဟယ်ရီ မသိပေ...။ သူ ဤနေရာတွင် လဲကျနေပြီး သူ့နှလုံးမှာ အဆက်မပြတ်ခုန်နေရင်း အစစ်ဆေး ခံရန် စောင့်နေရုံသာ တတ်နိုင်၏...။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရစေသည့်အချက်မှာ ဗိုဒီမော့ သူ့အနား မကပ်ရဲခြင်းပင်...။ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်မဖြစ်ကို သံသယ ဝင်နေပုံပင်...။

သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် နူးညံ့သည့်လက်တစ်ဘက်က ဟယ်ရီ့ မျက်နှာကို လာ၍ စမ်းသပ်၏...။ မျက်ခွံများကို လှန်ကြည့်၏...။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ အောက်မှ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ကာ နှလုံးခုန်မခုန် စစ်ဆေး၏...။ ထိုမိန်းမ ၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် ဆံပင်ရှည်များက သူ့မျက်နှာကို လာထိနေ၏...။ သူမ သူ၏နှလုံး ခုန်နေသေးကြောင်းကို စမ်းသပ်သိရှိမည်မှာ သေချာလှသည်...။

“ ဒရာကို အသက်ရှင်နေသေးလား... ရဲတိုက်ထဲမှာ ရှိသေးလား...”

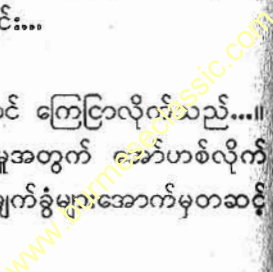
သူမ၏ တီးတိုးစကားသံမှာ ကြားရရုံသာ ရှိ၏...။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းများ မှာ သူ့နားနှင့် တစ်လက်မခန့်သာကွာပြီး သူမ အလွန်ငုံ့ကိုင်းထားသဖြင့် ဆံပင်ရှည်များက သူ့မျက်နှာကို အခြားသူများမြင်ကွင်းမှ ကာကွယ်ပေးထားသည်...။

“ အင်း...”

သူ အသံခပ်တိုးတိုးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏...။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထား သော သူမ၏လက်များ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရ သည်...။ ထို့နောက် သူမက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ သူ့သေပြီ...”

နာဆစ်ဆာမယ်လ်ဖွိုင်းက အားလုံးသိအောင် ကြေငြာလိုက်သည်...။ ယခုအခါတွင် သူတို့အားလုံး အောင်မြင်မှုအတွက် အော်ဟစ်လိုက် ကြသည်...။ အချို့က ခုန်ပေါက်နေကြ၏...။ သူ့မျက်ခွံများအောက်မှတဆင့်



အနီရောင်နှင့် ငွေရောင် အလင်းတန်းများကို လေထဲသို့ ပစ်လွှတ်ကာ အောင်ပွဲခံ နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်...။

မြေပြင်ပေါ်တွင် သေဟန်ဆောင်နေရင်း သူ နားလည်လိုက်သည်...။ ဟော့ဝဂ်ကျောင်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ သူမ၏သားကို ရှာခွင့်ရဖို့ တစ်ခုတည်း သော နည်းလမ်းမှာ အောင်ပွဲခံ၍ ဝင်ရောက်ရန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း နာဆစ်ဆာ သိသည်...။ ဗိုဒီမော့ နိုင်ခြင်း ရှုံးခြင်းကို သူမ ဂရုမစိုက်ချေ...။

ဗိုဒီမော့က ဆူဆူညံညံလုပ်နေသူများအားလုံး ကြားစေရန် အော်ပြော လိုက်သည်...။

“ မြင်ကြပြီလား... ဟယ်ရီပေါ်တာ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီ... ဘယ်သက်ရှိလူသားမှ ငါ့ကို မခြိမ်းခြောက်နိုင်တော့ဘူး... ဒီမှာကြည့်ကြ... ခရုစီယို...”

ဟယ်ရီ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပင်...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တောအုပ်မြေပြင် ပေါ်တွင် ဒီအတိုင်းထားမည် မဟုတ်ပေ...။ ဗိုဒီမော့၏ အောင်မြင်မှုအတွက် သက်သေအဖြစ် သုံးပေလိမ့်မည်...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို တတ်နိုင်သရွေ ဖျော့ထားသော်လည်း သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် နာကျင်မှုက ရောက်မလာချေ...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လေထဲတွင် သုံးကြိမ်သုံးခါ ပစ်မြှောက်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီး သူ့မျက်မှန်မှာ လွင့်စင်သွား၏...။ သူ့မှော်တောင်ဝှေးမှာ ဘေးသို့ အနည်းငယ် ရွေ့သွား၏...။

သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝ ပျော့ဖတ်နေစေပြီး အသက်ကင်းခဲ့နေ သလို နေလိုက်၏...။ နောက်ဆုံးအကြိမ် မြေပြင်ပေါ်ပြန်အကျဝယ် လှောင် ပြောင်ရယ်မောသံများ သရော်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ဗိုဒီမော့က...

“ ကဲ... ငါတို့ ရဲတိုက်ကိုသွားပြီး သူတို့ရဲ့သူရဲကောင်းကြီး ဘာဖြစ် သွားတယ်ဆိုတာ ပြရအောင်... ဘယ်သူ အလောင်းကို ဆွဲမဲမလဲ... ခဏနေဦး... ခဏနေဦး...”

ရုတ်တရက် ရယ်မောသံများကို ဆူညံစွာကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဇာ အကြာတွင် သူ့အောက်ရှိ မြေပြင် တုန်ခါလာသည်ကို ဟယ်ရီ ခံစားလိုက် ရသည်...။ ဗိုဒီမော့က...



“ မင်း သူ့ကို သယ်ခဲ့ပေတော့... မင်းလက်ထဲမှာဆိုရင် ပိုပြီး ထင်သာ မြင်သာရှိမယ်... မဟုတ်ဘူးလား... မင်းရဲ့ကောင်လေးကို သယ်ခဲ့ပေတော့ ဟက်ဂရစ်... နေဦး... မျက်မှန်တပ်ပေးလိုက်ကြစမ်း... သူ့ကို သေချာမှတ်မိကြမှ ဖြစ်မယ်...”

တစ်စုံတစ်ယောက်က မျက်မှန်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တပ်ပေးလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုပွေ့ချီလိုက်သော ဧရာမလက်များမှာ အလွန်တရာ သိမ်မွေ့လှ သည်...။ ဟက်ဂရစ်၏လက်များမှာ ငိုကြွေးနေသဖြင့် တုန်ရီနေ၏...။ ဟက်ဂရစ် သူ့ကို ပွေ့ချီလိုက်သည်နှင့် သူ့ဓန္ဒာကိုယ်ပေါ်သို့ ဧရာမ မျက်ရည်စက်ကြီးများ ကျလာ၏...။

ဟယ်ရီ လုံးဝမလှုပ်ရှားရဲသလို အသံလည်း မထွက်ဝံ့ချေ...။ ဗီဒီမော့၏...

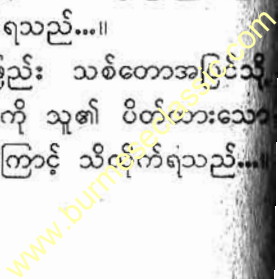
“ သွားစမ်း...” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဟက်ဂရစ်မှာ ရှေ့သို့ တွန်းပို့ ခြင်း ခံလိုက်ရသည်...။ ရှုပ်ထွေးစွာပေါက်နေသော သစ်ပင်များကြားမှ ဖြတ်ကာ တောအုပ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်...။

သစ်ကိုင်းများက ဟယ်ရီဝတ်ရုံနှင့် ဆံပင်များကို ပွတ်တိုက်သွား ကြသော်လည်း ဟယ်ရီ လုံးဝမလှုပ်ချေ...။ သူ့ပါးစပ်မှာ ပွင့်ဟလျှက်ရှိပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထား၏...။ ဒက်အိတာများမှာ သူ့အနီးတဝိုက်တွင် ဝန်းရံ ကာ လိုက်ပါလာကြသည်...။ ဟက်ဂရစ်မှာ အပြင်းအထန်ပင် ငိုရှိုက်လျှက် ရှိသည်...။ ဟယ်ရီလည်ပင်းတွင် သွေးတိုးလျှက်ရှိသည်ကို အမှောင်ထုထဲတွင် မည်သူမှ သတိထား မကြည့်ကြချေ...။

ဘီလူးနှစ်ကောင်က ဒက်အိတာများဘေးတွင် လိုက်ပါလာ၏...။ သူတို့ဖြတ်သွားသော လမ်းတလျှောက်တွင် သစ်ပင်များ ကျိုးပဲ့လဲကျသံများကို ကြားနေရ၏...။ သစ်ပင်များပေါ်ရှိငှက်များ လန့်ဖျတ်ကာ ပျံပြေးကြသဖြင့် ဒက်အိတာများ၏အသံများပင် တိုးသွားသလို ထင်ရသည်...။

သူတို့ချီတက်လာကြသည်မှာ တဖြည်းဖြည်း သစ်တောအပြင်သို့ ရောက်လာ၏...။ သစ်ပင်များ ကျပါးသွားကြောင်းကို သူ၏ ပိတ်ဖားသော မျက်ခွံများအပေါ် ကျလာသည့် အလင်းရောင်များကြောင့် သိလိုက်ရသည်...

“ ဘိန်း...”



ဟက်ဂရစ်၏ ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်သံကြောင့် ဟယ်ရီ မျက်လုံးများကို ဖွင့်မိလှမတတ် ဖြစ်သွား၏...။

“ မင်းတို့ အခုပျော်နိုင်ပြီလား ဟင်... ငကြောက်တွေ... အခု ပျော်နိုင်သလား... ဟယ်ရီပေါတာ... သေ... သေပြီလေ...”

ဟက်ဂရစ်မှာ စကားဆက်မပြောနိုင်ပဲ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်၏...။ ဆန်တော်သတ္တဝါ ဘယ်လောက်များများ စောင့်ကြည့်နေသလဲဟု ဟယ်ရီ တွေးနေမိသည်...။ သို့ရာတွင် သူ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ရဲချေ...။ ဒက်အိတာအချို့မှာ ဆန်တော်များကို ဖြတ်ကျော်လာစဉ်တွင် အော်ဟစ်ရန်စနေကြ၏...။ နောက်ထပ် အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် လတ်ဆတ်လာသည့်လေထုကြောင့် တောအုပ်အစပ်သို့ ရောက်လာပြီမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။

“ ရပ်တော့...”

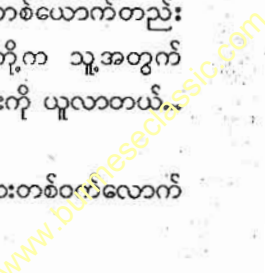
ဗိုဒီမော့၏အသံနှင့်အတူ ဟက်ဂရစ်မှာ မမြင်ရသော အင်အားတစ်ခုကြောင့် တုံ့ကနဲ ရပ်တန့်သွားရသည်...။ သူတို့ရပ်နေသောနေရာတွင် ရုတ်တရက် အေးစိမ့်သွားပြီး ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသက်ရှူသံများကို ကြားလိုက်ရသည်...။ ယခုအခါတွင် ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများမှာ သူ့အား ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ပေ...။

သူ့ အသက်ရှင်နေသေးသောအချက်မှာ အားအင်တစ်ခုပမာ သူ့နှလုံးသားထဲတွင် လောင်ကျွမ်းနေ၏...။ ထိုအရာမှာ ဝိညာဉ်နှုတ်သတ္တဝါများ၏ အန္တရာယ်မှ လုံးဝ အကာအကွယ်ပေးထား၏...။

သူ့နံဘေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်...။ ခဏအကြာတွင် အသံကို မှော်ပညာဖြင့်မြှင့်ကာ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့် ထိုသူမှာ ဗိုဒီမော့မှန်း သူ့သိလိုက်သည်...။

“ ဟယ်ရီပေါတာ သေပြီ... သူမသေအောင် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ် ရုန်းပြေးတုန်း အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ... မင်းတို့က သူ့အတွက် အသက်ပေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်ချင်သေးလား... ငါတို့ သူ့ရဲ့အလောင်းကို ယူလာတယ်... မင်းတို့ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး မရှိတော့ဘူး...”

“ ငါတို့ ဒီတိုက်ပွဲမှာ နိုင်သွားပြီ... မင်းတို့ရဲ့ အင်အားတစ်ဝက်လောက်



ကျဆုံးကုန်ပြီ... ငါ့ရဲ့ဒက်အိတာတွေက မင်းတို့ထက် အဆမတန် အင်အား သာနေပြီ... ဟယ်ရီပေါ်တာလည်းသေပြီ... ဘာတိုက်ပွဲမှ ဆက်ဖြစ်စရာ မရှိတော့ဘူး... ဆက်ပြီး ခုခံနေဦးမယ်ဆိုရင် ယောက်ျား မိန်းမ ကလေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန်သတ်ပစ်မယ်... ရှိသမျှမိသားစုဝင်တွေပါ အကုန်သေရမယ်... ရဲတိုက်ထဲက အခုထွက်လာခဲ့ကြ... ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ကြ... မင်းတို့ကို ချမ်းသာပေးမယ်... မိသားစုဝင်အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်မယ်... ပြီးရင် ငါတည်ဆောက် မယ့် လောကအသစ်မှာ မင်းတို့ ပါဝင်ခွင့်ရမယ်...”

မြေပြင်တစ်ခုလုံးရော ရဲတိုက်တစ်ခုလုံးပါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏...။ ဗိုဒီမော့မှာ သူနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် ဟယ်ရီ သူ့မျက်လုံးများကို လုံးဝ မဖွင့်ရဲချေ...။

“ လာခဲ့ကြ...”

ဗိုဒီမော့ အရှေ့သို့လျှောက်သွားသည်နှင့် ဟက်ဂရစ်ကိုပါ အတင်း ရှေ့သို့ ခေါ်သွားကြ၏...။ ဟယ်ရီ မျက်လုံးကို အနည်းငယ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အရှေ့ဆုံးတွင် ဦးဆောင်သွားနေသော ဗိုဒီမော့ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ ပခုံးပေါ်တွင် မြွေကြီး နာဂီနီကို ပတ်လျက် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏...။ ယခုအခါ တွင် နာဂီနီမှာ မှော်ပညာဖြင့်ဖန်ဆင်းထားသော လှောင်ချိုင့်ထဲ၌ မဟုတ်တော့ပေ...။

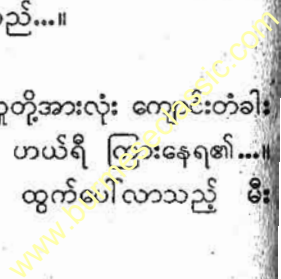
သို့ရာတွင် ဟယ်ရီ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ထဲမှ မှော်တောင်မှေးကို ဆွဲထုတ်ရန် အခွင့်အရေး မရပဲ ရှိနေ၏...။ အကြောင်းမှာ ဒက်အိတာများမှာ သူ့နံဘေးတွင် စီတန်းချီတက်လျက်ရှိနေပြီး အမှောင်ထုမှာ လျော့ပါးလာသောကြောင့်ပင်...။

“ ဟယ်ရီ... အိုး... ဟယ်ရီ...”

ဟက်ဂရစ်မှာ သူ့နာမည်ကိုခေါ်ရင်း ငိုကြွေးနေ၏...။ ဟယ်ရီ သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်...။ ရဲတိုက်အနီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အကြားအာရုံကိုသာ ပို၍ အလုပ်ပေးထားရတော့သည်...။

“ ရပ်တော့...”

ဒက်အိတာများ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်...။ သူတို့အားလုံး ကျောင်းတံခါးရှေ့တွင် ဖြန့်ကျက်နေရာယူလိုက်သည့်အသံများကို ဟယ်ရီ ကြားနေရ၏...။ သူ့မျက်လုံးများပိတ်ထားသည့်တိုင် ခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မီး



အလင်းရောင်ကို မြင်နေရသေး၏...။ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် သူ အသေခံကာ ကာကွယ်ပေးရန် ကြိုးစားခဲ့သူများမှာ ဟက်ဂရစ်၏လက်ထဲတွင် သေဟန်ဆောင်နေသောသူအား တွေ့ကြပေတော့မည်...။

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

အော်ဟစ်လိုက်သောအသံမှာ အလွန်ပင် ဆိုးဝါးလှ၏...။ ပရော်ဖက်ဆာ မက်ဂွန်နာဂေါ ထိုကဲ့သို့ ကြေကြေကွဲကွဲ အော်ဟစ်လိမ့်မည်ဟု ဟယ်ရီ တစ်ခါမှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးချေ...။ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်ရယ်သံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။ မက်ဂွန်နာဂေါ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ဘဲလ်ထရစ်က လှောင်ရယ်ရယ်နေခြင်းပင်...။

သူ တစ်ချက်မျှ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးဝတွင် လူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ တိုက်ပွဲတွင် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူများမှာ ဟယ်ရီ တကယ် သေမသေကို ထွက်ကြည့်နေကြခြင်းပင်...။ သူ့အရွေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဗိုဒီမော့က နာဂီနီအား လက်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ပွက်သပ်ရင်း ရပ်နေ၏...။ သူ့ မျက်လုံးများကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်...။

“ ဟယ်ရီ...”

“ ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ...”

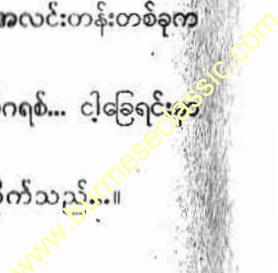
ရွန် ဟာမီယွန်နှင့် ဂျင်းနီတို့၏ အော်ဟစ်သံများမှာ မက်ဂွန်နာဂေါထက် ပို၍ ဆိုးဝါးနေ၏...။ ဟယ်ရီ သူတို့ကို ပြန်ထူးလိုက်ချင်သော်လည်း တိတ်ဆိတ် စွာပင် လှုံ့လျောင်းနေလိုက်သည်...။ သူတို့သုံးယောက်၏ အော်ဟစ်သံမှာ ခလုတ်နှိပ် အချက်ပေးလိုက်သလိုပင် အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူအားလုံး ဒဏ်အိတ်များကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကြတော့သည်...။

“ တိတ်ကြစမ်း...”

ဗိုဒီမော့၏ အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဒိုင်းကနဲအသံနှင့် အလင်းတန်းတစ်ခုက အားလုံး၏အသံများကို တိတ်ဆိတ်သွားစေ၏...။

“ အားလုံးပြီးသွားပြီ... သူ့ကိုချထားလိုက်စမ်း ဟက်ဂရစ်... ငါ့ခြေရင်းမှာ ချထားလိုက်... ဒါ သူ့ရဲ့နေရာအမှန်ပဲ...”

ဟယ်ရီ မြက်ခင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားမှန်း သိလိုက်သည်...။



“ တွေ့ကြလား...”

ဟယ်ရီ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ရှေ့တိုးနောက်ငင် လှုပ်ရှားနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏...။

“ ဟယ်ရီပေါ်တာသေပြီ... မင်းတို့အားလုံး အခု နားလည်ကြပြီ မဟုတ်လား... သူက အလကားပဲ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး... သူ့အသက်ရှင်ဖို့ တခြားသူတွေကို စတေးပြီး နေရတဲ့ ကောင်လေးပဲ...”

“ သူက ခင်ဗျားကို နိုင်ခဲ့ဖူးတယ်...”

ရွန်က အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ဗိုဒီမော့၏ အသံတိတ်မန္တန်အစွမ်းမှာ ပျက်ပြယ်သွားပြီး ဟော့ဝင်ကျောင်းမှ ခုခံသူများမှာ အော်ဟစ်ချုပ်ကြပ်နှိပ်၏...။ သို့ရာတွင် ဒုတိယအကြိမ် ဒိုင်းကနဲအသံနှင့်အတူ အသံဗလံအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်...။

“ ရဲတိုက်ကနေ တိတ်တိတ်လေး ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားနေတုန်း သူ့အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ...”

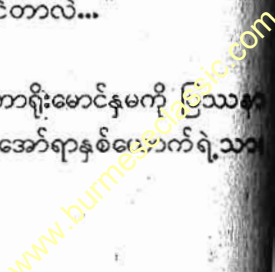
သို့ရာတွင် ဗိုဒီမော့ စကားမဆက်နိုင်ချေ...။ ဟယ်ရီ အော်ဟစ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ဝန်းကနဲအသံနှင့် အလင်းတန်းကို မြင်လိုက်ရကာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံကို ကြားရ၏...။ သူ မျက်လုံးကို အနည်းငယ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်...။

တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ လူအုပ်ထဲမှ လွတ်ထွက်လာကာ ဗိုဒီမော့ထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်းပင်...။။ ထိုသူမှာ လွင့်စင်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျပြီ။ သူ၏မှော်တောင်ဝှေးမှာ ဗိုဒီမော့၏ အဝေးသို့လွင့်ပစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်...။ ဗိုဒီမော့က မြွေတစ်ကောင်နှင့်တူလှသော အသံဖြင့်...

“ ဒါက ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူက ရှုံးပြီးတဲ့တိုက်ပွဲကို ဆက်တိုက်ရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲဆိုတာကို ဒီလောက် သရုပ်ပြချင်တာလဲ...”

ဘဲလ်ထရစ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ ဒါ နမီးလ်လောင်းဘော့တွန်ပဲ သခင်... ကာရိုးမောင်နှမကို ပြဿနာအများကြီးတက်အောင်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးပေါ့... အော်ရာနှစ်ယောက်ရဲ့သားလေး... မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား...”



“ အား... ဟုတ်ပြီ... ငါမှတ်မိလာပြီ...”

ဗိုဒီမော့က နဗီးလ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်းပြော၏...။ နဗီးလ်မှာ လူးလဲကာ ပြန်ထဲလာ၏...။ သူ့တွင် မှော်တောင်ရော့ မရှိတော့ပေ...။ ဒက်အိတာများနှင့် ဟော့ဝဂ်မှ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများအကြားရှိ မြေပြင်ပေါ်ဝယ် တစ်ယောက်တည်း ရပ်လျှက်ရှိသည်...။

“ ဒါပေမယ့် မင်းက စုန်းကဝေ မျိုးရိုးစစ်စစ် မဟုတ်လား ကောင်လေး...”

ဗိုဒီမော့က နဗီးလ်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်...။ နဗီးလ်က သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှက် လက်နှစ်ဘက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ...

“ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လဲ...”ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်

သည်...။

“ မင်းမှာ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိရှိတယ်... ပြီးတော့ မျိုးရိုးလည်း

ကောင်းတယ်... မင်းဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ ဒက်အိတာဖြစ်လာနိုင်တယ်... ငါတို့ဆီမှာ မင်းလိုလူမျိုးတွေ လိုအပ်နေတယ် နဗီးလ်...”

နဗီးလ်က...

“ ငရဲမှာ ရေခဲတဲ့အချိန်ကျမှ ခင်ဗျားနဲ့ပူးပေါင်းဖို့ စဉ်းစားမယ်...

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး အဖွဲ့ဝင်တဲ့ကွ...”

နဗီးလ်၏အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ အဖွဲ့ဝင်များထံမှ အော်ဟစ်အားပေးသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏...။ ဗိုဒီမော့၏ အသံတိတ်မန္တန်လည်း စွမ်းနိုင်ပုံ မရတော့ချေ...။

“ ကောင်းပြီ...”

ဗိုဒီမော့၏အသံတွင် ကျိန်စာများစွာထက် ပို၍အန္တရာယ်ကြီးသည့် အရိပ်အယောင်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။

“ ဒါ မင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုဆိုရင်လည်း ငါတို့ အစီအစဉ်ပြောင်းကြ

တာပေါ့... မင်းရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို...”

ဗိုဒီမော့ မှော်တောင်ရော့ ရွှေယမ်းလိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ မျက်တောင်များ ကြားမှ မြင်လိုက်ရ၏...။ စက္ကန့်ပိုင်းအကြာတွင် ရဲတိုက်ပြတင်းပေါက်မှ ငှက်လို သဏ္ဍာန်တစ်ခုမှာ ပျံသန်း၍ ဗိုဒီမော့လက်ထဲ ရောက်လာ၏...။ လိုအရာမှာ

အဆောင်ခွဲပေးသည့် ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးပင်...။ ဗိုဒီမော့က...

“ဟော့ဝက်ကျောင်းမှာ အဆောင်ခွဲစရာ မလိုတော့ဘူး... ဘာအဆောင်မှ လည်း မရှိတော့ဘူး... ကျုပ်ရဲ့ဘိုးအဖြစ်တဲ့ စလေဇာစလေသရင်ရဲ့ တံဆိပ်ပဲ အားလုံးဆီမှာ ရှိရမယ်... မဟုတ်ဘူးလား နဖီးလ်လောင်းဘော့တွန်...”

သူက မှော်တောင်ဌေးကို နဖီးလ်ထံ ညွှန်လိုက်ရာ နဖီးလ်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွား၏...။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ကို အတင်းဆောင်းပေးလိုက်ရာ နဖီးလ်၏မျက်လုံးများကိုပင် ဖုံးအုပ်သွား၏...။ ရုတ်တရက် ရဲတိုက်ရှေ့မှ လူအုပ်ကြီးက လှုပ်ရှားရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ဒက်အိတာများက မှော်တောင်ဌေးများကို မြှောက်ကာ ရွှေသို့တိုးမလာစေရန် ထိန်းထားလိုက်ကြသည်...။

“နဖီးလ်က ငါ့ကို ဆက်ပြီး ခုခံတဲ့အရူးတွေ ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာကို သရုပ်ပြလိမ့်မယ်...”

ဗိုဒီမော့ကပြောရင်း သူ့မှော်တောင်ဌေးကို တစ်ချက်ရှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဦးထုပ်မှာ ချက်ချင်းပင် မီးထုတောက်တော့သည်...။

အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွား၏...။ နဖီးလ်မှာ နေရာတွင် လုံးဝမလှုပ်နိုင်ပဲ မီးတင်ရှို့ခြင်း ခံနေရ၏...။ ဟယ်ရီ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ...။ သူ တစ်ခုခု လုပ်ရပေတော့မည်...။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် အဖြစ်အပျက်များစွာ တစ်ပြိုင်နက် စုဖြူ ဖြစ်သွား၏...။

ကျောင်း၏အခြားတစ်ဘက်ဆီမှ အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ လူပေါင်း ရာချီပြေးလာသကဲ့သို့ အသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး ထိုအခိုက်မှာပင် ဂရပ်မှာ ရဲတိုက်တစ်ဘက်မှ ပေါ်လာကာ ‘ဟက်ဂါ’ ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

သူ့အော်ဟစ်သံကြောင့် ဗိုဒီမော့၏ဘီလူးများကပါ အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီ ဂရပ်ထံသို့ အတင်းပြေးဝင်သွားရာ မြေပြင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား၏...။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာသံများနှင့်လေးပစ်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီး မြားတံများမှာ ဒက်အိတာများအပေါ် မိုးရွာသလို ကျလာ၏...။ အားလုံးမှာ အလန့်တကြားအော်ဟစ်ရင် လူစုကွဲကုန်ကြသည်...။

ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ဆွဲထုတ်ကာ ခြံ့လိုက်ပြီး နေရာ



ခုန်ထလိုက်ချိန်မှာပင် နဖီးလ်ကလည်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်...။

အလွန်လျှင်မြန်သော အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် နဖီးလ်တစ်ယောက် ခြေချုပ်ကျိန်စာမှ လွတ်လာကာ မီးတောက်နေသော ဦးထုပ်မှာ သူ့အပေါ်မှ ကျွတ်ကျသွား၏...။ သူက ဦးထုပ်အတွင်းမှ ငွေရောင်တောက်ပနေကာ ပတ္တမြား တစ်လုံး လက်ကိုင်ရိုးတွင် မြုပ်ထားသော ဓားတစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်...။

ဓားကိုခုတ်ချလိုက်သံမှာ လူများ၏အော်ဟစ်သံများ ဘီလူးများ သတ်ပုတ် နေသံများ ဆန်တော်များပြေးလွှားနေသော ခွာသံများကြားတွင် လုံးဝ မကြား ရသော်လည်း အားလုံးငေးကြည့်နေမိကြသည်...။ ဓားချက်တစ်ချက်တည်းဖြင့်ပင် နဖီးလ်မှာ ဧရာမမြေကြီးအား ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက်၏...။ မြေခေါင်းမှာ လေထဲသို့ ချာလပတ်လည်ကာ မြောက်တက်သွားသည်ကို ခန်းမကြီးဆီမှ ဖြာကျလာသော မီးရောင်အောက်ဝယ် တွေ့လိုက်ရသည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ မကြားရပေ...။ မြေ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ သူ့ခြေရင်းသို့ ပြုတ်ကျသွား၏...။

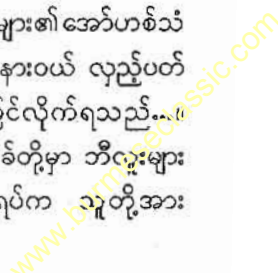
ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှပင် ဟယ်ရီ ဒိုင်းအကာအကွယ်တစ်ခုကို နဖီးလ်နှင့်ဗိုဒီမော့ကြားတွင် ဖန်ဆင်းလိုက်၏...။ ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်ပွဲသံများ ဆူညံနေသည့်ကြားမှ ဖောက်ထွက်လာသည့် ဟက်ဂရစ်၏အော်ဟစ်သံကို ကြား လိုက်ရသည်...။

“ ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ...”

ဝရန်းသုန်းကားတိုက်ပွဲကြီး ပြန်၍ စတင်လေပြီ...။ အတင်းပြေးဝင်လာ သော ဆန်တော်များကြောင့် ဒက်အိတာများမှာ တကွတပြားစီ ဖြစ်သွား၏...။ လူအားလုံးမှာ ဘီလူးများ၏ခြေထောက်များအောက်မှ လွတ်အောင် ပြေးလွှား နေကြသည်...။

မည်သည့်နေရာမှ ရောက်လာမှန်းမသိသည့် စစ်ကူများ၏အော်ဟစ်သံ များမှာ နီးသည်ထက်နီးလာ၏...။ ဗိုဒီမော့၏ ဘီလူးများခေါင်းနားဝယ် လှည့်ပတ် ပျံ့ဝဲနေသော ဧရာမတောင်ပံနှင့် သတ္တဝါများကို ဟယ်ရီ မြင်လိုက်ရသည်...။

အရိုးစုမြင်းပျံသီစရယ်လ်များနှင့် နယားပျံကြီးဘတ်ဘီခဲတို့မှာ ဘီလူးများ ၏ မျက်နှာများ မျက်လုံးများကို ကုတ်ဖဲ့နေစဉ်ဝယ် ဂရပ်က သူတို့အား



စိတ်ကြိုက်ပင် ထုနှက်နေ၏...။ ယခုအခါတွင် ဟော့ဝင်မှ ခုခံကာကွယ်သူများရော ဒက်အိတာများပါ ရဲတိုက်ထဲသို့ ဝင်ပြေးလာကြရ၏...။

ဟယ်ရီမှာ သူ့မျက်စိထဲတွင် မြင်သမျှ ဒက်အိတာများအား ကျိန်စာများဖြင့် ပစ်ခတ်ပစ်ခဲ့၏...။ သူတို့အားလုံးမှာ မည်သူက မည်သည့်ကျိန်စာဖြင့် ပစ်လိုက်မှန်းပင် မသိရပဲ လဲပြိုကျကာ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်များကို ရဲတိုက်ထဲ ဆုတ်လာသူများက တက်နင်းသွားကြတော့သည်...။

ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြံလျက်နှင့်ပင် ဟယ်ရီ ခန်းမကြီးထဲဝယ် ပြေးလွှားရင်း ဗိုဒီမော့ကို ရှာဖွေလိုက်သည်...။ ဗိုဒီမော့မှာ အခန်းကိုဖြတ်ကာ ခန်းမကြီးဆီသို့ ဦးတည်ရင်း လမ်းတွင် တွေ့သမျှလူများအား ကျိန်စာများဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပစ်ခတ်နေ၏...။ သူ၏ဒက်အိတာများကိုလည်း အမိန့်များ အော်ဟစ်ပေးနေ၏...။

ဟယ်ရီတစ်ယောက် ဒိုင်းအကာအကွယ်များကို ထပ်မံဖန်တီးရင်း ဗိုဒီမော့ အန္တရာယ်ပေးနိုင်မည့်သူများကို ကာကွယ်ထားလိုက်သည်...။ ရှေးမတ်စ်နှင့် ဟာနာအတ်ဘော့တို့မှာ သူ့ကိုဖြတ်ကျော်ပြေးကာ ခန်းမကြီးထဲရှိ တိုက်ပွဲကြားသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်...။

ယခုအခါတွင် အရှေ့ဘက်လှေကားဆီမှ လူများစွာ ထပ်၍ ပြေးတက်လာကြ၏...။ ချာလီဝီစလေက ဟိုရေစစ်စလပ်ဟွန်းကို ကျော်တက်သွားသည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဟော့ဝင်တွင် တိုက်ခိုက်ရန် ကျန်နေခဲ့သည့် ကျောင်းသားများအားလုံး၏ မိသားစုဝင်များနှင့် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ ရောက်လာကြသလို ဟော့မိဒ်ရွာမှ ရွာသားများ ဆိုင်ရင်များကိုပါ တွေ့ရသည်...။ ဆန်တော်များဖြစ်သည့် ဘိန်း ရိုနန်နှင့် မာဂိုရီယန်တို့မှာ ခန်းမကြီးထဲသို့ ဒုန်းစိုင်းဝင်လာကြသည်...။ ယိုအိုခိုက်မှာပင် ဟယ်ရီအနောက်ဘက်ရှိ မီးဖိုချောင်တံခါးမှာ ပတ္တာမှ ဝုန်းကနဲ ပွင့်ထွက်သွား၏...။

ဟော့ဝင်ကျောင်းမှ မှင်စာလေးများ ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြေးလွှား ဝင်ရောက်လာကြသည်...။ အော်ဟစ်ရင်း လက်ထဲတွင် ဓားများနှင့် ဓားမကြီးများကို ငွေယမ်းလာကြ၏...။ အားလုံး၏ထိပ်ဆုံးတွင် ရင်ဘတ်ပေါ်ဝယ် ခိုလှုံလုပ်စဉ် ဘလက်၏ ဆွဲကြိုးဆွဲထားသော ခရီချာကို တွေ့ရပြီး သူ၏ ဖားကြီး တစ်ကောင်လို အသံက အားလုံးကိုလွှမ်းမိုးသွားကာ ကြားလိုက်ရသည်...။

“ တိုက်ကြ... တိုက်ကြ... ငါ့သခင်အတွက်တိုက်ကြ... မှင်စာလေးတွေကို ကာကွယ်ပေးသူအတွက် တိုက်ကြ... မိစ္ဆာသခင်ကြီးကိုတိုက်ကြ... သူရဲကောင်း ရီဂူလပ်စ်အတွက် တိုက်ကြ...”

သူတို့မှာ ဒက်အိတာများ၏ခြေသလုံးများကို ဓားနှင့် ခုတ်ကြ ထိုးကြ၏...။ သူတို့၏မျက်နှာများတွင် ခါးသီးစွာ မုန်းတီးနေကြောင်းကို တွေ့နေရသည်...။ နေရာတိုင်းတွင် ဒက်အိတာများမှာ အင်အားမမျှပဲ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်နေသည် ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဂါထာမန္တန်များ စုပြုံထိမှန်စံနေရ၏...။ မြားများ ထိမှန်ခံနေရသလို ခြေထောက်များကိုလည်း မှင်စာလေးများက ခုတ်ထစ် နေကြ၏...။ ထွက်ပြေးရန်ကြံသူများမှာလည်း ထပ်ရောက်လာနေသည့် စစ်ကူ များကြားတွင် တစ်စစ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်...။

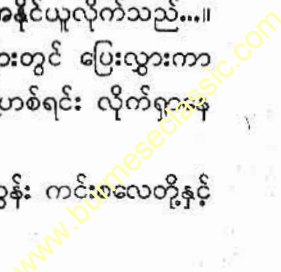
သို့သော် တိုက်ပွဲမှာ မပြီးဆုံးသေးပေ...။ ဟယ်ရီ ခပ်သွက်သွက်ပင် တိုက်ခိုက်နေသူများကြားမှ ဖြတ်ကာ ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ တိုက်ပွဲအလယ်ဗဟိုတွင်ရှိနေပြီး လက်လှမ်းမီသမျှကို ကျိန် စာများဖြင့် ပစ်ခတ်နေ၏...။ ဟယ်ရီအတွက် ပစ်ကွင်းမှာ မရှင်းလှပေ...။ ထို့ ကြောင့် သူ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံအောက်မှပင် နီးသည်ထက်နီးအောင် တိုးကပ်လာ ခဲ့သည်...။ ခန်းမကြီးထဲတွင်လည်း လူများ ပို၍ များသည်ထက် များလာ၏...။

ဂျော့နှင့် လီဂျော်ဒန်တို့ လက်ချက်ဖြင့် ရက်စိလေ လဲကျသွားသည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့လိုက်ရသည်...။ ဖလစ်ဝစ်၏လက်ချက်ဖြင့် ဒိုလိုဟော့မှာ အော်ဟစ် ရင်း လဲကျသွား၏...။ မက်နီးယားမှာ ဟက်ဂရစ်၏ကိုင်ပေါက်ခြင်းကို ခံရကာ ကျောက်သားနံရံနှင့် ဝင်ဆောင့်မိပြီး မြေပြင်ပေါ်ဝယ် မေ့မျောနေ၏...။

သမန်းဝံပုလွေ ဂရေးဘက်စ်မှာ ရွန်နှင့်နဗီးလ်တို့လက်ချက်ဖြင့် ရှုံးနိမ့် သွားသလို ရွတ်ဝုဒ်မှာလည်း အက်ဘာဖို့၏ မေ့မျောကျိန်စာ ထိမှန်ခြင်း ခံ လိုက်ရသည်...။ အာသာနှင့်ပါစီတို့မှာ သစ်ကဲနက်စ်အား အနိုင်ယူလိုက်သည်...။ လူးစီးယပ်စ်နှင့် နာဆစ်ဆာမယ်လ်ဖျိုင်းတို့မှာ လူအုပ်ကြားတွင် ပြေးလွှားကာ တိုက်ခိုက်ရန် လုံးဝ မကြိုးစားပဲ သူတို့သားကိုသာ အော်ဟစ်ရင်း လိုက်ရှာနေ ကြသည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ ယခုအခါတွင် မက်ဂွန်နာဂေါ စလပ်ဟွန်း ကင်းစလေတို့နှင့်



တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ခိုက်နေ၏...။ သူ့မျက်နှာမှာ အေးစက်တင်းမာနေပြီး ကျန် သုံးယောက်မှာ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနှင့် သူ့အား မရှင်းနိုင်ပဲ ရှိနေ၏...။

ဘဲလ်ထရစ်မှာလည်း ဗိုဒီမော့နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် တိုက်ခိုက် လျှက် ရှိဆဲပင်...။ သူမ၏သခင်ကဲ့သို့ပင် သုံးယောက်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ဆိုင်နေရ ၏...။ ဟာမီယွန် ဂျင်းနီနှင့် လူနာတို့မှာ အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်နေကြသော်လည်း ဘဲလ်ထရစ်မှာ သူမတို့သုံးယောက်ပေါင်းအားနှင့် ညီမျှနေ၏...။ ဟယ်ရီအာရုံမှာ ချက်ချင်းပင် ထိုတိုက်ပွဲဆီသို့ ရောက်သွား၏...။ အကြောင်းမှာ ဘဲလ်ထရစ်၏ သေမင်းတမန်ကျိန်စာမှာ ဂျင်းနီအနီးမှ လက်မအနည်းငယ်သာ လွဲချော်သွား၍ပင်...။

သူ ချက်ချင်းပင် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ဘဲလ်ထရစ်ထံသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားသည်...။ သို့သော် ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းမိစဉ်မှာပင် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်တိုက်ကာ ကျော်တက်သွား၏...။

“ ငါ့သမီးကို မထိနဲ့... မိစ္ဆာမ...”

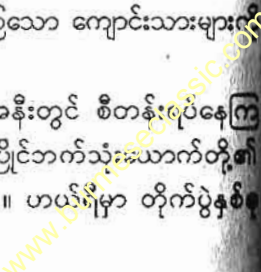
မစ္စစ်ဝီစလေက အော်ဟစ်ကာ မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို နှင်ထုတ် လိုက်ပြီးနောက် သူမ၏မှော်တောင်ငှေးကို ဝှေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်တော့ သည်...။ ဟယ်ရီ ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် တက်ကြွမှုတို့ကို ရောထွေးခံစားရင်း မော်လီ ဝီစလေ တိုက်ပွဲဝင်နေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်...။

ဘဲလ်ထရစ်၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကျေ မနပ် အော်ဟစ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တော့၏...။ အလင်းတန်းများ မှော် တောင်ငှေး နှစ်ခုလုံးဆီမှ လွင့်ပျံထွက်လာကြပြီး သူတို့ခြေထောက်အောက်မှ ကျောက်ပြားများမှာ ပူလောင်အက်ကွဲကုန်၏...။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသေ အကျေ သတ်ရန် ရည်ရွယ်နေကြပေပြီ...။

“ မလာကြနဲ့... နောက်ဆုတ်ကြ... သူ့ကို ငါရှင်းမယ်...”

မစ္စစ်ဝီစလေက သူမကို ကူညီရန် ပြေးလာကြသော ကျောင်းသားများကို ဟန့်တားလိုက်သည်...။

ယခုအခါတွင် လူရာပေါင်းများစွာမှာ နံရံအနီးတွင် စီတန်းရပ်နေကြ ကာ တိုက်ပွဲနှစ်ခုကို ကြည့်နေကြ၏...။ ဗိုဒီမော့နှင့် ပြိုင်ဘက်သုံးယောက်တို့၏ တိုက်ပွဲနှင့် မော်လီနှင့်ဘဲလ်ထရစ်တို့၏ တိုက်ပွဲပင်...။ ဟယ်ရီမှာ တိုက်ပွဲနှစ်ခု



၏ အလယ်တွင် ကိုယ်ပျောက်ကာ ရပ်လျက် တိုက်ခိုက်ရကောင်းနိုး ကာကွယ်ပေး
ရ ကောင်းနိုးနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲ ဖြစ်နေ၏...။

ဘဲလ်ထရစ်က မော်လီ၏ကျိန်စာများကို ရှောင်တိမ်းရင်း...

“ ငါ နှင့်ကိုသတ်လိုက်ရင် နင့်ကလေးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ...
ဖရက်လို့ပဲ နင်ပါ ဖြစ်သွားရင်...”

“ နင် ငါ့ကလေးတွေကို နောက်ထပ် မထိနိုင်တော့ဘူး...”

မစ္စစ်ဝီစလေက အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

ဘဲလ်ထရစ်က ရယ်မောလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် ဘာဖြစ်သွားသလဲ
ဆိုသည်ကို ဟယ်ရီ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်...။ မော်လီ၏ကျိန်စာမှာ
ဘဲလ်ထရစ်၏ ဆန့်တန်းထားသော လက်အောက်မှ ဖြတ်ဝင်လာပြီး သူမ၏
နှလုံးသားနေရာတည့်တည့်သို့ ထိမှန်သွားတော့သည်...။

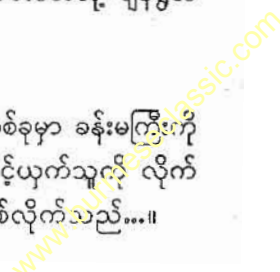
ဘဲလ်ထရစ်၏ရယ်သံမှာ ရပ်တန့်သွားပြီး သူမမျက်လုံးများမှာ ပြူး
ကျယ်လာ၏...။ ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားသလဲကို သူမ သဘောပေါက်လိုက်
ချိန်ဝယ် လဲပြိုကျသွားပြီး ကြည့်နေသောလူအုပ်ကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရ အော်
ဟစ်လိုက်၏...။

ဗိုဒီမော့က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏...။ ဟယ်ရီ နောက်သို့
လျှပ်တပြက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏...။ မြင်ကွင်းအားလုံးကို အနှေးပြုကွက်တစ်ခုလို
သေချာမြင်လိုက်ရသည်...။ မက်ဂွန်နာဂေါ ကင်းစလေနှင့် စလပ်ဟွန်းတို့မှာ
ဗိုဒီမော့၏လက်ချက်ဖြင့် လေထဲတွင် အနောက်သို့ လွင့်စင်ထွက်သွားကြသည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ သူ၏ နောက်ဆုံး သစ္စာရှိကျေးကျွန် ကျဆုံးသွားသည်ကို
တွေ့ရသောအခါ သူ၏ဒေါသများက ဗုံးတစ်လုံးပမာ ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်...။
ဗိုဒီမော့ သူ၏မှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်လိုက်ရင်း မော်လီဝီစလေထံသို့ ချိန်ရွယ်
လိုက်သည်...။

“ ပရိုတီဂို...”

ဟယ်ရီအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဒိုင်းအကာအကွယ်တစ်ခုမှာ ခန်းမကြီးကို
ကန့်လန့်ဖြတ်လျှက် ပေါ်လာ၏...။ ဗိုဒီမော့မှာ သူ့အားနှောင့်ယှက်သူကို လိုက်
ရှာနေစဉ်မှာပင် ဟယ်ရီက ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်...။



အလန်တကြားအော်ဟစ်သံများ ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်သံများကို နေရာ အနံ့မှ ကြားနေရ၏...။

“ ဟယ်ရီ...”

“ သူမသေဘူး...”

ထို့နောက်တွင် လူအားလုံးမှာ ကြောက်လန့်ကာ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ် သွားကြသည်...။ အကြောင်းမှာ ဟယ်ရီနှင့် ဗိုဒီမော့တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ရင်း စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်လှည့်ပတ်ကာ လျှောက်ရင်း တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို ချောင်းနေကြ၍ပင်...။

“ ဘယ်သူမှ ဝင်မကူညီရဘူး...”

ဟယ်ရီ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သူ့အသံမှာ ဟိန်းထွက်လာ၏...။

“ ဒီတိုက်ပွဲဟာ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်... ဒီတိုက်ပွဲကို တိုက်ရမှာက ကျွန်တော်ပဲ...”

ဗိုဒီမော့က...

“ မင်းတကယ်ပြောချင်တာ ဒီလိုဟုတ်ရဲ့လား ပေါ်တာ... မင်းရဲ့ပုံစံက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး... ဒီနေ့ ဘယ်သူ့ကို ဒိုင်းလို အကာအကွယ် ယူဦးမလဲ ပေါ်တာ...”

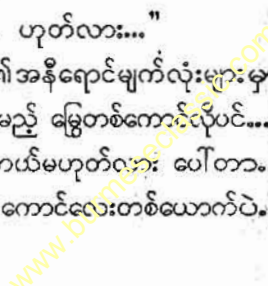
ဟယ်ရီက ခပ်အေးအေးပင်...

“ ဘယ်သူမှမရှိဘူး... ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားတွေလည်း တစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘူး... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ကျန်တော့တယ်... တစ်ယောက်အသက်ရှင်နေရင် နောက်တစ်ယောက်က အသက်မရှင်နိုင်ဘူး... ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကတော့ သေကိုသေရတော့မယ်...”

“ ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်... ဟုတ်လား...”

ဗိုဒီမော့က အံ့ကြိတ်ရင်း မေး၏...။ သူ၏အနီရောင်မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလာပြီး သူ့ပုံစံမှာ အချိန်မရွေး ထပေါက်တော့မည့် မြေတစ်ကောင်လှပင်...။

“ အဲဒီလူဟာ မင်းပဲလို့ထင်တယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ပေါ်တာ... မင်းဟာ မတော်တဆဖြစ်ရပ်ကြောင့် အသက်ရှင်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ...”



ပြီးတော့ ဒစ်ဘယ်လ်ဒိုးကြောင့် အသက်ရှည်နေခဲ့တာပဲ...”

“ မတော်တဆ... ဟုတ်လား... ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ကယ်ဖို့အတွက် အသက်ပေးခဲ့တယ်...”

ဟယ်ရီက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်...။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရင်း စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ပတ်လျှောက်နေကြသည်...။ ဟယ်ရီ ဗိုဒီမော့၏မျက်နှာ မှအပ ဘာကိုမှ မမြင်ချေ...။

“ ကျွန်တော် သင်္ချိုင်းထဲမှာ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့တာကရော မတော်တဆပဲ လား... ဒီနေ့ညမှာ လုံးဝ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကာကွယ်ခဲ့ဘူး... ဒါပေမယ့် အခု အသက်ရှင်နေပြီး ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်တာကရော မတော်တဆဖြစ်တာပဲလား...”

“ မတော်တဆဖြစ်ရပ်တွေချည်းပဲ...”

ဗိုဒီမော့က အော်ဟစ်လိုက်သည်...။ သို့သော် သူ ယခုအချိန်ထိ မတိုက်ခိုက်သေးပေ...။ ကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးမှာ ကျောက်ဖြစ်ဂါထာနှင့် ပြုစားခံထားရသလို မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြပြီး အသက်ရှူရန်ပင် သတိကြေဟန် မတူချေ...။

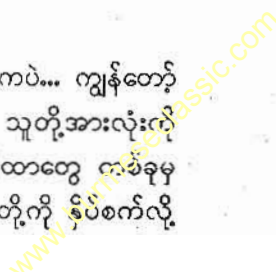
“ မတော်တဆဖြစ်သွားတာတွေရယ်... တခြားလူတွေက မင်းကို ကာကွယ်ပေးတာတွေရယ်... မင်းအတွက် သေပေးနေတာတွေရယ်ကြောင့် မင်း အသက်ရှင်နေတာပဲ... ဒီထက် ဘာမှ မပိုဘူး...”

ဟယ်ရီက ပတ်ချာလည် လှည့်လျှောက်ရင်းမှ ဗိုဒီမော့၏ အနီရောင် မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ ခင်ဗျား ဒီည ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မသတ်နိုင်တော့ပါဘူး... နောက်ထပ် လည်း သတ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး... ခင်ဗျား နားမလည်သေးဘူးလား... ကျွန်တော်က ဒီလူတွေ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ အသေခံပေးခဲ့တယ်...”

“ ဒါပေမယ့် မင်းမသေသေးဘူးလေ...”

“ ကျွန်တော်သေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်... အဲဒါက အဓိကပဲ... ကျွန်တော့် အမေလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် ထပ်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်... သူတို့အားလုံးကို ကာကွယ်ပေးပြီးသားပဲ... သူတို့အပေါ် ခင်ဗျားလုပ်သမျှ ဂါထာတွေ တစ်ခုမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သတိမထားမိဘူးလား... ခင်ဗျား သူတို့ကို နှိပ်စက်လို့



မရဘူး... ထိလိုမရဘူး... ခင်ဗျားရဲ့အမှားတွေကို ခုထိ နားမလည်သေးဘူး မဟုတ်လား ရစ်ဒယ်လ်...”

“ မင်း ငါ့ကို ဒီလိုပြောရဲသလား...”

“ ပြောရဲတာပေါ့... ခင်ဗျားမသိတာတွေ ကျွန်တော်သိတယ် တွမ် ရစ်ဒယ်လ်... ခင်ဗျားမသိတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်အလက်တွေ ကျွန်တော်သိ တယ်... နည်းနည်းလောက် နားထောင်ကြည့်မလား... နောက်ထပ် အမှားကြီး တစ်ခု ထပ်မလုပ်နိုင်ခင်လေ...”

ဗိုဒီမော့မှာ စကားမပြောပဲ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်သာ လှည့်ပတ်နေ၏...။ သူ ဘာတွေ သိထားသလဲဟု ဗိုဒီမော့ စဉ်းစားရင်း လက်တွန့်နေပုံရသည်...။ ဗိုဒီမော့က...

“ ဒီတစ်ခါလည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲလား... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်လေ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ သေခြင်းကို အနိုင်ယူမယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ပြောနေကျ စကားပဲ... ဒါပေမယ့် မျှော်စင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး တစ်စစီ ဖြစ်သွား မှာကိုတော့ သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက မတားနိုင်ရှာဘူး... မင်းရဲ့ မျိုးမစစ်တဲ့ အမေကိုလည်း အဲဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာက မကာကွယ်နိုင်ဘူး ပေါ်တာ... ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူမှ မင်းရှေ့ကို ဝင်လာပြီး ငါ့ကျိန်စာကို ခံပေးရလောက်အောင် မင်းကိုချစ် တဲ့သူ မရှိတော့ဘူး... ဒီတော့ ငါ တိုက်ခိုက်လိုက်တာနဲ့ မင်း သေကိုသေရ တော့မယ်... ဘယ်အရာက တားနိုင်တော့မှာလဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ တစ်ခုကျန်ပါသေးတယ်...”

ဗိုဒီမော့က...

“ မင်းကို ကယ်နိုင်မှာ ဒီတစ်ခါ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမဟုတ်တော့ဘူး... ဒီတော့ မင်းမှာ ငါ့ထက်သာတဲ့ မှော်ပညာအစွမ်းရှိသလား... ဒါမှမဟုတ် ငါ့လက်နက်ထက် ပိုအစွမ်းထက်တဲ့လက်နက်ရှိသလား...”

“ နှစ်မျိုးလုံးရှိတယ်လို့ ယုံထားတယ်...”

ဗိုဒီမော့၏မြွေနှင့်တူလှသော ချက်နှာပေါ်ဝယ် အံ့ဩမှုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်...။ သို့ရာတွင် ထိုအမူအရာက ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်...

ပြီးနောက် သူက စတင်ရယ်မောတော့သည်...။ သူ၏ရယ်သံမှာ အော်ဟစ်သံထက် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းပြီး ရက်စက်ရှူးသွပ်မှုက ဖုံးလွှမ်းနေ၏...။

“ မင်းက ငါ့ထက် မှော်ပညာမှာ ပိုသာတယ်... ဟုတ်လား... သခင်ကြီး ဗိုဒီမော့ထက် သာတယ်... ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ မှော်ပညာမျိုးကို ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးတောင် အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဖူးဘူးကွ...”

ဟယ်ရီက...

“ သူ အိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူက ခင်ဗျားထက် ပိုသိတယ်... ခင်ဗျားလုပ်သမျှဟာတွေကို မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သူနားလည်ခဲ့ တယ်...”

ဗိုဒီမော့က...

“ မင်းဆိုလိုချင်တာက သူက ပျော့ညံ့တယ်ဆိုတာလား... သူ့အတွက် စွမ်းအားရလာမယ့် အခွင့်အရေးကို ကြောက်ပြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့တော့ အခု ငါ ပိုင်ဆိုင်လာတာပေါ့...”

ဟယ်ရီက...

“ မဟုတ်ဘူး... သူက ခင်ဗျားထက်ပိုပြီး လိမ္မာပါးနပ်တယ်... ပိုတော် တယ်... ပို အသိဉာဏ်ရှိတယ်...”

“ ငါ အဲဗက်စ်ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို သေအောင် ကြံခဲ့တာကွ...”

“ အဲဒါ ခင်ဗျားအထင်ပဲ... ဒါပေမယ့် မှားနေတယ်...”

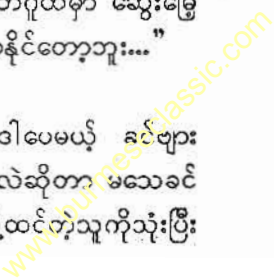
ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စောင့်ကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးထံမှ တအံ့တဩ အသံများ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာ၏...။

ဗိုဒီမော့က ဟယ်ရီစကားများကို မခံမရပ်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်အော်လိုက်သည်...။

“ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး သေပြီ... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အုတ်ဂူထဲမှာ ဆွေးမြေ့ ပျက်စီးနေပြီ... ငါမြင်ခဲ့ပြီးသား ပေါ်တာ... သူ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး...”

ဟယ်ရီက ခပ်အေးအေးပင်...

“ ဟုတ်ပါတယ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသေပါပြီ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား လက်ချက်နဲ့ သူသေတာမဟုတ်ဘူး... သူ ဘယ်လိုသေရမလဲဆိုတာ မသေခင် ကြိုရွေးချယ်ထားပြီးသား... ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကျေးကျွန်လို့ထင်တဲ့သူကိုသုံးပြီး



သူ့ရဲ့ သေလမ်းကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်သွားခဲ့တာပဲ...”

“ တကယ့် ကလေးစိတ်ကူးပဲ...”

ဗိုဒီမော့က ဟယ်ရီမျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မတိုက်ခိုက်
သေးပေ...။ ဟယ်ရီက...

“ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်က ခင်ဗျားလူ မဟုတ်ဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့သူလို့
ပဲ... ကျွန်တော့်အမေနောက်ကို ခင်ဗျားလိုက်ကတည်းက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့လူ
ဖြစ်ခဲ့တာပဲ... ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကမှ မရိပ်မိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား... အဲဒီလိုကိစ္စတွေ
ကို ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူး... စနိပ် အစောင့်အရှောက်ဂါထာဖန်ဆင်းတာ
ခင်ဗျား တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ရစ်ဒယ်လ်...”

ဗိုဒီမော့က အဖြေမပေးချေ...။ သူတို့နှစ်ယောက် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ပတ်
ရင်း ကျားချောင်းသလို ချောင်းနေကြဆဲပင်...။ ဟယ်ရီက...

“ စနိပ်ရဲ့အစောင့်အရှောက်က သမင်မပဲ... ကျွန်တော့်အမေရဲ့ အစောင့်
အရှောက်နဲ့အတူတူပဲ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက တစ်သက်လုံးချစ်ခဲ့တာကိုး...
သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက သိခဲ့ကြတယ်... ခင်ဗျားသိသင့်တယ်... သူက
လီလီကို ချမ်းသာပေးဖို့ ခင်ဗျားဆီမှာ တောင်းဆိုတယ် မဟုတ်လား...”

ဗိုဒီမော့က...

“ သူက နည်းနည်းကြိုက်နေတယ်... ဒါလောက်ပါပဲ... သေသွားတော့
လည်း တခြားမျိုးရိုးစစ်တဲ့မိန်းမတွေ အများကြီးပဲဆိုတာ သူ လက်ခံခဲ့တာပဲ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဟုတ်တယ်... သူကတော့ ဒီအတိုင်းပြောမှာပဲ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်အမေကို ရန်ပြုဖို့ ကြံကတည်းက သူက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့သူလို့
ဖြစ်သွားပြီ... အဲဒီကတည်းက ခင်ဗျားကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တာပဲ... စနိပ် ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး
ကိုသတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးဟာ သေခါနီးအချိန် ရောက်နေပြီ...”

ဗိုဒီမော့က သူ့စကားများကို အာရုံစိုက် နားထောင်နေပြီးနောက်
အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ ဒီကိစ္စက ဘာမှ အရေးမပါတော့ဘူး... စနိပ်က ဘယ်ဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ်
အရေးမကြီးဘူး... ငါ့လမ်းကြောင်းမှာ တားဆီးတဲ့အရာမှန်သမျှ ရှင်းပစ်ရမှာပဲ...”

အခု ဘယ်သူကျန်သေးလို့လဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက သေမင်းမှော်တောင်ငွေကို စနိပ်ရသွားအောင် စီမံပစ်ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ငါ မင်းထက်အရင် တောင်ငွေ ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်ခဲ့တယ် ကောင်လေး... ငါ မင်းမသိခင် အမှန်တရားကို သိခဲ့တယ်... လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနာရီလောက်ကပဲ ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်ကို ငါ သတ်ခဲ့ပြီ... အခုဆိုရင် မှော်တောင်ငွေအားလုံးရဲ့အဓိပတိဖြစ်တဲ့ သေမင်းမှော်တောင်ငွေကို ငါပိုင်ပြီ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ နောက်ဆုံး အစီအမံက လွဲသွားခဲ့ပြီ ဟယ်ရီပေါတာ...”

ဟယ်ရီက...

“ ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီတစ်ခုတော့ လွဲချော်သွားတယ်... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မသတ်ခင် ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစား စေချင်တယ်... စဉ်းစားစမ်းပါ... နောင်တလေးများ နည်းနည်း ရလာမလားလို့ ရစ်ဒယ်လ်...”

“ ဘယ်အကြောင်းကိုလဲ...”

ဟယ်ရီပြောသမျှ စကားအားလုံးတွင် ယခုစကားမှာ ဗိုဒီမော့ကို လုံးဝ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားစေ၏...။ သူ၏မျက်လုံးသူငယ်အိမ် ကျဉ်းသွားကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်ကို ဟယ်ရီ တွေ့ရသည်...။ ဟယ်ရီကပင် ဆက်၍...

“ ဒါ ခင်ဗျားအတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ... ဒါ နောက်ဆုံး ကြိုးစားခွင့်ပဲ... လူပီသသွားအောင် နည်းနည်းလောက် နောင်တကြည့်စမ်းပါ...”

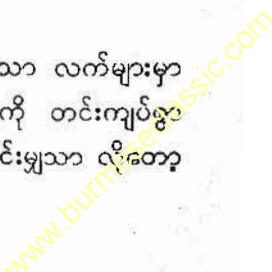
ဗိုဒီမော့က...

“ မင်း ငါ့ကို ဒီလိုပြောရဲသလား...”

ဟယ်ရီက...

“ ပြောရဲတယ်... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးရဲ့ နောက်ဆုံးအစီအမံက လွဲချော် သွားပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿနာမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားအတွက်ပဲ ပြဿနာ ဖြစ်နေတာ ရစ်ဒယ်လ်...”

ဗိုဒီမော့၏ သေမင်းမှော်တောင်ငွေကို ကိုင်ထားသော လက်များမှာ တုန်ယင်လာ၏...။ ဟယ်ရီကမူ ဒရာကို၏မှော်တောင်ငွေကို တင်းကျပ်ဖွဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ စောင့်မျှော်နေသည့်အချိန်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့ ကြောင်း သိလိုက်သည်...။



“ ဒီမှော်တောင်ငွေက ခင်ဗျားအတွက် လုံးဝအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား လူမှားသတ်မိတာကိုး... ဆီးဗားရပ်စ်စနိပ်က ဘယ်တုန်းကမှ သေမင်းမှော်တောင်ငွေရဲ့ အရှင်သခင်မဖြစ်ခဲ့ဘူး... သူ ဘယ်တုန်းကမှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို မနိုင်ခဲ့ဘူး...”

“ သူ့သတ်ခဲ့တယ်လေ...”

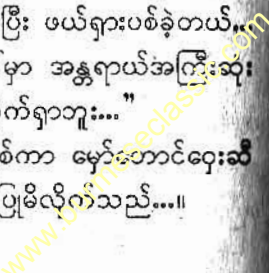
“ ခင်ဗျား သေချာနားထောင်နေရဲ့လား... စနိပ်က ဘယ်တုန်းကမှ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို အနိုင်မရခဲ့ဘူး... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးသေတာက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း သေတာပဲ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ဘယ်တော့မှ မရှုံးပဲနဲ့ မှော်တောင်ငွေရဲ့ နောက်ဆုံးသခင်အဖြစ် သေဖို့ ကြိုးစားတာပဲ... အဲဒီ အစီအစဉ် အတိုင်း ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် မှော်တောင်ငွေရဲ့အစွမ်းကလည်း သူ့နဲ့အတူတူ လိုက်သေသွားမှာပဲ... သူ့ဆီက အနိုင်ရလိုက်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးကိုး...”

မိုးဒီမော့က ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့်...

“ ဒါပေမယ့် ပေါ်တာ... ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ငါ့ကို ဒီမှော်တောင်ငွေကို ပေးခဲ့တာပဲ... နောက်ဆုံးသခင်ရဲ့အုတ်ဂူထဲက ငါ ခိုးယူခဲ့တယ်... နောက်ဆုံး သခင်ရဲ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး ယူခဲ့တယ်... အဲဒီတော့ ငါပိုင်ပြီပေါ့...”

“ ခင်ဗျား အခုထက်ထိ နားမလည်နိုင်သေးပါလား ရစ်ဒယ်လ်... မှော်တောင်ငွေဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ထားရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး... လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတယ်... အသုံးပြုတယ်... အဲဒါနဲ့လည်း ခင်ဗျားပိုင်တာပါလို့ မပြောနိုင်ဘူး... အိုလီဗန်ဒါပြောတာကို နားမထောင်ဖူးဘူးလား... မှော်တောင်ငွေက စုန်းကဝေကို ရွေးချယ်တယ်တဲ့... သေမင်းမှော်တောင်ငွေဟာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး မသေခင်လေးမှာ သူ့ရဲ့သခင်အသစ်ကို ရွေးချယ်လိုက်တယ်... အဲဒီသူက မှော်တောင်ငွေကို တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးလိုက်ဘူး... သခင်အသစ်ဟာ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုး လက်ထဲက မှော်တောင်ငွေကို သူ့ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တယ်... သူ ဘာလုပ်မိသလဲ သေချာမသိရှာဘူး... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အန္တရာယ်အကြီးဆုံး မှော်တောင်ငွေက သူ့နဲ့ ပူးပေါင်းချင်တာကို မသိလိုက်ရှာဘူး...”

မိုးဒီမော့၏ရင်ဘတ်မှာ ဖြင့်လိုက်နိမ့်လိုက်ဖြစ်ကာ မှော်တောင်ငွေဆီ မှ ကျိန်စာထွက်ပေါ်လာတော့မည်ကို ဟယ်ရီ သတိပြုမိလိုက်သည်...။



“ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးရဲ့ တကယ့်သခင်အစစ်က ဒရာကို မယ်လ်ဖွိုင်းပဲ...”

ဗိုဒီမော့၏မျက်နှာတွင် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်မှုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။ သူက ခပ်အေးအေးပင်...

“ ဒါပေမယ့် ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲ... မင်းပြောတာ မှန်တယ်ပဲ ထားပါဦး ပေါ်တာ... မင်းနဲ့ငါအတွက် ဘာများထူးခြားသွားမှာလဲ... မင်းမှာ မင်းရဲ့ ဖီးနစ်ငှက်တောင်ဝေး မရှိတော့ဘူး... ငါတို့ စွမ်းရည်သက်သက်ကိုပဲသုံးပြီး ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်... ပြီးတော့ ငါ မင်းကို သတ်ပြီးရင် ဒရာကိုမယ်လ်ဖွိုင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပြန်ပြီ... ခင်ဗျား အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီ... အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် အရင် ရောက်ခဲ့တယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အတော်ကြာကြာကပဲ ဒရာကိုကို ကျွန်တော် အနိုင်ယူခဲ့ပြီးပြီ... ဒီမှော်တောင်ဝေးကို သူ့ဆီက လုယူခဲ့တာပဲ...”

ဟယ်ရီ သူ့လက်ထဲမှ မှော်တောင်ဝေးကို ပြလိုက်၏...။ အားလုံး ထိုမှော်တောင်ဝေးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်...။ ဟယ်ရီက...

“ ဒီလောက်ဆိုရင် ရှင်းသွားလောက်ပါပြီ... ခင်ဗျားလက်ထဲက မှော်တောင်ဝေးက သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးသခင် ရှုံးနိမ့်သွားပြီဆိုတာကို သိနိုင်သလား... တကယ်လို့ သိခဲ့ရင်တော့ သေမင်းမှော်တောင်ဝေးရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်က ကျွန်တော်ပဲ...”

ထိုအချိန်မှာပင် နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်က ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှနေ၍ သူတို့အပေါ်သို့ ဖြာကျလာ၏...။ အလင်းရောင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြိုင်တူထိတွေ့သဖြင့် နေရောင်အောက်ဝယ် ဗိုဒီမော့၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် မှန်ဝါးသွား၏...။

ဗိုဒီမော့၏ အေးစက်စက်အသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်...။ ဟယ်ရီကိုယ်တိုင်လည်း အကောင်းဆုံးအခြေအနေကို မျှော်လင့်ရင်း ဒရာကို၏မှော်တောင်ဝေးဖြင့်ချိန်ရွယ်ကာ... အော်ဟစ်လိုက်သည်...။

“ အာဗဒါ ကာဒါဗရာ...”

“ အိပ်စပ်ပဲလီယာမတ်စ်...”

ပေါက်ကွဲသံမှာ အမြောက်ကျည် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည့်အတိုင်းပင် ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်...။ ရွှေရောင်မီးတောက်တစ်ခုမှာ ဂါထာနှစ်ခု ထိပ်တိုက်ဆုံသည့်နေရာတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ၏...။

ဗိုဒီမော့ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းမှာ ဟယ်ရီ၏ ဂါထာနှင့် ထိတွေ့ပြီးနောက် သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးမှာ လက်ထဲမှ လွင့်စင် ထွက်သွားပြီး ချာလပတ်လည်ကာ သူ၏ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဆီသို့ ဦးတည် လွင့်ပျံလာ၏...။ ဟယ်ရီက ရွှေဘောလုံးသမားတစ်ယောက်၏ အလွန် လျင်မြန်လှသည့် အရည်အချင်းဖြင့် လွတ်နေသောလက်နှင့် သေမင်းမှော်တောင်ဝှေး ကို အမိအရ ဖမ်းလိုက်သည်...။

ဗိုဒီမော့မှာ ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့် နောက်သို့လွင့်စင်သွား၏...။ တွမ်ရစ်ဒယ်လ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပိန်ချုံး ကျသွား၏...။ မြွေကဲ့သို့မျက်နှာမှာ လုံးဝမရှိတော့ပဲ ရုပ်သွင်ပျောက်ဆုံးသွား၏...။ ဗိုဒီမော့ သူကိုယ်တိုင် ပစ်လွှတ်လိုက်သော သေမင်းတမန်ကျိန်စာ တန်ပြန်ထိခြင်း ကို ခံလိုက်ရပြီး နေဆုံးသွားချေပြီ...။ ဟယ်ရီ မှော်တောင်ဝှေးနှစ်ခုကိုကိုင်ရင်း သူ၏ မဟာရန်သူတော်ကြီး၏အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်...။

တစ်စက္ကန့်မျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်တွင် ဟယ်ရီပတ်ဝန်းကျင်၌ ချက်ချင်းပင် ဝရန်းသုန်းကား အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်...။ အော်ဟစ် ကောင်းချီးပေးသံမျိုးစုံမှာ လေထဲတွင် လွင့်ပျံကာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ဟည်း သွား၏...။

အားလုံး သူ့ဆီ ပြေးလာကြချိန်ဝယ် နေရောင်ခြည်မှာ ပြတင်းပေါက်များ မှ တောက်ပစွာ ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်...။ ပထမဆုံး သူ့ဆီရောက်လာသူများ မှာ ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်တို့ဖြစ်ပြီး သူ့အား ဝမ်းသာအားရပွေဖက်ကာ အော်ဟစ်သံများ မှာ နားတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မတတ်ပင်...။

ထို့နောက်တွင် ဂျင်းနီ နုဗီးလ် လူနာတို့ ရောက်လာပြီးနောက် ဝီစလေ မိသားစုဝင်အားလုံးနှင့် ဟက်ဂရစ် ကင်းစလေ မက်ဂွန်နာဂေါ့ ဖလစ်ဝစ်နှင့် စပရောက်တို့ ရောက်လာကြသည်...။ မည်သူက မည်သည့်စကားကို အော်ဟစ်နေ

ကြောင်း ဟယ်ရီ မကြားနိုင်တော့ချေ...။ သူ့ကို မည်သူက ပွေ့ဖက်ထားမှန်းလည်း မသိတော့ချေ...။ လူအုပ်ကြီးထဲဝယ် သူ နစ်မြုပ်သွား၏...။ ပွေ့ဖက်ကြ၏...။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြ၏...။ အားလုံးမှာ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သော ကောင်လေးအား ထိကိုင်ရန် ဆန္ဒရှိနေကြပုံရသည်...။ ယခုအခါ အားလုံး၏မျှော်လင့်ချက်များကို ဟယ်ရီက ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ချေပြီ...။

နေရောင်ခြည်မှာ တဖြည်းဖြည်း ဟော့ဝက်ထဲ ဝင်ရောက်လာသလို ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံးတွင်လည်း လူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏...။ ဟယ်ရီမှာ သူတို့၏အောင်ပွဲအတွက်... ပျော်ရွှင်ပွဲအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေ၏...။ သူတို့ အားလုံး၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်လည်းကောင်း ရှေ့ဆောင်လမ်းပြအဖြစ် လည်းကောင်း သူတို့အားလုံးကို ကယ်တင်သူအဖြစ်လည်းကောင်း ရှိနေစေ ချင်ကြသည်ဖြစ်ရာ သူ လုံးဝ မအိပ်ရတော့ချေ...။

နံနက်လင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် သတင်းကြားကာ ရောက်လာသူများမှာ လည်း မနည်းလှပေ...။ သူ့မှာ အားလုံးကို လက်ခံစကားပြောနေရသည်...။ ဒက်အီတာများမှာ ထွက်ပြေးသူများက ပြေးကြသလို အများစုမှာ အဖမ်းခံလိုက် ကြရသည်...။ အက်ကောဘန်အကျဉ်းထောင်ရှိ အပြစ်မရှိသူများ လွတ်လာပြီး ကင်းစလေ ရှက်ကယ်တော့မှာ ယာယီမှော်ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်...။

ဗိုဒီမော့၏အလောင်းကို ခန်းမကြီးအတွင်းမှ ဖယ်ထုတ်ကာ အခန်း တစ်ခုအတွင်း ပစ်ထားလိုက်ကြသည်...။ ဖရက် တွန်ခံ လူပင် ကိုလင်ခရိဗီနှင့် တိုက်ပွဲတွင် သေဆုံးခဲ့သူ အယောက်ငါးဆယ်တို့နှင့် ရောထွေးမထားလိုကြချေ...။

မက်ဂွန်နာဂေါက် အဆောင်လေးခု၏စားပွဲများကို မူလအတိုင်း ပြန်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သော်လည်း မည်သူမှ အဆောင်အလိုက် မထိုင်ကြချေ...။ အားလုံး စုစည်းထိုင်နေကြ၏...။ ဆရာများနှင့်တပည့်များ တစ္ဆေများနှင့်မိဘများ ဆန်တော်များနှင့်မှင်စာများအားလုံး စုစည်းထိုင်နေပြီး ဖီရန်ဖီမှာ ထောင့်တစ်နေရာ တွင် လှဲလျောင်းနေ၏...။ သူ၏ဒဏ်ရာမှာ သက်သာစပြုနေပေပြီ...။

ဂရပ်မှာ ပြတင်းပေါက်အကွဲတစ်ခုမှ အတွင်းသို့ကြည့်နေပြီး လူများက သူ၏ရယ်နေသောပါးစပ်ထဲသို့ အစားအသောက်များကို ပစ်ထည့်ပေးနေကြ သည်...။ သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာပင် ဟယ်ရီတစ်ယောက် အလွန်မောပန်းစွာဖြင့်



လူနာနံ့ဘေးရှိခုံတွင် ထိုင်လိုက်မိသည်...။ လူနာက...

“ ငါသာ နှင့်နေရာမှာဆိုရင် ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်မိမှာပဲ...”

“ ငါလည်း နေချင်ပါတယ်...”

“ ဒါဆို ငါ သူတို့ကို အာရုံလွှဲလိုက်မယ်... နင်ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံ ခြုံလိုက်...”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် သူမက အော်ဟစ်လိုက်၏...။

“ အိုး... ကြည့်ကြစမ်း... ဟမ်ဒင်ဂျာ သတ္တဝါလေးပါလား...”

အားလုံး သူမညွှန်ပြသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ဟယ်ရီ ကိုယ်ပျောက်ဝတ်ရုံခြုံကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်...။ မခုအခါ၌ ခန်းမကြီးထဲတွင် အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းဖြင့် သွားလာနိုင်ပေပြီ...။

ဂျင်းနီက သူမအမေ၏ပခုံးကို မှီလျှက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်...။ သူမနှင့် နောက်မှ စကားပြောရန် အချိန်ရှိပေသေးသည်...။ နဗီလ်အား ပန်းကန်ဘေးတွင် ဂရစ်ဖင်ဒေါ်ခားချထားပြီး နံနက်စာ စားသောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏...။ သူ့အားလေးစားသူများ ဝိုင်းအံ့နေ၏...။

စားပွဲများအကြား သူ့လျှောက်လာရင်း မယ်လ်ဖျိုင်းမိသားစုသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ကာ ထိုင်နေကြပြီး မည်သူကမှ သူတို့ကို အရေးမလုပ်ကြချေ...။ သူကြည့်သမျှ နေရာတိုင်းတွင် မိသားစုဝင်များ ပြန်လည်စုစည်းနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏...။ နောက်ဆုံးတွင် သူ အလွန်တွေ့ချင်နေသူ နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ သူ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ တိုးဝင်ရင်း...

“ ငါပါ... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြပါလား...”

သူတို့က ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ကြသည်...။ ထို့နောက်တွင် သူ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ ခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်...။ ကျောက်လှေကားဝယ် လက်ရန်းတစ်ဝက်နီးပါး ပြိုကျနေပြီး လှေကားထစ်တိုင်းတွင် သွေးကွက်များ အပျက်အစီးများ စုပုံနေ၏...။

ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာတွင် ပီးဗက်မှာ ကော်ရစ်ဒါလာလျှောက် ပျံသန်းရင်



သူ၏ ကိုယ်ပိုင် စပ်ဆိုထားသော အောင်ပွဲသီချင်းကို သီဆိုနေ၏...။

၂ တို့တတွေ နိုင်ပြီ။ မိစ္ဆာမှော်ရဲ့ကျဆုံးခြင်းကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဗိုဒီတစ်ယောက်တော့ သွားရှာပြီ။ ပေါ်တာသာလျှင် အစွမ်းအထက်ဆုံး။ အားလုံးအားလုံး ပျော်လိုက်ကြပါစို့။

ဟယ်ရီအတွေးထဲဝယ် ပျော်ရွှင်နေမိသည်ဟု ထင်သော်လည်း ရုတ်တရက်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူ လေ့ကားတစ်ထစ်တက်လိုက်တိုင်း ဖရက် တွန့်ခဲနှင့် လူပင်တို့ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းက ဒဏ်ရာတစ်ခုလို ပို၍ပို၍ နာကျင်လာ၏...။ အထူးသဖြင့် စိတ်လျှော့ချလိုက်၍လားမသိ... သူ အလွန် အိပ်ချင်လာမိသည်...။ သို့ရာတွင် အရင်ဆုံး ရွန်နှင့်ဟာမီယွန်ကို သူ ရှင်းပြစရာများ ကျန်သေးသည်...။ သူနှင့်ကြာရှည်စွာ လက်တွဲခဲ့သူ သူတို့အား အမှန်အတိုင်း သူ ပြောပြသင့်ပေသည်...။

သူ စနိပ်၏မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အချက်များနှင့် တောအုပ်ထဲတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့ကို အစအဆုံး ပြန်ပြောလိုက်သည်...။ သူတို့၏ အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကို ထုတ်ဖော်ပြောရန် အချိန်မရမီမှာပင် သူတို့ မတိုင်ပင်ပဲ လျှောက်လာခဲ့သော နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်...။

ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းကိုစောင့်သော ကျောက်ရုပ်မှာ တေးသို့ရောက်နေပြီး အရက်မူးသလို ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် မည်သည့်စကားဝှက်ကိုမှ ခွဲခြားနိုင်မည်ဟု ဟယ်ရီ မထင်ပေ...။ သူက ရုပ်တုအား...

“ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်တက်လို့ ရမလား...”

“ ရတယ်... ရတယ်...”

ရုပ်တုက ညည်းညူရှင်းပြော၏...။ ထို့နောက် သူတို့ ကြောင်လိမ်လှေကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရာ စက်လှေကားပမာ သူတို့ကို အပေါ်ထပ်သို့ သယ်ဆောင်သွားတော့သည်...။ ဟယ်ရီ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏...။

သူ ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ချိန်မှာပင် အလွန်ကျယ်လောင်လှသော အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဗိုဒီမော့ အသက်ပြန်ရှင်လာပြီး ဒက်အိတာ



များ ပြန်ရောက်လာပြီလားဟု အလန့်တကြား ဖြစ်သွားမိသည်...။ သို့ရာတွင် ထိုအသံများမှာ ကောင်းချီးပေးသံများသာ ဖြစ်သည်...။

နံရံတစ်ခုလုံးတွင် ရှိသမျှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးများ ဆရာမကြီးများ အားလုံးမှာ သူ့ကို အော်ဟစ်ဂုဏ်ပြုနေကြ၏...။ သူတို့၏ဦးထုပ်များ ဆံထုံးတုများ ကို ရွှေယမ်းနှုတ်ဆက်နေကြ၏...။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှ တစ်ချပ်သို့ ကူးသန်းရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် နေကြသည်...။ သူတို့၏ ပန်းချီကားဘောင်များထဲတွင် ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန် နေကြ၏...။ အချို့မှာ မရှက်နိုင်ပဲ ရှိုက်ငိုနေသလို အချို့မှာ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နေကြသည်...။

ဖီးနီးယပ်စ် နှစ်ဂဲလပ်စ်က...

“ စလေသရင်ကျောင်းဆောင်ကလည်း သူ့ရဲ့ ကျရာ အခန်းကဏ္ဍမှာ ပါဝင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်နော်... ငါတို့စလေသရင်တွေရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့...”

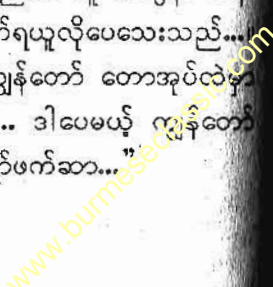
ဟယ်ရီ ကျောင်းအုပ်ကုလားထိုင်နောက်ရှိ အကြီးဆုံး ပန်းချီကားချပ် ကြီးကို ငေးကြည့်မိသည်...။ မျက်ရည်များမှာ လခြမ်းသဏ္ဍာန်မျက်မှန်အောက်မှ စီးကျလျက်ရှိပြီး ဂုဏ်ယူမှုနှင့် ကျေးဇူးတင်ခြင်းတို့ ရောယှက်နေသောအကြည့် က ဟယ်ရီကို ဖီးနစ်ငှက်သီချင်းသံ ကြားလိုက်ရသလို အားအင်တက်ကြွစေ၏...။

နောက်ဆုံးတွင် ဟယ်ရီ လက်ကို မြှောက်လိုက်၏...။ ပန်းချီကားချပ် များအားလုံးမှာ လေးစားစွာပင် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်...။ ပြုံးရင်း မျက်ရည်များ သုတ်ရင်းနှင့် သူပြောမည့်စကားကို စောင့်မျှော်နေကြ၏...။

သူ ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးကို ဦးတည်၍ စကားပြောလိုက်၏...။ သို့ရာတွင် စကားလုံးများကို အထူးဂရုစိုက်ကာ ရွေးချယ်လိုက်သည်...။ သူ အလွန်ပင်ပန်း နေပြီဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အကြံဉာဏ်ရယူလိုပေသေးသည်...။

“ ရွှေဘောလုံးထဲထည့်ထားတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲမှာ ကျပျောက်ခဲ့တယ်... ဘယ်နေရာလဲ သေချာမသိဘူး... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ထပ်သွားပြီး မရှာတော့ဘူး... သဘောတူလား ပရော်ဖက်ဆာ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက...



“ သဘောတူပါတယ် ကလေး... တကယ့်ကို လိမ္မာပါးနပ်ပြီး ရဲရင့်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ... ဒါပေမယ့် မင်းဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပြီး သားပါ... တခြားဘယ်သူတွေ အဲဒီနေရာကို သိသေးလဲ...”

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပန်းချီကားပုံများမှာ နားမလည်နိုင်သလို သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေကြဟန် တူ၏...။

“ ဘယ်သူမှ မသိဘူး...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက စိတ်ကျေနပ်သလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်...။

“ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အစ်ဂ်နိုးတပ်စ်ရဲ့ လက်ဆောင်ကိုတော့ သိမ်ထားရလိမ့်မယ်...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ပြုံးရင်း...

“ မှန်တာပေါ့ ဟယ်ရီ... ဒါက မင်းရဲ့ပစ္စည်းပဲ... မင်းလက်ဆင့်ကမ်း မပေးသရွေ့ပေါ့...”

“ နောက်ပြီးတော့ ဒီဟာ...”

ဟယ်ရီ သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို မြှောက်ပြလိုက်သည်...။ ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့က တလေးတစား ကြည့်လိုက်၏...။

“ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး...”

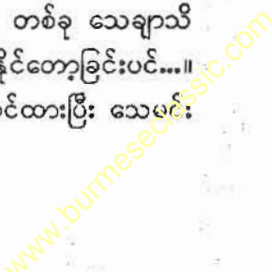
ရွန်က ကျယ်လောင်စွာပင်...

“ ဘာပြောတယ်... မင်းရှူးနေသလား...”

“ ဒီမှော်တောင်ဝှေးက အရမ်းစွမ်းမှန်း ငါသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ငါ့မှော်တောင်ဝှေးကိုပဲ ငါပိုကြိုက်တယ်... ဒီတော့...”

သူ့လည်ပင်းမှအိတ်ထဲကို မွေနှောက်ရှာဖွေကာ သူ၏ မှော်တောင်ဝှေး ကျိုးနှစ်ပိုင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်...။ ဟာမီယွန်က ပြင်၍ မရနိုင်အောင် ပျက်စီးသွားပြီဟု ပြောသော်လည်း သူ့ဂရုမစိုက်ပေ...။ သူ တစ်ခု သေချာသိ သည်မှာ ယခုအခါမှ ပြင်မရလျှင် ဘာနှင့်မှ ပြင်၍ မရနိုင်တော့ခြင်းပင်...။ မှော်တောင်ဝှေးကျိုးနှစ်ပိုင်းကို ကျောင်းအုပ်ကြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး သေမင်း မှော်တောင်ဝှေးထိပ်နှင့် တို့ထိကာ...

“ ရီပရီ...”



သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးမှာ ပြန်ဆက်သွားပြီး အနီရောင် မီးပွားများ လွင့်ပျံထွက်လာ၏...။ သူ့အောင်မြင်သွားပြီဟု ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်။ သူ၏ မှော်တောင်ဝှေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ သူ့လက်ချောင်းများတွင် နွေးထွေးမှုကို ခံစားလိုက်ရပြီး သူ့လက်နှင့် မှော်တောင်ဝှေးတို့ တစ်ခုတည်းပေါင်းစည်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်...။ သူက ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးအား...

“ ကျွန်တော် သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို သူ့နောက်ဆုံးနေရာမှာပဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်မယ်... အဲဒီမှာပဲ နေပါစေ... ကျွန်တော် သဘာဝတရား အတိုင်း သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်ကျရင် သူ့ရဲ့အစွမ်းလည်း ပျောက်ပျက်သွားလိမ့်မယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... နောက်ဆုံးသခင်က ဘယ်တုန်းကမှ မရှုံးနိုင်ခဲ့ဘူး... ဒီနည်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ပေးရမှာပဲ...”

ဒမ်ဘယ်လ်ဒိုးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏...။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်နေကြသည်...။ ရွန်က...

“ မင်း သေချာရဲ့လားကွာ...”

သေမင်းမှော်တောင်ဝှေးကို ကြည့်ကာ ပြောသော ရွန်စကားသံတွင် နှမြောစိတ် အနည်းငယ် ပါနေ၏...။ ဟာမီယွန်က...

“ ဟယ်ရီ မှန်တယ်လို့ ငါထင်တယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ဒီမှော်တောင်ဝှေးက ပိုင်ဆိုင်ထားရင် ဒုက္ခသိပ်ပေးနိုင်တယ်... ပြီးတော့ အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံရရင် ငါ့အတွက် ဒုက္ခတွေက တစ်သက်စာ ဖူလုံပြီး သားပါ... ထပ်ပြီး မလိုချင်တော့ဘူး...”

ဟယ်ရီစိတ်ထဲတွင် ဂရစ်ဖင်ဒေါ့မျှော်စင်ရှိ သူ၏ ကုတင်ဆီသို့ သွားချင်နေတော့သည်...။ ခရီချာသာ သူ့အတွက် နံနက်စာကို ထိုနေရာသို့ ယူလာပေးလျှင် ပိုကောင်းပေလိမ့်မည်...။

ဆယ့်ကိုးနှစ်ကြာသောအခါ...။





BURMESE CLASSIC

စက်တင်ဘာလ၏ ပထမဆုံးနံနက်ခင်းတွင် မိသားစုတစ်စုမှာ ကားများရှုပ်ထွေးနေသည့် လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးကာ ဘူတာရုံဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြ၏...။ မိဘနှစ်ယောက်တွန်းလာသော လက်တွန်းလှည်း ပေါ်တွင် လှောင်အိမ်ကြီးနှစ်ခုရှိပြီး အထဲရှိ ဇီးကွက်များမှာ ဆူညံသံ ပြုနေကြ၏...။ ဆံပင်အနီရောင်နှင့် ကောင်မလေးမှာ သူမအစ်ကိုများနောက်မှ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် လိုက်ပါလာပြီး သူမ ဖခင်၏ လက်ကို ဆွဲထား၏...။

ဟယ်ရီက သူမအား...

“ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး... သမီးလည်း သွားရတော့မှာပါ...”

လီလီက ရှိုက်လိုက်ရင်း...

“ နှစ်နှစ်တောင် လိုသေးတယ်... သမီးက အခု သွားချင်တာ...”

လူများမှာ ဇီးကွက်များကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူတို့မိသားစုက စကြိုအမှတ်ကိုးနှင့် တစ်ဆယ်ကြားသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ အဲဗက်စ်၏ အသံမှာ ဟယ်ရီနားထဲသို့ ရောက်လာပြန်၏...။ ကားပေါ်တွင် ငြင်းခုံခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်နေကြပြန်သည်...။

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျွန်တော် စလေသရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

ဂျင်းနီက...

“ ဂျိမ်းစ်... မစနဲ့တော့...”

ဂျိမ်းစ်က သူ့ညီအား ပြုံးကြည့်ရင်း...

“ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောတာ... ဘာများမှားလို့လဲ... သူ စလေသရင် ဖြစ်နိုင်...”

သို့ရာတွင် ဂျိမ်းစ်တစ်ယောက် သူ့အမေ၏ မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကာ တိတ်ဆိတ်သွား၏...။ ပေါ်တူမိသားစုငါးယောက် အဝင်ဝဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့ကြသည်...။ ဂျိမ်းစ်က ဟိုဟိုဒီဒီ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် သူ့အမေလက်ထဲမှ တွန်းလှည်းကို ယူကာ ပြေးသွားရင်း ခဏအကြာတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏...။

အဲဗက်စ်က သူ့အစ်ကို ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်...

“ သားဆီ စာရေးကြမယ် မဟုတ်လား...”

ဂျင်းနီက...

“ ရေးစေချင်ရင် နေ့တိုင်း ရေးပေးပါ့မယ် သားရယ်...”

အဲဗက်စ်က အလျင်အမြန်ပင်... BURMESE CLASSIC

“ နေ့တိုင်းမရေးပါနဲ့... ဂျိမ်းစ်က ပြောတော့ လူတော်တော်များများက အိမ်ကစာကို တစ်လတစ်ခါလောက်ပဲ ရတာတဲ့...”

ဂျင်းနီက...

“ မနှစ်က ဂျိမ်းစ်ဆီကို မေမေတို့ တစ်ပတ်ကိုသုံးခါ စာထည့်တယ်...”

ဟယ်ရီက...

“ ပြီးတော့ သူ့လျှောက်ပြောသမျှ ဟော့ဝင်ကျောင်းအကြောင်းတွေကို မယုံလေနဲ့... မင်းအစ်ကိုက လူနောက်...”

သူတို့အားလုံး ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း လှည်းကိုတွန်းကာ အင်္ကျီနီ မြှင့်လိုက်ကြသည်...။ အဲဗက်စ်မှာ နံရံရွှေအရောက်တွင် မျက်စိတစ်ချက် မှီတိုလိုက်သော်လည်း မည်သည့်အရာနှင့်မှ မတိုက်မိပဲ စင်္ကြံအမှတ် အိုးလေးပိုင်း သုံးပိုင်းသို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး ရောက်လာခဲ့ကြသည်...။ ကြက်သွေးရောင် ရထား

စက်ခေါင်းကြီးမှာ အဖြူရောင် ရေခွေးငွေ့များ တလူလူ ပျံ့လွင့်နေ၏...။ လူများ ကြားဝယ် ဂျိမ်းစ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ သူတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ...”

အဲဗက်စ်က စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်သည်။

ဂျင်းနီက...

“ မေမေတို့ ရှာလို့ တွေ့မှာပါ... မပူပါနဲ့...”

သို့ရာတွင် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ပျံ့လွင့်နေသော ရေခွေးငွေ့များမှာ ထူထပ်လှရာ မျက်နှာများကိုပင် သဲကွဲစွာ မမြင်ရချေ...။ ပါစီ တစ်ယောက် တံမြက်စည်းပျံများအကြောင်းကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆွေးနွေးနေ သံကို ဟယ်ရီ ကြားလိုက်ရသည်။ ရပ်ရွံ့နှုတ်ဆက်စရာ မလိုသည်ကို သူ ဝမ်းသာမိ၏...။

ဂျင်းနီက...

“ ဟိုမှာ သူတို့မဟုတ်လား အဲလ်...”

လူလေးယောက်မှာ ရေငွေ့များကြားမှ ထွက်လာပြီး နောက်ဆုံးတွဲ ရှေ့ဝယ် ရပ်လိုက်ကြသည်...။ ဟယ်ရီ... ဂျင်းနီ... လီလီနှင့် အဲဗက်စ်တို့ အနီးရောက်မှပင် သူတို့ မျက်နှာများကို သေချာစွာ မြင်ရတော့သည်။

“ ဟေး...”



အဲဗက်စ်က စိတ်သက်သာရာရသွားသလို နှုတ်ဆက်လိုက်၏...။ ဟော့ဝင် ကျောင်းဝတ်စုံအသစ်စက်စက်ကို ဝတ်ထားပြီဖြစ်သော ရိုစ်က သူ့ကို ပြုံးပြလိုက် သည်...။

ရွန်က ဟယ်ရီအား...

“ ကားရပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား... ဟာမီယွန်က ငါ မက်ဂယ်ကား လိုင်စင် ရလာတာကို မယုံဘူး ဖြစ်နေတယ်... ငါက စစ်ဆေးတဲ့ အရာရှိကို ပြုစားလိုက်တယ်လို့ သူထင်နေတယ်...”

ဟာမီယွန်က...

“ မထင်ပါဘူး... ငါ နင့်ကို လုံးဝယုံပါတယ်...”

ရွန်က ဟယ်ရီနားနားကပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် ငါပြုစားလိုက်တာကွ... ငါက နောက်ကြည့်မှန် ကြည့်ဖို့ မေ့ရုံတင်ပါကွာ... ဒီလောက်ကတော့ စူပါအာရုံဂါထာ မန်းထားရုံနဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ် ”

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လီလီနှင့် ရှိပ်၏မောင်လေးဟူဂို တို့ကို တွေ့ရ ၏...။ အသက်စေ့ချိန်ဝယ် သူတို့ ရောက်နိုင်သည့် အဆောင်များအကြောင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ရွန်က...

“ ဖိအားပေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဂရစ်ဖင်ဒေါမှာ အရွေးမခံရ လို့ကတော့ မင်းတို့ကို အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်... ”

“ ရွန်...”

လီလီနှင့် ဟူဂိုတို့က ရယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အဲဗက်စ်နှင့် ရှိပ်တို့ ၏ မျက်နှာများ တည်သွားကြ၏...။

ဟာမီယွန်နှင့် ဂျင်းနီတို့က ပြိုင်တူပင်...

“ သူ တကယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး...” ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်ကြသည်။ ရေခွေးငွေ့များ ရုတ်တရက်ပါးသွားချိန်ဝယ် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာ၌ ရပ်နေသူ သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။

“ ကြည့်စမ်း... ဘယ်သူတွေလဲလို့...”

ဒရာကိုမယ်လ်ဖွိုင်းမှာ သူ့ဇနီး သားတို့နှင့်အတူ ထိုနေရာဝယ် ရပ်နေသည်...။ သူတို့၏သား ဒရာကိုနှင့် ဆင်သည်မှာ အဲဗက်စ် ဟယ်ရီနှင့် တူသည်ထက် မလျော့ချေ...။ ဒရာကိုမှာ ဟယ်ရီ... ဂျင်းနီ... ရွန်နှင့် ဟာမီယွန်တို့ သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကနဲ ညိတ်ပြရင် တစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား၏...။

ရွန်က...

“ ဒါ သူတို့ရဲ့ စလေသရင် အသေးစားလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်... နို့သီး စားမေးပွဲတွေမှာ သူ့ကိုနိုင်အောင်လုပ်စမ်းပါ ရှိစီ... ကံကောင်းတာက သမီး အမေရဲ့ ဦးနှောက်ကို သမီး အမွေရထားတာပဲ...”

ဟာမီယွန်က...

“ ရွန်... ကျောင်းတောင် စမတက်ရသေးဘူး... ကလေးတွေကို ရန်တိုက်ပေးမနေပါနဲ့...”

ရွန်က...

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆောရီးပဲ...”

သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ပဲ ဆက်ပြောလိုက်၏...။

“ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ သိပ်မပေါင်းနဲ့ ရှိစီ... ဘိုးဘိုးဝိစလေက သမီးသာ သွေးသန့်စုန်းနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆို ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ ဟေး...”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျမ်းစ် ပြန်ရောက်လာ၏...။ သူက အသက်ပင် မရှူနိုင်သေးပဲ...

“ တက်ဒီ ဟိုအနောက်မှာ...”

သူက အနောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း...

“ အခုပဲ တွေ့ခဲ့တယ်... ပြီးတော့ သူ့ဘာလုပ်နေတယ် ထင်သလဲ... ဗစ်တိုးရီးယားကို နမ်းနေတယ်...”

သူက လူကြီးများကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာအမူအရာမှ ထူးခြားမှု မရှိသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့်...

“ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တက်ဒီ... တက်ဒီလူပင်... က ဗစ်တိုးရီးယားကို နမ်းနေတယ်... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲလေ... ကျွန်တော်က တက်ဒီကို ဘာလုပ်နေသလဲလို့ မေးတော့...”

ဂျင်းနီက...

“ မင်းဝင်ရှုပ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား... မင်းဟာလေ... ရွန်အကျင့်အတိုင်းပဲ...”

“ သူက သက်သက်မဲ့ ဗစ်တိုးရီးယားကို လာတွေ့တာတဲ့... ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ထပ်နမ်းကြပြန်ရော...”

ဂျမ်းစ်က သေချာရှင်းပြနေ၏...။ လီလီက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ သူတို့သာ လက်ထပ်ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ... ဒါဆိုရင် တက်ဒီက တကယ့်မိသားစုဝင် ဖြစ်သွားပြီ...”

ဟယ်ရီက...

“ အခုလည်း သူ ညစာကို အိမ်မှာ တစ်ပတ်ကို လေးခါလောက် လာစားနေတာပဲ... ဘာလို့ သူ့ကို အိမ်မှာပဲနေပါလို့ မခေါ်နိုင်ရမှာလဲ...”

ဂျိမ်းစ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်...

“ ကောင်းတယ်... ကျွန်တော် အဲလဲနဲ့ တူတူနေပေးမယ်... တက်ဒီကို ကျွန်တော့်အခန်း ပေးလိုက်ပေါ့...”

ဟယ်ရီက ပြတ်သားစွာပင်...

“ မဖြစ်ဘူး... ငါ့အိမ်ကို ဖောက်ခွဲပစ်ချင်တဲ့အချိန်ကျမှပဲ မင်းနဲ့အဲလဲ ကို တစ်ခန်းတည်းထားလို့ ဖြစ်မယ်...”

ထို့နောက် သူ၏ အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော လက်ပတ်နာရီကို ကြည့် လိုက်ရင်း...

“ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်... အားလုံးတက်ကြတော့...”

ဂျင်းနီက ဂျိမ်းစ်ကို ပွေဖက်နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ နဗီးလ်ကို မေမေတို့ သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါဦး...”

ဂျိမ်းစ်က ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာဖြင့်...

“ မေမေ... ပရော်ဖက်ဆာကို အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်...”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်း နဗီးလ်ကို သိတာပဲ...”



“ အပြင်မှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာက သူက ပရော်ဖက်ဆာ လောင်းဘော့တွန်လေ... ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့နွယ်မြက်ဆေးပင် ဗေဒ အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး သတိရတာတွေ သွားပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ...”

ဂျိမ်းစ်က သူ့အမေ၏ နားမလည်သလိုဖြစ်သွားသော အကြည့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အနီးရှိ အဲဗက်စ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကန်လိုက်ရင်း...

“ နောက်မှတွေ့မယ် အဲလဲ... သီစရယ်လ်မြင်းတွေကို သတိထား...”

“ သူတို့ကို မမြင်ရဘူး မဟုတ်လား...”

ဂျိမ်းစ်က အဖြေမပေးပဲ ရယ်ရင်း အမေ၏ အနမ်းကိုခံကာ အပေဖြစ်သူ ကို တစ်ချက်ဖက်ရင်း ရထားပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားတော့သည်... ထို့နောက် လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း သူငယ်ချင်းများကို ရှာဖွေရန် ပြေးလွှားလွှက်ခွာသွားသည်။

ဟယ်ရီက အဲဗက်စ်အား...

“ သီစရယ်လ်မြင်းတွေက စိတ်ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူး... သူတို့က အင်မတန် သိမ်မွေ့ကြတယ်... ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး.. ပြီးတော့ သားတို့က ကျောင်းကို ရထားလုံးစီးသွားရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီနှစ်က လှေနဲ့ သွားရမှာ...”

ဂျင်းနီက အဲဗက်စ်အား နမ်းရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ ခရစ်စမတ်ကျမှ တွေ့မယ်...”

ဟယ်ရီက သူ့သားကို ပွေဖက်နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ ဟက်ဂရစ်က သားကို နောက်တစ်ပတ်သောကြာမှာ လက်ဖက်ရည် သောက် ဖိတ်ထားတာ မမေ့နဲ့... ပီးဗက်ကို သွားမရှုပ်နဲ့... သေချာမသင်ရသေးပဲ နဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ စီးချင်းမထိုးနဲ့... ဂျိမ်းစ်နောက်သမျှကိုလည်း တကယ်မထင်နဲ့...”

“ ကျွန်တော် စလေသရင် ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

အဲဗက်စ်က သူ့အဖေသာ ကြားစေရန် တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ အဲဗက်စ် အလွန် စိုးရိမ်ပူပန်နေမှန်း ဟယ်ရီ သိလိုက်သည်။

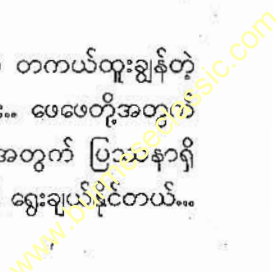
ဟယ်ရီ ခါးကိုင်းကာ အဲဗက်စ်မျက်နှာအနီး ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီကလေးသုံးယောက်တွင် အဲဗက်စ်သာ လီလို့မျက်လုံးမျိုး အမွေရခဲ့သည်။

ဟယ်ရီ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြောလိုက်သော စကားကို ဂျင်းနီသာ ကြားရပြီး သူမက ရှိစိတ်ကို လက်ပြနေလိုက်ကာ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ အဲဗက်စ်ဆီးဗားရပ်စ်... သားကို ဟော့ဝင်က ကျောင်းအုပ်ကြီး နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်မှည့်ထားတယ်... တစ်ယောက်က စလေသရင်အဆောင်က ပဲ... ပြီးတော့ ဖေဖေမြင်ဖူးသိဖူးသမျှထဲက အရဲရင့်ဆုံး လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်...”

“ ဒါ... ဒါပေမယ့်...”

“ ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း စလေသရင်အဆောင်က တကယ်ထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ရသွားတာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား... ဖေဖေတို့အတွက် အဲဒီကိစ္စက ဘာမှအရေးမပါဘူး အဲလဲ... ဒါပေမယ့် သားအတွက် ပြဿနာရှိ တယ် ဆိုရင်တော့ စလေသရင်ကို ချန်ထားပြီး ဂရစ်ဖင်ဒေါကို ရွေးချယ်နိုင်တယ်...”



အဆောင်ခွဲတဲဉ်းထုပ်က သားရဲ့ ရွေးချယ်မှုကိုပါ ထည့်တွက်လိမ့်မယ်...”

“ တကယ်လား...”

“ ဖေဖေတုန်းကတော့ တကယ်ပဲ...”

သူ့ကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ ထိုအကြောင်းကို ဟယ်ရီ ပြောမပြုဖူး
ချေ...။ အဲဗက်စ်မျက်နှာတွင် စဉ်းစားနေသော အရိပ်အယောင်များကို တွေ့ရ
၏...။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားကြီး၏ တံခါးများမှာ ပိတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြ
သော မိဘများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏...။ အဲဗက်စ်က ရထားတွဲထဲ ခုန်ဝင်လိုက်
ပြီး ဂျင်းနီက တံခါးပိတ်ပေးလိုက်သည်။ ကျောင်းသားအများစုမှာ သူတို့အနီးရှိ
ပြတင်းပေါက်များမှ အပြင်သို့ ကြည့်နေကြ၏...။ ရထားအပေါ်မှရော ရထား
အောက်မှပါ မျက်နှာပေါင်းများစွာက ဟယ်ရီရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်နေကြ၏...။
အဲဗက်စ်က ကျောင်းသားများကို ကြည့်ရင်း...

“ သူတို့ ဘာလို့ ငေးကြည့်နေကြတာလဲ...”

ရွန်က...



“ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ... သူတို့က ငါ့ကို ကြည့်နေတာပါ... ငါက
အရမ်း ထင်ရှား ကျော်ကြားတယ်လေ...”

အဲဗက်စ်... ရဲ့... ဟူရို နှင့် လီလီတို့ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရထားမှာ
စတင်ရွေလျားပြီမို့ ဟယ်ရီတို့ ဘေးမှ လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဟယ်ရီ
ပြုံးရင်း လက်ရွေးယမ်းပြလိုက်၏...။ ရထား ထောင့်ချိုးတစ်ခုအကွယ်၌ ပျောက်
ကွယ်သွားသည်အထိ ဟယ်ရီ လက်ပြနေဆဲပင်...။ ဂျင်းနီက...

“ စိတ်မပူပါနဲ့... သူ့အဆင်ပြေမှာပါ...”

ဟယ်ရီက သူ့မကို ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် သတိမထားမိပဲ သူ၏
မိုးကြိုးသွားသဏ္ဍာန် အမာရွတ်ကို ပွတ်သပ်နေမိသည်။

“ ကိုယ်သိပါတယ်...”

သူ၏ အမာရွတ် မနာကျင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပေပြီ...။
အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့နေလေပြီ...။





ပြည်ရပ်ပြန်

နှစ်သက်သူများအဖွဲ့



အဝတ် _____ ကျောင်း _____ အသက် _____ ☆

မွေးသက္ကရာဇ် _____ နေရပ်လိပ်စာ _____ ☆

ကောင်းမြတ်လွန်းသော် (သောတာပန်သို့) ရဲ့ ဟယ်ရီယိုတာ နှင့် ဇော်ဝင်ရတနာဇာတ်လမ်း မှ

အကြိုက်ဆုံးဇာတ်ကောင် _____ အကြိုက်ဆုံးအသံအမည် _____ ☆

အကြိုက်ဆုံးဂီတ _____

■ အနှစ်သက်ဆုံးအသံအား စာလုံးရေ ၁၀၀ မှ ၅၀၀ ကြား အကျဉ်းချုပ်ရေးသေပါ...။ ■ ☆



ဟော့ဝက်ပျော်ပညာကျောင်းမှ ဟယ်ရီယိုတာ နှင့် နေ့စဉ်သက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေ့ရက်တွေမှာ ဟယ်ရီယိုတာ နှင့် သက်သူများ ထံ အမှတ်တရ ပြုစုကတ်တွေ၊ လက်ဆောင်တွေ ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မယ် ...။

မိတ်ပါဝင်စား စာဖတ်ဆိုင်တွေ အထက်မှာ ပေးထားတဲ့ ပုံစံပေး ကိုပြည့်စွက်ပြီး ခါတ်ပုံ (နှစ်ပုံ) နဲ့ အတူ မှူးတွဲပါလိပ်စာ သို့မဟုတ် ပို့ခိုင်းပါစာဖတ် ...။

ဟယ်ရီယိုတာ နှစ်သက်သူများအဖွဲ့

စာရေးအမှတ် (၁၃၁၆) ၊ ဗဟိုစာတိုက်ကြီး ၊ ရန်ကင်းမြို့